

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JEANNE FROST

ŞİMDİ MEZAR ZAMANI

BİR GECE AVCISI Romanı

"CAT" ve BOMES
KİSİSİ BİRLİKTE BİR
HAYALİYAT

-Charlaine Harris Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

ÇOKTAN ÖLMÜŞ BİR KATİLİ, MEZARINA NASIL GÖNDERİRSİNİZ?

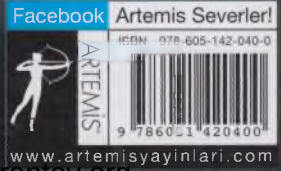
Bir yeraltı savaşını kılıpayı önleyen Cat Crawford, kocası Bones'la birlikte, biraz dinlenmekten başka bir şey istemiyordu. Maalesef, New Orleans'ın vudu kraliçesinden aldığı yetenek başına türlü belalar getirdi. Ve sonunda, birine iyilik yapmak adına kendilerini tekrar, bu kez kana susamış bir hayaletle savaş halinde buldular.

Heinrich Kramer asırlar önce yaşamış bir cadı avcısıydı. Şimdi ise her Cadılar Bayramı öncesinde masum kadınlara işkence etmek, sonra da onları diri diri yakmak için ete kemiğe bürünüyor. Ancak bu yıl, Cat ve Bones ikilisi onu bir daha dönmek üzere sonsuzluğun öbür tarafına göndermek için her şeyi riske atmaya kararlı! Tek bir yanlış adım atarlarsa, kendi mezarlarını kazmış olacaklar.

TÜM KEDİCİKLERİ

GECE AVCISI
DÜNYASI Romanları

JEANIENE FROST

ROMANLARI HAKKINDA

**"TUTKULU VE BAŞTAN ÇIKARICI...
KARANLIK BİR ŞEHVET VE HIZ KESMEYEN
AKSİYONLA DOLU."**

Kresiey Cole

**"SEKSİ VE HER SAYFASI AYRI MACERA.
SERİNİN RESMEN BAĞIMLISIYIM."**

Gena Showalter

**"JEANIENE FROST'U KESİNLİKLE
OKUMALISINIZ."**

Lara Adrian

**"KLASİK VAMPIR EFSANELERİNE YENİ BİR
SOLUK GELDİ... JEANIENE FROST ALKIŞI
SONUNA KADAR HAK EDİYOR."**

Yasmine Galenorn

***Bir damla su, onun boynundan kaslı göğsüne doğru
süzüldü. Dilimle o damlayı takip etme dürtüsüne
karşı kısıp, Frank dudaklarımı ıslattım...***

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://laney.org>

AB/350

ABG/154

AÇ/117

A/55

ŞİMDİ MEZAR ZAMANI

JEANIENE FROST

Orijinal Adı: *One Grave at a Time*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz

Türkçe Düzenleme: Alkim Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarım: HarperColins, US

İllüstrasyonlar: Larry Rostant

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Haziran 2012

ISBN: 978 - 605 - 142 - 040 - 0

Sertifika No: 10905

Jeaniene Frost © 2011

Avon Books, HarperCollins Publishers

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftçevizler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ŞİMDİ MEZAR ZAMANI

Bir Gece Avcısı Romanı

JEANİENE FROST

*Büyükannem Kathleen için.
Artık bizimle olmasan da,
sana duyduğumuz sevgi hiç azalmadı.*

TEŞEKKÜR

Yine bu bölümü kısa tutmaya çalışacağım ama daha önce bunu hiç yapamadım ve bu kez de istisna olmayabilir. Başka herkesten önce, bana ilham ve azim -hiçbir yazarın sahip olmadan hayatta kalamayacağı şeyler- verdiği için Tanrı'ya şükretmem gerek.

Editörüm Erika Tsang'e ve Avon Books'taki muhteşem ekibin geri kalanına, sıkı çalıştıkları için teşekkür ederim. Ayrıca yine harikulade bir kapak yarattığı için Thomas Egner'a minnettarım. Menajerim Nancy Yost'a mesleki anlamda başımı suyun üzerinde tutmamı sağladığı için minnetimi sunuyorum.

Kocama, arkadaşlarıma ve aileme şunu söylemek istiyorum: Sizi seviyorum ve olmasaydınız kaybolurdum. Tage'e, Carol'a, Kimberly'ye ve Frost Fans'teki şahane ekibin geri kalanına, kitaplarımı herkese duyurdukları için teşekkür ediyorum. Ayrıca beni destekleriyle hayrete düşüren ve

maħcup eden okuyucularıma sonsuz minnet duyuyorum. Hiçbirinize hak ettiğiniz kadar teŖekkür edemem.

Son teŖekkürlerimi de paranormal araŖtırmalarla ilgili sorularıma cevap veren Theresa ve Lock Haven Paranormal AraŖtırmacılar'a sunuyorum. Verdikleri bilgilere "sanatsal müdahale"de bulunduğumu, yani bana onları hikayeme uyacak Ŗekilde çarpıttığımı söylemeyi ihmal etmemem gerek. Bu yüzden hatam varsa bu onların verdikleri bilgilerden değil, benim hayalgücümden ileri geliyordur.

YAZARIN POTU

Malleus Maleficarum ya da *Cadılar Balyozu*, Heinrich Kramer ve Jacob Sprenger tarafından yazılmış (bazı alimler Sprenger'in, kitabı yazmaktan çok, göstermelik bir katkısının olduğunu düşünse de) gerçek bir kitaptır. Ama hikayemin amacına uygun olması için *Malleus Maleficarum*'un yaratım sürecini tek bir yazara, Heinrich Kramer'a yüklemeyi seçtim. Jacob Sprenger, şansın bu kez yaver gitti.

ŞİMDİ MEZAR ZAMANI

PROLOG

*Sonsuz Huzur Mezarlığı
Garland, Teksas*

“DONALD BARTHOLOMEW WILLIAMS hemen buraya geliyor!”

Daha haykırışımın çınlaması bile kesilmemişken, küçük bir hareket sağa bakmama sebep oldu. Ufak, ağlayan bir melek şeklindeki mezar taşının yanında amcam duruyordu. Don, rahatsızlığını yüzlerce kelimedenden daha iyi ifade eden bir şekilde kaşını çekiştiriyordu. Takım elbisesi, kravatı ve her zamanki gibi kusursuzca geriye taranmış kırmızı saçlarıyla, onu gözlemleyen birine sıradan, ortayaşlı bir işadamı gibi görünebilirdi. Tek bir özelliği dışında: Onu görebilmeniz için ya ölmeyen ya da medyum olmanız gerekirdi.

Yurtiçi Güvenlik’in, kamuyu başıboş doğaüstü yaratıklardan koruyan gizli bir şubesinin eski şefi olan Don Willi-

ams on gün önce ölmüştü. Ama işte, orada duruyordu. Bir hayalet olarak.

Don, ölümcül bir kalp krizi geçirdiğinde yatağının başucunda gözyaşı dökmüş, sonra naaşının yakılma işini halletmiş, cenazesinde zombi gibi dolaşmış, hatta onu yanımda tutabileyim diye küllerini evime getirmiştım. Don'un aslında bana ne kadar yakın olduğundan habersizdim, gerçi son zamanlarda sık sık onu gözümün kenarıyla gördüğümü sanmıştım. Amcamı öyle arada bir görmemi, beş dakika önceye -kocam Bones'un da onu görebildiğini fark edene dek- yasın yarattığı halüsinasyon olarak değerlendirmiştim. Az önce yapılan savaştan ötürü oraya buraya saçılmış bedenlerle dolu bir mezarlığın ortasında olsak da, içimde minicik, ızdırap verici şenlik ateşleri gibi yanan gümüş kurşunlar olsa da, odaklanabildiğim tek şey Don'un hala mezarın bu tarafında olduğunu bilmemi istemediği gerçeğiydi.

Amcam bana sırrını keşfettiğim için hiç de hoşnut olmadığını gösteren bir bakış attı. Bir parçam koşup ona sarılmak isterken başka bir parçam onu dişleri takırdayana dek sarsmak istiyordu. Öcü oyunu oynuyor gibi kendisini bir gösterip bir saklamamalı, bana *söylemeliydi*. Tabii, dürtülerim ne olursa olsun, o anda Don'u ne sarsabilir ne de kucaklayabilirdim. Ellerim, yeni kazandığı şeffaf formunun içinden kayıp geçerdi ve amcam da artık cismi olan herhangi bir şeye -ya da birisine- dokunamazdı. Onun için, yapabileceğim tek şey içimde birbiriyle karışan kafa karışıklığı, mutluluk, şaşkınlık ve amcamın beni kandırmasından duyduğum rahatsızlıkla boğuşarak ona bakmaktı.

“Bir şey söylemeyecek misin?” dedim sonunda.

Gri gözleri bir iki metre öteme çevrildi. Bones’un arkamdan geldiğini anlamam için dönmeme gerek yoktu. Beni bir melezden tam bir vampire dönüştürdüğünden beri, Bones’u, auralarımız doğaüstü bir biçimde birbirine geçmiş gibi hissedebiliyordum. Herhalde öyle de olmuştu. Henüz vampirlerle ataları arasındaki bağın niteliğiyle ilgili her şeyi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, o bağın güçlü bir biçimde var olduğu. Bones kendisini saklamadığı sürece, onun hislerini zihnime akan duraksız bir nehir gibi hissedebiliyordum.

Bones’un kendine, benden çok daha iyi hakim olduğunu da buradan anlıyordum. Don’un hayalet olduğunu keşfettiğinde yaşadığı şok, yerini temkinli bir değerlendirmeye bırakmıştı. Bense hala kendimi bir duygu kasırgasına kapılmış gibi hissediyordum. Bones yanıma geçti, kahverengi gözleri amcamın üzerindeydi.

“Onun güvende olduğunu görüyorsun,” dedi Bones, sözlerini renklendiren İngiliz aksanıyla. “Apollyon’u durdurduk, yani gulyabanilerle vampirler arasında tekrar barış sağlandı. Huzurla geçiş yapabilirsiniz. Her şey yolunda.”

Neler olduğunu anlayınca o kadar duygulandım ki kalbim burkuldu. Amcam bu yüzden mi gerekli “geçiş” yapmamıştı? Muhtemelen. Don, benden bile feci bir kontrol manyağıydı ve kanserini onu vampire dönüştürerek iyileştirme teklifimi reddetmiş olsa da ölmeyenlerin arasında ki gitgide artan düşmanlık, onu, öldüğünde burayı terk edemeyeceği kadar endişelendirmiş olmalıydı. Dünyada,

sevdiği birinin güvenliğini garantiye alacak kadar kalan en az bir hayalet görmüştüm. Bu savaştan sağ çıktığımdan ve vampirlerle gulyabaniler arasında çıkacak bir çatışmayı engelleyerek insanlığı koruduğumdan emin olma isteği, hiç şüphesiz Don'u burada tutan sebepti. Ama Bones'un da dediği gibi, amcam şimdi gidebilirdi.

Aniden nemlenen gözlerimi kırıştırdım. "Bones haklı," dedim gıcırta gibi bir sesle. "Seni hep seveceğim ve öyleyeceğim ama sen... Sen şu anda başka bir yerde olmalısın değil mi?"

Amcam yüzünde ciddi bir ifadeyle ikimize birden baktı. Artık akciğerleri olmasa da rahatlatarak derin bir iç geçirir gibi bir ses çıkardı.

Öldüğü günden beri benimle ilk kez konuştu ve "Hoşçakal Cat," dedi. Sonra etrafındaki hava sislendi ve amcamın yüz hatlarını bulanıklaştırarak dış hatlarını görünmez hale getirdi. Bones'un eline uzandım ve güçlü parmaklarının benimkilere sarıldığını, elimi sıkarak beni rahatlattığını hissettim. Don en azından, ona son kez veda ettiğimde olduğu gibi acı içinde değildi. Amcamın görüntüsü tamamen solup giderken gülümsemeye çalıştım ama birden yeni bir yas dalgasıyla sarsıldım. Ait olduğu yere gittiğini bilmek, amcamı kaybetmemin acısının dindiği anlamına gelmiyordu.

Bones, Don kaybolduktan sonra birkaç saniye bekledi, ardından bana döndü.

"Kedicik, zamanlama berbat biliyorum ama hala yapmamız gereken şeyler var. Mesela vücudundaki kurşunları çıkarmak ve cesetleri ortadan kaldırmak gibi..."

“Ah, kahretsin,” diye fısıldadım.

Bones konuşurken, Don onun arkasında belirmişti. Amcamın yüzünde vahşi bir ifade vardı ve kollarını kendisine hiç uymayan bir duygu patlamasıyla sallıyordu.

“Biri bana neden gidemediğimi açıklayabilir mi?”

BİR

ÖNÜMDEKİ FATURAYI BURUŞTIRDUM. ONU fırlatıp atmamamın tek sebebi, Don'un küllerini kutsanmış toprağa gömmenin, amcamı öbür dünyaya gönderme konusunda hiçbir işe yaramamasının, rahibin suç olmamasıydı. Arkadaşlarımızın -canlı, ölmeyen ya da başka türlü- amcamın bu düzlemden diğerine geçmesini sağlamak için getirdiği bütün önerileri denemiştik. Don'un, ayakları yere değmeden yanımda volta atıyor olmasından da anlaşılabacağı gibi hiçbir şey işe yaramamıştı.

Hüsrânını anlayabiliyordum. Öldüğünüzde, bunun ardından vampire ya da gulyabaniye dönüşmek gelmeyecekse, artık dünyada olmamanız bekleniyordu. Evet, daha önce hayaletlerle haşır neşir olmuştum -özellikle son zamanlarda- ama ölüp de Casper'a dönüşme ihtimaliniz yüzde birden bile azdı. Ama amcam, durumdan hoşnut olsa da olmasa da dünyalar arasında kalmak gibi nadir bir illete ka-

pılmış gibi görünüyordu. Durumu kendi lehine kullanma konusunda Machiavelli'den farkı olmayan biri olan amcamı, şu anki çaresizliği özellikle rahatsız ediyor olmalıydı.

Yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirerek, “Başka şeyler deneriz,” dedim. “Hey, aşılamaz engellerin üstesinden gelme konusunda uzmansın sen. Video çeken cep telefonları, internet ve YouTube gibi meselelere rağmen, Amerikalıların doğaüstü dünyanın varlığını keşfetmelerine engel olmayı başardın. Öbür tarafa geçmenin de bir yolunu bulacaksın.”

Amcam, onu neşelendirme çabalarımın kasvetli bir bakışla karşılık verdi. “Fabian geçiş yapmanın bir yolunu bulamadı,” diye mırıldanan Don, elinin bir hareketiyle, çalışma odamın hemen dışında duran hayalet arkadaşımı işaret etti. “Hortlak mıknaatısı haline geldiğinden beri dibinden ayrılmayan sayısız hayalet de...”

Yüzümü buruşturdum. Ama amcam haklıydı. Bir vampirle insanın çocuğu olarak doğmanın yeterince imkansız bir şey olduğunu sanıyordum ama böylesi, kaderin ne kadar çarpık bir mizah anlayışı olduğunu henüz fark edemediğim içindi. Tam bir vampire dönüşmem, beni “Dünya’nın En Tuhaf Kişileri” listesinde birinci sıraya oturtmuştu. Diğer bütün vampirler gibi insan kanıyla beslenmiyordum. Hayır, benim hayatta kalmak için ölmeyen kanına ihtiyacım vardı. Çünkü o kandan, besinden fazlasını emiyordum. Geçici olarak da olsa, o kanın sahibinin ne gibi yetenekleri varsa onlara da sahip oluyordum. Mezarla akıl almaz bağları olan bir gulyabaninin kanını içmek, beni aynı böl-

gede olan bütün hayaletler için karşı konulmaz kılıymıştı. Yeni, ödünç alınmış yeteneklerimin Don'un henüz geçiş yapamamasının sebeplerinden biri olduğundan içten içe endişeleniyordum. Böyle bir düşüncenin onun aklından da geçtiğinden emindim, bu yüzden bana normaldekinden daha aksi davranıyordu.

"Söyle onlara, sessiz olsunlar Kedicik," diye mırıldandı Bones odaya girdiğinde. "Kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum."

Yalnızca evin içinden değil, verandadan ve arka bahçeden de duyulabilmesi için sesimi yükselttim.

"Lütfen millet, biraz daha alçak sesle sohbet etseniz?"

Bunu bir emir değil, rica şeklinde söylemiş olsam da düzinelerce sohbet bir anda kesildi. Yeni, istenmeyen yeteneğimin, hayaletlerin ben ne emredersem onu yapmak zorunda olması anlamına gelmesi beni hala rahatsız ediyordu. Kimsenin üzerinde o tür bir gücümün olmasını istemiyordum, bu yüzden şeffaf ölülerle iletişime geçerken, cümlelerimi nasıl kurduğuma çok dikkat ediyordum. Özellikle de amcamla. *İşler nasıl da değişti*, diye düşündüm. Ben Don'un seçkin askerlerden oluşan ekibinin bir parçası olarak yıllarca çalışırken, onun emirlerine itaat etmek zorunda olduğum için sinirlenip durmuştum. Şimdiyse istediğim takdirde o benim emirlerime uymak, o zamanlar çok istediğim şeyi yapmak zorundaydı. Bense şimdi bu yetenekten kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

Bones bana en yakın koltuğa çöktü. Kocam koltuğa alırmazca serilmiş, çıplak ayaklarından birini bacağıma da-

yamış olsa da, ince, kaslı bedeninden baş döndürücü bir seksilik ve enerji kokusu yayılıyordu. Az önce duş aldığı ıslak saçlarından belliydi, kısa bukleleri kafasına iyice yapışmıştı. Boynundan, göğsünün sert kıvrımlarına tembel su damlaları damlıyor, bu durum da onların yolunu dilimle takip etme dürtüsüne kapılarak dudaklarımı ıslatmama yol açıyordu.

Yalnız olsak o dürtüyü bastırmama gerek kalmazdı. Bones biraz öğleden sonra eğlencesine asla hayır demezdi. Seks güdülerini de tehlikeli oluşu kadar efsaneviydi ama iki hayalet bizi izlediği için, dilimle yapacağım keşifler sonraya dek beklemek zorundaydı.

“Birkaç gürültücü hayaletçik daha gelirse, evin dört bir yanına sarımsak ve ot ekeceğim,” dedi Bones havadan sudan konuşur gibi.

Amcam her iki bitkinin de fazla miktarda olduğu takdirde hayaletlerin çoğunu buradan uzak tutacağını bildiği için Bones’a kötü kötü baktı. “Ben gitmem gereken yere gidene dek olmaz.”

Öksürdüm. Öksürmek, nefes alıp almamak benim seçimim haline geldiğinden beri yapmama gerek olmayan bir şeydi.

“Onlar büyüyene dek bu güç benim vücudumu terk etmiş olur. Ödünç aldığım yetenekleri şimdiye kadar en fazla iki ay elimde tutabildim. Neredeyse o kadar zaman geçti... Şeyden beri.”

Bir hayalet anasına dönüşmüş olmamın sebebinin New Orleans’ın vudu kraliçesi Marie Laveau olduğunu herkes

bilmiyordu. Onun kanını içmeye zorlanmıştım. Evet, sonradan kadının bunu bana niçin yaptırdığını anlamıştım ama önceden ona çok öfkeliydim.

“Öbür tarafa geçmesi üç hafta alan bir hayalet tanımıştım,” dedi Fabian kapının eşliğinden. Ben minnetle gülümseyince odaya tamamen girdi. “Cat’in sizin yolculuğu yapmanızı sağlayacak bir yol bulacağından eminim,” dedi büyük bir güvenle.

Yaşa sen Fabian. Gerçek dostlar her şekilde her biçimde, hatta şeffaf bile olabiliyordu.

Don ikna olmamıştı. “Beş haftadan fazla zamandır ölüyüm,” dedi kısaca. “Öbür tarafa geçmesi *bu kadar* uzun süren birini tanımış mıydın?”

Cep telefonum çalarak Fabian’a soruya cevap vermesi için bir bahane yarattı. Konuşmamızın bölünmesi iyi olmuştu çünkü yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, Don, Fabian’ın cevabından pek hoşnut olmayacaktı.

“Cat.”

Arayanın eski şefim Tate olduğunu anlamam için numaraya bakmam gerekmedi, ettiği tek kelime yetmişti. Muhtemelen Don’la konuşmak için arıyordu ama hayaletlerin sesi teknoloji vasıtasıyla pek iyi taşınmadığından benim aracılık yapmam gerekecekti.

“Hey, ne haber?” derken Don’a el salladım ve dudak hareketleriyle *Tate*, dedim.

“Bu gece tesise gelebilir misin?” Tate’in sesi bir tuhaftı. Fazla resmiydi. “Ekibin operasyon danışmanı seninle tanışmak istiyor.”

Operasyon danışmanı mı? Epeyce bir zamandır ekibin bir parçası olmadığımı unutarak, “Ne zamandır bir danışmanımız var?” diye sordum.

“Bugünden itibaren,” dedi Tate dümdüz bir sesle.

Bones’a baktım ama onun duruma razı olduğunu gösteren bir biçimde omuz silkmesini beklemeden cevap verdim. Önemli planlarımız yoktu ve merakım kabarmıştı. “Pekala. İki saate görüşürüz.”

“Yalnız gelme.”

Tate telefonu kapatmadan önce bu son sözleri fısıldamıştı. Kelimelerin kendisinden çok Tate’in bunları doğaüstü duyma yetisi olmayan birinin duyamayacağı bir sesle söylemesine şaşırarak kaşlarımı kaldırdım.

Ters bir şey olduğu belliydi. Tate’in bana Bones’u yanımda getirmemi söylemeyeceğini biliyordum. Çünkü Tate, eski iş yerime yaptığım ziyaretlerde Bones’un beni zaten yalnız bırakmadığını biliyordu. Tate başka birini kastediyor olmalıydı ve aklıma gelen tek kişi vardı.

Don’a döndüm. “Bir saha gezisine ne dersin?”

Tesis, etrafında otopark olabilecek ama ziyan edilmiş, kocaman bir alan bulunan, tanımsız, tek katlı bir bina gibi görünüyordu. Orası aslında, kasten yalın tutulmuş dış cephesinin altında çok geniş dört bodrum katı olan eski bir askeri nükleer kaza sığınağıydı. Burada güvenlik, ölmeyenlerin faaliyetlerini kontrol eden gizli bir hükümet tesisinden bekleyeceğiniz gibi, son derece katıydı. Yine de helikopterimize iniş izni verilmeden önce, on dakika havada dolaşmak

zorunda kaldığımızda şaşırdım. Sonuçta haber vermeden gelmiş değildik ki.

Bones'la ikimiz helikopterden indik ama çatıdaki çift kanatlı kapıdan içeri girmeye çalıştığımızda üç miğferli koruma tarafından durdurulduk.

En yakınımızdaki koruma havlar gibi, “Kimlik,” dedi.

Güldüm. “İyi espri Cooper.”

Korumaların vizörleri öyle koyu renkti ki hiçbirinin yüzünü seçemiyordum. Ama hepsinin kalp atışları vardı ve Cooper, eski insan arkadaşlarım arasında, böyle bir gösteriye kalkışacak kadar ukala olan tek kişiydi.

Koruma, “Kimlikleriniz,” diye tekrarlarlarken, sözcüğü, sesini tanımadığımı anlamamı sağlayacak kadar uzattı. Tamam, karşımdaki Cooper değildi ve adam espri yapmıyordu. Etrafımızı saran korumalar, otomatik silahlarını biraz daha sıkı tutmaya başladı.

Don sağımda süzülerek, “Bu hiç hoşuma gitmedi,” diye mırıldandı. Korumalarda en ufak bir irkilme bile görmedim ama tabii, insan oldukları için Don'u göremiyorlardı.

Böylesi benim de hoşuma gitmiyordu ama karşıımızdaki korumaların, içeri girmemize izin vermeden önce kimliklerimizi görmeye kararlı oldukları belliydi. İhtiyacım olmadığını düşünsem de cüzdan taşımam gerektiğini zor yoldan öğrenmiş olduğum için cebimi karıştırmaya başladım. Bones'sa üçlüye gülümsemekten başka bir şey yapmadı.

İpek gibi bir sesle, “Kimliğimi mi istiyorsunuz?” dedi. “İşte, burada.” Gözleri zümrüt yeşili bir ışıkla parlamaya

başlarken, köpekdişleri üsttekilerin arasından çıktı ve minicik fildişi hançerler gibi uzadı.

“Geçmemize izin verin, yoksa gideriz ve siz de patronunuza zaten gelmesini beklediği konukların zamanlarının harcanmasına razı olmadığını açıklamak zorunda kalırsınız.”

Kimliklerimizi isteyen korumalar gergin bir an boyunca tereddüt etti, sonra tek kelime daha etmeden yana çekildiler. Bones’un dişlerinin arasında parlayan iki hançer geri çekildi ve gözleri, normal koyu kahverengiye döndü.

Cüzdanımı tekrar pantolonumun cebine koydum. Görünüşe bakılırsa ehliyetime ihtiyacım olmayacaktı.

“Akıllıca bir seçim,” diye yorumda bulundu Bones. Ben korumaların yanından geçip giderken ve Bones da peşim sıra gelirken, amcam hala bu durumun hiç hoşuna gitmediğini mırıldanıyordu. *Aynen öyle*, diye düşündüm ama bunu, kendi kendime konuşuyor gibi görünmek istememden ibaret olmayan sebeplerden ötürü kendime sakladım. Don’un, yıllarca yönettiği ve sonunda içinde can verdiği binaya ilk dönüşüydü. Şimdi buraya, iş arkadaşlarının çoğunun görmeyi bile başaramayacağı doğaüstü bir form halinde dönüyordu. Durumun birçok bakımdan rahatsız edici olduğunu düşünüyordum.

Koridordan asansöre doğru ilerlerken buraya son gelişimde farklı olan şeyleri zihnimde sıraladım. Yürüdüğümüz bölümde iki kalabalık çalışma odası olurdu ama şimdi duyduğum tek şey, muşamba zemindeki düzenli adımlarımızın sesleriydi.

Asansöre bindiğimizde, çalışanların ofislerinin bulunduğu eksi ikinci katın düğmesine bastım. Parlak kapılar kapanırken içim yakıcı bir deja vu hissiyle doldu. İçinde bulunduğum asansörle son aşağı inişimde, veda etmek için Don'un başucuna koşturuyordum. Şimdiyse yanımda duruyordu ve asansörün diğer yanını, onun profilinin ardından sisli bir biçimde görebiliyordum. Hayat yolunda kesinlikle, hiçbir zaman beklemediğim virajlar vardı.

"Bilesin diye söylüyorum, buradayken parlak bir ışık görürsem, senin tek kelime etmeni beklemeden içine koşacağım," diyerek sessizliği bozdu amcam.

Sesindeki alaycılık gülmeme sebep oldu. Zor birkaç hafta geçirmesine rağmen alaycı mizah anlayışını kaybetmediğine memnun olarak, "Yol boyunca sana tezahürat yaparım," diye güvence verdim.

Asansör durdu, biz de dışarı çıktık. İçgüdüsel olarak, eskiden Don'un ofisi olan yere doğru dönmek istedim ama onun yerine sola saptım. Tate, Don'un eski ofisi en büyük oda olsa ve içinde minik bir kumanda istasyonu barındırsa da oraya taşınmanın kendisine doğru gelmediğini söylemişti. Tate'i suçlayamazdım. Don hala teknik olarak *buradayken*, eşyalarını ofisinden çıkarmak, mezar soygunculuğuyla eşdeğer olurdu –gerçi binada amcamın hala burada olduğunu bilen ancak bir avuç insan vardı. Amcam, bu yeni hayalet statüsünü kimsenin bilmesini istememişti ama ben, bu gerçeği Don'u hala görüp onunla konuşabilecek ölmeyen ekip arkadaşlarımdan saklamayı reddetmiştim.

Tate'in kapısı aralıktı. Yalnız olmadığını bilsem de kapıya vurmadan içeri girdim. İçeride, Tate'le birlikte olan kişinin hem kalbi atıyordu hem de bir vampirin hassas bur-nuna ağır gelecek kadar çok parfüm sürmüştü.

"Hey Tate," derken, onun oturmasına rağmen kaskatı durduğunu fark ettim. Gerginliğinin sebebi, masasından bir iki metre ötede duran uzun boylu, zayıf adam olmalıydı. Adamın kırışan saçı Tate'inki gibi kısa kesilmişti ama duruşundaki bir şey, askerlikle, saçı dışında bir ilgisi olmadığı belli ediyordu. Adam fazla gevşek duruyor, ellerinde silah değil kalem tutmaktan ileri geldiğine bahse girebileceğim nasırlar görülüyordu. İrkilerek başını kaldırdığında, ben konuşana dek orada olduğumu fark etmediği de anlaşılıyordu. Vampirler gerçekten sessizce hareket edebilseler de, yaklaşırken çıkardığımız sesleri çıkarmamak için hiçbir teşebbüste bulunmamıştım.

Adam şaşkınlığını üzerinden attığında gözlerinde beliren kibir, onu kafamdaki sınıflandırma sisteminde, *sivil görevliden, hükümet görevlisi masa süsü* statüsüne aktarmama sebep oldu. Birisinin başka biriyle tanıştığında hemen kendine fazla güvenli tavırlar sergilemesinin genelde iki sebebi olurdu: Ya bolca yeteneği olan bir ölmeyendi ya da bağlantılarının kendi kurallarını koymasına imkan verdiğine sıkı sıkıya inanan bir insandı. Bay Kibirli, insan olduğuna göre, birinci seçenek olarak dışıydı.

"Siz yeni operasyon danışmanı olmalısınız," derken, beni tanımayan birine dostça gelebilecek bir tebessümle gülümsedim.

“Evet,” dedi soğukça. “Adım...”

Don, “Jason Madigan,” diyerek cümleyi, kır saçlı hükümet çalışanıyla aynı anda tamamladı. Amcamın sesi gergin, neredeyse şoka girmiş gibiydi. “Onun burada ne işi var?”

İKİ

DİKKATİMİ MADİGAN'DAN UZAKLAŞTIRMADIM ve ilk içgüdüm Don'a bakmak olsa da öyle yapmadım. Odada bir hayalet olduğunu belli etmemeliydim. Don, Madigan'ın kendisini duyamadığını bildiğine göre, sorusuna cevap beklemiyor olmalıydı.

"Cat Crawfield... Russell," diye kendimi tanıttım. Evet, Bones'la ikimiz, insan kanunlarına göre evli değildik ama vampir standartlarına bakılacak olursa birbirimize, bir kağıt parçasının iki insanı bağlayabileceğinden çok daha sıkı bağlanmıştık.

Bir haz dalgası Bones'un helikopterimiz indiği anda kaldırdığı kalkanlarından sızarak bilinçaltıma dokundu. Ona doğduğunda verilen soyadını kendiminkine eklemem hoşuna gitmişti. Bugünden sonra Catherine Crawfield Russell olmaya karar vermem için başka da bir şeye ihtiyacım yoktu.

Madigan'ın başıma bela olacağını anlamak için Don'un tepkisini görmeme gerek yoktu. Ama yıllarca kafama vurula vurula öğretilen nezaket kuralları, adama elimi uzatmamamı imkansız kılıyordu. Madigan elime, benimle tokalaşmadan önce fazla uzun baktı. Adamın duraksaması, vampirlere ya da kadınlara karşı önyargısı olduğunu belli etti, bu da onu daha fazla sevmemi sağlamadı.

Bones benim aksime elini uzatma takıntısı hissetmeden adını söyledi. Ama kocam, çocukluğunu on sekizinci yüzyılda, Londra'da, bir fahişenin oğlu olarak sert koşullarda hayatta kalabilmek için dilencilik ya da hırsızlık yaparak geçirmişti. Sürekli, nezaket kuralları ya da kendinden yaşlılara saygı göstermekle ilgili dırıdılar dinlememişti. Madigan'a gözlerini hiç kırpmadan baktı. Elleri deri paltonunun ceplerindeydi ve yüzünde nazik olmaktan çok, meydan okuyan bir yarım tebessüm vardı.

Madigan ipucunu aldı. Elini benimkinden çekti ve Bones'a uzatmaya yeltenmedi. Yüzünden çok hafif bir rahatlama ifadesi de gelip geçmiş olabilirdi.

Demek vampirlere karşı önyargılıydı. Şahane.

Madigan, Tate'e, kulağa sahte gelen bir neşeyle, "Demek haklıymışsın," dedi. "O da onunla gelmiş."

Gözlerim bir an için Don'a çevrildi. Aman Tanrım, Madigan onu *görebiliyor* muydu? Sonuçta bir insandı ama psikik yetenekleri olabilirdi...

"Konu vampirler olunca, birini çağırdığınızda otomatik olarak eşini de çağırmış olursunuz," dedi Bones neşeyle. "Bu çok eski bir kuraldır ama bilmediğiniz için sizi affediyorum."

Bones'un imalı hakareti muhtemelen canını yakmıştı ama Tate kalın kaslarından birini bile oynatmadı. Onunla geçmişte birçok konuda sorun yaşamıştım ama beceriklilik, kendini adamışlık ve iş etiği, hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı.

"Don öldüğüne göre bu operasyonu yönetmesi için daha nitelikli birini bulamazsınız," dedim alçak ama çelik gibi bir sesle.

"O herif o yüzden burada değil," diye tısladı Don. Son birkaç dakikadır sessiz kalmıştı. Ama şimdi sesi hiç duymadığım kadar tedirgin çıkıyordu. Hayalet olmak normalde son derece medeni olan amcamın duygularına hakim olamamasına mı yol açmıştı, yoksa Madigan'la ikisinin feci bir geçmişi mi vardı?

"Tate'in iş performansını denetlemekten çok daha önemli bir şeyin peşinde," diye devam etti Don.

Odadaki diğer konuşmanın farkında olmayan Madigan bana, "Özellikle *sizin* kayıtlarınız hakkında bilgi edinmekle ilgileniyorum," dedi.

Omuz silkтім. "İstedığınız kadar bilgi edinin. Umarım sonunda cezasını bulan kötü çocuklarla -ya da kızlarla- ilgili hikayeleri seviyorsunuzdur."

"En sevdiğim tür," diyen Madigan'ın gözlerinde, pek hoşuma gitmeyen bir pırıltı vardı.

Aptal kelime oyunları oynamaktan sıkılarak, "Dave, Juan, Cooper, Geri ve annem enkaz odasında mı?" diye sordum. Burada Madigan'la biraz daha zaman geçirdiğim takdirde, öfkem sağduyumu bastırabilirdi ve bu iyi olmaz-

dı. Yapabileceğim en akıllıca şey uysalı oynamak ve Tate'in, Madigan'ın gerçekten bu operasyonu kötü niyetle araştırıp araştırmadığını öğrenmesini beklemektir.

Madigan, arkadaşlarımı ve annemi koruması gereken haince amaçlarım varmış gibi, "Yerlerini neden bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Gülümseyerek dişlerimi gıcırdattığım gerçeğini sakladım. "Çünkü hazır buradayken onlara merhaba demek istiyorum," demeyi başardım ve cümleyi *gerizekalı* diye bitirmedeğim için kendimle gurur duydum.

"Askerler ve öğrenciler, sırf bir ziyaretçi onlarla sohbet etmek istiyor diye işlerini bir kenara bırakamayacak kadar meşguller," dedi Madigan sertçe.

Köpekdişlerim kendi kendine uzadı. Madigan'ın hafifçe kırışmış yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silip atma arzusuyla neredeyse sızlıyorlardı. Dürtümü biraz belli etmiş olabilirdim çünkü Madigan, "Sizi uyarmam gerek, bana karşı sergilenecek düşmanca tavırlar Birleşik Devletler'in kendisine yapılmış bir saldırı olarak değerlendirilecektir," demeyi uygun gördü.

Don, "Kendini beğenmiş pislik," diyerek Madigan'a doğru yürüdü, sonra bu haliyle yapabileceği hiçbir şey olmadığını hatırlamış gibi, zınk diye durdu.

Öfkem, bir uyarı hissiyle karıştı. Bones bana sessizce kendimi kontrol altına almamı hatırlatıyordu. Ben de bunu yaparak köpekdişlerimi geri çekilmeye, gözlerimi o cayır cayır yeşil halinden normal gri rengine dönmeye zorladım.

“Size saldıracağımı da nereden çıkardınız?” diye sorarken, sesimin elimden geldiğince masum ve şaşkın çıkmasını sağladım, oysaki aklımdan adama yapacağım işkenceleri düşünüyordum.

“Burada yeni olabilirim ama elimde türünüzle ilgili hayli kapsamlı raporlar var,” diyen Madigan o küçümseyici FBI memuru tavırlarını bir kenara bırakıp altta yatan çıplak düşmanlığı ortaya serdi. “Hepsi de vampirlerin göz renginin saldırıya geçmeden önce değiştiğini söylüyor.”

Bones etrafına diktiği duvarlara baskı yapmaya başlayan tehlikeli enerjiyle uyuşmayan okşayıcı bir sesle güldü. “Zırva. Gözlerimiz, öldürme niyetiyle hiçbir ilgisi olmayan sebeplerden de yeşile döner. Ve iris renginde en ufak bir değişiklik olmadan insanların gırtlaklarını parçalayan vampirler gördüm. Vampirlerle olan tek deneyiminiz bu mu? Raporlar mı?”

Bones’un son kelimelerinde ağır, kibar bir küçümseme havası vardı. Madigan katılaştı.

“Bazılarının akıl okuyabileceğini bilecek kadar deneyiminim var.”

“Bu sizi endişelendirmemeli. Saklayacak bir şeyi olmayan biri hiçbir şeyden korkmaz, değil mi dostum?”

Madigan’ın cesaretini toplayıp Bones’u bu konuşma esnasında aklına girmeye çalışmakla suçlayıp suçlamayacağını görmeyi bekledim. Ama adam tel çerçeveli gözlüğünü, burnundaki yeri çok önemliymiş gibi düzeltmekle yetindi.

“Annen ve diğerleri bir saat sonra eğitimden çıkacak,” sözleri, ofisine girdiğimizden beri Tate’in ettiği ilk sözler

oldu. “İsterseniz burada bekleyebilirsiniz. Madigan da tam gidiyordu.”

Madigan, hayretle, “Beni başından savıyor musun?” dedi.

Tate’in yüzünde kibar bir ifade vardı. “Cat gelmeden hemen önce, bugün benimle yeterince konuştuğunu söylememiş miydin?”

Madigan’ın yanakları hafifçe pembeleşti. Kokusunun gaz yağı aromasıyla keskinleştiğine bakılacak olursa utançtan kızarmamıştı. Dikkatle kontrol ettiği bir öfkeden ötürü kızarmıştı.

“Öyle dedim,” dedi kısaca. “Sabaha o raporları hazırlamış olursun değil mi? Herhalde geceyi uykusuz geçirmek, senin gibi biri için çok zor olmamalı.”

Adam tam bir pislikti! Dışlerim yine, *onun üzerine sal bizi*, der gibi sızladı ama bu kez onları damağımın içinde tuttum, ayrıca gözlerimin nosferatu yeşiliyle renklenmesine de engel oldum.

Madigan tekrar bize döndü. “Cat. Bones.” İsimlerimizi, onlardan ötürü özür dilememiz gerekirmiş gibi söylemişti ama ben onu fantezilerimde sayısız kez paramparça etmemişim gibi gülümsemekle yetindim.

“Sizinle tanışmak çok güzel,” derken elimi, sırf adamın bana dokunmak istemediğini bildiğim için yine ona uzattım.

Adam elimi sıkmadan önce, geçen seferki gibi hafifçe duraksadı. Elimin içindeki elini bir kez bile sıkmadım ama bu fikir son derece çekiciydi.

Madigan ben elini bırakır bırakmaz ardında bir tıraş kolonyası bulutu ve öfke kokusu bırakarak Tate'in ofisinden çıktı.

"Onu takip edeceğim," dedi amcam dümdüz bir sesle. "Sonra da sizinle dönmeyeceğim Cat."

Tate'e baktım, o da bana belli belirsiz başını salladı. Aslında Tate bu sözlerle karşı çıkmaya yeltenmediği için rahatlamıştım. Don, Madigan'ı başka herkesten çok daha etkili bir biçimde takip edebilir, ne işler karıştırdığını öğrenebilirdi. Sam Amca ölmeyenleri avlayan ve varlıklarına dair kanıtları saklayan operasyonun başında bir vampir olduğu için paranoyaya kapılmıştı, o kadar. Madigan bu operasyonu araştırırken vergi ödeyenlerin dolarlarını harcayacak ama yalnızca Don'un yerini alan Tate'in harikulade bir yönetici olduğu sonucuna varacaktı. Kayıtları lekesizdi, bu yüzden Madigan'ın Tate'in kanlı geçmişini -ister gerçek, ister mecazi anlamda olsun- ortaya çıkaracağından korkmuyordum.

Ama amcamın öbür tarafa açılan ebedi kapıyı bulmaya değil de Madigan'a odaklanması beni bu yüzden memnun etmemişti. Madigan'ın burada olmak için tekinsiz bir sebebi varsa, Don bizi herkesten daha hızlı uyarabilirdi. Madigan'ın ölmeyenlere duyduğu önyargı daha ciddi bir hal aldığı takdirde Tate'in, Dave'in ve Juan'ın kendilerini kurtarabileceklerine inanıyordum ama annem ne kadar esip kükrese de onlar kadar sert değildi.

Ayrıca burası annemin bir duvarı delip kaçabileceği türden normal bir bina değildi. Eksi dördüncü kat, vampirleri

istekleri dışında orada tutacak şekilde tasarlanmıştı. Ben bunu gayet iyi biliyordum. Burayı, Don'un bilimadamları Brams adında sentetik bir mucize ilaç yapabilsin diye vampir yakaladığım zamanlarda tasarlamıştım. Ölmeyenlerin kanındaki iyileştirici bileşenden yapılan o ilaç, ekip üyelerimizden birkaçını, son derece ciddi yaralar aldıktan sonra hayatta tutmuştu. Sonra Bones operasyona katılmıştı ve Don, çiğ vampir kanı -Brams'ten çok daha büyük bir iyileştirme gücü vardı- konusundaki korkusunu yenmişti. Artık ölmeyen kanının, içen herkesi şeytani bir varlığa dönüştüreceğini düşünmüyordu. Bones, Don'un gerektiği takdirde yaralı ekip üyelerini iyileştirmesine yetecek kadar kan bağışlamış, eksi dördüncü kattaki vampir hücreleri de bu yüzden yıllarca boş kalmıştı.

Ama böylesi, Don haklıysa, Madigan buraya gerçekten rutin bir değerlendirmenin dışında bir sebepten geldiyse, hücrelerin yeniden kullanılamayacağı anlamına gelmiyordu.

Belki de son zamanlarda başıma o kadar çok boktan şey gelmişti ki artık geçerli bir sebebim olsa da olmasa da herkesle ilgili en kötü varsayımlarda bulunuyordum. Aklımı boşaltmak için başımı iki yana salladım. Madigan beni ne kadar öfkeliyorsa de, Don da kısa bir süre önce vampirlerle ilgili aynı önyargıya sahipti. Daha sekiz yıl önce ben bile en iyi kan emicinin ölü kan emici olduğuna inanıyordum! Evet, Madigan'ın tavırları *Şüpheli Bürokratik Pislik* diye bağıırıyordu ama Tate, Juan, Dave ve annemle biraz zaman geçirince, doğüstü varlıkların, adamın sayfalar dolusu gizli

cinayet raporunda okuduğundan daha farklı olduğunu göreceğini umuyordum.

Tate önceki gerginliğinden kurtulmuş bir sesle, kelimeleri uzata uzata, “Eee, onun hakkında ne düşünüyorsun?” dedi.

“İyi arkadaş olamayacağımızı,” demekle yetindim. Oda gizlice dinleniyor olabilirdi, daha fazlasını söylememe gerek yoktu.

Tate homurdandı. “Ben de öyle bir titreşim alıyorum. Belki de... Koşulların böyle olması en iyisidir.”

Tate’in Don’un durumuna dikkatle atıfta bulunmasından, onun da sözlerimizin daha sonra Madigan’a dinletilmesi riskini almak istemediği belli oluyordu.

Omuz silkerek hemfikir olduğumu gösterdim. “Galiba gerçekten her şeyde bir hayır var.”

Üç

BONES'LA İKİMİZ EVİMİZE YAPTIĞIMIZ YOLCULUĞUN son ayağı için arabamıza bindiğimizde, şafağın sökmesine yalnızca bir saat kalmıştı. Blue Ridge'teki evimize bütün yolu uçarak gitsek çok daha çabuk ulaşabilirdik ama helikopterimizi o bölgedeki özel hava limanında tutmak daha gösterişsizdi. En yakındaki komşumuz yirmi dönümden ötede olsa da evimizin yakınına inip kalkan bir helikopter, bir arabadan çok daha fazla dikkat çekerdİ. Evimizin olduğu bölgede dikkat çekmememiz daha iyi olurdu.

Ama arabamıza bindiğimizde, Bones'la ikimiz özgürce konuşabilmeye başladık. Biraz uyuduktan sonra planladığım ilk şey, helikopterde böcek araması yaptırmaktı ve bunlar kanatlı türden değİldi. Madigan bana, Bones'la ikimiz tesisteyken helikopterimize dinleme ve takip etme aygıtları yerleştirmeyi standart prosedür olarak göreceğİ birİ

gibi geliyordu. Ekiple çalışmaya ilk başladığımda ve herkes karanlık tarafa geçtiğime inandığında, Don hem arabama dinleme aygıtı yerleştirtmiş hem de beni yirmi dört saat takip ettirmişti. Amcamın, beni takip etmeyi ve konuşmalarımı dinlettirmeyi kesecek kadar güvenmesi yıllar sürmüştü. İçimden bir ses, Madigan'ın bana güvenmesinin daha da uzun süreceğini söylüyordu.

“Eee, neler düşünüyor?” diye sordum.

Bones virajlı yollarda ilerlerken bana yan yan baktı. “Bulanık. Belli ki yeteneklerimden kuşkulaniyor ve onlara karşı bir tür savunma oluşturmuş.”

“Gerçekten mi?” Madigan bana, Bones'un akıl okuma yeteneğine direnecek kadar istisnai bir zihin gücüne sahip biri gibi gelmemişti ama herhalde böylesi, adamı azımsadığım anlamına geliyordu.

“Kafasının içinde sürekli tekerlemeler söylüyor, ben de çoğunlukla sadece onları duyabiliyorum,” diye cevap veren Bones'un sesinde, istemeyerek duyduğu bir hayranlığın izleri vardı. “Onların ardındaki birkaç şeyi duymayı başardım. Madigan'ın, parfüm banyosu yapmanın, bir vampirin, duygularının kokusunu almasını ve Don'u küçük gördüğünü anlamasını engelleyeceğini düşünmesi gibi. Amcan, adı geçtiğinde bile, düşüncelerinde hakaretlerin belirmesine sebep oldu.”

“Don da onu pek seviyor gibi değildi.”

Onu bir sonraki görüşümde, amcama aralarında ne geçtiğini sormam gerekecekti. Belki bir kadın için kapışmak kadar basit bir şeydi, ne de olsa bu, Truva Savaşı'nı başlat-

maya bile yetmişti. Yine de, Madigan düzenbazca hareketler sergilemediği sürece, geçmişte Don'la arasında geçenlerin bir önemi yoktu. Madigan, amcamın ölüp gittiğini sanıyordu.

“Ayrıca senin de tahmin ettiğin gibi, vampirlere hiç güvenmiyor,” diye ekledi Bones. “Bunun dışında duyduğum tek şey, *şu sarımsakları sarımsaklasak da mı saklasak* tekerlemesiydi. O kadar çok tekrar etti ki kendi kalbime kazık saplamak istedim.”

Güldüm. Belki de Madigan'ın kibri ve önyargısının altında bir tür mizah anlayışı vardı. Böylesi, bana umut verdi. Gurur, dünyanın en büyük kusuru değildi ve vampirlere duyulan önyargı zamanla yenilebilirdi. Ama mizah anlayışının olmayışı, bana göre aşılamaz bir engeldi.

“Akıl okuma yeteneğimin teklemesine minnet duyasım geliyor.”

Bones homurdandı. “Şanslısın canım.”

Düzenli olarak Bones'un kanıyla beslenmeye başladığımdan beri, sık sık insanların düşüncelerini okuyabilir olmuştum ama bu yetenek arada bir kayboluyordu. Bunu, Bones'un akıl okuma gücünü kısa süre önce, dengi Menceheres, muhteşem yeteneklerinin bazılarını bir kan bağıyla onunla paylaştığında edinmiş olmasına bağlıyordum. İçimdeki hayalet çağırma sisteminin de arada bir mola vermemesi çok yazıktı ama ne de olsa Marie Laveau'nun kanındaki büyü asırlarca mayalanmıştı.

Sonunda evimize giden son çakıl yola saptık. Evimiz ufak bir dağın tepesinde olduğundan, araba yolumuza gir-

memiz birkaç dakika sürdü. Verandamızda ve etraftaki ormanda çok sayıda hayalet vardı ve enerjileri tenimin hafif hafif karıncalanmasına sebep oluyordu. Arabamız durduğunda bütün başlar bana çevrildi ama en azından arabadan indiğimde üzerime koşmadılar. Heveslerini takdir etsem de dışarıdan geldiğimde bana sarılmasına izin vereceğim tek şeyin kedim olduğunu birkaç kez açıklamak zorunda kalmıştım.

“Herkes merhaba,” diyerek selam verdim, kendi etrafımda bir daire çizerek hepsini işaret ettim. Sonra isteyenlerin, içinden geçebileceğini göstermek için ellerimi kaldırdım. Gümüş rengi şekillerden oluşan kesintisiz bir şerit derhal bana doğru geldi. Ellerim hayaletlerin temasından neredeyse yanar gibi oldu.

Böylesi bana hala çok tuhaf bir “çak bir beşlik” versiyonu gibi geliyordu ama hayaletlerin, dokundukları herkesin -ve her şeyin- içinden geçseler de fiziksel teması özlediğini keşfetmiştim.

Hem ellerim, en azından bazılarının “kazara” içinden geçtiği bel altımdaki bölümlerden çok daha uygun bir yerdi. Belimden aşağıya dalış yapan bütün hayaletleri otomatik olarak kovacağımı söylemek, bu olayların kesilmesini sağlamıştı.

Bones yanımdan geçip eve doğru yürürken alaycı bir tavırla soludu. Vudu kraliçesinden ödünç aldığım gücün karnımı terk etmesi için gün sayan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Kocam bunun altındaki sebepleri anlasa da tenimin içinden bir grup kadınla erkeğin geçmesini, benim

onun sayısız eski sevgilisine rastlamaktan hoşlandığımdan fazla sevmiyordu.

Bana özgü selamı tamamladıktan sonra eve girdim, ceketimi en yakındaki koltuğun üzerine bıraktım. Bones'un sesi kendimi de koltuğa atmama engel oldu. Kocamın İngiliz aksanı öfkesiyle keskinleşmişti.

"Fabian du Brac, herhalde bunun için iyi bir sebebin vardır?"

Eyvah. Bones öfkeli olmadığı takdirde Fabian'ın tam adını kullanmazdı. Ve Fabian'ın bizimle yaşamasına razı olduğumuzda yalnızca birkaç kural koymuştuk. Oturma odasına girdiğimizde, Fabian'ın hangi kuralı çiğnediğini gördüm.

Fabian'ın yanında süzülen dişi hayalete, "I-ıı, merhaba," dedim. Kadının üzerinde koyu renk, hayli şekilsiz bir elbise vardı. Ve bu elbise, kadının bir zamanlar teni varken muhtemelen sahip olduğu, Marilyn Monroe'nunkine benzer vücudu gizliyordu. Ayrıca, kadının sıkı sıkı geriye çekip topladığı saçları, yüzünün ne kadar doğal ve güzel olduğunu vurguluyordu.

Bones yeni hayaletin güzel yüzünden pek etkilenmemiş gibiydi. Fabian'a kötü kötü bakmaya devam etti, meydan okurcasına kaldırdığı kara kaşlarını da indirmede. Fabian evimize yalnızca kendisiyle amcamın girmesine izin verdiğimizi biliyordu. Mahremiyetimizi korumak için bazı temel kurallar koymamız gerekiyordu sonuçta. Aksi takdirde hayaletler bizi odadan odaya takip eder, Bones'la benim peşimizden duşa bile girer, yatak odasındaki faali-

yetlerimizle ilgili yorumlarda bulunurlardı. Duvarlardan geçme olayı, çoğu hayaletin hangi davranışların uygun, hangilerinin uygunsuz olduğunu unutmasına sebep oluyordu.

Fabian bana Bones'un üzerinden yakarış dolu bir bakış atarak, "Açıklayabilirim," diye söze başladı.

Dişi hayalet, Almanlara benzer bir aksanla, "İzin ver ben açıklayayım," dedi. "Öncelikle kendimi tanıtayım. Adım Elisabeth."

Konuşurken önce Bones'a reverans yaptı, huzursuz olduğu belliydi ama sesi sakın çıkıyordu.

Bones'un omuzlarındaki gerginlik bir nebze azaldı ve kocam, ben doğmadan asırlar önce moda olmaktan çıkan bir şekilde eğildi.

"Bones," dedi doğrulurken. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Tebessümümü sakladım. Bones, Madigan'ın uzanan elini hiç düşünmeden yok saymış olabilirdi ama kadınlara her zaman zaafi vardı. Ben Elisabeth'e gülümseyip dostça bir tavırla başımı sallamak ve ona ismimi söylemekle yetindim. Hey, daha önce hiç reverans yapmamıştım ama sırf Bones'un öyle gösterişli bir biçimde eğildiğini tekrar görmek için bunu öğrenecektim. Kocam her nasılsa bu resmi hareketi bile seksi hale getirmeyi başarmıştı.

"Fabian diğerlerinin varlığımdan haberdar olmasına izin vermemizin akıllıca olmayacağını düşündü," diye söze devam eden Elisabeth düşüncelerimi böldü. "Bu yüzden dönüşünüzü içeride beklememi istedi."

Gözü, arada bir hafif bir dehşetle Bones'a kaysa da temelde benimle konuşuyordu. Anlaşılan Bones'un yaşama-özürlüler arasındaki yeni popülerliğimden pek de hoşlanmadığını duymuştu.

"Diğerlerinin senin burada olduğunu bilip bilmemesi neden önemli?" diyerek yüksek sesle düşündüm. Evet, bazı hayaletler kendilerine evin duvarlarının dışında kalmaları yönünde kesin emirler verilmişken, Elisabeth'in içeride olmasından hoşnut olmayabilirdi ama Fabian her gün eve güzel bir kız getiriyordu.

"Türüme mensup çoğu kişi beni istenmeyen biri olarak görüyor." Konuşurken bu sözleri öyle alçak sesle fısıldamıştı ki neredeyse onu duyduğumdan emin olamayacaktım.

"İstenmeyen biri mi?" diye tekrarladım. Hayaletlerin birbirlerini dışladıklarından bile haberim yoktu. Tanrım, anlaşılan hiçbir grup, ne kadar kötü durumda olsalar da birbiriyle kayıtsız şartsız anlaşamıyordu. "Neden?"

Elisabeth omuzlarını dikleştirerek gözlerime baktı. "Çünkü bir başka hayaleti öldürmeye çalışıyorum."

Aklımda bir düzine soru belirirken iki kaşımı birden kaldırdım. Bones alçak sesle ısıklık çaldıktan sonra bana dönüp hafif, bıkkın bir tebessümle gülümsedi.

"Bunun geri kalanını dinlerken rahat etmememiz için bir sebep yok. Neden hepimiz oturmuyoruz?"

Fabian başıyla perdeli pencereleri işaret etti. "Belki de önce yalnız kalmamızı sağlayabilirsin Cat?"

Doğru ya. Diğer hayaletler, yeni, gizemli konuğumuzu göremeyebilirdi ama evin fazla yakınına süzüldükleri tak-

dirde, Elisabeth'le yaptığımız konuşmanın geri kalanını kaza-
zara duyabilirdi. İçimi çektim.

“Burada bekleyin. Hemen döneceğim.”

Kibarca, bütün şeffaf insanların önümüzdeki bir saat için
mülkü boşaltmasını istedikten sonra oturma odasına dön-
düm. Bones elinde yarısı dolu bir viski kadehiyle kanepede
oturuyordu. Vampirler içkiyi yalnızca tadı için içtiklerini
iddia edebilecek az sayıda varlıklardır. Çünkü alkolün üze-
rimizde hiç etkisi yoktur.

Fabian'la Elisabeth, Bones'un karşısındaki kanepede
oturma pozisyonunda süzülüyordu. Ben de kocamın ya-
nma oturdum, bacaklarımı rahat etmekten çok, ısınmak
için altına kıstırdım. Sonbaharın başlarında, bu rakımda,
şafaktan önceki saatler epeyce soğuk oluyordu. Birazdan
yatağımda olmayı ummuyor olsam ateş yakardım. Ney-
se ki kedim Helsing, oturuşumu penceredeki tüneğinden
kanepeye, yanıma sıçraması için bir işaret olarak algıladı.
Bacaklarımın üzerine yerleşen kedimin tüylü bedeni minik
bir soba gibiydi.

Kelimeyi uzatarak, “Eee,” derken bir yandan da
Helsing'in kulaklarını kaşıdım, “ikiniz birbirinizi nereden
tanıyorsunuz?”

“Yetmiş seksen yıl önce New Orleans'ta tanıştık,” diye
mırıldandı Elisabeth.

“Haziran 1935,” diye ekleyen Fabian favorilerinden bi-
rini utangaçça ovdu. “Hatırlıyorum çünkü o yıl, 1-11, hava
olağanüstü sıcaktı.”

Gülmemek için neredeyse yanaklarımın içini ısıracaktım. Fabian o güzel hayalete tutulmuştu! Hayaletler hava sıcaklığını hissetmezken, tanıştıkları yılı ve ayı harfi harfine hatırlamasını bu şekilde açıklamasının üzerine, bir de yüzüne sahte bir nezaket ifadesi yerleştirmeden önce, kadına hayran hayran baktı.

Evet, kadına çok fena tutulmuştu.

“Tamam, ikiniz bir süredir arkadaşsınız ama buraya Fabian’ı öylesine ziyaret etmeye gelmediysen neden buradasın Elisabeth?”

Bunun kadının öldürmek istediği hayaletle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordum ama öyleyse hiç şansı yok demekti. Her şeyden önce, ben hiçbir türle çalışan kiralık bir katil değildim ve Bones o işten emekli olalı çok olmuştu. İkincisi, amcamın isteyerek öbür tarafa geçmesini sağlamak için bile bir yol bulamamıştım. Yani bir hayaleti temizlemek, birden hayalet avcısı olmaya heveslensem de yeteneklerimi aşan bir şeydi. Hem öyle bir hevesim de yoktu.

Kadın ellerini kucagında kavuşturdu, parmaklarını birbirine doladı. “1489’da, yirmi yedi yaşındayken cadı olduğum iddiasıyla kazığa bağlanıp yakıldım,” dedi yumuşak bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. Daha önce yakılmıştım ve her iki seferinde de büyük bir ıstırap çekmiştim.

“Üzgünüm,” dedim.

Elisabeth gözlerini ellerinden ayırmadan başını salladı. Böylesi, korkunç bir biçimde infaz edildiği gerçeğini değiştirebilirmiş gibi, “Cadı değildim,” diye ekledi. “Sulh hakimi, bir anneyi, bebeğini kendi göbek bağıyla kasten boğ-

makla suçladığında ona karşı çıkan bir ebeydim. O budala, doğum sürecinde meydana gelebilecek sorunlardan habersizdi. Ben de ona bunu söyledim. Çok geçmeden Heinrich Kramer'ı çağırttı.”

“O kimdi?”

“Katil bir pislik,” dedi Bones, Elisabeth’e fırsat vermeden. “*Malleus Maleficarum*, yani *Cadılar Balyozu*’nu yazdı. O kitap asırlarca süren cadı avının sorumlusuydu. Kramer’a göre etek giyen herkes muhtemelen cadıydı.”

Demek Elisabeth kadınlardan nefret eden, kana susamış bir bağınazın kurbanı olmuştu. Bir bağınazın sizi kafasına takmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum, bu da kadına daha büyük bir anlayış beslememe sebep oluyordu.

Daha içten bir tavırla, “Çok üzgünüm,” dedim. “Kramer umarım uzun ve acılı bir ölüm tatmıştır.”

“Öyle olmadı,” dedi kadın acı bir sesle. “Atından düştü ve ayaklar altında ezilip ızdırapla can vermeye terk edilmektense anında boynu kırıldı.”

“Adil değil,” derken, bir yandan da Kramer’ın en azından cehennemde yandığını düşünüyordum.

Bones, Elisabeth’e uzun uzun, kuşkuyla baktı. “Bakıyorum da ölümüyle ilgili epeyce ayrıntı biliyorsun.”

Elisabeth, kocamla göz göze geldi. Yarı puslu haliyle gözleri ortalama bir maviydi. Böylesi de gözlerinin hayat-tayken Tate’inki gibi çivit mavisini olup olmadığını merak etmeme yol açtı.

Savunmacı bir sesle, “Evet, o adamın atını korkutan bendim,” diye bağırdı. “Sadece bana ve diğer kadınlara

yaptığı her şey için ondan en kötü intikamı almak ve git-
tiği kasabada daha fazla kadını öldürmesine engel olmak
istedim.”

Hemen, “Aferin sana,” dedim. Onu yargılamamızı bek-
liyorsa, benimle ilgili pek bir şey bilmiyor demekti. Ya da
Bones’la. “Keşke elini sıkabilseydim.”

“Aynen öyle,” diyen Bones, viski kadehini onun şerefine
kaldırdı.

Elisabeth birkaç saniye boyunca ikimize birden baktı.
Sonra çok yavaşça kalktı ve bize doğru süzülerek bana elini
uzattı.

Utanarak yerimde kıpırdandım.

Herhalde kadın bunun mecazi bir söz olduğunu anla-
mamıştı. Sonra kendime bunun hayaletlerin beni selam-
lamak için içimden geçmesine izin verdiğim zamanlardan
farklı olmadığını hatırlatarak elimi uzattım. Ama kadının
eli benimkine dolandığında, o tanıdık karıncalanmayı
hissetmedim ve parmaklarım, kadının elinin içinden geç-
medi.

İnanılmaz olsa da buz gibi bir el, kendiminkinin sıkı-
lığı ve sağlamlığıyla elimi sardı.

“Lanet olsun!” diye bağırarak ayağa fırladım. Kedim ye-
rinden oynatıldığı için öfkelenerek tısladı ve kanepenin yan
tarafına sıçradı.

Elisabeth birden canlı renklerle önümde belirdi. Sanki
parazitli bir kanalda gösterilen bir filmde yüksek çözü-
nürlüklü bir görüntüye dönüşmüştü. Özellihsiz bir kahve-
rengine sahip olduğunu düşündüğüm saçlarında kıvılcık, göz

alıcı tutamlar vardı ve gözleri öyle derin bir maviydi ki geceyarısı görülen okyanuslara benziyordu. Hatta yanakları bile pembeydi, şeftaliyle süt arasında bir renge sahip olan tenini vurguluyordu.

Bones da, “Kahretsin,” diye mırıldanarak ayağa kalktı. Elini uzatarak Elisabeth’in kolunu kavradı. Parmakları buharımsı bir enerjinin içinden geçmektense katı bir ete sarılınca, yüzünde benim hissettiğime benzer bir şok belirdi.

“Bazı hayaletlerin diğerlerinden daha güçlü olduğunu söylemiştim,” diye mırıldandı Fabian, Elisabeth’in arkasından.

Uyuşmuş halde, *Şaka yapmıyordun değil mi?* diye düşünürken, Elisabeth’in gerçekten cisimsel olduğunu doğrulamak için, kadının son derece soğuk, son derece katı parmaklarını sıkmaktan kendimi alamadım.

Ama bunu yaptıktan kısa bir süre sonra havada bir enerji patlaması duydum, sanki görünmez bir balon patlamıştı. Tuttuğum el kaybolunca, tenimde bir karınçalanma hissettim. Bir saniye sonra Elisabeth yine o donuk renklerine döndü ve Bones’un tutmakta olduğu kol eriyip kayboldu, parmaklarının -benimkiler gibi- artık orada olmayan bir etin şeffaf hatlarının etrafında kıvrılmasına sebep oldu.

Elisabeth, yaptığı şey yeterince akıl almaz değilmiş gibi, “En fazla birkaç dakikalığına cisimlenebiliyorum ama bütün enerjimi emiyor,” dedi. “Ama Kramer benden daha güçlü.”

Beynim az önce tanık olduğum şeyleri hala tam olarak algılayamamış gibiydi. “Kramer mı? Onun asırlar önce öldüğünü söylemiştin.”

“Öldü,” dedi Elisabeth korkutucu bir gaddarlıkla. “Ama her Cadılar Bayramı’nda dünyada yürüyor.”

DÖRT

O ANDA ODAYA BİR İĞNE DÜŞSE, O ANI SESSİZ-
liği bir bomba gibi paramparça ederdi. Elisabeth'in
“yürüyor” derken ne kastettiğini anlamıştım ama bu, hayal
bile edemeyeceğim kadar imkansız bir şeydi, onun için de
emin olmam gerekti.

“O kana susamış hödüğün öldükten sonra her Cadılar
Bayramı’nda ete kemiğe bürünmüş halde ortalıkta dolaşa-
bildiğini mi söylüyorsun?”

Elisabeth, hödük lafını duyunca kafası karışmış halde
alınını kırıştırdı ama sorumun geri kalanına tereddütsüz ya-
nıt verdi.

“Bildığım kadarıyla Kramer yalnızca son birkaç on yıl-
dır, bütün akşamı cisimsel bir vücut içinde geçirme yetisine
sahip.”

“Neden yalnızca Cadılar Bayramı’nda?” Evet, çoğu in-
san o günde gulyabanilerin, vampirlerin ve başka yaratık-

ların var olması *fikrini* kutlardı. Ama çoğu, bu yaratıkların var olduğuna inanmazdı.

“Dünyalar arasındaki duvarın en ince olduğu zaman o gündür,” dedi Bones. “Samhain’in kutlanması, insanların o günü şekerler ve kostümlerle anmasından çok önceye dayanır.”

Elisabeth’in dudakları büküldü. “Asıl ironik olan, Kramer’in bir zamanlar dine küfür saydığı bir şeye adanmış olan akşamda güçlenmesi ama o bunu anlayamıyor. Hala Tanrı’nın tarafında olduğuna inanıyor. Sanki Tanrı, Kramer’la hiçbir alışverişinin olmasını istemediğini açıkça belirtmemiş gibi.”

“Peki, Cadılar Bayramı’nda ne yapıyor?” Vücudumdaki kanın son damlasının üzerine bahse girerdim ki Kramer o geceyi ev ev dolaşıp şeker toplayarak geçiriyordu.

“Suç ortağı olarak bir insan buluyor. Bu insana zorla üç kadın kaçirtıyor. Sonra kadınlardan zorla *itiraf* alıp onları diri diri yakıyor,” diyen Elisabeth’in yüzü acıyla allak bullak oldu.

İşler resmileşmişti. Şimdi daha yirmi dakika önce imkansız olduğunu düşündüğüm bir şeyi yapıyor, bir hayaleti öldürmek istiyordum. Sorun şu ki uzmanlık alanım vampirleri ve gulyabanileri öldürmekti. Zaten ölmüş olan kişileri öldürmek değil.

“Bu kadınları kaçırmak için ne kadar zaman önce kendine ortak buluyor?” diye sordu Bones.

Elisabeth, “Emin değilim,” diye yanıt verdi. Utanmış gibi gözlerini kaçırdı. “Bir hafta olabilir mi? Kramer’ı asır-

lardır elimden geldiğince takip ediyor, onu haklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama çok kurnaz. Çoğu zaman beni atlatıyor.”

Evet, ortadan kaybolma yetisi onu bir başka hayaletin bile takip etmesini epeyce zorlaştırıyor olmalıydı. Onu takip etmek, rüzgarı kelepçelemeye çalışmakla eşdeğerdi.

Böylesi de akla başka bir soru getiriyordu. “Diğer hayaletlerden çoğunun seni kendi türüne mensup birini öldürmeye çalıştığını için dışladığını söylemiştin –o kişi Kramer olsa gerek. Bunu... Şey... Nasıl yapmaya çalıştın?” Aklımda, birbirlerini boğmaya çalışan iki şeffaf şeklin görüntüsü belirdi.

“Asırlar boyunca birçok medyumla temasa geçtim, içlerinden birinin kovabileceği umuduyla onları Kramer’ın şeytani olduğuna ikna ettim. Birçok farklı yöntem denediler ama bütün teşebbüsler başarısız oldu. Yaptığım şeyin söylentileri yayılınca birçok hayalet beni dışladı... Fabian gibiler dışında.”

Elisabeth’in cümlesini bitirip Fabian’a bakarken yüzüne yerleştirdiği tebessüm öyle dokunaklıydı ki sırf onları izlemekle bile mahrem bir anı bozduğumu hissettim. Belki de Fabian’ın ilgisi karşılıksız değildi.

“Kramer katil pislüğün teki. Neden diğer hayaletler de ölmesini istemiyor?” diye soran Bones, pratiklikten yine ödüün vermemişti.

Fabian gözlerini Elisabeth’in yüzünden ayırdı ve “Bir düşünün,” dedi. “Çoğu insan bizi göremiyor, vampirlerle gulyabaniler bizi görmemezlikten geliyor ve şimdiye kadar

tapılmış bütün tanrılar bizi reddetti. Yanımızda birbirimizden başkası yok. Çoğu hayalet Elisabeth'in sebeplerini anlayabilir ama kendi türümüze mensup birini öldürmek, nedeni ne olursa olsun korkunç bir şey olarak görülüyor.”

“Ama sana öyle görünmüyor,” dedim. Diplomatik dokunulmazlığın, çarpık hayalet versiyonuna isyan edenlerden biri olduğu için onunla gurur duyuyordum.

Fabian başını yana eğdi. “Belki benim gibiler, insanlığına, diğerlerinden daha sıkı tutunuyordur.”

Hayır, diye düşündüm. Senin gibi güçlü prensipleri olan kişiler, etten kemikten de sisten de yapılma olsalar, doğru şeyi yaparlar.

“Kramer daha birkaç on yıldır cinayet işliyor ama sen onu yüzlerce yıldır yok etmeye çalışıyorsun, öyle değil mi?”

Bones'un sesi yumuşaktı ama gözleri küçülmüştü.

Elisabeth duyusuz bir sesle, “Ah, o yeniden insan yakabilme yetisini kazanmadan çok önce de cinayet işliyordu,” dedi. “Kendisini görebilenlere işkence eder, onları delirtir ya da öldürürdü. Sonra, kendisini gösterebilmeye başladıktan sonra, en savunmasız olanları hedef aldı: Kadınlar, yaşlılar ya da hastalar. Onları da aynı korkunç sonuçla yüz yüze getirmeye başladı. Kimse onlara inanmıyordu. Tıpkı cadı ilan edildiğim ve yakılmaya mahkum edildiğimde kimsenin bana inanmaması gibi.”

Hayaletin sesindeki kasvetli yankıyı duyunca bel kemiğim ürperdi. Elisabeth yıllar boyu aynı gaddarca cinayetlerin işlendiğini gördüyse ama onları durduramadıysa, hala aklının başında olması beni hayrete düşürüyordu. Ben de

kötü adamları her zaman yakalayamıyordum ama tutundugum şeylerden birisi, bir gün, bu hayatta ya da sonrakinde, layık oldukları cezayı bulacakları umuduydu. Marie'den aldığım istenmeyen güçler, amcamın öbür dünyaya geçiş yapma çabaları ve yeni operasyon danışmanıya ilgili şüpheler başıma yeterince bela açmış olsa da Kramer'in serbestçe dolaşıp masum insanlara işkence ettiği ve onları öldürdüğü düşüncesi, dayanamayacağım kadar ağırdı.

Ama karar vermemi sağlayan tek şey öfkem değildi. Fabian'ın Elisabeth'e bakışları da beni etkilemişti. Sonra Fabian gözlerini bana çevirdi ve o bakıştaki yakarış kararımı pekiştirdi.

Elisabeth'e, "Sana yardım edeceğim," dedim ve Bones'un itiraz etmesini bekleyerek elimi kaldırdım. Fabian geçmişte birçok kez bana yardım etmişti ama ben ona duyduğum minneti ancak ona teşekkür ederek gösterebilmişim. Eh, işte şimdi elime Fabian'a, onun da benim için diğer arkadaşlarım kadar değerli olduğunu gösterme fırsatı geçmişti. Elisabeth'e yardım etmek yalnızca doğru şey değil, Fabian için de çok önemliydi. Cidden, başka seçeneğim var mıydı?

Elime soğuk parmaklar dolandı. Gözlerimi Fabian'dan ayırdığımda Bones'un sakın bakışlarıyla karşı karşıya geldim.

"Kendini ona borçlu hisseden tek kişi sen değilsin," dedi Bones alçak sesle. Sonra dudakları büküldü ve kocam Fabian'a odaklandı. "Ama sen de önümüze daha kolay bir görev koyabilirdin."

“Size yardım etmek için elimden geleni yapacağım,” diye yemin eden Fabian’ın yüzü öyle bir umutla aydınlandı ki kalbim burkuldu. En yeni çırağının kim olduğunu zamanında öğrenebildiğimiz takdirde, Kramer’ın suç ortağını halledebileceğimizi düşünüyor olabilirdim ama bir hayaleti öldürmenin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Bones daha önce bir iki hayaleti şeytan çıkarma töreniyle tehdit etmişti ama Elisabeth’e bakılacak olursa, bu muhtemelen işe yaramayacaktı. Fabian’ın bana olan bariz inancını görmek, katilin serbest kalması fikrinden, birden çok sebeple korkmama yol açıyordu. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, Fabian’ı hayalkırıklığına uğratacağımdan korkuyordum.

“Yapacağını biliyoruz dostum. Bunu zaten kanıtladın,” dedi Bones.

Elisabeth yumuşacık bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. Gözlerinde, başka birinde görsem gözyaşı olduğuna yemin edebileceğim bir şey parlıyordu. “Buraya çok az umutla geldim. Sizin türünüz, genelde koşullar ne olursa olsun benimkiyle ilgilenmez.”

“Öyle mi?” Tebessümüm alaycıydı. “Bana fırsat eşitliğine inanan bir katil diyebilirsiniz. Çünkü Kramer ve yardımcısı, hangi türden olursa olsun, öldürülmeyi hak ediyor.”

“Belki de biz en başta ne yapacağımıza karar verirken senin Fabian’ın odasında kalman en iyisi olur,” diyen Bones, Fabian’a yan yan baktıktan sonra dikkatini Elisabeth’e yöneltti. “Enerjinin, diğer hayaletlerin bu enerjinin yayılmasına alışık olduğu bir odadan yayılması daha güvenli olur.”

“Elbette,” diyen Elisabeth süzülerek ayağa kalkarken uzun eteğini düzeltti. “Hiçbir şey belli etmeyeceğim.”

“Fabian sana ev kurallarıyla ilgili bilgi verebilir. Karımla ikimiz bir gün dinlendikten sonra yine konuşuruz.”

İki hayalet de bu sözlerin anlamını kavradı, mırıltılarla teşekkür ettikten sonra kayboldu. Odadaki enerjinin dağıldığını hissedene dek bekledim, sonra Bones’a döndüm.

“Seni sinsi çöpçatan.”

Kocamın tebessümünde şeytanilikten öte bir şey vardı. “Zavallı herife fırsat vermesem, muhtemelen asrın geri kalanını Elisabeth’e iltifat etmek için cesaret bulmaya çalışarak geçirirdi.”

Fabian’la Elisabeth’in ne kadar uzağa süzüldüklerini bilmediğim için sesimi alçak tutarak, “Utanmaz,” diye koca camla dalga geçtim.

Bones’un karanlık, bir şeyler vaat eden kahkahası odayı doldurdu. “Evet, öyleyim ve yatağa girdiğimizde bunu kanıtlamaya niyetliyim.”

Yorgun olmasına yorgundum ve aklımda birçok düşünce, yapmam gereken birçok şey olabilirdi ama bu tür bir daveti ancak bir budala geri çevirirdi.

“Bakalım yatağa önce kim gidecek,” diye fısıldadım ve merdivenlerden yukarı fırladım.

BEŞ

I RAD'İMİN KILIFINI KARAĞINI ÇAT DİYE KAPAT-
tım. Bir öfke krizine kapılarak aleti kırıp atmamamın
tek sebebi, fazla pahalı olmasıydı.

“Amma iğrenç, çılgın bir pislik!” dedim tükürürcesine.

Bones bana doğru baktıktan sonra dikkatini yeniden
yola verdi. “O kitabı okumaya başlamamanı sana söyle-
miştim.”

Eh, evet ama Washington D.C. epey uzaktaydı, kitap in-
ternette satın alınabiliyordu ve bir ava başladığımda ilk adı-
mım hedefimi araştırmak olurdu. *Malleus Maleficarum*'un
batıl inançlarla ilgili saçmalıklarla dolu olacağını biliyordum
ama şeytaniliğinin derinliğini azımsamıştım. Hangisi beni
daha çok iğrendiriyor, bilmiyordum: Kramer'ın sıraladığı
talimatlar mı, yoksa normal insanların onun haklı olduğuna
inanmayı bırakması için sayısız insanın öldürüldüğü, yüzyıl-
larca zamanın geçmiş olduğu gerçeği mi?

“Suçlananların hiç şansı yokmuş,” diye köpürmeye devam ettim. “Hiçbiri kanıt diye bir şeyi umursamıyormuş. Birisi başka birinin cadı olduğunu *hissedi*yormuş, sonra bir engizisyoncu gelip onu alabiliyormuş. İtiraf lar işkenceyle elde ediliyormuş -ayrıca bu işkenceler de mide bulandırıcı ayrıntılarıyla tarif edilmiş- ve zavallı kadın itiraf ta bulunsa da yine de sırf *durumun doğrulanması* için işkence görürmüş. Suçlanan kişi, ona ne kadar korkunç şeyler yapılırsa yapılsın itiraf etmemeyi başarır sa da tövbe etmedikleri düşünül düğünden yine de yakılarak öldürü lürmüş. Tanrım!”

Bir homurtu. “Tanrı’nın bununla bir ilgisinin oldu ğu nu sanmıyorum aşkım.”

“Bahse girerim öyledir,” diye mırıldandım. Din bir ba hane olabilirdi ama asıl suçlular güç hırsı ve ahlaksızlıktı. “Kramer’in iktidarsızlıktan zarar gören ekinlere kadar her şey için kadınları suçladığını biliyor musun? Tabii bundan önce doğuştan kötü, doyumsuz sürtükler oldu ğu konusun daki saplantısı da var.”

Bones’un dudakları kıvrıldı. “Onu öldürmeyi epeyce çok istiyorsun değil mi?”

“Ah, o kadar istiyorum ki!” Ellerim Kramer’a şiddet uygulama dürtüsüyle kaşınıyordu. Ama yalnızca Cadılar Bayramı’nda yeni kurbanlarını yakarken bir bedene bü rüneceğinden, çok geç kalmış olacaktım. Onu hala buhar formundayken cehenneme havale etmenin bir yolunu bul mam gerekiyordu, maalesef bunun da onu parça parça ede meyeceğim anlamına geldiğine bahse girebilirdim.

Bones bana öyle bir baktı ki düşüncelerimi okuyabildiğini anladım. Belki de parmaklarımı sıkıp yumruk haline getirdiğimi görmüştü.

“Neşelen Kedicik. Belki de buluşacağımız adam, o pisliği ebediyen kovmanın gaddarca bir yolunu bulur.”

Kocamın sesindeki ve titreşimindeki soğukkanlılığı kaydedince hafifçe öfkelen dim ve “Bu durumu fazlasıyla rahat karşılıyor gibisin,” dedim.

Bones neredeyse gözlerini devirecekti. “Neden olmayacaktım? Yıllardır ilk kez ilişkimiz sağlam, kimse bizi faal olarak öldürmeye çalışmıyor ve en yakın dostlarımız mutlu. Ah Kedicik, biraz daha rahatlasam sigara içmem gerekirdi.”

Amcamın arada kalmış halini, başımıza bela açma ihtimali olan Madigan’ı ve serbestçe dolaşan kana susamış hayaleti düşünürsek, hayatımızın hiç de günlük güneşlik olmadığını belirtmek üzereydim ki duraksadım. Hayatımızda her zaman stresli bir şeyler olmayacak mıydı? Olumlu şeylerin -Bones’un söylediği her şey olumluydu- tadını çıkarmayı öğrenemezsem, hayatımı sürekli bardağın yarısını boş görerek geçirecektim.

“Haklısın,” diyerek uzandım, kocamın bacağına sıktım. “Hayatımız hiç daha iyi olmamıştı.”

Bones elimi tutup ağzına götürdü, dudaklarını bir öpücüğün fısıltısıyla eklemlerimde dolaştırdı.

Karşımıza her zaman zorluklar çıkacaktı ama biz de herkes gibi onların üstesinden tek tek gelecektik. Şu anda Kramer listenin ilk sırasındaydı ve o budala hayalet birçok soruna sebep olsa da olumlu noktalar da vardı. İnsanları

korkutup onlara zarar veriyor olabilirdi ama Kramer'ı gözüme kestirdiğim anda, kendisi kadar güçlü bir düşmanla karşı karşıya olacaktı. Ben kolayca korkmazdım ve bir hayalet, bir vampiri dövüşte asla yenemezdi. Kramer, Cadılar Bayramı'na dek yumruk bile atamazdı, bizse onu o geceden çok daha önce haklayacaktık. Neşem daha da yerine geldi.

Bones'un dili son derece hafif dokunuşlarla parmakları-mın arasında gezindiği için kalınlaşan bir sesle, "Bu medyumun bize şahane haberler vereceğine bahse girerim," diye ekledim.

Elisabeth medyumların daha önce işi halledemediğini söylemişti ama yalnızca birkaç deneme yapabilmişti ve sonuncusunu da elli yıl önce gerçekleştirmişti. Görmeye gittiğimiz medyum Bones'un en iyi arkadaşı Spade'in tanıdığı saygıdeğer iblisbilimciler tavsiye etmişti ve şansımız yaver giderse, adam diğerlerinden daha etkili olabilirdi. Bu yol bir işe yaramadığı takdirde, başvurabileceğimiz başka çözümler vardı. Böylesi iyi bir şeydi çünkü ekime az kalmıştı.

En azından elimizde bir koz vardı. Elisabeth bir hayalet olduğundan, uzun mesafeleri ancak birinin arabasına binecek ya da bir güç çizgisini, yani bir hız treninin doğaüstü versiyonunu kullanarak aşabiliyordu. Güç çizgileri genelde doğaüstü sıcak noktalara giderdi, bu yüzden Elisabeth, Kramer'ı bulmaya çalışırken her durakta durmak zorunda kalacaktı. Ama beni Kramer'ın yüz mil yakınına koyduğunuz takdirde kanımdaki gücü Kramer'ı kendime çekmek için kullanabilirdim. Vudu kraliçesinin kanını içmenin yan etkilerinden birinin -ruhlar için miknatis olmak dışında-

hayaletlerin özgür iradelerini ellerinden almak olması hiç hoşuma gitmiyordu ama böyle bir durumda bu yetenek işime yarayacaktı. O gücü bir şekilde bana ulaşan hayaletlerin üzerinde kullanmak beni rahatsız ediyordu ama Kramer gibi bir pisliği yüzümde bir tebessümle kontrol edecektim. Cadılarinkine benzeyen bir kahkahayla.

Suç ortağına gelince... Bir insanı öldürmek o kadar kolaydı ki bunu düşünmenin bir eğlencesi yoktu.

Bones, "Geldik," dedi ve açık bir alışveriş merkezinin otoparkına girmek için elimi bıraktı.

Etrafıma bakıp L şeklindeki binanın ön kısmındaki iş yerlerinde, öbür dünya temalı isimler aradım. Bulduğum en yakın şey Deena'nın Cennetten Çıkma Cheesecakeleri'ydi ama burasının gideceğimiz yer olduğundan şüpheliydim.

"Burası olduğuna emin misin?"

Bones işaret etti. "Truvalı Helen'in Bahçesi hemen şurada."

Kocam bariz bir gerçeği göremiyormuş gibi, "Ama orası bir çiçekçi," dedim.

Bones arabayı park ederken bana cevap verdi. "Belki de hayaletlerle konuştuğu gibi, çiçeklerle konuşmaktan da hoşlanıyordur."

Bir medyumun gündüz yaptığı normal bir işinin olması beni şaşırtmamalıydı. Ama yine de şaşırmıştım. Sonra içimden omuz silktim. Ben de birkaç yıl önce gündüzleri üniversiteye gidiyor, geceleri vampir avlıyordum. İnsanlar bir şekilde paranormal dünyaya bağlılar diye, onunla hayatlarının her anında meşgul olmak zorunda değildi.

Arabadan indiğimde bir ses bombardımanı, bir düğme çevrilmiş gibi aniden aklıma saldırdı. Elim, o ani konuşma seline karşı içgüdüsel ama tamamen yararsız bir savunma hareketiyle başıma gitti.

“Ah, kahretsin,” diye mırıldandım. “Bir saniye.”

Bones sorunun ne olduğunu sormadan yanıma geldi. Bu tepkiyi daha önce yeterince sık görmüştü. Gözleri benimle otoparkın geri kalanı arasında mekik dokurken, aurasından saldırmaya hazır, tehlikeli bir enerji sızıyordu –bu, nabızı olan herkese, bize yaklaşmanın kötü bir fikir olacağını düşündüren bir uyarıydı.

İlk birkaç saniyede tamamen aklımdaki, zihin okuma yeteneğimin birden devreye girmesinden kaynaklanan sesleri kısımaya odaklanmışken son derece savunmasız oluyordum.

Kafamdaki sayısız konuşmayı asap bozucu bir arka plan müziğinin seviyesine indirmeyi başardığımda, Bones’a başparmağımı kaldırdım.

“Ne kadar sürdü?”

“Yetmiş iki saniye,” dedi kocam.

Bones’un kronometresi yoktu ama tahmininin doğru olduğunu biliyordum. İçimi çektim. İyi yanından bakacak olursak, şimdiye kadar hiç bu kadar hızlı toparlanamamıştım. Kötü olansa bu yetmiş iki saniyede saldırıya uğramış olsak, birçok kez öldürülebileceğimdi. Tabii bize saldıran insan olursa durum farklı olurdu ama dikkatim tehlikeli bir biçimde dağılmışken, orta seviyede bir vampir ya da gulyabani, işimi rahatlıkla bitirebilirdi.

“Haklıymışsın. Orada olmalarına alıştığımda sesleri kontrol etmek daha kolay oldu. Keşke sesleri bir duyup bir duymuyor olmasam.”

Bones ellerini yavaşça kollarımdan aşağı kaydırarak beni okşadı, dokunuşu bana hem güç hem kararlılık verdi.

“Daha nadir oluyor, sen de daha hızlı toparlanıyorsun. Çok geçmeden, önüne çıkan diğer zorlukları nasıl aştıysan, bu yeteneği de tamamen kontrol altına alacaksın.”

Keşke ben de yeteneklerime kocam kadar güvenseydim ama belirsizlikleri düşünüp dertlenecek zamanım yoktu. Şimdilik son derece bilgece bir slogan olan *başarana dek başarıyormuş gibi yap* cümlesiyle hareket edecektim. Gü-lümsedim ve konuyu değiştirdim.

“Çiçekçinin içinde heteroseksüel olamayacak kadar seksi olduğunu düşünen bir adam var. Sence o bizim medyum mu?”

Bones’un dudakları kıvrıldı ama omzumun üzerinden arkamdaki dükkana bakmaya tenezzül etmedi. O düşünce-yi kendisinin de duyduğuna şüphe yoktu ama Bones bunu kabul etmeyecek kadar kibardı.

“Görelim bakalım.”

Truvalı Helen’in Bahçesi’nin içindeki koku şelalesi, tama-men neredeyse vampire dönüşmeden önceki kadar sık ne-fes almama yol açtı. Taze çiçek kokuları, buraya gelirken arada bir nefes aldığımda burnuma gelen ekşi benzin, eg-zoz ve kimyasal kokularını bastırıyor, kendimi akciğerlerim çabucak temizlenmiş gibi hissetmemi sağlıyordu. Pratik

olmak gerekirse, bu bana potansiyel tehlikelerin kokusunu alma fırsatı da veriyordu. Ölmeyen Ustalar auralarını örtebilirdi ama kimse kokusunu tamamen yok edemezdi. Havayı bir iki kez koklayınca dükkanda benimle Bones'tan başka vampir olmadığını anladım ve gulyabanilerin toprak kokusunu da almadım. Evet, buraya Spade'in tavsiyesiyle gelmiştik ama bana kalırsa, temkinli olmadan içeri dalmak kadere bize kötü bir sürpriz göndermesi için meydan okumaya denkti.

Çiçekçinin yalnızca alerjileri olan biri için tehlikeli olduğu sonucuna vardıktan sonra dikkatimi Bones'u, sırf ona bakmak bile orgazm sebebiymişçesine süzen şık giyimli, güler yüzlü zenci adama yönelttim.

Adil olmak gerekirse kocama bakmak gerçekten çok zevkliydi ama Bones bana sadık olsa da -ayrıca erkeklere bakmasa da- içgüdüsel vampir sahipleniciliğimin devreye girdi.

Ben gürültülü bir biçimde boğazımı temizlerken Bones da aynı anda, "Tyler sen misin?" diye sordu. Her ikisi de adamın Bones'la ilgili, aklımdan silmemin günler süreceği fantezisini yarıda kesti.

"Benim," dedi Tyler, hızlı, çekici bir sırıtışla.

"Randevumuz var," derken Bones'un kolunu tutup tıslamak, dişlerimi göstermemek için kendimi tuttum. "Ben Cat, bu da *kocam* Bones."

"Anneniz için çiçek almaya gelen iki kardeş olmamanız ne şanssızlık," dedi Tyler hayalkırıklığı dolu bir sesle. Sonra bana göz kırptı. "Aynen öyle canım, Bay Leziz'in sahibi olduğunu göster. Yerinde olsam ben de öyle yapardım."

Dudaklarım bir sırtışıla gıdıklandı. Gözlerimi Bones'un siyah kot pantolonunun vurguladığı yuvarlak, kaslı kışında gezdirdim. Sonra pantolonun önünün, kesimiyle hiçbir ilgisi olmayan darlığına baktım. Sonunda Tyler'in çikolata rengi gözlerine baktım ve ben de ona göz kırptım.

Tyler güldü.

"Güzel dükkan," dedim konuyu değiştirmek için. "Her şey çok taze ve güzel."

Tyler elini salladı. "Medyum olmak kulağa gösterişli bir şey gibi gelebilir ama banka görevlileri tek bir şeyden etkileniyor tatlım. Ödemeler. Ayrıca," diyerek dramatik bir biçimde ürperdi, "*diğer* işimi öğrendiklerinde hep numara yapıp yapmadığımı anlamak istiyorlar ve birine ölmüş Tilly Teyze'sinin yeni, sürtük kız arkadaşından nefret ettiğini söylemek, elektriğinin kesilmesine yol açıyor."

Adamın söylediklerine gülmekten kendimi alamadım. Bones'un dudakları seğirdi. "Aynen öyle. Şimdi dostum, buraya neden geldiğimizi biliyorsun. Burada mı konuşacağız, başka yerde mi?"

"Burada. Dükkanı kapatayım."

Tyler girişe gidip AÇIK işaretini SİZİ KAÇIRDIĞIMIZA ÜZÜLDÜK! diyecek şekilde ters çevirdi, sonra da kapıyı kilitledi. Yanımıza dönerken, Bones'un kışına yine şehvetle baktı, sonra benimle göz göze gelerek kendisini eliyle yelpazeledi.

Sahne fısıltısıyla, "Miyav!" dedi.

İlk sahiplenicilik hissim yerini eğlenmeye bırakmıştı. Tyler bana bir başka canayakın sapığı, arkadaşım Juan'ı ha-

tırlatıyordu. Bir şey dişi olduğu takdirde, Juan onu çekici bulurdu. Tyler kadınlardan hoşlanmasa da Juan'la aynı karakterde gibiydi. Evli olduğumuzu öğrendiği için Bones'a ciddi ciddi asılmaya niyetli olmadığı, düşüncelerinden beliydi. Kendisine engel olamıyor gibiydi, o kadar. Tyler'ın düşünceleri ne tür bir hayaletin başımıza dert olduğuyla, insan olup olmadığımız ve Bones'un vanilyalı krema tadında olup olmadığı arasında dolaşıyordu.

En azından bu düşüncelerden ikisi müstehcen değildi.

"Her şey tamam. Beni takip edin," dedi Tyler.

Dükkanın arka odasına doğru ilerledik. Oradan bir başka kalp atışı gelerek Tyler'ın bir ortağı olup olmadığını merak etmeme yol açtı. Ama Tyler'ın burada başka birinin olduğundan söz etmemesi beni endişelendirmiyordu. Tek bir insan Bones'la ikimize fazla geldiği takdirde, köpekdişlerimizi hak etmiyoruz demekti. Kısa, dar koridorda yine bitkiler ve kutular, ayrıca gübre çuvalları ve başka bahçevanlık eşyaları vardı. Sıkışık koridor, tahmin ettiğim gibi, pencereleri olmayan, duvarları daha iyi günler görmüş ufak bir ofise vardı. Ofiste görebildiğim kadarıyla kimse yoktu ama hızlı kalp atışına -ve burundan gelen homurtulara- bakılacak olursa burada bir hayvan vardı.

Bones'la ikimiz, köşelerine koli bandı sarılmış bir masanın karşısındaki iki katlanır sandalyeye oturduk. Tyler masanın arkasından daha rahat görünen bir sandalye çekerek yakınımıza oturdu.

"Ortamın kusuruna bakmayın," dedi yine aynı neşeli tavırla. "Ön tarafı müşteriler için güzelleştirmem gerek

ama böylesi, burayı, yalnızca Dexter’la ikimizin olduğu yeri ihmal etmek anlamına geliyor.”

Bunun üzerine şişko ve yüzü ezilmiş gibi görünen, kahverengi-beyaz bir köpek masanın altından çıkıp geldi.

Tyler yumuşacık bir sesle, “Aaah, babasının küçük oğlu mu gelmiş?” diyerek kucığına pat pat vurdu.

Tyler’in hareketini yine burundan gelen homurtular takip etti –bu kez sesler mutluluk yansıtıyordu. Sonra o et ve tüy topağı Tyler’in kucığına, medyumdan bir “of” yükselmesine sebep olacak kadar sertçe sıçradı.

“Bebeğimin köfte yemeyi biraz azaltması gerek, yoksa bir gün babacığının kalçasını kıracak,” dedi Tyler yine şarkı söyler gibi.

Ben de onunla hemfikirdim. Tyler’in inceliğine ve Dexter’in boyutuna bakılacak olursa, köpek, sahibinin üçte biri ağırlığında olmalıydı. Ama medyum bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Bana ve Bones’a pırıl pırıl bir tebesümle baktı.

“Çok güzel değil mi?”

Köpeğin, o yumuk yumuk etler, ıslak homurtu sesleri, top gibi, sallanan kuyruk ve ezik yüzle -adamin kucığına yerleştikten sonra koyverdiği osuruğu hiç saymıyorum- ancak bir annenin ya da babanın takdir edebileceği bir güzelliği vardı. Ama okşamak için elimi uzattığımda Dexter’in tüylü yüzünde beliren açık mutluluk, onun pek de estetik bir görünümü olmadığını unutmama sebep oldu.

“Aferin bu güzel oğlana,” derken, Dexter’in kulaklarını kaşıdım.

Köpek de bu sırada bileğimi iyice bir yaladı. Dexter bana yaklaşmak için kıpırdanarak neredeyse adamın kucağından düşer gibi oldu ve zevkle ürperdi.

“Artık ebedi bir dostun var tatlım,” diyen Tyler, Dexter düşmesin diye köpeği daha sıkı tuttu. “Söyleyin bakalım, başınıza ne tür bir hayalet musallat oldu?”

“Bir hayaleti çağırıp öldürebilecek birini arıyoruz,” dedi Bones.

Tyler kaşlarını kaldırdı ve yüzündeki flörtçü ışıltı bir nebze kayboldu. “Neden?” diye sordu doğrudan.

IPad’imi çıkardım ve birkaç tıklamayla *Malleus Maleficarum*’u ekrana getirdim. Sonra Tyler görebilsin diye aleti havaya kaldırdım.

“Çünkü bunu yazan pislik, öldükten sonra geri döndü,” diye yanıt verdim. “Ve insanları öldürmeye devam etmenin bir yolunu buldu.”

Tyler tableti benden bir eliyle alırken diğer eliyle köpeği tutmayı sürdürdü. Her nasılsa tableti Dexter’in rahatını bozmadan dizine dayamayı ve sayfada aşağı inmeyi başardı. Tyler metni okurken aklından, *şahane, çılgın bir çift*, düşüncesi geçti. *Ünlü bir cadı avcısının hayaletinin evlerine musallat olduğunu sanıyorlar!*

Bones yüzünde, köpekdişlerinin ucunu gösteren bir tebessümle öne eğildi. “Biz deli değiliz ve bu pislik, evimize falan musallat olmadı.”

Tyler başını birden kaldırdı, Bones’un damağından çıkan yeni, sivri köpekdişlerini fark etti ve son cümleyi yüksek sesle söylemediğini kavradı.

“Ah,” dedi sonunda. “Kusura bakmayın. Arkadaşlarım sizinle ilgili... Bazı ayrıntılardan söz etmedi. Kimi insanlar ne kadar çılgın, inanamazsınız. Daha geçen hafta, karavanına Tupac’ın musallat olduğunu söyleyen bir kadın geldi. Sanki Tupac ebediyen, kedi çışı kokan bir konserve kutusunda hapis kalmak isteyecekmiş gibi.”

Adamın söylediği, dudaklarımın seğirmesine yol açtı ama Bones, konunun değişmesine izin vermedi. “Akıl sağlığımızın yerinde olduğuna karar verdiğimizize göre, hedefimizden bahsedelim.”

Tyler, “Babacığının çalışması gerek,” diyerek Dexter’i kucağından nazıkçe kovdu ama hayvan, yine de masanın altına girmeden önce sızlandı. Köpeğin yumuşak bir şeyin üzerine çöküşünden önce, bir iç çekişe benzeyen uzun bir nefes sesi duyuldu. Eğlenerek köpeğin fena halde şımartılmış olduğunu düşündüm ama bu, Tyler’ı daha da takdir etmeme yol açtı. Hayvanlar ve çocuklar gibi sessizlere ya da savunmasızlara gösterilen iyi yüreklilik, genelde birinin iyi bir karaktere sahip olduğuna dalaletti.

“Heinrich Kramer’ın hayaletiyle karşı karşıya olduğunuz ve onun insanları öldürebildiğini nereden biliyorsunuz?” diye sordu Tyler, iş ciddiyetinden ödün vermeksizin.

“Hayalet muhbir,” diye yanıt verdi Bones.

Tyler bu cevap alışılagelmedik değilmiş gibi başını salladı. “Tek kanıt bu mu? Hayaletler bazen yalan söyler.”

Bones’un bana bakışından, bu ihtimali göz önünde bulundurduğunu anladım. “Elimizdeki tek şey, hayaletin sözü.”

Tyler bize gözlerini kırpmadan baktı. “Bir hayaleti öldüremem. Ama öldürebilecek birilerini tanıyorum. Size onların adını vermeden önce masum birine tuzak kurmadığımdan emin olmam gerek.”

Elisabeth’in bütün bunları uydurduğunu düşünmüyordum ama daha önce bana son derece ikna edici yalanlar söylenmişti. Kadının iyi birine benzemesi ve Fabian’ın ondan hoşlanması, gerçekleri kendimiz doğrulayabilecekken bir yabancıya körce güvenmemizi gerektirmezdi. Bones’a uzun uzun, bir şey söylemeden baktım. Tyler’ı hipnotize edip ondan bilgi alabilirdik ama duygularına bakılacak olursa, Bones da Elisabeth’in bizi peşine taktığı hayaletin kimliğini doğrulamak istiyordu.

“Bize söylenenin doğru olduğunu kanıtlamanın bir yolu varsa kanıtlı,” dedim ona.

Tyler ayağa kalkarak Dexter’in tüylerini pantolonundan silkeledi. “Pekala,” dedi eski neşesine kavuşmuş halde. “Ölülerle konuşma zamanı.”

ALTı

TYLER'İN DÖPERKEN YANINDA GETİRDİĞİ KARTON kutuyu baktım.

“Bir Ouija tahtası mı? Dost Canlısı Hayalet Casper’la değil de kana susamış Heinrich Kramer’la yüz yüze olduğumuzu bununla mı kanıtlayacaksın?”

Kimlik doğrulama metodu buysa, Tyler’ın Kramer’dan kurtulma fikrinin, “tüy kadar hafif, tahta kadar katı” oyununu oynamayı içereceğine beş dolarına bahse girerdim. Ya da bir aynadan Bloody Mary’yi çağırmayı ve onu cadı avcısının peşine takmayı.

“Ouija tahtaları doğru insanlar tarafından, düzgün kullanıldıklarında diğer tarafa giden kapılar açar,” dedi Tyler kutuyu masasına koyarken. “Yapmamız gereken tek şey, doğru kapıyı çalmak.”

Bir yandan şarkı mırıldanırken yer açmak için masayı boşaltmaya başladı.

Bu taktiğe derhal itiraz etmediğine şaşarak Bones'a baktım. Ama kocam, yalnızca düşünceli düşünceli çenesini okşuyordu.

"Spade, iblisbilimci arkadaşlarının Tyler'ı övdüğünü söyledi, bu yüzden onun hangi aletlerle çalışması gerektiğini bildiğine güveneceğiz."

Ya da Spade, Denise'i yakın zamanda "tehlikeli bir durum" olarak gördüğü bir şeye bulaştırdığımız için bizden öğ alıyor, diye ekledim ama bunu yüksek sesle söylemedim. İşin sonunun nereye varacağını görsek de olurdu. Gerçi şeytani olabilecek bir ruhu bir çiçekçide, Ouija tahtasıyla yapılan bir seansla çağıracağımızı hiç hayal etmemiştim. Geceyarısı mezarlıkta, etrafımızda kadim kalıntılar varken seans yapma fikri çok daha uygun görünüyordu.

Tyler tahtayı masasının üzerinde açmıştı ve semboller doğaüstünden ziyade, uyduruk görünüyordu. Kalp şeklindeki yazı levhası yana itilmişti. Sonra Tyler dükkanın ana bölümüne giderek gözden kayboldu, ardından yanında kokulu saksı bitkileri ve bir kutu kibritle döndü.

Tyler ikimizi de ölçüp biçer gibi süzerek, "Pekala, hazırız," dedi. "Bones vampir ve senin de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ama hanginiz daha güçlü?"

"Karım," dedi Bones derhal.

Bones benden çok daha güçlü ve hızlı olduğu, ayrıca dövüş konusunda benden asırlarca fazla deneyime sahip olduğu için itiraz etmek üzereydim ki irkilerek onun haklı olduğunu fark ettim. Marie Laveau'nun karanlık taraf üzerindeki kontrol gücü hala damarlarımda dolaşırken, çoğu Ustadan daha güçlüydüm.

En azından, o ödünç alınmış güç yok olana dek.

İlişkimizde ilk kez, yetenek bakımından Bones'tan üstün olduğumu -ve onun da bunu bildiğini- fark ettiğimde, bir huzursuzluk hissederek boğazımı temizledim.

Bir an için yanımda başka birinin olduğunu unutarak, "Bunun senin için sakıncası yok mu?" dedim. Bones hiçbir zaman kendine güvensiz biri olmamıştı ama bir çiftin dinamiğindeki ani değişim, bizden önceki birçok ilişkinin kopmasına yol açmıştı.

Bones sırtıtmaya başlamadan önce bile eğlendiğini bilinçaltımda hissettim. "Endişelenmen gereken son şey, benim kendimi daha az erkek hissetmem Kedicik. Ama lafla peynir gemisi yürümez, bu yüzden daha sonra sana bunu kanıtlayacağım."

Sesinde o kadar çok gizli anlam vardı ki onu dinlerken bile ısındım. Sonra Bones'un yüzü ciddileşti ve kocam uzanarak elimi okşadı.

"Ölümden kıl payı kaçtığını defalarca gördüm ve her seferinde içimden bir parça koptu. Şu anda uykuda olabilirler ama hem kurnaz hem de acımasız düşmanlarımız var. Çoğunu yenecek güce sahip olduğunu bilmek tehdit altında hissetmeme yol açmıyor aşkım. Beni öyle rahatlatıyor ki."

Bones bu gücün kalıcı olmadığını da biliyordu ama arabada da belirttiği gibi, önemli olan şimdiki zamandı. Şu an için bu yeteneklere sahiptim. Şu an için her şey iyiydi. Ben de bunu düşünecektim.

"O kadar dürüst ve kendinden eminsin ki." Tyler dudaklarını yaladı. "Her dakika daha seksi oluyorsun şekerim."

“Öh-hö.” Gözlerimi Bones’tan ayırarak Tyler’a dik dik baktım. “O benim, unuttun mu?”

Tyler elini salladı. “Evet, evet.” Aklından, *ama bu gece ŞAHANE rüyalar göreceğim*, diye de ekledi.

Gözlerimi devirdim. Bones’sa alaycı bir tavırla burnundan soludu. “Bizimle işin bitene kadar uyuyamazsın Kum Adam, bu yüzden işe koyulalım.”

Tyler sandalyesini masanın kenarına yaklaştırdı. Ouija tahtası ikimizin arasındaydı.

“Parmak uçlarını levhanın üzerine koy Cat,” dedi Tyler.

Tyler’ı taklit ederek parmaklarımı ufak aletin üzerine koyarken, tırnaklarımla ilgilenmemin fena olmayacağını fark ettim ama manikür yaptırmak, listemde pek öncelikli değildi. Hiç baskı uygulamam da levha hafif dokunuşumun altında kıpırdarak Tyler’ın kaşını kaldırmasına yol açtı.

“Epey enerjin var, ha?” dedi Tyler.

Durumun arkasındaki sebebi açıklamaya niyetim yoktu, bu yüzden omuz silkmekle yetindim. Tyler yakınlardaki ruhları çağırmak için bir dizi davet sıralamaya başladı. Bizim gücümüzden başka bir şeyle yönetilen levha, tahtanın üzerinde düzensiz daireler çizerek hareket ederken hava çatır çatır bir enerjiyle oldu. Bones arkasına yaslanmış, bizi ifadesiz bir yüzle izliyor, gözleri tahtayla odanın geri kalanı arasında mekik dokuyordu.

Boğuk bir ağıt sesi yerimden sıçramama sebep oldu. Ama sonra o sesin, masanın altındaki köpekten geldiğini fark ettim. Bir hayaletle yaşadığım ve düzinelercesinin evimin etrafında kamp kurduğu düşünüldüğünde, bir ruh

çağırma seansının beni huzursuz etmeyeceğini sanırdınız ama ediyordu. Belki de bunun sebebi birkaç olağan dışı arkadaşla sohbet etmektense, ait olmadığım bir yere izinsiz girdiğimi hissetmemdi.

Köpeğin iniltileri gürültülü havlamalara dönüşürken, “Bu Dexter’in çış yapması gerektiği anlamına mı geliyor?” diye mırıldandım.

“Hayır.” Tyler’ın sesi eskisinden daha gergindi. “Hayvanlar doğaüstü varlıkları çoğu insandan daha iyi sezer. Bu, birinin geldiği anlamına geliyor.”

Söz ağzından çıkar çıkmaz havada bir değişim hissettim, sanki aniden bir buzluğun kapısı açılmıştı. Tenimde buz gibi bir ürperti dolaştı, vücudum bu dünyaya ait olmayan bir güçle karıncalandı. Birisi *gelmiyordu*, çoktan gelmişti.

Levha, tahtanın üzerinde dönerken Tyler’ın arkasında puslu bir şekil belirdi. Tyler titredi.

“Sanırım birisi geldi bile,” diye fısıldadı Tyler. Sonra daha yüksek sesle, “Kim geldi? Bize adını söyle,” dedi.

Puslu şekil, “Beth Ann,” derken, levha hızla B harfinin, sonra E harfinin üzerinde durdu.

Levha T harfine giderken Tyler alçak sesle, “Burada kesinlikle biri var,” dedi.

“Hemen arkada,” diye yanıt verdi Bones.

Tyler sandalyesinde hızla döndüğünde, yüzü hayaletin göbeğinin hizasına geldi. Kadının yüksek yakalı bluzu ve uzun, geniş eteğine bakılacak olursa, öleli epeyce zaman geçmişti. Kadının giyim stili, moda olmaktan çıkmalı en az yüz yıl oluyordu.

“Henüz kimseyi görmüyorum,” dedi Tyler.

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Hayalet tamamen ortaya çıkmış, kır saçlarıyla birlikte yanaklarındaki çiçek bozukları bile görünür olmuştu.

“Ölümlülerin, yetenekli olsalar bile bizi görmeleri daha uzun sürer,” diyen Beth Ann, bir bana bir Bones’a bakıyordu. “*Sizin* türünüz öyle değildir ama.”

Kadının vampirleri hor gördüğü apaçıktı. Ödünç gücünden ötürü, bana gelen çoğu hayalet, vampir oluşuma aldırılmazdı. Ama bu kadının aldırıldığı kesindi.

“Hey, seni rahatsız ettiyse özür dileriz ama kabalığa lüzum yok.”

“Sana adını söyledi mi?” diye sordu Tyler alçak sesle.

“Evet. Adı Beth Ann ve kendisi biraz huysuz.”

Tyler daha iyi görmek ister gibi öne eğildi. Böylece yüzü tam Beth Ann’in bacaklarının birleşme noktasına denk gelmiş oldu. Kadın öfkelenerek geriye sıçrarken ben kahkahamı bastırmaya çalıştım. Tyler’ın onu henüz göremediği belliydi.

“Seni pis günahkar!” dedi hayalet tükürürcesine.

Az önce olanlardan habersiz olan Tyler otoriter bir tavırla, “Beth Ann, bize varlığına dair bir işaret ver,” dedi.

Hayalet, adamın yüzüne bir tokat attı ve eli Tyler’ın yüzünün içinden geçti. Tyler kaşlarını çatı.

“Yüzümde soğuk bir rüzgar hissettim. Bir şey mi yaptı?”

Dudakları seğiren Bones, “Varlığına dair işaret verdi,” dedi.

“Normalde bir hayaletin belirip bizimle iletişime geçmesi daha uzun sürer,” dedi Tyler şaşırılmış gibi. Gözleri bana çevrildi. “Bunun seninle ilgisi olsa gerek.”

Bir bilseydi. “Eh, tamam, şimdi ne olacak?”

Tyler cevap verdi ama Beth Ann’in yüksek sesli, öfkeli cevabı adamın sesini boğdu. “Sizin gibi bir grup iğrenç zor-ba için bir şey yapacağımı sanıyorsanız...”

Tyler’ın ne dediğini duymaya çalışarak kadına, “Şşşt,” dedim.

Kadın derhal sustu ve gözleri şokla irileşti. Kahretsin, kadının konuşma yetisini elinden almıştım. Anlaşılan ona “şşşt” demek, susmasını emretmeye eşdeğerti.

“...kapı açık, cadı avcınızı çağırmaya teşebbüs edebiliriz,” diye sözlerine son verdi Tyler.

“Yani Beth Ann’in kalmasına gerek yok, öyle mi?” derken, kadının konuşmak için boşu boşuna ağzını açıp kapattığını görerek suçluluğa kapıldım.

“Hayır. Onu geri göndereceğim...”

Kadına özür dilercesine el sallayarak, “Yine konuşabilirsin ve az önce neredeysen tekrar oraya gidebilirsin,” dedim.

Hayalet, kaşlarımı kaldırmama sebep olan bir cümle söyledikten sonra yok oldu. Eh. Kadının vakti zamanında renkli küfürler öğrendiği kesindi.

Bones yüz ifademe gülerek, “Pimpirikli görünen kadınlar her zaman en açık saçık konuşanlardır,” dedi.

Eski mesleği düşünülürse, bunu bilmesi doğaldı. Başımı iki yana salladım ve Tyler’ın, hayaletin gidip gitmediği yönündeki sorusuna, “Gitti,” diye yanıt verdim.

“Pekala, asıl hedefimize geçelim.” Tyler hevesli gibiydi. “Levhaya dokunmaya devam et Cat.”

Parmak uçlarımı yeniden aletin üzerine koydum ve ondan yayılan düzenli nabızı hissettim. Belki de bu yüzden kalp şeklindeydi. Gerektiği gibi harekete geçirildiğinde, insana öyle gelmesi gerekiyordu.

“Cadı Avcısı’nın adı neydi?” diye sordu Tyler.

“Heinrich Kramer.”

“Heinriiich Kraaaaaaamer,” dedi Tyler dramatik bir tavırla. Başını arkaya atıp gözlerini kapatmayı bile ihmal etmedi. “Seni huzurumuza çağırıyoruz. Çağrımıza kulak ver Heinrich Kramer. Bize gel. Örtünün ardından Heinrich Kramer’ın ruhunu çağırıyoruz...”

Dexter sızlanmayla havlama arası sert bir ses çıkardı. Tyler konuşmayı kesti. Ben de tenime yeniden, görünmez, buz gibi bir şeyin sürtündüğünü hissederek gerildim. Bones gözlerini kısarak omzumun üzerindeki bir noktaya baktı. Başımı yavaş yavaş o yöne çevirdim.

Yalnızca karanlık bir girdap gördüm, sonra Ouija tahtası odada uçtu ve minik levhanın sivri ucu Tyler’ın boğazına saplandı.

YEDİ

YERİMDEN FIRLAYIP TYLER'İ TUTMAYA ÇALIŞTım ama bir balyoz darbesi yemişim gibi geriye savruldum. Sersemlediğim için *masanın* beni duvara mıhlamış olduğunu, o karanlık bulutun da masanın diğer tarafında olduğunu fark etmem bir iki saniye sürdü.

Hayalet masayı bana karşı silah olarak kullanmayı başarmıştı. Masa hala karnıma gömülmüş olmasa, buna ben bile inanmazdım.

Bones benden önce davranarak masayı yana fırlattı. Öyle sertçe fırlatmıştı ki masa diğer duvara çarptığında ortası kıymık kıymık oldu. Dexter hala havlıyor, hoplayıp sıçırıyor, uzun boylu bir adama dönüşmekte olan o kömür karası bulutu ısırmaya çalışıyordu. Tyler boğazını tutarak gargara sesini andıran korkunç bir ses çıkarıyordu. Parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu.

“Bones, düzelt onu. Ben bu pislikle uğraşırım.”

Dexter’in havlamaları, Bones’un köpekdişleriyle avcunu yarıp sonra onu Tyler’ın ağzına yapıştırarak aynı anda levhayı boğazından çekerken çıkardığı sesleri boğdu.

Masanın parçaları birden üçümüzün birden üzerine yağın füzelere dönüştü. Bones, Tyler’ı korumak için döndü ve en fazla darbeyi o aldı, ben de köpeğin üzerini örtmek için atladım. Acı dolu bir havlama, ben Dexter’a ulaşamadan önce parçalardan en az birinin köpeğe isabet ettiğini ortaya koydu. Tyler’ın gargara seslerinin yerini, iki büklüm olmasına sebep olan öksürükler aldı.

“Öyle büyük bir hata yaptın ki,” diye söylenerek, mahvolmuş masanın bir parçasını aldım. Sonra köpeği hayaletin ona fırlatabileceği başka nesnelerden korumaya devam ederek ayağa kalktım. Hayalet sert, kırıksık yüzünün etrafında dalgalanan beyaz saçlarını görebileceğim kadar cisimleşmişti. Öldüğünde genç değildi ama koyu renk tünığının altındaki omuzları, yaşlılıktan eğilmemişti. Kibirle dikleşmişlerdi ve benimkine dikilen yeşil gözlerinde yalnızca nefret vardı.

Hayalet, “Hure,” diye mırıldandıktan sonra elini boynuma doladı ve beni boğmak istermiş gibi sıkmaya başladı. Normaldeki karıncalanmadan daha güçlü bir şey hissettim ama kıpırdamadım. Budala herif beni böyle ucuz bir numarayla korkutabileceğini sanıyorsa, ilk abrakadabramı görene dek beklemesi yeterdi.

Neredeyse sonradan aklıma gelmiş gibi, “Heinrich Kramer?” diye sordum. Karşımdakinin o olup olmaması fark

etmezdi, yaptığı şeye pişman olacaktı ama kimi pataklamak üzere olduğumu bilmek istiyordum.

“Bana Engizisyoncu diye hitap edeceksin,” dedi hayalet ağır bir aksanla. En azından İngilizce konuşuyordu, ben tek kelime Almanca bilmiyordum.

Pis pis sıırttım. “Hayattayken yok etmeye uğraştığın cadılık zanaatı var ya? Damarlarımda akan kan onunla dolu.” Sonra masanın dış dış olmuş bir parçasıyla bileğimi kestim, kanım, yara iyileşene dek ağır ağır, damla damla aktı.

Yanıma normal hayaletlerden oluşan bir birlik çağırarak istesem gözyaşı dökerdim ama içimden kükreyerek söylediğim, *gelin ve onu yakalayın çocuklar*, sözleri kanımla birleştiğinde, New Orleans’ın en ünlü vudu kraliçesinden ödünç aldığım yetenek sayesinde, tamamen farklı türden hayaletler çağırmamı sağladı. Vücudumda soğuk, köpük köpük bir güç dolaştı, sinir uçlarımı elektriklendirdi ve odayı bolca doğaüstü enerjiyle doldurdu. Olanları hayaletin de hissettiği belliydi. Yüzündeki küçümseme ifadesi kaybolmuş kaşlarını çatmıştı. Dexter ciyaklayıp tökezleyerek odadan çıktı.

Bir saniye sonra yerden gölgeler fııskırdı, mezarın bütün açlığıyla kendilerini hayaletin üzerine attılar. Vampirlerin de gulyabanilerin de Marie Laveau’dan korkmasını sağlayan, kadının büyüler ya da iksirlerdeki ustalığı değildi. Kadını korkunç kılan, Kalıntılar’ı çağırma ve onlara istediğini yaptıрма yetisiydi, tıpkı benim şu anda yaptığım gibi. Kalıntılar hep beraber hayaletin bedenini parçalamaya başladı ve Kramer’ın bana şeker gibi tatlı gelen bir ıstırapla ulu-

masına yol açtılar. Kalıntılar acıyla beslenirdi ve görünüşe bakılırsa Engizisyoncu onlara şölen veriyordu. Onların bir hayaleti öldürüp öldüremeyeceklerini bilmiyordum. Çünkü Kramer'in onların sonunda patlatabileceği bir vücudu yoktu ama ellerinden geleni yapmalarına izin vermeye niyetliydim.

Gelgelelim umutlarım uzun ömürlü değildi. Kramer belirlediği hızla kayboldu, Kalıntılar'ın o şeffaf, öldürücü bedenleriyle boşluğun etrafında daireler çizmelerine sebep oldu.

“Geri dön!” diye bağırdım.

Yüzlerinde, hepsi aynı soruyu soruyormuş gibi puslu ifadelerle bana dönen Kalıntılar dışında hiçbir şey kıpırdamadı. *Şimdi ne olacak?*

Ben nereden bileyim? “Gidip yakalayın onu!” diye deme yaptım ama Kalıntılar'ın bedenleri darmadağın oda-ya bağlı kalırken, yalnızca güçlü bir rüzgara maruz kalan sazlar gibi sallandılar.

Şahane. Titreyerek Kalıntılar'ı çağırmanın her zaman beraberinde getirdiği açlık ve üşüme hissiyle boğuştum. En öldürücü, gizli silahım, Kramer'ı takip edemiyordu. Ben de onları üzerine salmadan önce, Kramer'a olduğu yerde kalmasını emretmeyi unutmuştum.

“Durun,” dedim Kalıntılar'a. Belki de Kramer bir başka saldırı yapmak için geri dönerdi. Bundan şüpheliydim ama o kadar aptal olduğunu umut edebilirdim.

Bones'a, “O nasıl?” diye sorarken, odanın karşı köşesine ulaşabilmek için yolumdaki masa parçalarını tekmeledim.

Bones ayağa kalkıp kenara çekildiğinde Tyler'ın top gibi büzülmüş halde yerde yattığını gördüm. Adam boynunu tutuyordu ama artık parmaklarının arasından kan akıyordu. Nefesi düzensiz ama rahattı.

“Düzelecek,” dedi Bones. “Travmaya yaşadı, o kadar.”

“Ölmüştüm.” Tyler'ın sesi karga ötüşünden farksızdı. “Parlak ışığı gördüm, süzöldüğümü hissettim...”

“Hiç de öyle bir şey yapmadın,” diye sözünü kesti Bones. “Gırtlığın parçalanmıştı ve kendi kanınla boğuluyordun. Ama kalbin bir kez bile durmadı.”

“Ah, Tanrım,” diye inledi Tyler.

Kuru kuru, “Belki de ona güven vermeye çalışmasan iyi olur,” derken, başka türlü bir ürpertiye bastırmaya çabalıyordum. Kalıntılar duygularımı çekiştiriyor, mezarın soğuğu ve açlığı, savunma duvarlarımın ötesine geçiyordu.

Bones, Kalıntılar'a şöyle bir baktığında, ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı. Marie bana şantaj yapıp kanını içirmek için onları Bones'un üzerine saldıığında, kocam Kalıntılar'ın neler yapabileceğini bizzat görmüştü. Onları pek sevmiyor desem durumu fena halde hafifletmiş olurum ama Kalıntılar kendilerine engel olamıyordu. Hangi hedefe yönlendirilirse oraya giden doğaüstü füzeler gibiydiler –ya da en yakındaki hedef neyse ona saldıran.

“İşi halledememeleri çok yazık.”

Özür dilemek için omzumu silktim. “Onların suçu değil. Ben aceleci davrandım.”

Bones bana sakince baktı. “Hepimiz Kramer'ın yapabileceklerini hafife aldık ama bir daha o hatayı yapmaya-

çağız. En azından şimdi Elisabeth'in iddiaları doğrulanmış oldu."

Ah, evet. Tyler'in ölmesine ramak kalması, ofisin dar-madağın olması, köpeğinin yaralanması ve bir masanın beni ezmesi, kesinlikle *doğrulama* niteliğindedi.

İçimi çekerek Bones'un gömleğinin üzerindeki kıymıkları süpürdüm. "Geri dönebilir diye burada ne kadar beklemek istiyorsun?"

"Burada beklemek mi?" Tyler endişeye kapılarak ayaklandı. "İmkanı yok, burada bekleyemeyiz. Gidiyoruz ve o şey *temizlenene* dek geri dönmeyeceğim. Alnımda enayi yazmıyor benim."

"Seninle ilgilenmiyor Tyler. Biz gittikten sonra buraya geri dönmesi için hiçbir..."

Tyler masasının enkazının arasındaki parçaları işaret ederek, "O Ouija tahtasını görüyor musun?" diye sordu. "Hayalet onu kırmadan önce kapatma fırsatım olmadı. Bu da kapı hala açık demek. O yüzden, onu çağırdığım için öfkeden kudurduğu belli olan bir hayaletin elinde, onu doğruca kapıma getirecek bir bilet varken hayatta burada çalışmam. İşlere bir süre yardımcımın bakmasını sağlayacağım. Hayaletin *onunla* bir derdi yok."

"Tamam, seni evine bırakmamızı ister misin?" Araba süremeyecek kadar gergin görünüyordu.

"Orası da güvenli değil. Daha önce orada da kapılar açtım. Hayalet o kapılardan birinden girebilir ve evimde beni yine öldürmeye çalıştığı takdirde, iyileştirecek bir vampirim yok."

“Eee, o zaman nereye gitmek istiyorsun? Bir arkadaşı-
nın evine mi?” Sesim, açlık ve kemiklerime işleyen soğukla
sertleşmişti. Dişlerimin takırdamasını engelleyen tek şey
vampir oluşumdu. Kalıntıları geri gönderip onlarla aram-
daki bağı koparmak için sabırsızlanıyordum. Böylece ken-
dimi yine normal hissedebilecektim.

Tyler bana, sonra Bones’a baktı. Ve gülümsedi.

Neye niyetli olduğunu anlamak için aklını okumama
gerek yoktu. “Hayatta olmaz,” dedim. “Hayatta.”

“Unut bunu dostum,” dedi Bones haşınca. “Evimizde
yeterince istenmeyen konuk var.”

Tyler’in tebessümü silindi ve adam ret cevaplarımızla
gücünü tüketmiş gibi yere çöktü.

“Kusura bakma ama bizimle kalamazsın,” derken, çok
daha nazik bir sesle konuştum. Çünkü Tyler, kabalığımı
hak edecek bir şey yapmamıştı.

“Beni bulup öldürecek,” dedi Tyler yine.

Rahatsızca kıpırdandım. Belki de onu yalnız başına bı-
rakmak çok tehlikeliydi. Ayrıca, bizle tanışmadan önce de
hayaletlerle bağlantı kurmuş olsa da az önce ölmesine ra-
mak kalmasına biz neden olmuştuk.

Gözümün ucuyla Dexter’in topallaya topallaya geldiği-
ni gördüm, güdük kuyruğunu sallasa da inliyordu. Tyler
onu kucağına çekti, köpek yaralı bacağı bir yere süründü-
ğü için acı acı havlayınca yüzünü buruşturdu.

Daha fazlasına dayanamayacaktım. Başını hafifçe bı-
kın bir tavırla sallamaya çoktan başlamış olan Bones’a
döndüm.

“Yalnızca Kramer’ı bulana kadar... Hem Tyler, bir hayaleti haklayabilecek birilerini tanıdığından söz etmişti...” diye söze başladım.

Tyler’ın yüzündeki yaslı ifade, büyüyle silinmiş gibi yok oldu. Adam kollarında köpeğiyle ayağa fırladı.

“Bir yere kıpırdamayın. Dexter’la ikimizin eşyalarını alıp geliyorum.”

SEKİZ

BİRKAÇ SAAT SONRA, ÖNCEKİNDEN BÜYÜK BİR grup halinde araba yolumuza girdik. Dexter'ın arka bacağı alçıya alınmıştı ve hayvanın gözleri, veterinerin enjekte ettiği ağır kesicilerden dolayı camlaşmıştı.

“Burada mı yaşıyorsunuz?” Tyler, Blue Ridge'deki kulübemizin çevresindeki sarp, ormanlık alana baktı. “Banjo müziği duymadığıma şaşırdım.”

Adamın esprisini duymazlıktan gelerek, kendime, ölüme yaklaşmanın buna alışkın olmayanlar için son derece travmatik olduğunu hatırlattım. Ayrıca evimizin güzel bir manzarası olduğunu ama yerinin epeyce sapa olduğunu zaten biliyordum. Bones'la mahremiyetimiz bozulmasın diye bunu kendimiz istemiştik. Ama mahremiyetin bizim için hayal olduğunu bilmiyorduk. En azından yakın komşularımızın olmaması, kafamın içinde, benimkiler dışında yalnızca Tyler'ın düşüncelerinin olduğu anlamına geliyordu.

Dexter alçak sesle inleyerek başını kaldırdı. “Güvenli olduğundan emin misiniz?” diye sordu Tyler. “Dexter bana yakında hayaletler olduğunu söylüyor.”

Bones arabadan inerken alaycı bir tavırla güldü. “Aynen öyle.”

Tyler hayaletleri hemen olmasa da görebildiğinden söz etmişti. Adamı, Russell evindeki hayata hazırlasam iyi olurdu. Kedim buradaki hayaletlere o kadar alışmıştı ki artık onlara neredeyse hiç tıslamıyordu.

“Burada birçok hayalet var.” Aceleyle, “Hepsi dost canlısı,” diye ekledim. “Yalnızca... Şey, evin etrafında takılmaktan hoşlanıyorlar.”

Tyler, *yalancı*, diye düşünerek gözlerini kıstı. Dexter da bana inanmıyormuş gibi burnundan soludu. Çok yazık. Hayaletler arasında neden bu kadar gözde olduğumu yalnızca kendim seçtiğim bir avuç insan biliyordu ve bu, paylaşmaya niyetim olan bir bilgi değildi.

“Belki de evi eski bir mezarlığın üzerine yapmışızdır ve burada o yüzden bu kadar çok hayalet vardır,” diye doğaçlama yaparak arabadan indim. “Bilirsin işte. *Poltergeist* filmindeki gibi.”

Tyler, *o bembeyaz kışından yalanlar uyduruyor*, diye düşünmesine rağmen kibarca gülümsedi. “Olabilir şekerim.”

Tyler’a Bones’un akıl okuyabilen tek kişi olmadığını söylemeyi düşündüm ama bunu yapmamaya karar verdim. Sonuçta Tyler’ı evimize getirmiş olabilirdik ama onu tanı-mıyorduk. Düşüncelerine şöyle bir bakmak, güvenebileceğimiz biri olup olmadığını anlamamıza imkan sağlayacaktı.

Onu bir tehdit olarak görmüyordum ama yine de dikkatli olmalıydık. Ona nerede yaşadığımızı göstererek zaten risk almıştık ama bu bilgi, gerekirse hafızasından silinebilirdi.

Kimi kandırıyordum? Bones güvenliğini o kadar önemsiyordu ki Tyler ne kadar güvenilir çıkarsa çıksın, muhtemelen anılarını silmemizde ısrarcı olacaktı.

“İçeri gir, ben de hemen geliyorum,” derken aklımdan iç çektim ve ellerimi açarak, şeffaf şekillerin beni selamlamak için üzerime üşüşmesini bekledim. Kalıntılar’ı çağırdığım için kendimi hala güçsüz hissediyordum ama hayalet arkadaşlarıma istedikleri şekilde selam vermeden eve dalmak da adil olmazdı.

Tyler bana tuhaf tuhaf baktı ama Dexter’ı kucağına alıp eve girdi. Beş dakika sonra karıncalanan ellerimle ben de içeri girdim. Bones ortalıkta yoktu ama onun yukarıda telefonda Spade’le konuştuğunu duyabiliyordum. Sesinden hoşnutsuzluk yansıyor. *Aynen öyle canım, canına oku,* diye düşündüm alaycı alaycı.

Tyler’ı mutfakta, buzdolabının içindekileri üzüntüyle incelerken buldum.

“İkinizin de vampir olduğunuzu biliyorum ama birkaç paket peynir ve bir şişe tonikten başka bir şeyiniz olmadığina inanamıyorum.”

“Yarın alışverişe giderim ama bu arada kilerdeki konserve çorbalar ve krakerlerle idare etmen gerekecek.” Sonuçta misafir beklemiyorduk ve bu gece kırk dakika araba sürüp markete gitmek içimden gelmiyordu. Muhtemelen, ben oraya varmadan market zaten kapanırdı.

Fabian bana doğru süzülerek kulağıma eğildi.

“Bu adamı sevip sevmediğimden emin değilim,” diye fısıldadı. “İçeri girdiğinde dekorasyon yeteneğinle ilgili yorumda bulundu, şimdi de misafirperverliğini kötülüyor. Burada uzun süre kalmayacak değil mi?”

“Şansımız varsa kalmaz,” diye yanıt verdim. Tyler’in uzun süre burada kalması, hem Kramer’ı durduramadığımız anlamına gelir hem de sabrımı fena halde zorlardı. İki seçeneği de kabul edemezdim.

Fabian kaşlarını çatı. “İyi misin Cat? Yorgun görünüyorsun.”

“Duş aldıktan sonra iyi olacağım.” Üzerimde hala bir soğukluk vardı ve onu durmadan akan sıcak suyla kovma fikri, kulağıma cennetten çıkmamış gibi geliyordu.

Kedim merdivenlerden salına salına inmek için o anı seçti ama Dexter’ı gördüğünde zıncı diye durdu. Köpek de kedimi gördü. Hemen ayağa kalktı -en azından işleyen üç ayağıyla- ve burnundan dost canlısı bir ses çıkarırken kuyruğunu salladı.

Helsing tısladı, koyu renk tüyleri kabarak dikildi. Tıslama boğuk, uzun bir hırıltıya dönüştü. Kedim kulaklarını kafasına yapıştırırken belirgin bir tehditle dolu sesler çıkarmayı sürdürdü.

“Hayır, hayır. Sen iyi bir kedisin!” dedim. Zavallı Dexter olduğu yerde kalmış, kedimden on beş kilo ağır olması na rağmen sinmişti.

Helsing’in hırıltısı son bir tıslamayla kesildi, sonra kedim bana dönerek, *eve köpek mi getirdin? Bunu nasıl ya-*

parsın, şeklinde özetlenebilecek bir bakış attı. Sonra kuyruğunu tedirgince sallamayı hiç kesmeden merdivenlerden yukarı koştu.

Pekala, demek kimse yeni konuklarımızın varlığından hoşnut değildi ama bu durum geçiciydi.

“Ahhh,” dedi Tyler sağıma bakarak. “Yanında, süzülen bir hayalet var.”

“Beni görebiliyor musun?” diye sordu Fabian şaşkınlıkla.

Perdeleri kapatmak için mutfaktan çıktım. “Tyler, bu dostum Fabian. Fabian, bu da bugün görmeye gittiğimiz medyum, Tyler. İşler planladığımız gibi gitmedi ama bunu ben duş aldıktan... Ve kedimi beni affedene kadar okşadıktan sonra konuşuruz.”

Şahane, upuzun, sıcacık bir duştan -ve Helsing’e, kedimin anladığından şüphe ettiğim diller döktükten- sonra aşağı indim ve Tyler’ı üzerinde yalnızca en sevdiğim mavi sabahlığımla kanepede oturur buldum.

“Kıyafetlerim yıkanıyor, ya bunu giyecek ya da havluyla dolaşacaktım,” dedi omuz silkerek.

Tyler elbette kanlı kıyafetini değiştirmek istemişti. Ona Bones’un kıyafetlerinden vermeyi önermeliydim. “Kusura bakma, sana giyecek başka bir şey getireyim.”

Elini umursamazca sallayınca merdivenleri tırmanmaktan vazgeçtim. “Şimdilik iyiyim.”

Fabian vızıldayarak yanıma geldi, tedirginlikten neredeyse yüzü gözü seğirecekti. “Senin sabahlığını giymesi hiç uygun değil Cat!”

Hayalet böyle dehşete düşmüş gibi konuştuğu için neredeyse gülecektim. On dokuzuncu yüzyıl formalitelerini üzerinden atmak, öldükten sonra bile zor olmalıydı.

Tyler, Fabian'a sabırla baktı. "Hemen heyecanlanma dost hayalet, bu geçici."

Fabian ellerini kaldırdı. "Gördün mü? İflah olmuyor!"

Merdivenlerden inen Bones, "Ona hemen düzgün kıyafetler vereceğiz," diyerek Fabian'ı temin etti.

Tyler'ın gözlerinin Elisabeth'e dikildiğini, onu birkaç dakika sonra nihayet fark ettiğini gördüğümde, "Elisabeth, sabahlıklı adam Tyler," dedim. "Tyler, bu Elisabeth. Fabian dışında hiçbir hayalete ondan söz etme. Burada saklanıyor diyebiliriz."

Tyler gülümsedi. "Benim gibi bir sığınmacıyla tanıştığım memnun oldum."

Elisabeth'in kafası karışmış görünüyordu ama kadın reverans yaparak bana, bunu onun kadar zarifçe yapmayı öğrenmek istediğimi hatırlattı.

"Tyler da Kramer'dan saklanıyor," diye açıklama yaptım.

"Ah." Kadının yüzü anlayışla büzüldü. "Zavallı adam."

"Sonunda sahici bir anlayış gördüm." Tyler kanepeye, yanındaki boş yere pat pat vurdu. "Buraya otur tatlım ve bana kendinle ilgili her şeyi anlat."

"Elisabeth'le ikiniz daha sonra sohbet edebilirsiniz. Bize Kramer konusunda yardım edebilecek birilerinden söz etmiştin. Başka bir medyum mu o?" diye sıkıştırdım adamı.

"Bir medyumun yapabileceği hiçbir şey işinize yaramaz. İyi medyumlar kapıları açabilir, ruhları çağırıp onlarla ile-

tişime geçebilir, bir evdeki varlıkları kovabilir ve bazen bir hayaletin öbür tarafa geçmesine yardım edebilir. Sizin karşınızdaysa insanları hiç görmediğim bir şekilde taciz edebilen iğrenç, başıboş bir hayalet var.”

“Sana bunu söylemiştik,” diye belirtti Bones.

Tyler gözlerini devirdi. “İnanın bana, keşke dinleseydim diyorum ama çoğu insan öyle der. Sizin bana gerçeği olduğu gibi anlatan kişiler olacağınızı hiç bilmiyordum ve kendiniz de bundan emin değildiniz. Medyumlar size yardım edebilir ama bu işi belki paranın satın alabileceği en iyi hayalet avcılarını yapabilir.”

“Eh, evet, Bill Murray ve çetesinin bu işi bıraktığını duydum,” dedim artan bir hüsrarla.

Tyler elini salladı. “Hollywood versiyonu değil. Gerçek hayalet avcılarından söz ediyorum ve şanslısınız ki birkaçını tanıyorum.”

“Bize adlarını ver ve onlarla nasıl iletişim kuracağımızı söyle,” dedi Bones.

Tyler bize dik dik bakmaya başladı. “Bir görüşme ayarlayacağım ve ben de sizinle geleceğim. Yoksa onlar da benim gibi, o hayaletin ne kadar güçlü olduğuna çok geç olana dek inanmaz ve hepsini kurtaracak kadar hızlı davranamayabilirsiniz.”

Benliğimin kuşkucu parçası, hayalet avcılarının bize yardım edebilme ihtimalinin yirmide bir olduğunu söyledi. Yine de bardağın boş yanını değil dolu yanını göreceğime yemin etmiştim, bu yüzden cep telefonumu tezgahıtan alıp Tyler’a uzattım.

“Ara onları.”

Tyler ayağa kalktı. “İşedikten sonra.”

Adam banyoya girdiğinde, Bones çok yumuşak bir sesle konuştu. “Kramer’in yerini bulmaya çalışmayı sürdür Elisabeth. Müdavimi olduğu bir yer ya da yakın olduğu insanlar varsa bunu bilmek istiyorum.”

Bones’un da hayalet avcılarından pek umudu yoktu herhalde. Elisabeth ciddi bir tavırla başını salladı. “Onu bugün, erken saatlerde gördüm. Iowa’daki en büyük güç çizgisinden fazla uzakta olmayan Sioux City’deki Oktoberfest’teydi ama çabucak gitti. Herhangi bir insanla konuşup konuşmadığını göremeyeceğim kadar çabuk.”

“Bu saat kaçta oldu, biliyor musun?” diye sordu Bones kuşkuyla.

“Öğlenden hemen sonra,” diye yanıt verdi kadın.

Iowa zamanıyla saat bir, Washington D.C.’de saat iki anlamına gelirdi. Tyler’in Ouija tahtasını çıkardığı zamanla hemen hemen örtüşüyordu.

“Bence Kramer bir çağrı aldığı için aceleyle gitti,” dedim alaycı alaycı.

Bones bana kuşkuyla baktıktan sonra dikkatini yine Elisabeth’e yöneltti.

“Onu bulmaya çalışmaya devam et, bulduğunda da takip et. Ama senin peşine takılıp burayı bulmasına izin verme.”

Elisabeth’in Kramer’in burada kimi kurban etmeyi planladığını ve insan suç ortağının kimliğini öğrenmesinin çok önemli olduğunu biliyordum ama eski Engizisyoncu’yla

tanıştıktan sonra, onun nerede yaşadığımızı öğrenmesini *hiç* istemiyordum. Evet, Kramer, Elisabeth'in bütün çabalarına rağmen onu takip ederek burayı bulduğu takdirde Kalıntılar'ı yardıma çağırabilirdim. Ama ya ben Kalıntılar'ı üzerine salmadan önce Tyler'in boynunu kırarsa? Hayalet korumalarımı yeterince hızlı çağırırsam da bir insanı öldürmek bildiğim kadarıyla yalnızca bir saniye sürüyordu.

Ve bazen bir vampiri öldürmek de bir saniye sürüyordu. Evimizde, bariz sebeplerden ötürü, birçok gümüş bıçak vardı. Ya şeytani hayalet, ikimiz de yaklaştığının farkına varmadan önce bunlardan birini Bones'un kalbine saplarsa? Bunu düşününce ürperdim.

Bones keskin gözleriyle ürpertimi görerek, "Ne oldu Kedicik?" diye sordu.

Zorla gülümsedim. Artık en kötü ihtimalleri düşünmeyecektim. *Umut ışığı ve yarısı dolu bardaklar, unuttun mu?*

"Hiçbir şey."

DOKUZ

İLERİDEKİ DEVASA BİNA BİZE YAKLAŞTIKÇA YAKlaşıyor, dış cephesi, yapıyı saran ağaçların altın kenarlı yapraklarına rağmen uğursuz görünüyordu. Yüzlerce pencere, ayışığını, aydınlığın binanın içine girmesini şiddetle reddedercesine yansıtıyordu. Arada bir bu pencerelerin önünden gölgeler geçiyor, serin sonbahar havasında sesler duyuluyordu ama eski hastane aslında boştu.

Eh, en azından içeride cisimsel olan bir şey yoktu. Tyler'ın bize tavsiye ettiği K.P.S.B., yani Kuzeydoğu Paranormal Soruşturmalar Bölümü üyelerinin hepsi hala bizimle dışarıdaydı. Ekipmanlarını eski Waverly Hills Sanatoryumu'nun çeşitli odalarına kurma işini henüz bitirmişlerdi. Şimdi, bu gece burada olan her şeyi kaydetmeye başlamadan önce birbirleriyle son kez biraraya gelmiş, konuşuyorlardı.

Sanatoryum yıllar önce kapatılmış olabilirdi ama görünüşe bakılırsa epeyce sevilen bir yerdi. Meraklılar, bir

rehberin tesisi onlara gezdirmesi, tarihinden ve hayalet sakinleriyle ilgili anekdotlardan söz etmesi için para ödüyordu. Amatör ya da profesyonel paranormal araştırmacılar, yeterince para ödeyip önceden rezervasyon yaptırdıkları takdirde, bir gece binayla baş başa kalabiliyordu. Waverly Hills Sanatoryumu'nun bekleme listesi vardı ve sahipleri, bir grup randevusunu kaçırdığı takdirde paralarını geri vermiyordu.

Araştırmacılarla -anlaşıldığı kadarıyla “hayalet avcısı” tabirinden hoşlanmıyorlardı- bu yüzden bir kahve dükkanında ya da başka, normal bir yerde değil, burada buluşmuştuk. Waverly’de geçirecekleri geceyi haftalar önce planlamışlardı ve onlara ayrılan zamanı -ve paralarını- sırf Tyler’ın yeni müşterileriyle -Bones’la beni öyle görüyorlardı- konuşmak için ziyan etmeyeceklerdi. Biz de onların Kramer konusunda yardım edip edemeyeceklerini öğrenmek için bir gün ve gece daha harcamak istemiyorduk. Tyler buluşmayı ayarladıktan sonra Louisville, Kentucky’ye gitmek üzere arabaya atlamıştık. Uçağa binsek daha hızlı olurdu ama hiçbir yere silahsız gitmeye niyetli değildik ve havaalanı güvenliği, içi silah dolu bavulları hoş karşılamıyordu.

Tyler, Dexter’ı evde bırakmayı reddetmiş, Kramer ortaya çıkmaya kalktığı takdirde köpeğin bizi önceden uyacağıını, çok değerli saniyeler kazandıracağını iddia etmişti. Dexter’ın gerçekten de yanılmaz bir hayalet radarı var gibiydi, sanatoryuma yaklaştığımızda tuhaf bir sesle sızlanmaya başlamıştı. Oysaki Tyler’ın pencerelerin önünden geçen gölgeleri görmesi bile birkaç dakika sürmüştü. İkisinin

arasında seçim yapacak olursak, Dexter'in daha nitelikli bir medyum gibi göründüğünü kabul etmek zorundaydım. Üzüntüyle, *belki de Spade'in iblisbilimci arkadaşları aslında Dexter'ı tavsiye etmiştir ama mesaj bir şekilde yanlış anlaşılmıştır*, diye düşündüm.

K.P.S.B.'nin takım lideri Chris moral konuşmasını, "Haydi, partiye başlatalım!" sözleriyle bitirdi.

Bones benim dışımda kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Nihayet," dedi.

Sorularımızı onlar hazırlıklarını tamamlayana dek sormayacağımıza söz vermiştik. Çünkü bize dikkatlerini dağıtmamamız gerektiği, işlerinin çok nazik olduğu söylenmişti. Ne kadar uzun bir hazırlıktan bahsettiklerinden haberimiz yoktu. En az iki saattir dışarıda bekliyorduk. Bones'u kendi haline bıraksam, Chris'i ve diğerlerini hipnotize edip onlara "önce hazırlık" koşullarını unutturabilirdi ama buna itiraz edeceğimi biliyordu. Buraya yardımlarını istediğimiz için gelmiştik, onları suistimal etmeyecektik. Ayrıca, ki-barıltan onları iki saat bekledik diye, Kramer sorunu konusunda değişiklik olmayacaktı.

Tabii adam yakın zamanda, yine kana susamış halde karşımızda belirmese.

Chris yaklaşırken bizi ölçüp tartan gözlerle süzerek, "Eee," dedi. Bundan önce bize yalnızca şöyle bir bakması beni rahatsız etmemiştir. Dikkatini tamamen ekibini hazırlamaya vermişti ve böylesi, benim gözümde bir artıydı. "Tyler'ın yarına dek bekleyemeyeceğini söylediği bu büyük, acil sorun nedir?"

Bones yan tarafına K.P.S.B. yazılı minibüse, ekipmanlarının bitmek bilmeyen kablolarına ve etrafta koşuşturan bir düzine ekip üyesine baktıktan sonra karşılık verdi.

“Bunu öbür tarafta faaliyet olduğuna gerçekten inandığın için mi, yoksa safları kandırarak para kazanmak istediğin için mi yapıyorsun?”

Chris dikleşti, sakalının üzerindeki yanakları kızardı, kokusu öfkeyle keskinleşti. Ama dikkatimi çeken bunlar değildi. Kafasında beliren düşüncelerdi.

Toplumun, onlara inanmalarını söylediği şeylerin ötesini göremeyen cahil pisliklerle uğraşmaktan bıktım usandım. Tyler’ın bu gece onları buraya getirmesine izin vermemeliydim, yapacak bir sürü işimiz var.

“Stanford’da mühendislik yüksek lisansı yaptım, yani çok daha az çabayla onlarca farklı alanda çok daha fazla para kazanabilirim,” dedi sakince. “Bunlar, sorunuzu yanıtlamıyorsa, zamanımı harcıyorsunuz demektir.”

Duygularımın arasında bir tatmin hissi dolaştı. İşine tutkuyla bağlı, kendisini ekibine adanmış, zeki biri, umduğumdan fazlasıydı. Belki de Tyler, kedi olalı bir fare tutmuştu.

Chris aceleyle yanımdan geçen genç bir kadına, “EVP yaptığınıza ve beşten çok sayıda fotoğraf çektiğinize emin olun,” diye seslendi.

Başımı kaldırıp altıncı kata, pencerelerinden en çok gölgenin geçtiğini gördüğüm yere baktım. Tesiste çoğunlukla tortu niteliğindeki hayaletler vardı. Bunlar, öleli çok uzun zaman olmuş insanların kısa, sürekli görülen fotoğ-

rafları gibiydi ve bir film makarasındaki, birbirine eklenmiş kadrajlardan daha fazla duyguları yoktu. Binadan yayılan enerjinin seviyesine bakılacak olursa, iki duygulu hayalet de Waverly Hills'i mesken edinmişti ama bu devasa tesisin tek bir yerinde durmuyorlardı. Altıncı kat, açıklanamaz gölgelerin ya da ışık kürelerinin fotoğrafını çekmek için en çok fırsat bulacakları yer olacaktı. Gazetelerin manşetine çıkacak türden bir şey yakalayamayacaklardı ama en azından böylesi, Chris'in grubunun evlerine götürebileceği, elle tutulur bir şey olacaktı. Burayı bir geceliğine kiralamışlardı. En azından paralarının karşılığını almalarını sağlamak için onları yönlendirebilirdim.

"Bence altıncı katı deneyin," dedim. "Şansınız daha yaver gider."

Chris'in gözleri kısıldı. "Beşinci katta daha fazla olay kaydedildi," diye karşılık verdi.

Kibarca gülümsedim. "Altıncı katta elinize daha sağlam veriler geçer. Ama sen bilirsin. Bu senin şovun."

Chris, Tyler'a baktı, adam da başını olumlu anlamda salladı. Bones kollarını kavuşturmakla yetindi, soğuk, ilgisiz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. Genç kadın tripodla bağlı fotoğraf makinesini kalçasına dayadı. Ağır olduğunu anlamak için düşüncelerini okumama gerek yoktu. Chris bana son kez, düşünceli bir tavırla baktıktan sonra tekrar konuştu.

"Önce altıdan başlayalım Lexie."

Lexie, *kahrolası turistler çenelerini kapalı tutsalar ya*, diye düşündü ama "Elbette!" cevabı sahte olduğu kadar neşe

doluydu. Ona gücenmedim. Kadın emirlere uyuyor ve düşüncelerini ne zaman kendine saklayacağını biliyordu. Grupla ilgili umutlarım yine kabardı.

Chris ölçülü bir sessizlikten sonra, “Beni takip edin,” dedi. “Ben çalışırken konuşuruz.”

Ben, Chris’e neyi ve niçin aradığımızı açıklamayı bitirdiğimde, ilk kadın büyük bir kısmını dolaşmıştık. Chris pek konuşmuyordu ama düşüncelerine baktığımda, Kramer’in kim olduğuna da Engizisyoncu’nun yeteneklerinin büyüklüğüne de inanmakta güçlük çektiğini anladım. Tıpkı Tyler’in tahmin ettiği gibi. Bunda bir sakınca yoktu. İki duygulu -ve konuşkan- hayalet, Waverly Hills’in kapılarından girdiğimden beri beni takip ediyor ve bunu sinsice yapamıyordu. Aynı tipteki demode kıyafetleri bana tesisin eski hastaları olduklarını düşündürüyordu. Birbirlerine yaptıkları yorumlarsa öldüklerinden beri ziyaretçilere, özellikle de hayalet araştırmacılarına şakalar yaparak eğlendiklerini belli ediyordu. Mükemmel.

Planımı devreye sokmak için Chris’in, büyük, uzun bir tünele benzer bir şeyin önünde durmasını bekledim.

Birkaç metre ötedeki hayalete, “Sen, destek girişinin arkasında saklanan, adın ne?” diye sordum. Şeffaf yüzünde, *yakalandım*, der gibi bir ifadeyle, uzun kollu, solgun pijama üstünün kenarlarını kıvrıp bükerek ortaya çıktı.

“Herbert.”

“Kiminle konuşuyorsun?” diyen Chris, hayaletin olduğu yöne baktı ama tabii ki kimseyi göremedi.

“Waverly’nin eski sakinlerinden biriyle,” diye yanıt verirken bir yandan da hayaletin, adının Herbert olamayacak kadar genç ve sevimli olduğunu düşünüyordum. “Bana bir iyilik yapabilir misin Herbert? Sakallı adamın vücudunun içinden geç. *Yalnızca* sakallı adamın.”

Herbert bu ricayı hiç duraksamadan yerine getirdi. Hayaletin yaklaştığını gören Dexter bir kez havladı ama hayalet, Chris, “Bu bir tür şaka mı?” diye mırıldanmayı bitirmeden adamın gövdesinin içine daldı ve diğer taraftan çıktı.

Chris hiç kıpırdamadan durdu. Aklından, neredeyse okuyamayacağım kadar hızlı düşünceler geçti. *Karnım üşüdü. Karıncalanıyor da. Ama bu kadın bir hayalete istediğini yaptırıyor olamaz değil mi? İmkânı yok.*

“Miden biraz tuhaf mı? Üşüyor ve ürperiyor mu?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Diğer hayalet, “Ooo, bu eğlenceli görünüyor!” diye bağırdı, tavandaki boruların ardına saklanmayı bırakıp Chris’in gövdesinin sağ tarafına dalış yaptı. Chris’in aklı karmakarışık oldu. Dexter yine havladı.

“Bu kez omzunda o buz gibi, iğnelenme benzeri şeyi hissettin,” dedim aldırılmazca. “Odada bir hayalet daha var ve biraz oyuncu. Ama bunun tesadüf olmadığına dair daha fazla kanıt istiyorsan, onlara başka gösteriler yapmalarını söyleyebilirim.”

Chris’in aklının içinde “hayır” kelimesi yankılandı ama güçlkle yutkunarak başını olumlu anlamda salladı.

“Evet. Bir daha.”

Cesaretini takdir etmek gerekirdi. Chris paranormal fenomenler üzerinde çalışmış ve hayaletlere yıllardır inanıyor olabilirdi. Ama ben, bir hayaletin sürekli olarak insanın vücudundan geçmesinin huzursuz edici bir tecrübe olduğunu birinci elden biliyordum.

“Herbert, bir kez daha lütfen.”

Hayalet itaat ederek bu kez Chris’in sol baldırından geçti. Arkadaşı da çabucak onu takip ederek aynı yolu kullandı. Chris iki ürpertiyle sarsıldıktan sonra irileşmiş el gözlerini benimkilere dikti. Omuz silktilim.

“Onu sol bacağının alt kısmında hissettin. İki kez oldu çünkü arkadaş da bunun eğlenceli görüldüğünü düşündü.”

“Siz nesiniz?” diye sordu Chris hayretle.

Bones bir kolunu omzuma sardı, araştırmacıya ağır ağır gülümsedi.

“Zenginiz ve zamanımız kısıtlı. Başka sorun var mı?”

Chris tekrar yutkunurken, aklı az önce olanları bir düzene sokmak için harıl harıl çalışıyordu. *Ya kadın diğer hayaletin kim olduğu ve neler yapabileceği konusunda yanılmıyorsa? Yine de riskli olsa da hayır diyemeyeceğim kadar çok şey öğrenme ihtimalim var.*

“Son bir soru,” dedi sonunda. “Ekibimin, sorunuzla ne zaman ilgilenmeye başlamasını istiyorsunuz?”

Bones kaşını itiraz kabul etmeyeceğini belli eden bir biçimde kaldırarak, “Yarın,” dedi.

Chris boğazını temizledi, az önceki kararsızlığının yerini iş ciddiyeti aldı. “Önceden bildireyim, hayaletleri nasıl

öldüreceğimi bilmiyorum. Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum. Teoride bildiğim şey, bir hayaleti nasıl kısıtıracacağımız... Ama bunun için bana bol bol kireç taşı, doğal bir su kaynağı, kuvars ve moisanit bulmanız gerek.”

“Mesele değil. Yarın başlarken, ihtiyacın olan her şey elinde olacak,” diye yanıt verdi Bones duraksamadan.

“Olacak mı?” Tamam, Bones’un her zorluğa güvenle yaklaştığını biliyordum ama bütün o şeyleri bu akşam evimizin oradaki Walmart’tan alamazdık ki.

Bones bana yumuşak bir bakış attı. “Evet, olacak Kedicik.”

Durum kafama dank edene dek kocama kafa karışıklığıyla baktım. Sonra kelimeyi uzata uzata, “Ah,” dedim. Ardından da Chris’e gülümsedim. “Hiç sorun değil.”

ОП

CHRIS'İN BANA DOĞRU SALLADIĞI KASKININ üzerindeki parlak ışıktan korunmak için ellerimi gözlerime siper ettim. Yansıma neredeyse acı vericiydi ama o ışık huzmeleri olmasa Chris'le ekibi mağaranın içinde tamamen kör olurdu. Bones'la ikimizin görmek için yapay bir yardımcıya ihtiyacımız yoktu ve zaten burayı avcumuzun içi gibi biliyorduk. Ne de olsa ilişkimiz burada başlamıştı.

“Herhalde burada size yetecek kadar kireç taşı ve doğal su vardır, ayrıca daha sonra buraya iki yüz kilo kuvars ve moisanit getirilecek,” diyen Bones, elinin işaretleriyle toplandığımız kayalık yeraltı nehir yatağını kapsadı. “Bu yeterli olacak mı?”

Chris'in feneri Bones'un yüzüne çevrilmişti ama kocam, benim aksime, o sert ışıktaki gözlerini kırıştırmadı.

“Yeterli. Ama yeraltında, sıkışık bir mekandayız ve elektrik yok... Tuzağı hazırlamam en az bir ay sürer. Tabii

asıl sorun, bu mağaranın sahibi ne yaptığımızı öğrendiği takdirde neler olacağı.”

“Endişelenmeyin. Mağaranın sahibi benim ve bazı yerlerinde elektrik var,” diye yanıt verdi Bones.

Chris’in cevabı zihnimde yankılandı. *Bu insanlar her geçen dakika daha da tuhaflaşıyor.* Yüksek sesle söylediği şeyse, “Şahane,” oldu. “O zaman birkaç hafta içinde...”

“İki hafta,” diye araya girdi Bones hoş bir tebessümle. Chris’in kafasının içindeki itirazlar, Bones, “Tabii her birinize vereceğim yüzde otuz ikramiyeyle ilgileniyorsanız,” diye ekleyince kesildi.

Chris’in burada olmasının başlıca sebebi para olmaya bilirdi ama kendisi de ekibi de o ikramiyeyle ilgileniyordu. Ekibin yarıdan fazlası karargahlarında, sanatoryumdan elde ettikleri bilgileri inceliyordu ama Chris’in en deneyimli olduğuna inandığı dört kişi buradaydı. Lexie, Fred, Graham ve Nancy birbirlerini dürttü, etkinliklerini artırmanın yollarını hem zihinlerinden hem de yüksek sesle sıralıyorlardı.

“Sanırım bunu başarabiliriz,” dedi Chris, onlarla kısaca konuştuğundan sonra.

“Harika. Bu işin son derece gizli olduğunu tahmin ettiğinizden şüphem yok ama size hatırlatayım. Mağaranın fotoğrafını, videosunu çekmeyecek, haritasını çıkarmayacak ve bundan, arkadaşlarınızdan hiçbirine söz etmeyeceksiniz.” Bones’un gözlerinde hafif, yeşil bir parıltı belirdi. “Aslında, işiniz bittiğinde bu işten hiçbir zaman kimseye bahsetmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?”

Bones'un sözlerini itaatkar onaylama sesleri takip etti. Kocamın bu sözü onlardan hipnoz yoluyla almakla kalmayıp işleri bittiğinde K.P.S.B.'yle yapılan işlemlerin bütün izlerini de sileceğinden emindim. Muhtemelen hepsi paralarını, ofişçe oynadıkları lotodan falan kazandıklarını düşünecekti.

Bones'un bu kez olayı abarttığını düşünmüyordum. Mağara geçmişte, bazı vampirler varlığını öğrendiğinde beni pusuya düşürmek için kullanılmıştı. Onları öldürmüştüm, bu yüzden mağaranın önemi de yeri de yeniden gizlenmişti. Şimdi burayı Chris'in ekibine açmak zorundaydık. Çünkü mağara kireç taşından yapılmıştı ve bir yeraltı nehri vardı, bir hayalet tuzağının gerektirdiği dört şeyden ikisine sahipti. Bones'un güvendiğimiz bir vampir kuryeye getirtceği kuvars ve moisaniti de ekleyince, gereken bütün malzemelere sahip olacaktık. Herhangi bir mağara işimize yaramazdı. Kramer'ın ebedi hapisanesi görevini göreceğ yerin gizli ve güvenli olduğundan emin olmalıydık. Kana susamış bir katili, masum kaşiflerin yanlış kayayı kaldırdıkları takdirde serbest bırakabilecekleri bir mağaraya hapsedemezdik.

"Tamam o zaman." Bones eklemlerini çatırdattı. "Haydi, tuzağın en iyi işleyeceği yeri arayalım. Burada yanınızda biz olmadan dolaşamazsınız. Kaybolursunuz."

Mağaranın rutubetinden ve on derecelik iç sıcaklığından ötürü, kaybolan birinin vücut ısısı, çok geçmeden normalin altına düşerdi. Haftalarca burada çalışacaklarından, ekip için buraya ısıtıcılar getirmeliydik. Ben yarı insanken,

Bones'la burada geceler geçirdiğimde, ısıtıcılar işime yaramıştı.

Chris, sesinde bariz bir şüpheyle, "Işıksız görebildiğinizden emin misiniz?" diye sordu.

Kahkahamı tutmak için dudağımı ısırمام gerekti. Bones, Chris'e gülümserken, dişleri ışıktaki inci gibi parlardı.

"Bayağı eminiz."

Bacağımı sıcak, köpüklü sudan çıkararak ayağıma eleştirel gözlerle baktım. Küvette uzun uzun yattıktan sonra ayak tırnaklarımın altında kir kalmamıştı. Güzel. Ekibin, dört bir yanı suyla çevrili olsun diye yeraltı nehrinin sığ kısmında tuzak kurmasına yardım etmek, ayaklarımın geçen haftanın büyük bir bölümünde ince kumların içinde olmasını gerektirmişti. Ağır işi Bones yapmış, tuzak için sağlam bir platform kurmak için molozları ve kayaları taşıyıp götürmüştü. Chris'le K.P.S.B.'nin diğer üyeleri, neden hiçbir etki göstermeden buzlu suyun içinde kalabildiğimi ya da Bones'un fitik bile olmadan koca koca kaya parçalarını nasıl taşıyabildiğini sorgulamayı bırakmıştı. Gözlerimizden saçılan birkaç parıltı, bu konudaki meraklarını yok etmeye yetmişti.

Bones grubun tuzağın temelini atmasına -ki bu en zor kısımdı- yardım ettiği için, Chris programın ilerisinde olduğumuzu söylemişti. Söyledikleri, kulaklarıma müzik gibi gelmişti. Burada işimiz ne kadar çabuk biterse, tuzağın işleyip işlemediğini o kadar çabuk test edebilirdik. Fabian şimdiden büyük miktarda kuvars ve moisanitin mağaraya girip

çıkarken kendini bir örümcek ağının içinden geçiyormuş gibi hissetmesine sebep olduğundan söz etmişti ve maddeler daha yerlerine bile yerleştirilmemişti. Chris ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Bones banyonun kapısında belirdi, konuşmadan önce gözlerini iki kez üzerimde gezdirdi. Duş perdesini açmıştım, bu yüzden görüşünü engelleyen hiçbir şey yoktu.

“Biraz dışarı çıkıyorum aşkım.”

Ne için diye sormadım. Bones benim açık büfem olabiliyordu ama kanımda onu besleyecek kadar hayat yoktu. Yalnızca insan kanında vardı ve Bones onlardan beslenerek K.P.S.B. üyelerini zayıflatmak istemiyordu.

Ayrıca öyle yapsa, bana... Kabaca gelirdi.

“Döndüğünde görüşürüz,” dedim ve bacağımı sırf onu sabunlarken Bones’un kokusundaki baş döndürücü değişimin tadını çıkarmak için kaldırdım, tenimi gereğinden biraz daha fazla okşadım.

“Hain,” diye mırıldanırken, kocamın sesi birkaç saniye öncekinden daha boğuktu.

İşin ustasından ders aldım, diye düşündüm ama neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi gözlerimi kırıştırdım.

“Gidiyorum dememiş miydin?”

Maun rengi gözleri yeşile dönmeye başladı, kokusu daha da yoğunlaştı. Kocam neredeyse tembelce bir hareketle yakasını okşadı. Soluk parmakları, kumaşla boynunun leziz çizgisi arasında gidip geldi.

Küvette yattığım için vücut ısım normalden birkaç derece yüksek olsa da tenimde bir ürperti dolaştı. Boynunun

geniş omuzlarıyla birleştigi nokta, onu ısırmayı en sevdiğim ikinci yerdii. Bones kıpırdayarak daha rahat etmek istiyormuş gibi kapının çerçevesine yaslandı ama bu hareket, üzerindeki koyu renk süveterin bile saklayamadığı kaslarının dalgalanmasına yol açtı. Bir bacağını umursamazca diğerinin üzerine attığında, gözlerim bedeninin aşağısına kaydii, kumaşın önce taş sertliğindeki bacağına yapıştığını, sonra gevşeyerek alttaki şekilli olanı sakladığını gördüm.

İçimde alev alev bir ihtiyaç belirdi, göğüs uçlarımın sertleşmesine ve kasıklarımnda aklımı başımdan alan bir sıkılaşıma hissetmeme yol açtı. Üstelik bütün bunları kocamın kalçalarının hafifçe eğilmiş olduğunu, pantolonunun önündeki, gitgide büyüyen kabarıklığı daha iyi görmemi sağladığını fark etmeden önce hissetmiştim.

“Söyle bana Kedicik.” O derin, pürüzsüz ses zihnimi fiziksel bir dokunuş gibi okşadı. “Şimdi mi gideyim, yoksa biraz bekleyeyim mi?”

Gözleri zümrüt gibi parlıyor, yarım tebessümü bana bu oyundan ne kadar zevk aldığını söylüyordu. Ben de çok zevk alıyordum. Onun beslenmesini bekleyemeyeceğimi kabul etsem, küvette bana katılır, sonra ön sevişmeyi bana sahip olması için yalvarana dek uzatırdı. Sonra da bunu yapar, sabırsızlığıma gülerken bana sert, yavaş darbelerle sahip olurdu. Olacakları düşündüğümde, sinir uçlarım sessiz bir taleple alev aldı.

Ama ona önce beslenmesini söylersem, kocamın şehveti, beklemek ve gizlice yapışabileceği güzel bir damar aramak zorundayken gitgide artardı. Döndüğünde, tutkusu

onu neredeyse acımasız hale getirmiş olurdu ve Bones'un o ilkel hali, tecrübe edilmesi gereken bir şeydi.

Bunları düşününce vücudum, içinde olduğum su birden ateşe dönüşmüş gibi ısındı. Dudaklarımı yalayıp boğazımı temizledim ama sesim yine de hırıltılı bir kedi mırlaması gibi çıktı.

“Şimdi git.” *Böylece o güzelim şehvetin kontrolü, elinden alıncaya dek artar.*

Kocamın aurasından güç yıldırımları fışkırdı, havayı doldurarak kadifeden kırbaçlar gibi tenime çarptı. Bones ağzını açtı, köpekdişleri parlayan kan damlaları çıkarana kadar dudaklarına sürtündü. Gözlerim oraya dikildi ve küvetten fırlayıp o damlaları dudağından düşmeden yakalamamak için bütün gücümü kullandım.

“Emin misin?”

Merhametsiz hain! Bones içimdeyken onun kanını içmek akıl almaz bir şeydi ve o da bunu biliyordu. Bir gıcırta sesi küvetin kenarını onu neredeyse parçalayacak kadar sıkı tuttuğumu belli etti.

“Git.” Artık mırlamıyor, resmen hırliyordum. Dönene kadar tatmin edilmemiş bir arzuyla yanacak olan tek kişi Bones değildi.

Kocamın kapıdan çekilmeden önce yüzüne yerleştirdiği bilgiç tebessümün intikamını erotik olarak alacağıma yemin ettim. Otel odamızın kapısı birkaç saniye sonra yumuşak bir tıkırtıyla kapandı. Geriye yaslanarak salt irade gücüyle içimi çektim. Onu çağırıp çağırmayacağımı görmek için odanın yakınında bekleyeceğini biliyordum ama bunu

yapmayacaktım. Ona, kendisinin bana sıklıkla gösterdiği kararlılıkla işkence edebileceğimi kanıtlayacaktım.

Sabırımın ödülü de bedenime sahip olmaktan başka bir şey düşünmeyen bir sevgili olacaktı. Vücudum yine bek-lenti ürpertileriyle sarsıldı. Ellerimi göğüs uçlarımdan ba-caklarımdan aşağısına indirdim. Bones dönmeden önce o kaynayan gerilimin bir kısmını serbest bırakma düşüncesi aklımı çeliyordu ama bunu yapmamaya karar verdim. Bazı şeyler beklemeye değirdi ve Bones kesinlikle o şeylerden biriydi.

Küveti boşaltmış, saçımdaki kremi durulamakla meşgul-düm ki kedim duşun sesini bile bastırabilecek bir sesle uzun uzun miyavladı. Yan odadaki Dexter sertçe havladı ve bunu kulak delici bir inilti takip etti. Gerildim. Helsing sebepsiz yere öfkeleniyor olabilirdi ama köpeğin o şekilde havladığını yalnızca...

Bir şey başımın arkasına, yüzümün, önümdeki duvara çarpmasına sebep olacak kadar sertçe çarptı. Duvardaki yeni, kafa büyüklüğündeki delikten fırlayan minicik karo parçalarını çıkarmak için gözlerimi kırıştıtarak döndüm ama göremememe rağmen bana kimin saldırdığını biliyor-dum. *Kramer*. Hayalet, iç uyarı zillerim çalmadan bana sin-sice yaklaşmayı nasıl başarmıştı?

Engizisyoncu'nun ağır aksanlı sesi, "Hexe," diye tısladı.

Demir duş perdesi çubuğunu duvardan kopardım, onu sesin kaynağına doğru kılıç gibi savurdum ama sonra bu hareketin yararsız olduğunu fark ettim.

“Ah, vücudun olsaydı seni eşek sudan gelinceye dek döverdim!” diyerek demiri bir kenara attım.

Görüştüm, tunikli adamın iki metre kadar ötemde olduğunu görebileceğim kadar netleştirdi. Ayaklarımın dibindeki parçalanmış çeşme ve mahvolmuş seramik parçaları Kramer’in başımın arkasına vurmak için klozet tankının kapağını kullanmış olduğunu gösteriyordu. O pislik buraya fare gibi sessizce girmişti değil mi? Üzerime başka banyo malzemeleri fırlatır diye kendimi hazırladım ama bir saniye sonra tiksintiyle, Kramer’in savaşı pozisyonunda iyice açtığım bacaklarımın arasına baktığını fark ettim.

Ulaşabileceğim mesafede bir havlu vardı ama onu kapma dürtümü bastırdım çünkü birincisi, utanmış davranarak onu tatmin etmek istemiyordum, ikincisi, soğukkanlı pratikliğim, adamın dikkatinin dağılmasının işime yarayabileceğini söylüyordu.

Neyse ki elimde ondan başka bir silah daha vardı.

Elimi, yüzümün duvarda oluşturduğu deliğe soktum, dış dış olmuş karoların kenarlarına sürterek kanattım. “Onu yakalayın, gitmesine izin vermeyin,” diye hırlarken, bütün enerjimle Kalıntılar’ı çağırdım.

Kramer hızla solmaya başlamadan önce gözleri irileşti. Ama hissettiğim, bedenimin tepeden tırnağa ürpermesine yol açan serin esinti dışında hiçbir şey olmadı.

Elimi karoların gücümle parçalanmasına yol açacak kadar sertçe keserek, “Onu yakalayın dedim!” diye tekrarladım.

Hiçbir şey. Odayı dolduran tek şey, artan endişemdi. Sorun neydi? Parmaklarımdan aşağı kanlar akıyordu, ken-

dimi tenimde buz gibi karıncalar dolaşıyormuş gibi hissediyordum ve Kalıntılar'ın burada olmasını deli gibi istiyordum ama öldürücü, mezarın gazabıyla hareket eden dostlarım ortalıkta görünmüyordu.

Kramer yardım çağıramadığımı duymuş ya da hissetmiş olmalıydı çünkü öyle bir netlikle yeniden belirdi ki çenesindeki beyaz, kısa sakalları ve tuniğinin eskilikten aşındığı noktaları görebiliyordum. Ama elimi tekrar tekrar kesme ve çenemin gıcırdamasına sebep olacak kadar yoğunlaşmama rağmen, odadaki tek hayalet hala oydu.

ON BİR

BİRDEKİ İÇİM KORKUNÇ BİR DEJAVU HİSSİYLE doldu. Daha önce de bir dövüşte ödünç aldığım yeteneklere bel bağlamış, sonra da artık o yeteneğe sahip olmadığımı görmüştüm. Bir daha asla aynı hatayı yapmamalıydım.

Beni ikinci kez kandırırsan kabahat bende!

Engizisyoncu, gülümseme denemeyecek kadar merhametsiz bir tebessümle dişlerini gösterdi. “Görüyor musun? Tanrı beni korumak için cadılık güçlerini elinden aldı!”

Kendimi toparlamaya çalışırken tükürürcesine, “Sırtını kimin kolladığı konusunda o kadar yanılıyorsun ki,” dedim. Tamam, Kalıntılar’ı artık yardımımıza çağırıyordum ama yerimde büzülüp Kramer’dan kaçmak dışında yapabileceğim bir şey olmalıydı.

“Emirlerim yukarıdan geliyor. Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin!” diye gürledi Kramer.

“Kanunla değil, Tanrı’nın merhametiyle yargılanıyorsun. Yargılamayın, yargılanırsınız. İlk taşı günahsız olan atsin,” diye karşılık verdim. *“Yukarıdan gelen bu talimatlara niye aldırıyorsun, seni ikiyüzlü pislik?”*

Kramer’in yüzünde şaşkınlık belirdi ama ben kiliseye giden ve İncil okuyan bir ailenin çocuğu olarak yetiştirilmiştim, bu yüzden gerekirse bütün gün onunla kutsal söz alış-verişi yapabilirdim. Sonra o şaşkınlık azaldı ve Kramer’in yüzünde yine o kinci ifade belirdi.

Engizisyoncu’nun kışına tekme basmak için bir yol bulmaya kararlıydim ama bel kemiğim yine de dehşetle ürperdi. Zaten klozetin bir parçasıyla beynimi dağıtmış olan güçlü, öfkeli bir hayaletle birlikte ufak bir odadaydım, üstelik anadan doğmadım ve ona karşı kullanabileceğim tek etkili silah da işlev dışıydı. Yaptığım sayısız ölümüne dövüşte, ilk kez, bir sonraki hamleme karar veremiyordum. Savaş sanatında ustalaşmak için o kadar uğraşmışım ama aldığım eğitim bu koşullar altında işime yaramıyordu. Dokunamadığım bir şeye zarar veremezdim ve Kramer korkunç bir anıdan daha cisimsel değildi. Engizisyoncu’nun tebessümü, adam kararsızlığımı hissedebiliyormuş gibi genişledi.

Otel odamızın kapısının yerinden koparılcasına açıldığını duyunca, neredeyse iç rahatlığıyla yere çökecektim. Bones geri dönmüş olmalıydı. O da Kramer’a fiziksel bir darbe vuramayacak olsa da ikiye bir olmak bize plan yapmak için zaman kazandıracaktı.

“Yanlış beyaz kadının peşine düştün, aşağılık herif!” diye haykırdı Tyler.

Kimin daha büyük bir şok yaşadığını bilmiyordum, ben mi, yoksa Kramer mı? Önceden çekingen olan medyum, elinde, içinde yanan sarmaşıklar olan, dumanı tüten bir çöp kovasıyla kapıda belirdi. Gözleri odada dolaştı, henüz göremediği saldırganı aradı.

Tyler'ın ne yapmaya niyetli olduğunu bilmiyordum ama ona yardım etmek istiyordum. Kramer'ı işaret ederek, "Orada!" dedim.

Hayalet başını kaldırarak, neredeyse medyumun ne yapmaya çalıştığını merak eder gibi Tyler'a baktı. Tyler o yanan sarmaşıklardan bir avuç aldı, parmakları yanınca küftü ve onları işaret ettiğim yöne fırlattı.

İlk sarmaşıklar işgal ettiği boşluğa isabet eder etmez, Kramer bir çığlık kopardı. Görüntüsü dağıldı ama devasa bir tezgah parçası yerinden koparak hızla Tyler'a doğru savruldu.

Medyum, ondan hiç beklemediğim bir hızla eğilerek tezgah parçasından kaçtı ve eğreti füze onun yerine banyo duvarına isabet etti.

Çöp kutusunun içinde ne olduğunu bilmiyordum. Kokusuna bakılacak olursa sarımsak ve ot değildi ama Kramer'a zarar veren her şeyi kullanmak isterdim. Öne atılarak için için yanan sarmaşıkları yerden aldım ve hayaletin puslu şeklinin peşinden fırlattım.

Sarmaşıklar içinden geçerken, Kramer yine haykırdı. O şey her neyse, ona *bayılıyordum*.

Bir avuç daha sarmaşık alırken Tyler'a, "Orada!" diye bağırdım. Tyler'la ikimiz yanan iki senkronize beyzbol

oyuncusu gibi bitkileri hayalete fırlattık. Dumanı tüten sarmaşıkların kenarları, birden yok olmadan önce Kramer’a sürtündü. Engizisyoncu acı dolu son bir çığlıkla gözden tamamen kayboldu.

“Kaç pislik, kaç!” diye bağırdım. Silah olarak kullanabileceğimiz başka bir şey olduğu için o kadar rahatlamıştım ki Tyler’ı kaburgalarını çatırdatacak kadar sıkıca kucaklayabiliyordum. Öyle yapmadım ama yine de ona bir “of” sesi çıkarmasına sebep olacak şekilde sarıldım.

Tyler, “Fazla yaklaşıyorsun,” diyerek beni azarladı. “Ayrıca, en azından bir havluya sarınabilirsin.”

Bir kahkaha patlattım. Yıllar boyu vampirlerin çıplaklık konusundaki umursamazlıklarından rahatsız olmuştum ama işte şimdi, iki haftadan az zamandır tanıdığım birini, üzerimde yalnızca birkaç köpük parçasıyla kucaklıyordum.

En yakındaki giysiyle, yani Bones’un tenime yapışan deri ceketiyle örtündüm. “Kusura bakma. Kramer düşümü yarıda böldü...”

Sesim alçalarak kesildi çünkü Bones birden iki elinde birer gümüş hançerle odada belirerek koyu renk gözleriyle etrafı taramaya başlamıştı.

“Bağırdığını duydum. Ne oldu?”

Çöp kutusu hala Tyler’ın elindeydi, içindeki yanan sarmaşıklar odayı hafif bir sisle dolduruyordu. Yangın alarmı işaret almış gibi ulumaya başladı ve duvardaki fiskiyelerden su fışkırdı. Yan odadaki Dexter, alarmın sesiyle uyumlu olarak sızlanmaya başladı.

“Güçlerim işe yaramıyor ve Tyler aslında çok sert biriymiş,” diye cevap verirken medyumunu dürttüm. “Baksana, o kapıdan içeri dalıp Kramer’ı nasıl kaçırdın?”

Bones, Tyler’ı bakışlarında yeni bir takdirle inceledi. “Aferin dostum.” Sonra bıçaklarını tek eline aldı ve diğer elini boynumda gezdirdi. “Üzerinde kan var. İyi misin?”

Bir vampirin aldığı yaraların neredeyse hemen iyileşeceğini biliyordu ama elini yine de yara arar gibi vücudumda dolaştırdı. Bilinçaltımda kocamın kalkanını aşan yoğun, karmakarışık duygular belirdi. Endişe, saldırıya uğramama duyduğu öfke ve olay vuku bulduğunda burada olmadığı için hissettiği suçluluk.

“Yapma,” dedim elini tutarak. “Kramer’ın bizi burada bulacağını ya da Marie’nin yeteneklerini sonunda kaybedeceğimi nereden bilecektin?”

İçimden bir ses ödünc aldığım güçlerin kaybolmaya başladığından kuşkulanamam gerektiğini söylüyordu. Son bir haftadır yanıma hiç yeni hayalet uğramamıştı ama ki-reç taşı, kuvars ve akarsuyla dolu bir mağarada olmamın, öbür dünyaya gönderdiğim sinyalleri boğduğunu düşünmüştüm.

“Bizi nasıl bulduğunu merak ediyorum,” dedi Bones kaşlarını çatarak.

Omuz silktim. “Ohio doğaüstü güçlerin sevdiği bir yer, biz de bir haftadan fazla zamandır insan içinde dolaşıyoruz. Belki de Kramer’ın hayalet arkadaşlarından biri bizi görüp haber vermiştir. Belki de Kramer sayısız hayalet gibi, buraya çekildiği için bu bölgededir.”

“Belki de Kramer, Elisabeth onu takip etmeye çalışıp da başarısız olduğu için kadının peşine takılmıştır,” dedi Bones kasvetle.

Kocamın söylediği de bir ihtimaldi ve hayalete gelecekte daha dikkatli olmasını söylemeyi ihmal etmeyecektim.

Kapımızda telaş içindeki bir otel çalışanı belirdiğinde, “Bir bu eksikti,” diye mırıldandım. Adam elinde hala du-manlar saçan çöp kutusunu tutan Tyler’ı ve üzerimize fıskı-ran suyu umursamadan öylece duran beni gördüğünde, her ne söyleyecekse, sözleri dudaklarında donup kaldı.

Bones yeşil yeşil parlayan gözleriyle çalışana bakarken, “Çöp kutusuna atılan bir sigaranın yarattığı ufak bir sorun ama her şey yoluna girdi,” dedi. “Git ve otel yönetimine alarmı da fiskiyele de kapatmalarını söyle.”

Çalışan, tek kelime etmeden döndü. Tekrar konuşmaya başlamadan önce adamın gözden kaybolmasını bekledim.

“Chris’i ve diğerlerini kontrol etmeliyiz. Ya Kramer’ın saldırdığı ilk kişi ben değilsem?”

Bones başıyla onayladı ve Tyler’a, “Burada kal,” diye mırıldandı.

“Hayır, onun da gelmesi gerek.” Kramer birimizi tek yalamak için yakınlarda pusu kurduysa, grup halinde do-laşmamız daha güvenli olurdu. “Hem Kramer’ı korkutan her neyse, Tyler’da hala o şeyden olabilir.”

Tyler omuzlarını dikleştirerek “Adaçayı,” dedi. “O gün dükkanımda da onu Kramer’a karşı kullanacaktım ama öl-mekle meşguldüm. Odamda daha fazlası var. Hem Dexter’ı almadan şuradan şuraya gitmem.”

Yatağın yanında diz çöktüm. Helsing'in hızla atan kalbi bana onun nerede olduğunu söylemişti. Zeki kedi, porse-lenler havada uçmaya başlar başlamaz kaçıp saklanmıştı. Kollarımda panik içindeki bir kedi varken, bir hayaletle nasıl dövüşeceğimi bilemiyordum ama Kramer ikinci raund için gelebilirdi ve kedimi orada yalnız bırakmaya niyetim yoktu.

"Haydi kedicik," diye mırıldandım. "Buradan gidiyoruz."

Valizimi, doğumumdan yirmi iki yaşına basana dek benim olan ufak odaya bıraktım. Pencere pervazlarının ve mobilyaların üzerinde ince bir toz tabakası vardı ama temizlik yapacak zamanım yoktu. Her şeyin bir sırası vardı ve ilk olarak evi, içine sığmayacak kadar çok sayıda konuk için hazırlamak gerekiyordu.

Chris'in, "EMF ölçerleri mutfağa ve oturma odasına koyun," dediğini duydum. "Sonra diğer odalara kızılötesi ve RK2'lerin yerleştirilmesini istiyorum. Hiçbir hayalet haberimiz olmadan bu duvarlardan geçmeyecek."

"Siz o işe bakın. Ben Dexter'ın yanından ayrılmayacağım. Bir hayaletin geldiğini, sizin makinelerinizin hepsinden önce anlar," diye mırıldanan Tyler merdivenleri tırmandı.

Köpeğin yaptıklarını düşündüğümde Tyler'a hak verdim. Helsing bile Kramer'ın geldiğini fark edebildiğini göstermişti ama Chris'in kurduğu ekipmanlar ekstra bir uyarı görevi göreceyse, yararlı teknoloji ürünlerini neden

küçümseyecektim? Dexter'la Helsing'in arada sırada uyumaları gerekiyordu.

İyi haber, Kramer'in otelde başka kimseyi ziyaret etmemiş olmasıydı. Kötü haberse orada kaldığımız takdirde Kramer'in bu hatayı düzelterek, bu yüzden mağaraya mantıklı bir sürüş mesafesinde olan yeni bir yere ihtiyacımız vardı. Ayrıca etrafımızda ne kadar az masum insan olursa, Kramer bizi tekrar bulduğu takdirde o kadar az zararlı çıkardık. Gerçi Kramer diğer insanları pek umursuyor gibi görünmemiştir.

Böylesi de çocukluğumu geçirdiğim evi, önümüzdeki birkaç gün için, tuzak tamamlanana dek en iyi seçenek haline getiriyordu. Annem, ninemle dedem öldükten sonra evi satmış, ben gizli bir hükümet işinde çalışmaya başladığımda başka bir yere yerleşmiştik. Ama burada yaşayan tatlı çift ortaya çıkmamı isteyen vampirler tarafından öldürüldükten sonra evi tekrar satın almıştım. Elektrik ve su açıldı çünkü Bones'la ikimiz arada sırada Ohio'ya geldiğimizde burada kalıyorduk. Evin etrafındaki bahçedeki meyveler yıllardır toplanmamıştı. Çalışkan dedem, bu kadar sağlıklı bir kiraz ağacı boşa harcadığı için mezarında dönüyor olmalıydı. Yine de fazla büyümüş dönümlerce meyve ağacı doğal bir mahremiyet bariyeri oluşturuyor, evdeki ışık ve faaliyetleri en yakındaki komşularımızın gözlerinden saklıyordu.

Bones yatak odasına girdi, pencerelere ve mobilyaların üzerine bol bol ezilmiş sarımsak ve marijuana yerleştirdi. İlkini bütün gece açık olan bir marketten almıştık ama

ikincisini edinmek için, Bones'un mahallemizdeki bir torbacıyı, elindeki bütün malı bize vermesi için hipnotize etmesi gerekmişti. Kasabamda ot satan birini bulmanın zor olduğunu söyleyebilmeyi gerçekten istiyordum ama o belirgin kokuyu fark edip kaynağını bulmamız için, ihmal edilmiş bir mahallede birkaç dakika dolaşmamız yeterli olmuştu.

Şimdi suç listeme bir torbacıyı soymayı da ekleyebilirdim ama başka ne yapacaktım? Ona para mı verecektim? Böylesi bana eşit derecede yanlış geliyordu, ayrıca "suç işleyerek para kazanılmaz" mesajını yalanlıyordu ama yaptığım şeyin daha soylu bir hareket olduğunu iddia edebilsem de otu çaldığım için suçluluk hissettiğimi söylemeliyim. Adaçayı yakmak Kramer'ı püskürten doğal bir çare olabilirdi ama asıl amaç, onun bizi tekrar bulmasına engel olmaktı. En azından tuzağı hazır edene kadar.

Dolaptan fazladan birkaç battaniye çıkararak, Bones o pis kokulu karışımı eve yaymak için odadan çıkarken gelmiş olan Tyler'a uzattım.

"Bunları aşağıdakilere dağıt," dedim Tyler'a. "Diğer odadan birkaç tane daha alacağım."

Herkese dağıtacak kadar battaniye olmayabilirdi ama Tanrı'ya şükür ısıtıcı çalışıyordu ve yarın birkaç battaniye daha satın alabilirdim. Ve şişme yataklar. Evde yalnızca iki yatak odası vardı ve sekiz kişiydik. Ama güvenlik sorunları, konfor ve rahatlıktan önce geliyordu.

Tyler battanileri aldı, ben de misafir odasını bir kez daha dolaşarak çamaşır dolabından iki uzun masa örtüsü

çıkardım. Yine de yeterli değildi. Eski odama gidip yatağın nevresimlerini aldım, böylece elime iki battaniye ve bir çarşaf daha geçmiş oldu. Bones'la ikimiz, üzerimizde ceketlerimizle uyuyabilirdik. Vampir olarak, soğuk alma tehlikesi içinde değildik.

Graham'ın sıkıntılı bir sesle, "Burada içecek bir şeyler var mı?" diye sorduğunu duydum.

Elimde bir tomar nevresimle merdivenlerden inerken, "Üzgünüm, yalnızca musluk suyu var," dedim. "Yarın yiyecek ve içecek alacağım."

Graham içini çekti. "Sorun değil." Ama düşünceleri, sözlerini yalanlıyordu.

Umarım bu karı her şeyi dikkat çekmek için uydurmuştur. Bir haftadır bu işle uğraşıyoruz, o hayaletin bırakın tehdit teşkil ettiğine, var olduğuna dair kanıt bile bulamadık. Elimizde kadının sözünden başka bir şey yok. İlaçlarını almayı bırakmış ya da regl döneminde olabilir.

Graham birden elini yanağına götürerek, "Hey!" diye bağırdı. "Bir şey bana vurdu!"

Gerildim. Graham'ın yanağında görünmez bir el izini andıran kırmızı şeritler vardı ve havada yeni, öfkeli bir enerji dolaşıyor, tenime zımpara gibi sürtünüyordu. Dexter'a baktım ama köpek sessizdi. Helsing'in nerede olduğunu göremesem de Graham'ın bağırtısından sonra oluşan ani sessizlik herhangi bir kedi sesiyle bozulmamıştı.

Chris sağa sola bakarak, "EMF'leri, kızıl ötesini ve ısıölçerleri kontrol edin," diye emretti. "Artık burada yalnız olmayabiliriz."

Lexie, Fred ve Nancy, emri yerine getirmek için seğirttiler. Ama ben o sırada nabız gibi atan, kaynayan enerjinin kaynağını buldum ve ağzım açık kaldı.

Bones kapının eşiğinde duruyor, yumruklarını ağır ağır sıkıyor ve zümrüt gibi parlayan gözlerle Graham'e bakıyordu.

"Bir daha asla karıma saygısızlık etme."

Her bir kelime, odadaki bütün faaliyetin birden durmasına yol açan, alçak, öfke dolu bir hırıltıydı. Bütün başlar Bones'un olduğu yöne döndü ve ekip, onun köpekdişlerini, parlayan yeşil gözlerini fark ettiğinde başkalarının da ağzı açık kaldı. Yalnızca Tyler soğukkanlılığını korudu ama o şok edici gerçeği, diğerleri gibi yeni keşfetmemişti.

Chris'in, Lexie'nin, Fred'in, Graham'in ve Nancy'nin keşfi, vampirlerin var olduğuydu. Benim keşfimse Graham'e vuranın *Bones* olmasıydı. Kocam bunu odanın karşı tarafındaki yerinden hiç kıpırdamadan yapmıştı.

Оп İkİ

CHRIS SESİNE BENDEP ÖPCE KAVUŞTU. “BURADA neler oluyor?”

Ben, *Sesi sinirli gibi ama isterik değil. Aferin ona*, diye düşünürken Bones, Graham’i yalnızca akıl gücüyle tokatladığı için hala sersemlemiş haldeydim. Şimdiye kadar dünyada bunu yapabilen tek bir vampir vardı ve yaşı dört binden fazlaydı. Bones’sa henüz iki yüz yaşını bile doldurmamıştı.

Ama o eski firavun Mencheres, Bones’un dengiydi ve bir süre önce soylarını birleştirdiklerinde o akıl almaz gücünün bir parçasını kocamla paylaşmıştı. Bones’un gücü o doğaüstü nakilden hemen sonra üç katına çıkmıştı ve insan aklı okuma yeteneği elde etmişti. Sıklıkla, zaman geçtikçe başka güçlerinin de ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ederdim. Herhalde artık bunu merak etmeme gerek yoktu.

Ama bunu bana neden daha önce söylememişti? Mesela, *Aaa kedicik, telekinezi gücüm olduğu ortaya çıktı. Ne güzel değil mi?* diyebilirdi.

“Yani o sen miydin?” Tyler, Bones’un sözleriyle öfkeli bakışlarının birleşiminin, Graham’e vuranın Kramer olmadığı anlamına geldiğini fark edince gevşedi.

Bones bana baktığında yüzündeki gerginlik azaldı.

“Galiba öyle.”

Başta hissettiğim sinir bir anda eriyip gitti. Ulu Tanrım, bu yeteneğe sahip olduğundan kendisinin de mi haberi yoktu?

“Bilmiyor muydun?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Kocamın dudakları kıvrıldı. “Şimdiye kadar emin değilim.”

“Birileri bir açıklama yapmazsa buradan çekip gideceğim,” dedi Chris. Ön kapıya yaklaşmaya başlayan tek kişinin de o olmadığını fark ettim.

Ben daha nazik bir cümle kuramadan Tyler, “Var olan tek ürkütücü şey hayaletler değil,” diyerek olayı özetledi. Medyum elini Bones’la ikimize doğru salladı. “Bunlar vampir.”

Lexie gergin bir kahkaha attı. Graham kusmak istiyormuş gibi görünüyordu. Fred’le Nancy’nin düşüncelerine bakılacak olursa, ikisi de polisi aramayı düşünüyordu. Chris’in aklındaysa inkarla tuhaf bir zafer hissi birbirine karışıyordu. Sanki adam doğaüstü dünyaya ait daha fazla şey olduğundan kuşkulanıyordu ama şu ana kadar onların ne olduğunu bilmiyordu.

Bir yandan birkaçının polisi aramasına engel olmam gerekip gerekmeyeceğini düşünürken, “Endişelenecek bir şey yok,” dedim. “Biz insan öldürmüyoruz -yani, hak etmeyen insanları- ve...”

Graham bir çığlık kopararak kapıya koşmaya yeltendi. Bones göz açıp kapayıncaya kadar onu gömleğinin önünden yakaladı ve bana alaycı bir bakış attı.

“Ne olduğumuzu itiraf ederken, adam öldürmekten bahsetmesen daha iyi olur aşkım.”

“Doğru,” diye iç çekerken, kapıya doğru koşan Lexie’yle Fred’i yakaladım. Gözlerimi parlatarak, “Endişelenmeyin,” diye emir verdim. “Size zarar vermeyeceğiz!”

Onları Valium’a bulanmış oklarla vurmuşum gibi gevşediler. Bones, Graham’e duyamadığım bir şey fısıldadı ve onun yüzünde de camlaşmış, itaatkar bir ifade belirdi. Chris her şeyi sessizce, hiç kıpırdamadan izlemişti ve aklında taklalar atan düşünceler, görüldüğünden daha az sakin olduğunu ele veren tek şeydi.

“Hareket ediyiniz... İkiniz de gözle görülmeyecek kadar hızlıydınız,” dedi sonunda.

Omuz silktim. “Mitlerdeki bazı şeyler doğru. Süper-hız da bunlardan biri.”

“Yanlıı olanlar ne?” diye sordu Chris derhal.

“Kontrol edilemez öldürme ihtiyacı, tahta kazıklar, güneş ışığına çıkınca patlamamız, haçlardan korkmamız, ay-nada yansımamızın olmaması... Ha, bir de yüksek yakalı pelerinler. Yani, cidden, kim öyle bir pelerinle insan içine çıkar?”

“Moda trajedisi,” diye benimle hemfikir oldu Tyler.

Chris bize bakmayı sürdürdü. “Zihin kontrolünü unutunuz.”

“Onu kendi gözlerinle gördün değil mi?” dedi Bones. Sesi neşeliydi ama gözlerini Chris’inkilerden ayırmıyordu. “Sen ve ekibin, tuzak kurulduktan sonra, olan bitenlerin hiçbirini hatırlamayacaksınız ama o zamana kadar neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmenizi istiyorum. Belki o zaman, hiçbiriniz düşünceleriyle beni şiddetle sevk etmezsiniz.”

Chris aklındaki kasırgaya rağmen sakallı çenesini öne çıkardı.

“Ekibimi tehdit etme.”

Bones kaşlarını kaldırdı. “Yoksa ne yaparsın?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Chris güçlükle yutkundu. “O çok ilgilendiğiniz tuzağı tamamlamam,” diye yanıt verdi. İçinden bunun son sözleri olmaması için ettiği duaları duymasam, çok cesur olduğuna yemin edebilirdim.

Bones, Chris’in omzuna dostça ama yine de adamın irkilmesine yol açan bir şekilde dokundu. “Seni hipnotize edip aynı şeyi yapmam sağlayabilirim ama cesur ve sadıksın, her ikisi de değer verdiğim özellikler. Ekibini hizada tutarsan endişelenmen gerekmez.”

“Düşüncelerine hakim olamazlar Bones,” diye belirttim. Evet, Graham’ın kaba saba düşünceleri elbette asabımı bozmuştu ama bu, onlar, kocamın sahip olduğundan bile haberi olmayan telekinetik bir gücü harekete geçirdiğine göre, Bones kadar öfkeli değildim.

Ama benim ödünç aldığım yetenekleri tetikleyen şey genelde öfke olurdu. Ve ben de bundan önce yeteneklerimden habersiz olurdum. Belki de öfke, yeni yeteneklerin kendisini göstermesi için gereken doğal şeydi. Nereden bilecektim?

“Artık düşüncelerinin mahrem olmadığını öğrendiklerine göre, onlara dizgin vurmazlarsa, kendilerinden başkasını suçlayamazlar,” dedi Bones amansızca. “İlaçlarını almadığın, ilgi çekmek istediğin ya da adet gördüğün için hayalet hikayeleri uydurduğunu düşünmek yerine, ellerindeki görevi odaklanmalılar.”

“Tanrım Graham,” diye mırıldandı Chris.

“Hiç şaşırmadım. Ne zaman bir kadına bir şeyler olsa siz erkekler hep regl olduğunu sanırsınız,” diyen Lexie’nin sözlerine, Nancy’nin alaycı gülüşü eşlik etti.

Graham kızardı. “Bunu yüksek sesle söylemedim ki.”

Bones gözlerinde yine yeşil bir ışıltıyla sertçe, “Şimdi bunun bir öneminin olmadığını biliyorsun,” dedi.

Gerginliği azaltmak için boğazımı temizledim. “Tamam, herkes gevşesin ve yalnızca tuzağı bitirmemiz gerektiğini hatırlasın. Sonra güzel bir ikramiyeyle hayatınıza devam edeceksiniz ve dünya da katil bir pislikten kurtulmuş olacak. Bence hepimiz bunun, sabırsızlıkla gerçekleşmesini bekleyeceğimiz bir hedef olduğunda hemfikir olabiliriz.”

Bunu temkinli onay mırıltıları takip etti ama zaten hararetili bir “yaşasın!” korusu beklememiştım, bu yüzden aldığım cevap bana yetti.

“Bones.” Pencereden dışarı bitkince baktığımda güneşin ufuktan yükselmeye başladığını gördüm. “Gel, biraz uyuyalım. Çok işimiz var.”

Marketten aldıklarımı yerleştirmeyi tam bitiriyordum ki cep telefonum çaldı ve melodisi sessizliği paramparça etti. O anda evde Bones’la ikimizden başka kimse yoktu. Biz yarım düzine insana burada kaldıkları sürece yetecek kadar yiyecek içecek almaya gitmişken onları da mağaraya bırakmıştık.

Telefonumu aldığımda Tyler’ın ya da Chris’in numarasını görmeyi bekliyordum ama ekranda ÖZEL NUMARA yazısı vardı.

Sinirle, *pazarlamacı* diye düşündüm ve meşgule alma tuşuna basmak üzereydim ki tereddüt ettim. Ya birisi Fabian adına arıyorsa? Hayalet fiziksel olarak numara çevirme yetisine sahip olmadığı, sesi de telefonda yalnızca parazit şeklinde duyulduğu için, başkalarının onun adına telefon etmesi gerekiyordu.

Fabian dün gece otele gelmiş, hepimizin çıkış yaptığını ve geride nereye gittiğimize dair hiçbir bilgi bırakmadığımızı öğrenmiş olabilirdi. Mağaraya bakmayı akıl etmiş ve Tyler’dan şimdi nerede kaldığımızı öğrenmiş olsa bile, giysilerimin arasına ve evin orasına burasına yerleştirdiğimiz sarımsak ve ot, Fabian’ın bana ulaşmasını engelleyebilirdi.

Ama arayan bir pazarlamacı olabilir diye, telefona kulağa dostça gelmeyen bir “alo”yla cevap verdim.

Aynı derecede sert bir ses, “Crawfield?” dedi.

Bu numara birçok sahte adımdan birinin adına kayıtlı olduğundan, pazarlamacıların gerçek adımlı bilmesine imkan yoktu. Ama ses bana belli belirsiz tanıdık gelse de arayanın kim olduğunu çıkaramadım.

“Kimsiniz?”

“Jason Madigan.”

Ah, ekibin yeni, ünlü operasyon danışmanı. Ses tonuna bakılacak olursa, Madigan’ın aksi ruh hali son görüşmemizden beri değişmemişti.

“Bu şerefi neye borçluyum?” diye sordum kuru kuru.

“Bu şerefi hassas, doğüstü bilgileri pervasızca ortalığa sermene borçlusun,” şeklinde soğuk, ölçülü bir cevap verdi.

Kıçımda bir çift memeye ne kadar ihtiyacım varsa, bu tavra da o kadar ihtiyacım vardı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Mantıklı konuşmaya ne dersin?” *Yoksa fazla şey mi istiyorum* Bay Sadede Gelelim, diye ekledim içimden.

“Cep telefonunun veri gönderdiği yere bakacak olursak çocukluğunu geçirdiğin evdesin,” diyerek beni daha çok öfkeliendirdi. Telefonu açtığım anda sinyali mi takip etmeye başlamış olmalıydı. “Bir helikopter, otuz dakika içinde gelip seni alacak.”

“Kusura bakma ama gelmezsem ne olacağını telefonda söylemen gerekecek. Bu gece için başka planlarım var,” derken Bones’a el salladım ve cep telefonumu işaret ederek ağız hareketleriyle, *Madigan*, dedim.

“Gelmeyi reddedersen, tesisi ziyaret etme hakkın kalıcı olarak elinden alınacak.”

Cümlesi belirgin bir tıkırtıyla vurgulandı. İyi bir şeydi çünkü danışmana ultimatomeni neresine sokabileceğine dair açık talimatlar vermek için derin bir nefes almıştım ve bu akıllıca olmazdı. Ona o şekilde küfrettiğim için beni yurtdışına ispiyonladığı takdirde, ziyaret hakkımı muhtemelen gerçekten elimden alırlardı.

“Ne istiyor Kedicik?”

Öfkem bütün çabalarımın rağmen dizginleri ele aldı ve tükürürcesine, “Böyle yapmaya devam ederse, ısırlarak öldürülmek istiyor demektir,” dedim. Sonra içimi çekerek, “Bilmiyorum,” diye düzelttim. “Ama şimdi Chris’in, hoşuna gitmeyecek bir şey yapmaya karar verdiğin takdirde seni durduramayacağını söylediğinde ne hissettiğini anlıyorum. Karma, insanın cezasını veriyor değil mi?”

Kocam siyah kaşlarının ikisini birden kaldırdı. “Ne demek istediğini açıklayacak mısın?”

“Her şeyi bırakıp Madigan beni Tanrı bilir ne için azarlayabilsin diye tesise götürülmeye razı olmazsam, annemle arkadaşlarımı ancak üste değillerken görebileceğim. Bu da bildiğin gibi pek sık olmuyor.”

Bones buna benim gibi derhal öfkelenerek tepki vermedi. Onun yerine parmağıyla çenesine düşünceli düşünceli vurdu. “Bu, amcanın o herifle ilgili önemli bir şey öğrenip öğrenemediğini görmek için iyi bir yol. Bırak bu eli kazandığını sansın. Yararımıza olur.”

Tabii ya.

Madigan’ın beni böyle etkili bir biçimde öfkeli yapmasına izin vermesem, ben de aynı sonuca varırdım. Ayırı-

ca Don artık her istediğinde yanımda beliriveremeyeceğini bilmiyordu. Madigan'ın kirli sırlarını öğrenip öğrenemediğini görmenin yanı sıra, amcamı doğaüstü statümün değiştiğine dair uyarmak da önemliydi.

“Senin burada kalman gerekecek Bones. Yoksa herkesi mağaradan almak için zamanında dönemeyiz.”

Chris'in ekibinden bizi bütün gece o rutubetli, soğuk mağarada beklemelerini istemek adil olmazdı, özellikle de dün gece aç aç yerde yatmak zorunda kaldıkları düşünülürse. Ama helikopterli korumadan bizi eve uçurmadan önce ekibi almaya gitmesini istemeye niyetim yoktu. Madigan çocukluğumu geçirdiğim evden haberdar olabilirdi ama ona mağaranın yerini de kendi ellerimle göstermeyecektim.

Bones'un kokusu ve benimkilere sürtünen duyguları, yalnız gitme fikrimden hiç hoşlanmadığını gösteriyordu ama kocam sonunda başını salladı.

“Kramer yerini yine bulmayı başarabilir diye yanına adaçayı alacaksın.”

Öyle yapmalıydım çünkü Madigan'ı görmeye her yerimde ot ve sarımsakla gidemezdim. *Bu* bile bana bir sürü soru sorulmasına sebep olmasa da -ki olurdu-, o karışım Don'u benden uzak tutar, oraya gitme amacımın yarısını baltalardı.

“Dönerken seni ararım,” derken, kocamın heykeltıraş elinden çıkma gibi görünen elmacıkkemiklerini parmak uçlarımla okşadım. “Sen de yanında adaçayıyla dolaş ve Helsing ciyaklamaya başlarsa çayı yak.”

“Ah, benim için endişelenme.” Bones gülümsedi ama yüzünde soğuk bir şey belirip kayboldu. “O hortlakla tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyorum.”

Kramer’in duşta bana yaptığı saldırının intikamını alma şansı için yanıp tutuşuyor olabilirdi ama bana kalsa, ikimiz de Engizisyoncu’yu tuzağa kapılana dek bir daha görmezdik.

“Seni seviyorum,” dedim. Çünkü dikkatli olmasını tekrarlayıp durmaktansa, kelimeleri böyle kullanmak daha iyiydi. Mantiğim Bones’un, Kramer peşine düştüğü takdirde kendisini savunabilecek kadar maharetli olduğunu söylüyor olabilirdi ama kocamın ben yokken saldırıya uğraması düşüncesi midemi bulandırıyordu.

“Ben de seni seviyorum Kedici.”

Sesi değişti, sıcacık oldu. Kocam, bu sesi her duyduğumda eridiğimi biliyordu. Sonra dudaklarını, öpücükten ziyade beni tahrik eden tüy gibi hafif bir dokunuşla alnıma sürttü.

“Madigan denen o hıyarın seni delirtmesine izin verme, bu yalnızca hoşuna gider,” diye mırıldandı yüzümün dibinde. “Senin iraden onunkinden çok daha güçlü. Bunu ona göster.”

Parmaklarımı Bones’un yüzünden omuzlarına indirdim, onu vücudunun sert düzlemleri benimkine yaslanacak şekilde kendime çektim. Madigan telefonu kapatalı on dakika olmuştu. Demek ki helikopter daha yirmi dakika gelmeyecekti.

Ellerimi kocamın omuzlarından bir vadi gibi dümdüz, sımsıkı karnına indirdim, sonra bir elimi pantolonunun önüne daldırdım.

“Biraz sakinleşmeme yardım etmeye ne dersin?” diye fısıldadım.

Son kelime dudaklarımı terk edemedi kendimi yerde, dudaklarımı Bones’unkilerin altında ezilir halde buldum.

On Üç

ESKİDEN AMCAMIN OFİSİ OLAN YERE GİRDİĞİM-
de, Madigan bana kötü kötü baktı. Ben de ona aynı
şekilde karşılık verdim. Gözlerimin yeşil yeşil parlamasına,
köpekdişlerimin dışarı fırlamasına engel olan tek şey ira-
demdi. Madigan çatıda kimlik sorgulaması yapılmasının
yararsızlığıyla ilgili sözlerimi yok saymakla kalmamış, bir
de oraya bedenimden ekrana, havaalanı güvenlik görevli-
lerini kıskançlıktan ağlatacak kadar açık saçık bir görün-
tü aktaran türden bir tarama aygıtı yerleştirmişti. Sonra
da alyansım dışında, üzerimde taşıdığım bütün metallere
el konmuştu ve yeni korumaların adaçayı paketimi içeri
sokmama izin vermesi için onlarla on dakika münakaşa
etmem gerekmişti. Yine de kibrit kutuma el koymuşlardı
çünkü elbette potansiyel bir cinayet aracıydı.

Budalalar. Onların da gayet iyi bildikleri gibi, bir vam-
pirdim. Birisini dişlerim ya da ellerimle on kat hızlı öldüre-

bilirdim. Bones'un benimle gelmemesi iyi olmuştu, yoksa sırf bu işlemlerin ne kadar aptalca ve sinir bozucu olduğunu kanıtlamak için korumalardan birini öldürebilirdi. Madigan'ın ayrıca Don'un ofisine yerleşmiş olduğunu görmek ve aklından araba sigortası reklamı müziğini tekrarladığını duymak, önceden iyi olan ruh halimi iyice yerin dibine sokmuştu.

Madigan'ın arkasında süzülen amcamın kaşlarının çatıklığına bakılacak olursa, o da berbat bir ruh halindeydi.

Selam vermek yerine, "Keşke vücudumdaki deliklere de baksalardı," dedim. "Şimdi egom tamir edilemeyecek bir yara aldı."

Madigan'ın soluk mavi gözleri kısıldı. "Gevşek güvenlik, selefimin döneminde kabul edilmiş olabilir ama benimkinde edilmeyecek."

Derhal, "Yani *Tate'in* döneminde," diye düzelterek Don'u kötüleyen sözlerine karşılık vermedim çünkü öfkemi alevlendirmeye değil bastırmaya çalışıyordum. Amcam, Madigan'ın yeni güvenlik önlemlerinin konu vampirler olduğunda neden işe yaramayacağına dair birçok sebep biliyordu. Madigan'ın yeni, gösterişli tarayıcısıyla yaptığı tek şey, her şeyden habersiz üstlerine usta görünmek için vergi ödeyenlerin parasını ziyan etmektir.

Madigan gülümserken amcam kaşını çekiştirerek, "Buna inanmayacaksın," diye mırıldandı.

"Yurt İçi Güvenlik pozisyonum, derhal etkili olmak üzere, operasyon danışmanından bu operasyonun fiili şefine yükseltildi."

Tam oturuyordum ki şoktan olduğum yerde kalakaldım. “Zırva,” diye söylendim. “Tate’e başarılı olma fırsatı bile vermeden işini elinden almazlar!”

Madigan düşüncelerinin geri kalanını duyulmaz hale getiren o lanet olası sloganı tekrarlamayı bir an için bırakarak, *Ah, evet, alabilirler*, diye düşündü. Ama bana yüksek sesle cevap vermedi, o küçük, muzaffer tebessümüyle bana bakmaya devam etti. *On beş dakikada yüzde on beş kar. On beş dakikada...*

Son derece ağır bir sesle, “Aynen öyle yaptılar Cat,” diyen Don oldu.

Kendimi karnıma bir balyoz inmiş gibi hissettim. Bu bölümden haberi olan az sayıda, yüksek rütbeli hükümet yetkilisinin böyle aptalca bir karar vermesi şok edici değildi, daha önce hükümet aptallığını iş başında görmüştüm. Ama bunu böylesi kısa bir zamanda yapmaları beni afallatmıştı. *Hiç de adil değil*, düşüncesi kafamda çınliyordu ve kulağa çocukça gelse de gerçektir.

Zorla, “Tebrikler,” dedim, her hecemden asit damlıyordu. “Tate hala burada çalışıyor mu, yoksa patron olarak ilk resmi işin onu kovmak mı oldu?”

Benliğimin bir parçası, Tate’in ekipteki, insan olmayan herkesi kovmuş olmasını diliyordu. Böylece Cooper ve diğer kıdemli insan ekip üyeleri tiksintiyle istifa ederdi. Sonra hepimiz oturup arkamıza yaslanabilir, kodamanların ölmeyenlerle normal askerleri kullanarak savaşımaya çalışmanın ne kadar çılgınca olduğunu görmesini bekleyebirdik. Gitgide birikecek olan insan yığınları, onu terfi ettiren

akılsız politikacıların Madigan'ı o şık takım elbiseleriyle kapı dışarı etmelerine, Tate'e, Juan'a, Dave'e ve diğerlerine dönmeleri için yalvarmalarına sebep olurdu. Anneme dönmesi için yalvarmışlardı ve kadın daha ilk görevine bile çıkmamıştı ama yine de en iyi insan askerlerin yüzde doksan dokuzundan daha sertti.

Don, "Tabii ki hala burada çalışıyor," diye muğlak bir cevap veren Madigan'dan önce davranarak, "Tate'in rütbesi indirildi," dedi.

Rütbesi indirilmiş. Tırnaklarım, kan kokusu duymama sebep olana dek avuçlarıma battı. Bones'a Madigan'ın beni kudurtmasına izin vermeyeceğime dair söz vermiştim ama tek yapabildiğim, ona bağırıp çağırmaya başlamamaktı. Tate bu operasyon için hayatını sayısız kez riske atmış, ayrıca görevi sırasında onlarca hayat kurtarmıştı. Sırf Madigan, ölmeyenlerle sorunları olan, güç hırsıyla dolu bir ahmak diye rütbesinin indirilmesini hak etmiyordu.

"Cat," diye söze başladı Don.

"Şimdi olmaz," dedim, tamamen durumun adaletsizliğine odakladığım için ona yüksek sesle cevap vermiştim. *Eyvah!* Ağzımdan ne kaçırdığım belli olmasın diye, "Ah, sonra da olmaz ama bana neden buraya çağrıldığımı söylemek ister misin?" diye kekeledim.

Neyse ki Madigan ne dediğimi fark etmemiş gibiydi. Ufak bir aygıtın düğmesine tıkladı, duvardaki bir yarıktan aşağı bir ekran indi. *Ufak aletlerine bayılıyorsun değil mi?* diye düşündüm alaycı alaycı.

Ekranda bir seri numarası ve “gizli” kelimesi yanıp söndü, sonra orada -olabilecek o kadar insanın arasından- gece görüşü açık bir kamerayla çekilmiş gibi görünen Chris belirdi. Gözleri, doğal olmayan bir biçimde parlıyordu.

“*Kiminle konuşuyorsun?*” diye sorarken, bir bodrumda etrafına bakınıyordu. O bodrumu tanıdığımda kalbim taş gibi ağırlaştı. Kendi sesim ona cevap verdi.

“*Waverly'nin eski sakinlerinden biri. Bana bir iyilik yapabilir misin Herbert? Sakallı adamın sol kolunun içinden geç.*”

Görünmeyen bir hayalete Chris'in vücudundan geçme talimatı verirken kamera yüzüme birkaç kez odaklandı ama ben hiçbir şey söylemedim. Kahretsin! K.P.S.B.'nin bir üyesi, aletlerini yerleştirme aşamasında oraya bir kamera koymuş olmalıydı ama Madigan görüntüyü nasıl ele geçirmişti? Çekileli ancak bir hafta olmuştu!

Biz kameranın görüş açısından çıktığımızda Madigan videoyu duraklattı. “Bunun nerede olduğunu biliyor musun? Bilgisayarı olan herkesin, eski bir gizli hükümet görevlisinin doğaüstü şeylerin gerçekte var olduğuna dair zırvaladığını görebileceği bir yerde, K.P.S.B.'nin web sitesinde!”

Başımı masaya vurmak istedim ama bunu yalnızca Madigan'a hedefi nasıl on ikiden vurduğunu gösterip onu tatmin etmemek için yapmadım –ama Madigan bunu yapmak için önemli bir bilgi parçasını açığa çıkarmıştı. Madigan bunu K.P.S.B. videoyu web sitesine koyduğu için bulduysa, sonra da resmimi dünyanın en sıkı biçimde aranan teröristleri ve suçluları için kullanılan özel bir yüz tanıma

veri tabanına yüklemiş olmalıydı. *Bana neden kafayı bu kadar takmış?*

“Eski bir hükümet görevlisinin, bir arkadaşın paranoyak müşterisinin işini alması için saf bir araştırmacıyla eğlendiğini görüyoruz. Bunun filme alındığını bilmiyordum,” diye doğaçlama yaparken, Kramer’la ilgili sözlerimi kameraların olmadığı bir yerde sarf etmiş olmak için dua ettim.

“Gerçekten mi?” Madigan’ın mavi gözleri çelik gibiydi. “Yanı aslında hayaletlerle iletişim kurmuyor, hareketlerini yönetmiyordun?”

Madigan’ın arkasında süzülen ve saçını kesmeye hazırlanan bir berber kadar yaklaşmış olan Don’a bakmamak için kendimi zorladım. Burada çalışırken hiçbir raporumda hayaletlerden söz etmemiştim. O zamanlar onlarla olan tecrübelerim epeyce kısıtlıydı, bu yüzden gerek duymamıştım. Madigan bazı hayaletlerin herkes kadar zeki olduğunu ve çoğu casusun giremeyeceği yerlere girebildiğini, ayrıca bazı insanlarca kontrol edilebildiğini bilseydi... Adamın bu bilgiyi nasıl kötüye kullanacağını hayal ettiğimde hissettiğim ürpertiye güçlükle bastırdım.

“Bildığım kadarıyla hayaletler iletişim kurma yetisine sahip değil. Benim gördüklerim yalnızca enerji tortusunun muğlak görüntülerinden ibaret, bir saksı bitkisi kadar duyarsız ve iletişim kurmaya yeteneksizler.”

Don mırıldanarak, “Noel hediyeni unut,” diye espri yaptı.

“Sahi mi?” Madigan o sert çavuş bakışını bütün etkisiyle hissedeyim diye gözlüğünü burnunda biraz aşağı kaydı-

arak bana baktı ama irkilmedim. Ya Chris'e Kramer'dan bahsederken çekilmiş görüntülerimi görmüştü ve benimle oynuyordu ya da yalan söylediğimi bilmiyordu, bu yüzden bunu yüzsüzlüğe vurma umudum vardı. İlki geçerliyse durumum o kadar feciydi ki yalan söylerken yakalanmak pek bir fark yaratmayacaktı.

"Uzmanlar bu videoyu inceledi ve senin, bir hayaletin o insanla temas ettiğini söylediğin noktalarda hafif, puslu bozulmalar tespit etti." Madigan öne eğildi. "Bunu açıkla."

"Bozulmaların sahte olabileceğini de söylediler," dedi Don çabucak. "Orijinal film olmadan anlamak imkansız."

Chris'in orijinal filmi *bu gece* yok etmesini sağlayacaktım. Öfkelenmiş gibi gösterişli hareketlerle ilk kez oturdum. "Haydi ama Madigan. Paranormal bir araştırma şirketi yönetsen, web sitene üzerinde oynanmamış bir görüntü koyar mıydın? İş sayfalarında hayalet görüntüleri olmayan hayalet avcılarını kim işe alır? İnaniyor olabilirler ama yine de para kazanmaya çalışıyorlar."

Madigan'ın yüzünde incecik bir tebessüm belirdi. "Mümkün tabii. Ama birisi bu bozulmaları videoya sonradan eklese bile, adamın, hayaletlerin temaslarını, gerçekleştikleri sırada nerede hissettiğini nasıl tam olarak biliyordun?"

Beni yakalamıştı. Beni mat ettiğini vurgulamak ister gibi, zihninden durmadan tekrarladığı sözlerin arasından, *yakalandın*, düşüncesi sızdı.

O anda onu nasıl engelleyeceğimi buldum. *Bu kadar kibirli bir pislik olduğun için teşekkürler Madigan.*

“Nereden mi biliyordum?” Bir an tırnaklarımı inceliyormuş gibi yaptım. “Araba sigortasıyla on beş dakikada yüzde on beş kar edeceğini nereden biliyorsam, oradan.”

ON DÖRT

SÖZLERİMİ SESSİZLİK TAKİP ETTİ VE ODA PERE-
deyse elle tutulabilir bir gerilimle dolana dek uzadı.
Madigan'a hakkını vermeliydim. Çünkü her ne düşünüyorsa, aklına takılan o sloganın altında örtülü kalmıştı.
Don kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı.

"Bunun olan bitenlerle ne ilgisi var ki?" diye sordu amcam.

Amcam için açıklama yaptım. "Evet, akıl okuyabiliyorum. Beklenmedik ve yararlı bir avantaj bu. Çoğu vampirde böyle bir yeti yok."

Don sersemlemiş görünüyordu. Doğru ya, ona daha önce yeteneğimden söz etmemiştim. Bunu ondan saklıyor değildim, yalnızca konusu açılmamıştı. Madigan zaten Bones'un telepatik olduğundan kuşkuluyor ve bana da aynı temkinle yaklaşıyordu, yani bu bilgiyi gönüllü olarak vermek, adamın hayaletlerle ilgili gerçek bombayı

öğrenmesine engel olmak için yapmam gereken bir fedakarlıktı.

Madigan sonunda konuştu. “Düşüncelerimden gizli bilgilere ulaşmaya çalıştığın için, seni güvenliği yetkisiz olarak ihlal etmekle suçlayabilirim.”

Alaycı bir tavırla soludum. “Hiçbir şey yapmaya *çalışmıyorum*. İstesem de istemesem de böyle bir yeteneğim var. Birisi sana öğrenmeye yetkili olmadığın gizli bilgileri verse, bu bilgiyi duyamamak için kendini sağır edemedin diye güvenliği ihlal etmiş olur muydun?”

Kaltak, diye düşündü, on beş dakikayla ilgili sloganı bastırıp açıkça duyulmasının kaza olmadığından neredeyse emindim.

Sakince omuz silkmekle yetindim. “Sözler beni yaralayamaz.”

“Sen bunu ne sanıyorsun?” diye sordu sertçe. “Bir oyun mu? Artık insan ırkına mensup olmadığın için ulusal güvenlik seni eğlendiren bir şey mi? Ah, unutmuşum.” Sesi, gizlemediği bir zehirle titreşiyordu. “Sen zaten hiçbir zaman insan ırkına mensup olmadın değil mi melez?”

Göz açıp kapayıncaya dek masasına uzanmış, yüzümü onunkine, bir santim daha ilerlesem burunlarımızın birbirine dokunacağı kadar yaklaştırmıştım. “Sen insanlık ya da ulusal güvenlik için kendi kanının ne kadarını döktün? Çünkü ben hayat kurtarmak, ya da bunu yapamadığımda katillerin ve insanlığı tehdit edenlerin cezalarını bulmasını sağlamak için litrelerce kan kaybettim.” Tikintiyle geriye yaslandım. “Bahse girerim, senin kanını yalnızca kağıt

kesikleri dökmüştür. Hayatını ikisinden biri için tehlikeye atmadıysan, bana ulusal güvenlik ve insanlığı korumakla ilgili vaaz verme.”

Madigan’ın yanaklarında beliren iki yeni, parlak renk noktacığı, adamın üzerine atıldığında ne kadar solduğunu belli etti. Adamdan yayılan, korktuğunu gösteren belirgin çürük meyve kokusu, parfümünü bastırıyordu ve on beş dakikayla ne kadar sigorta parası kazanabileceğinize dair, şimdi kulakları sağır edecek kadar yükselmiş olan düşüncelerinin arasından bazı başıboş sesler duyuluyordu.

Tehlikeli... Görmesine izin veremem... Kaybedecek çok şey var...

“Çık dışarı,” dedi sertçe.

Yüzlerce güneşin hararetiyle nefret ettiğim o reklam müziğinin altındaki düşünceleri duyabilmek için zihnimi zorladım. Madigan ne saklıyordu? Bütün ölmeyen ekip üyelerini kovmak gibi, zaten beklediğim bir şey mi? Yoksa daha tekinsiz bir düşünce mi?

“Çık dışarı,” diye tekrarlarlarken telefonundaki bir düğmeye baktı. “Güvenliği gönderin,” dedi havlarcasına. “Hemen.”

Kapıya bir göz attım. Güvenlik gelmeden önce onu hipnotize etmeye çalışma riskini almalı mıydım? Madigan gibi zihinsel kalkanları olan birinin aklına girmeden önce onu ısırmam gerekebilirdi ve dürüst olmak gerekirse daha önce hiçbir insanı ısırmamıştım. Ya yanlış bir şey yapıp şah damarını delersem? İkimizin üzerinde de durumu ele veren kan lekeleri olurdu, ayrıca hava balon-

cukları kalbine ulaştığı takdirde Madigan birkaç saniye içinde ölebilirdi. Her iki durumda da güvenliğe açıklama yapmam zor olurdu.

Don bocaladığımı sezerek, “Bir şey yapma Cat,” dedi. “Bu korumalar seni tanımıyor. Madigan bu adamları kendi elleriyle seçti ve hepsinde gümüş hançerler var.”

Madigan’ın evcil askerleri tarafından gümüşle bıçaklanmak ya da vurulmak beni en son endişelendiren şeydi ama onu hipnotize edip sırlarını öğrenmeye çalışmak, başka sebeplerden ötürü fazla riskliydi. Don’un benim için bilgi toplamasına izin vermem gerekecekti ve Madigan neyse ki yerini elinden almayı başardığı adamın, onu gölgesi gibi takip ettiğinden habersizdi.

Kasten ağır ağır ayağa kalktım, kapıya doğru aldırılmazca yürüdüm. “Terfin için tekrar tebrikler.”

Koridorda ayak sesleri duyuluyordu. Bunlar Madigan’ın yeni güvenlik görevlileriydi ve ben onun için gerçek bir tehdit olsam fazla geç kalmış olacaktı.

“Ben seni çağırmadığım takdirde buraya gelmeyeceksin,” dedi Madigan ters ters. “Anlıyor musun? Yüzünü gösterirsen seni anında tutuklatırım.”

Büyük bir çaba harcayarak kendimi, dudaklarıma sıçıran cümleyle karşılık vermemek için tuttum. *Sen ve ordun mu*, ya da, *dene de gör bakalım*, demek istiyordum. Ama Bones’un uyarıları aklımda yankılandı.

Bırak bu eli kazandığını sansın. Bu, yararımıza olur.

Daha önce Madigan’ın sözlerine tepki vermekten kendimi alamamıştım ama dönmek istediğim takdirde beni

buradan uzak tutma gücüne sahip olduğuna inanmasına izin verebilirdim. İnanmak, onu daha da savunmasız kı-lardı.

“Umarım yeni görevinde Don’un benimle ilgili raporla-rını okuyarak biraz zaman harcamışsındır,” derken öyle sa-kin bir sesle konuştum ki Bones burada olsa beni alkışlardı. “O da başta bana güvenmedi ama sonra bir yarı-vampirin kötü biri olması gerekmediğini anladı. Tam bir vampirin de. Birbirimizle zıtlaşmamız gerekmiyor.”

Madigan’ın kasklı, silahlı adamları geldi ve korumalar-dan biri kolumu serçe tuttu.

“Kıpırda.”

Beni Madigan’ın gözetimi altında yaka paça odadan çıkarmalarına izin verdim. Don da arkamdan süzülerek korumaların makineli tüfek seslerini andıran düşünceler-rinden ve Madigan’ın hiç bitmeyen, *on beş dakika* naka-ratından ötürü duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. O reklamı bir daha gördüğümde muhtemelen televizyonuma ateş açacaktım.

Arbede bir bağırıyla bölündüğünde, asansöre zorla bin-dirilmiştim.

“Catherine!”

Korumalar kıpırdadığımı bile fark edemedi, elimi uza-tıp asansör kapılarının kapanmasına engel oldum. İçlerin-den biri tüfeğini bana doğrultarak, “Kıpırdama!” diye emir verdi.

Tüfeğin namlusunu kırma dürtümü irademle bastıra-rak, “O benim annem,” dedim ters ters.

Annemin karşımızda belirişi, korumanın konuşmak üzereyken susmasına sebep oldu. Annem onları pek de kibar olmayan hareketlerle iterek asansöre bindi, atkuyruğundan birkaç tutam saç kurtulmuştu. Hala beni sindirme gücüne sahip olan o keskin, mavi gözler, etrafımızdaki gruba odaklandı.

“Onu vuracak mısınız, yoksa gidebilmemiz için düğmeye basacak mısınız?” diye sordu.

Annemin sözleri korumaların donup kalmasına sebep olunca, gülmek için kendimi zor tuttum. Silahını bana doğrultmuş olan koruma onu indirip annemin emirlerine itaat eder gibi mi görünse, yoksa bana nişan almaya devam edip aptal gibi mi görünse, karar veremez gibiydi. Aptallık seçeneğini tercih etti, ben de dudaklarım seğirir halde en üst katın düğmesine bastım.

“Ne yapıyorsun Justina?” diye sordu Don temkinle.

Annem önce ona, sonra bana baktı. “İstifa ediyorum,” dedi. “Onun, buraya geldiğin takdirde seni tutuklatacağını söylediğini duydum ve kimse, kızımı beni görmekten alı koyamayacak.”

Annemin sözleri kalbime isabet eden oklar gibiydi. Ben ne kadar itiraz etsem de, annemin ekibe girmeyi ne kadar istediğini biliyordum. Katillerin peşine düşmenin, kurtaramadığı hayatların intikamını alma şansı olduğunu iddia ediyordu –onun ve sevdiği adamın. Madigan güç gösterisi yaptı diye annemin bütün bunlardan vazgeçmek istemesi, hem annemi kucaklamak hem de adamı yumruklayıp bayıltmak istememe sebep oldu.

Adam üç kat aşağıda kaldığı için kolumu anneme sarıp nazıkçe sıktım.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Gözleri pembe pembe parlayan annem, onları kırıpıştırarak başka tarafa baktı. “Eh, evet, kocanın beni fena halde özlediğinden eminim,” dedi ağır bir alaycılıkla.

Kahkaham, korumaları öyle bir irkiltti ki bir başkası beni silahıyla dürttü. Yine silahın ucunu koparıp adamı onunla dövme dürtümü bastırdım. Kapılar bizim katımızda açıldı, ben de kolum bir kez daha sertçe kavrandığında dudağımı ısırdım ve asansörden indim.

“Cidden mi?” diye söylendim. Annem, korumalara gözlerinde yeşil bir parıltıyla kötü kötü baktı ama benim alçak sesle “yapma” demem, sessiz kalmasını sağladı. Bir kez olsun.

Adamlar beni resmen çatıya ittiklerinde kelimeleri uzata uzata, “Yardımanız için çok teşekkürler çocuklar,” dedim.

Aldığım cevap, Bones burada olsa korumaların derhal katledilmesine sebep olurdu. Kocam Ohio’da kaldığı için bir kez daha Tanrı’ya şükrettim. Bones çoğu durumda soğukkanlılığını kaybetmeyip mantıklı davranabilirdi ama konu ben olduğumda mantıksızlaşabiliyordu. Ben de konu o olduğunda aynı şekilde davranıyordum, bu yüzden onu suçlayamazdım.

“Seni son gördüğümünden beri ilginç bir şeyler oldu mu?” diye sordum ama sorumu anneme yöneltmemiştim. Sorum, onun hemen arkasında süzülen Don’a yönelikti.

“Madigan her nasılsa izlendiğini biliyor,” diye cevap veren amcamın sesinden hüsrana okunuyordu. “Evde bile

gardını indirmiyor. Açtığı bütün bilgisayar dosyaları her zamanki gizli şeyler ve telefonda da gerçekte ne demek istediğini anlayamayayım diye şifreli konuşuyor.”

Motoru çalıştırılan helikopterin pervanesinin dönüşü, iç çekiş sesimi bastırdı. Görünüşe bakılırsa, beni yollamak için hiç zaman kaybetmiyorlardı. Gitmeden önce Tate ve çocuklarla konuşma fırsatım olsun isterdim ama belli ki öyle bir şey olmayacaktı. Don’un sonradan onlara benden mesaj götürmesine razı olmak zorundaydım.

“Onu *hiç* sevmiyorum ama görüldüğünden fazlası olması mümkün mü? Hükümet basamaklarını tırmanmak için herkesi ezip geçebilecek, kibirli, önyargılı bir budaladan ibaret olmayabilir mi?”

Böylesi, Madigan’ı bir pislik ve bu iş için yeterince usta olmayan biri yapabilirdi ama Don’un düşündüğü gibi bir tehdit olmadığı anlamına geliyordu.

“Sen onu benim kadar tanıımıyorsun,” dedi Don dümdüz bir sesle. “Bir şey saklıyor. Ne olduğunu öğrenmek için daha fazla zamana ihtiyacım var, o kadar.”

“Çocuklar Madigan’ın buraya gelmene izin vermediğini duyduğunda çok sinirlenecek,” dedi annem. “Tate’e olanlardan sonra zaten herkesin morali bozuk.”

Başımı sallamam gerekti. Annemin, ekibin ruh halinden söz etmesi, beynimin algılayamayacağı kadar tuhaftı.

Helikoptere binmemi bekleyen çeşitli personel üyesine yan yan bakarak Don’a, “Benimle gelmen gerek,” dedim. Birisi, çalışan motorun sesine rağmen sözlerimi duysa bile, annemle konuştuğumu sanırdı.

Don duraksadı. “Ama Madigan’ı takip etmem için en uygun zaman şimdi,” diyerek benden geri geri uzaklaştı. Gerçekten geriliyordu. “Onu huzursuz ettin Cat. Şu an seninle konuşurken bile önemli bilgileri kaçırıyor olabilirim. Bana her ne söyleyeceksen, biraz bekleyebilir!”

Sonra ortadan kayboldu, beni ağzım açık halde az önce olduğu noktaya bakarken bıraktı.

Neler olduğunu öğrenmek için Madigan’ı takip etmeye birkaç saat bile ara veremez miydi?

Ya mutluluktan seke seke öbür dünyaya gitmesi için bir yol bulmuş olsaydım? Bunlar artık onu ilgilendirmiyor muydu?

Don’un konu Madigan olduğunda bu kadar dikbaşı olmasına, geçmişte yaşanan hangi korkunç olayın sebep olduğunu öğrenmek için amcamın başının etini yemeliydim. Ama bu, onu bir sonraki görüşüme dek beklemek zorundaydı.

Ama Madigan başta düşündüğüm kadar kuşkucu bir piç olduğunu kanıtladığı için, yapmam gereken ilk şey, herkesi Ohio’daki eski evimden uzaklaştırmak olacaktı. Benim oraya uçmam için geçen zamanda, Madigan’ın evin çevresine, suçlanmamı sağlayacak her hareketimi ya da sözümlü kaydetmeye hazır nöbetçiler yerleştirdiğinden şüphem yoktu. Bones’a telefon edip ona ekibi eve götürmemesini söylemem gerekecekti. Satın aldığımız o kadar yiyecek ve temizlik eşyası boşa gidecekti demek.

Annem helikoptere atlayarak, “Hazır mısın Catherine?” diye sordu.

Ben de annemin ardından helikoptere tırmanırken, Don'un davranışını düşünüp başımı salladım. Aile böyle bir şeydi. İçlerinden biri başa bela olmadığında, diğeri o boşluğu kesinlikle dolduruyordu.

ON BEŞ

TYLER EĞİLEREK MAĞARANIN ALÇAK GİRİŞİNDEN geçerken, gözleri her an saldırıya uğramayı bekliyormuş gibi etrafta dolaşıyordu.

“Burada hiç örümcek var mı? Örümceklerden nefret ederim.”

“Neredeyse bir kilometre uzunluğunda bir yeraltı mağarasında mı? Hayır, tek bir örümcek bile yok.”

Tyler’in bana attığı bakış, alaycı cevabımdan hoşlanmadığını belli ediyordu ama ne bekliyordu ki? Sıçanlar, diğer leş yiyen hayvanlar gibi, yiyecek zincirinin daha üst halkalarında olan vampirlerden doğal olarak uzak duruyor gibiydi ama örümcekler ya o tür bir içgüdüden yoksundu ya da bizi uzak kuzenleri olarak görüyorlardı. Hey, iki tür de kan içerek yaşıyordu, bu yüzden hiçbir eklembackaklıyı Noel yemeğine davet etmesem de aramızdaki benzerlikleri yok sayamazdım.

“O kılıklı bacaklı şeylerden biri bana dokunursa çıkıp giderim,” diye mırıldandı Tyler.

Cevap vermedim. Örümceklere duyduğu takıntı, yalnızca bu mağaraya yaptığı yolculuğun çok daha tehlikeli bir yanına duyduğu korkuyu bastırmak için başkasını kullanma yoluydu. Tuzak sonunda hazırды ama benim hayaletler üzerindeki gücüm sona erdiğinden, Kramer’ı tuzağa çağırmak için bir medyuma ihtiyacımız olacaktı. Yani Tyler’a. Giysilerini oraya buraya sallayarak hayali örümcekleri kovmaya çalışıyor ve küfürler ediyor olabilirdi ama peşimden karanlığın içine girerken ayakları yere sağlam basıyordu.

Tyler, “Diğerleri karavanda beklemeleri gerektiği için neden kızıyor, bilmiyorum,” diyerek sahte sahte homurdanmaya devam etti. “Şu anda onlarla yer değiştirmeyi çok isterdim.”

“Sen hep hayalet görüyorsun. Ama onların çoğu hiç tam-bedenli bir hayalet görmedi ve yıllardır araştırma yapıyorlar.”

“Bu seferkini görmek istemezler,” diye devam eden Tyler bu kez ciddiye.

Ona bütün kalbimle katılıyordum. Onun için mağaraya Bones, Tyler ve benden başka kimse girmeyecekti. Chris kendi icadı olan tuzağın, güçlü bir hayaleti kısıtılarak, içinde tutup tutamayacağını görmek için, yıllardır üzerinde çalıştığı teoriyi doğrulamak istediğinden mağarada olması gerektiği konusunda hararetle ısrar etmişti. Benim ilgilendiğim konuya, işler ters gittiği takdirde herkesin sağ kalmasıydı. Chris’in mağaranın ağzında beklemesine, or-

ralığın temiz olduğunu bildirdiğimiz anda içeri dalmasına razı olmuştuk. Ekibin geri kalanı mağaradan neredeyse iki kilometre ötede, yolun kenarına park edilmiş olan iki karavanda bekliyordu.

Gösteri zamanı geldiğinde Chris'i ve ekibini mağaradan daha da uzaklaştırmadığıma pişman oldum. Planımız işe yaramadığı takdirde öfkeden kudurmuş bir hayaletle karşı karşıya gelecektik. Yakmak için hazır tuttuğumuz adaçayının, işler ters gittiği takdirde Kramer'ı en yakın güç çizgisine kaçıracağını umuyordum ama umut garanti değildi. Chris bu yüzden adaçayını hazırda tutuyordu ve her iki karavanda, minik seramik saksıların içinde yanıyorlardı. Ayrıca annem de oradaydı, adaçayı yetmediği takdirde yaraları iyileştirmeye hazırdı.

Bones'a Madigan'ın, muhtemelen biz evi terk ettikten sonra etraftaki otelleri gözetleyeceğini söylediğimde, kocam tekerlekli otellerimiz olsun diye iki karavan ayarlamıştı. Karavanlar, eski arkadaşı Ted'den gelmişti, yani Madigan'ın takip edebileceği kiralama kanallarını kullanmamıştık. Ted'i tanıdığım kadarıyla, karavanlar muhtemelen yasal kanallardan da elde edilmemişti. Son birkaç gündür, hepimiz tuzağı tamamlamak için harıl harıl çalışırken cep telefonumu da kapalı tutmuştum. Telefonla arama yapmasam da sırf onu açık tutmak bile Madigan'ın beni takip etmesine yeterdi. Her şey planlandığı gibi gittiği takdirde, Kramer kilit altına alındığında ve hepimiz Ohio'yu güvenle terk ettiğimizde telefonu tekrar açacak, ortaya çıkacaktım. Madigan'ın beni başarıyla ortadan kayboldu-

ğum konusunda azarlayabilmek için, takip ettiğini itiraf etmesi gerekecekti ve adamın kibrinin buna izin vereceğini sanmıyordum.

Belki de beni takip falan etmiyordu. Belki Madigan tesisten atıldığımdan beri beni bir kez bile düşünmemişti. Don hala geçmişleriyle ilgili, Madigan'ın niyetinin iyi olmadığından neden bu kadar emin olduğu konusunda önemli bir açıklama yapmamıştı ve Madigan'ı hiç sevmem de adam bana odaklanabileceğim somut bir koz vermemişti. Duyarlı hayaletlerin var olup olmadığını öğrenmekle çok ilgileniyor gibiydi ama hangi eski CIA ajanı olsa, görünmez, varlığı tespit edilemez casuslar fikrine kafayı takardı. Evet, Madigan, Tate'e fena halde kazık atan önyargılı bir pislikti ama hoşgörüsüz olmak ve birini hak ettiği bir terfiden etmek suçsa, bu ülkede çok daha fazla hapishane olması gerekirdi.

"Onları duyuyorum, gelmek üzereler," dedi Bones ilerideki mağaradan. Mağaranın tuzağın olduğu bölümüne varmak için tek bir eğimli, kayalık çıkıntıdan daha geçmemiz yetecekti. Tyler dikkatle ilerliyordu, pantolonu bir kireç taşı çıkıntısına takılıp yırtıldığında, ona yeni bir pantolon borçlu olduğumu mırıldandı.

"Layığını buldun. Kim yeraltına inerken Dolce & Gabana giyer?" dedim.

"Bugün nalları dikeceksem, ölürken iyi görünmek istiyorum," diye cevap verdi.

Tyler'ı temin etmek, kesinlikle ölmeyeceğini söylemek istiyordum ama kelimeler boğazıma takıldı. Tyler'ın da bil-

diği gibi, onu korumak için elimden geleni ardıma koymayacaktım ama karşımızda güçlü, kötü niyetli bir hayalet ve işe yaramama ihtimali olan bir tuzak vardı. Tuzak dün deneme yaptığımızda Fabian'ı, sonra Elisabeth'i başarıyla tutmuştu ama Tyler'a, Kramer'ı çağırırken hayatını riske atıyor olmayacağını iddia etmek düpedüz yalan söylemek olurdu. Ve artık arkadaşım saydığım birine yalan söylemeye niyetim yoktu.

Mağara genişleyerek dokuz metrelik tavanı, uzak duvarla paralel ilerleyen ufak, köpüklü bir akarsuyu olan bir odaya dönüştüğünde, "Geldik," dedim. Bones odanın ortasında, dikdörtgen şeklindeki, kireç taşı, kuvars ve moisanitten yapılmış şeklin yanında durdu. Dexter ve Helsing kumlu kıyıda, hayvan taşıma kutularının içindeydi ve Fabian'la Elisabeth onların yanında süzülüyordu. Elisabeth'in yaşadığı onca şeyden sonra, Kramer'ın başına geleceklere tanıklık etmek için burada olması uygundu. Fabian'sa, daha aşağı olan güç seviyesi ve içerideki kireç taşı, kuvars ve moisanit bolluğu yüzünden mağaraya girmekte zorlansa da dışarıda kalmaya niyetli değildi.

Gözlerim Bones'unkilere kilitlendi. Kocam endişeleniyorsa, yüz ifadesinden de titreşiminden de belli olmuyordu. Aurasından endişe değil güven yayılıyordu ve koyu renk gözleri beklentiyle parlıyordu. Dar, uzun kollu gömleği ve onun gibi abanoz rengi olan pantolonuyla neredeyse arka plana karışıyordu -yüzüyle ellerinin teşkil ettiği göz alıcı tezat olmasaydı. Neyse ki genel olarak göze çarpmıyordu çünkü Kramer onu çok geç olana dek görmemeliydi.

“Hazır mısın aşkım?” diye sordu Bones.

Tyler arsızca göz kırparak, “Neredeyse şekerim,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Bones’un kendine güveni ve Tyler’ın dur durak bilmeyen flörtçülüğü derken, bir türlü üzerimden atamadığım gerginlik, yerini iyimserliğe bıraktı. Başarabilirdik. Hayır, düzeltiyorum. *Başaracaktık.*

Akarsuyun kenarına yığdığımız adaçayından bir miktar alıp sırt çantama koydum, Tyler da aynısını yaptı. İkimizin de pantolonlarının bütün ceplerinde birer çakmak vardı. Geriye kalan tek şey Ouija tahtasıydı ve Tyler onu çoktan sırt çantasından çıkarmaya başlamıştı.

Haydi bakalım Engizisyoncu. Sana bir sürprizimiz var.

“Hazırım.”

Tyler’la ben, taş ve kuvarstan kaidenin iki yanında duruyorduk, Ouija tahtası da dümdüz aramızda duruyordu. Levha bu kez parmaklarımı üzerine koyduğumda yerinden sıçramadı, sanki Marie’den ödünç aldığım gücü kaybettiğimi unutmuştum.

Tyler da bunu fark ederek kaşlarını kaldırdı. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı Cat?”

“Hayır,” dedim ve bu katıksız gerçektir. Tyler vampirlerle gulyabaniler arasındaki barışın hassas çarklarından birinin, malum kişilerin hala ölümlerle bağlantım olduğuna inanmasına bağlı olduğunu bilmiyordu. Neyse ki ödünç aldığım güçlerin ortalama raf ömrünü bilen tek kişi Bones’tu, bu yüzden Kalıntılar’ı çağırabildiğim yanılsamasını uzun süre devam ettirebilecektim.

Oyun bittiğinde neler olacağı konusunda daha sonra endişelenecektim. Her seferinde tek bir tehlikeli sorunla yüzleşmek yeterliydi.

Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim belli olduğunda Tyler, “Pekala,” dedi. Boğazını temizledi, yaptığı şeyden ötürü gırtlığına muhtemelen yine sivri bir şeyin saplanacağına dair aklından karamsar düşünceler geçti, sonra da parmaklarını levhanın üzerine koydu.

“Heinrich Kramer, seni huzurumuza çağırıyoruz.”

Tyler’in sesi mağarada yankılandı, içten içe, işe başlama-dan önce işemediği için kendisine lanet okusa da sesi güçlü ve otoriterdi.

“Çağrımıza kulak ver Heinrich Kramer ve bize gel. Ruhunu örtünün ardından huzurumuza çağırıyoruz...”

Levha, tahtanın üzerinde yamuk, kesik kesik, çılgınca daireler çizdi. Tyler içini çekti. Duyularımı zorladım ama Fabian ve Elisabeth’in yakınlığından ötürü uzun zamandır tenimde soğuk bir karıncalanma hissediyordum, bu yüzden duyularım işe yaramadı.

Bones birden tavandaki birçok oyuktan birinin içindeki saklanma yerinden aşağı atladı. Kramer ortaya çıktığı takdirde tuzağın kapağını kapatabilmek için oraya saklanmıştı ama Ouija tahtasının pürüzsüz yüzeyinde puslu bir şey ya da bir hareket yoktu. Bones benim görmediğim bir şeyi mi görmüştü? Görmemişti sanırım çünkü devasa, birçok mineralden oluşan silindiri tuzağın üzerine değil, yanına koydu.

Gözlerimi etrafta dolaştırarak, “Ne oldu?” diye sordum.

“Onu çağırma,” dedi Bones, Tyler’a. Bana bakarken, gözleri yeşil kıvılcımlar saçıyordu.

“İnsanlar geliyor. Onları duyabiliyorum. Bir sürü insan.”

“Kahretsin,” diye içimi çektim.

Gümüş silahlarımızın hepsini karavanda bırakmıştık çünkü tuzak işe yaramadığı ve hayalet üzerimize yakınlardaki nesneleri fırlatmaya başladığı takdirde, Kramer’in bize kalıcı bir zarar verme imkanı bulmasını istememiştik. Şimdi, taşlar ve sopalar dışında kullanabileceğimiz yegane silahlarla aramızda potansiyel düşmanlar varken, güvenlik önlemi olarak yaptığımız şey, büyük bir soruna dönüşmüştü.

Bones eklemlerini çatırdattı, o öldürücü aura, enerjisiyle tenimi karıncalandırıra dek arttı. Duyularımı zorladım ama Tyler’ın endişesi ve mağaradaki sesler dışında bir şey duyamadım. Bones benden daha yaşlı ve güçlüydü, bu yüzden haklı olduğundan şüphem yoktu. Gelenler, kazara mağaraya rastlayan bir yürüyüşçü grubu da olamazdı –son derece sapa bir yerdeydik. Bir pusu olmalıydı ama bizi nasıl bulmuş olabilirlerdi?

Sonra sesi duydum. Kafamda, kelimeleri tek tek duyamayacağım kadar alçak, Chris’in düşünceleri olamayacak kadar çok insan sesi vardı.

“Fabian, Elisabeth,” dedi Bones alçak sesle. “Dışarıda ne var, gidip bakın.”

Hayaletler bir anda gözden kayboldu. Tyler etrafına baktı, birkaç kelime geveledi, sonra Ouija tahtasını güm-bürtüyle kapattı.

“Kapattım. Artık kimse geçiş yapamaz.”

Bones o yöne dönmeden, “Sağdaki gölgeyi görüyor musun?” diye sordu. “Ufak bir odaya açılıyor. Orada bekle ve sessiz olmaya çalış.”

Tyler, Bones’un dediğini yaparken pes etmişçesine, *bugünün kötü biteceğini biliyordum*, diye düşündü.

Hayaletleri beklerken saniyeler ağır ağır geçti. Ellerim, silahlar olmadan bana feci şekilde boş geliyordu ama daha önce ölmeyen kötü adamlarla silahsız dövüştüğüm bilgiyle kendimi teselli ettim. Şansımız varsa, yaklaşan düşmanların çoğu insansa, çıplak ellerimiz bize yeter de artardı bile.

Ama birisi bizi bulmak için bu kadar zahmete girdiyse, o kişinin, yanında yalnızca bir insan ordusuyla gelecek kadar aptal olmadığına bahse girerdim. Kafamdaki, mağara girişinin etrafının sarıldığına işaret eden seslerin artışına bakılacak olursa epeyce kalabalık olabilirlerdi ama bunlar piyon olmalıydı. Soru şuydu: Peki satranç oyuncusu kimdi?

Puslu bir şekil bize hızla yaklaştı, onun Fabian mı, Elisabeth mi olduğunu çözmem bir iki saniyemi aldı.

“Askerler!” diye bağırdı Fabian. “Ama hepsi insan. Bunlar eski ekibinin üyeleri olabilir mi? Yardımına ihtiyaçları olduğu için gelmiş olabilirler mi?”

İnsan olduklarını duyduğumda içime dolan rahatlığın yerini kuşku aldı. Bones’la birbirimize baktık. Kocamın aurasındaki gerilim bir şeyin yanlış olduğunu düşündüğünü açıkça belli ediyordu.

“Eh,” dedim en sonunda. “Bakalım bunlar kim ve ne istiyorlar.”

Kelimeler ağızımdan henüz çıkmıştı ki Bones, “Lanet olsun,” diye mırıldandı. Bir an için kafam karıştı. Sonra kafamdaki ses karmaşasının arasından, tek bir cümleyi sürekli tekrarlayan yeni bir ses duydum.

On beş dakikada yüzde on beş kar.

Madigan da dışarıdaydı.

ON ALTI

YAPIMDA BOPES'LA MAĞARADAN ÇIKTIM. Tyler iki hayvan taşıma kutusunu da alarak peşimizden geldi. Karşılaştığımız manzara, olduğumuz yöne çevrilmiş bir düzineden fazla otomatik silah, sağ tarafta dizlerinin üzerine çökmüş olan Chris ve yanağına bir silah bastıran kasklı bir askerdi.

Bir de ona mağarada beklemesinin tehlikeli olacağını söylemiştim, diye düşündüm.

Etrafa şöyle bir baktıktan sonra, gözlerimi askerlerden ayırdım. Odaklandığım tek şey, amcamın, üzerinde tedirgince uçtuğu taş suratlı eski *operasyon danışmanı*ydı.

“Madigan mağarayı, Dave öldüğünde yazdığın eski raporlardan birini okuyarak buldu,” dedi Don. “Seni uarmaya, onun geldiğini söylemeye çalıştım ama mağaraya bir türlü giremedim ve Justina’nın olduğu karavana ne zaman yaklaştıyaya çalışsam bir şey beni yaktı!”

İçimdeki iniltinin ağzımdan kaçmasına izin vermedim. Tabii ya. Karavanların içinde adaçayı yakılmıştı. Chris, Don'un mesaj vermeye çalıştığını göremezdi ve amcam da tuzagın içeriğine dayanamayacak kadar yeni bir hayaletti. Acil durumlara karşı ona nerede olduğumu bildirmiştim ama yaptığım şey, amcamın bana ulaşmasına engel olmuştu.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirerek grubun geneline, "Ne güzel bir sürpriz," dedim. "Durun, söylemeyin –birinin doğumgününü unuttum, siz de ihmalkarlığımı düzeltmek için gelen parti polisisiniz, değil mi?"

Madigan öne çıktı ama askerlerinin ateş çizgisinde duracak kadar yakına gelmediğini fark ettim. Bones'un öfkesine küçümseme karıştı ama ben alaycı alaycı gülmemeyi başardım. Madigan ölmeyenlerle ilgili kapsamlı raporlar okumuştum ama usta vampirlerin çoğunun uçabileceğini bilmiyordu, öyle mi? Bones'la ikimiz mağaradan çıkmıştık, başımızın üzerinde sınırsız bir açık alan vardı. Gösterişli görünseler de bize doğrultulmuş silahlar canımızı ancak sert sözler kadar yakabilirdi.

"Crawfield," diye söze başladı Madigan.

Tatlı tatlı gülümseyerek, "Russell," diye sözlerini düzelttim. "Gerçeklere çok bağlı olduğumu biliyorum, bu yüzden gelecekteki raporlarında adımları yanlış yazma diye uyarıda bulunmak istedim."

Adamın yüzü öfkeyle karardı ama umrumda değildi. Bize sebepsiz yere bir sürü silahın doğrultulmasına sebep olan oydu, bu yüzden kibarlık etme zamanı çoktan gelip geçmişti. Annem ve burada yaptığımız şeyle ilgili fazlasıyla

bilgisi olan iki karavan dolusu insan olmasa, pislüğün neden geldiğini duymak için bile beklemezdim. Bones, Chris'le Tyler'ı taşıyabilirdi. Ben de annemi alabilirdim ve buradan uçup gidebilirdik. Madigan içeride ne yaptığımızı hiçbir zaman öğrenemezdi çünkü mağara labirent gibiydi. Chris ve diğerleri, iki hafta sonra bile tuzığa gitmek için hala Bones'un ya da benim rehberliğime ihtiyaç duyuyordu. Biz olmasak kaybolurlardı.

Ama yanımızda iki karavan dolusu insan vardı ve korumaların düşüncelerinden, onlara da şu an tıpkı bizim gibi otomatik silahlar doğrultulmuş olduğunu duyabiliyordum. Chris'i, Dexter'ı, Tyler'ı, hayvan taşıma kutularını ve onlardan ikisini taşıyarak uçmak mı? Bones bunu muhtemelen başarabilirdi ama böyle bir şey benim yetenek seviyemin ötesindeydi.

"Mağarada ne var *Russell*?" diye sordu Madigan ağır bir alaycılıkla.

Omuz silktim. "Kaya. Bir sürü kaya."

"Bana patronluk taslama." Sesi alçalarak tıslamaya dö-nüştü. "Mağarada *başka* ne var?"

Doğrudan gözlerinin içine baktım ve tek kelime ettim.

"Çamur."

Madigan'ın düşünceleri küfürlerle doldu. Sonra kontrolünü yeniden kazanarak o küfürleri, cehennemde çalınan asansör müziği olduğunu düşündüğüm araba sigortası reklam müziğinin arkasına sakladı.

"Bunu yapmasan iyi olur dostum," dedi Bones. Sesi yu-muşaktı ama her kelimesi buz gibiydi. "Cat senin şu oyun-

cak askerlerin rehin tuttuğu kişileri korumayı, başlarına gelecekleri yok sayamayacak kadar önemsiyor. Ama ben önemsemiyorum. Bir daha karımla ilgili öyle bir şey düşünürsen, seni buracıkta öldürürüm.”

Madigan huzursuzca burnundan soludu. “Bana yapılan bir saldırı...”

Bones yine o buz gibi sükunetle, “Birleşik Devletler’in kendisine yapılan bir saldırıdır,” diye cümleyi bitirdi. “İlk söylediğinde de duymuştum –ve o zaman da umrumda olmamıştı.”

Madigan, Bones’a gerilim dolu, uzun bir an daha baktıktan sonra dikkatini yeniden bana yöneltti.

“O mağarada bir şey yaptığınızı biliyoruz, o şeyin hayatlarla ilgisi olduğunu da biliyoruz. Ne yaptığınızı söylersen durum herkes için kolaylaşır. Ama sen söylemesen bile öğreneceğim.”

Ben buna engel olacağım.

“Seni son gördüğümde de söylemiştim, bir arkadaşın paranoyak müşterisine bir iyilik yapıyorum. Kadın yaşlı, Hintli ruhların mağaraya musallat olduğunu düşünüyor. Ona mağarayı profesyonellere kontrol ettireceğimi söyledim, biz de buraya geldik.”

“Tecumseh’in, Çılgın At’ın ve Geronimo’nun içerde olduğuna yemin ediyor. Karı delinin teki ama çekleri geri dönmüyor,” diye ekledi Tyler.

Madigan, hava akşamüstü esintisiyle serinlemiş olsa da yüzünden terler akmakta olan Chris’e baktı.

“İçerde yaptığınız şey bu muydu?”

Chris bana da Bones'a da bakmıyordu ama kendisini izlediğimizi biliyordu. Aklı harıl harıl çalışıyor, kimden daha fazla korkması gerektiğini merak ediyordu: Başına silah dayamış olan askere komut veren adamdan mı, on beş metre ötedeki iki vampirden mi?

Gıcırtilı bir sesle, "Aynen dedikleri gibi, hayalet arıyoruz," diyerek muğlak bir cevap verdi.

Madigan ona yaklaştı. "Peki, hayalet buldunuz mu?"

Bu kez konuşmadan önce Chris'in gözleri bize çevrildi. "İlginç EMF okumalarına rastladık ve birkaç soğuk nokta bulduk ama müşterinin tarif ettiği gibi bir şey göremedik."

"Ah." Madigan gözlüğünü çıkardı ve camları ceketine sildi. "Demek yine *akıllı hayalet diye bir şey yoktur* iddiasına döndük, hmmm? Neden eski evinin her köşesinde marijuana ve sarımsak var Cat?"

Ona neşeyle gülümsedim. "Ota bayılıyorum, sarımsak da kan için çok iyi."

"Gerçeği nasıl söyleyeceğini bile bilmiyorsun," dedi Madigan sertçe.

"Tencere dibin kara," diye mırıldandı Don.

Ben bir şey söylemedim. Madigan bana bakmaya devam ederken korumaları yerlerinden ayrılmadı ama birkaçı, bizi yakın zamanda vurmayacaklarsa o ağır silahları indirmek istediklerini düşünmeye başladı. Bütün adamların bana yabancı olmasının tesadüf olduğunu sanmıyordum. Madigan bu operasyon için ekipteki bütün arkadaşlarımı ardında bırakmıştı.

Madigan yüzünde muzaffer, küçümseyici bir tebessümle, "Donovan," diye seslendi. "Proctor'la Hamilton'ı al ve

karavandakilerin sözünü ettiği hayalet tuzağına bir bak. Sonra duyarlı hayalet var mı, yok mu, görürüz.”

Kahretsin! Tuzak başarılı olduğu takdirde ekibin böyle suçlayıcı bilgileri açığa vurmasını engellemek için hepsinin hafızasını silmeyi planlıyorduk ama artık çok geçti. Yine de işi yüzüzlüğe vurabilirdik. Adamların tuzağı bulması -tabii bulmayı başarırlarsa- haftalar sürerdi.

İçimdeki rahatlığın yok olması için üç askerin kasklarını çıkarması ve havayı derin derin koklayarak Bones’la bana doğru gelmeleri yetti. Bunlar insandı, neden böyle bir şey yapıyorlardı?

Sebebi, Madigan’ın kibirli sözlerini duymadan önce kavradım.

“Bu adamların duyuları vampir kanıyla keskinleştirildi. Kokunuzu aldılar, artık onu içeride olduğu söylenen büyük, taş cihaza dek takip edebilirler.”

İki kez kahretsin!

Yeterince vampir kanı içmek onlara gerçekten kokumuzu takip ederek tuzağa ulaşma yetisi kazandırır, ayrıca onları zihin kontrolüne karşı bağışıklı kılardı. Madigan mağarayı eski misyon raporlarından bularak ve buraya güçleri doğaüstü yollardan artırılmış askerlerle gelerek, sandığımdan zeki olduğunu kanıtlamıştı.

Bones kollarını kavuşturdu, lazer ışını gibi keskin bakışlarını Madigan’a yöneltti.

“Kimin kanını içiyorlar? Ekibindeki bütün vampirlerin bana sadakat borcu var ve ben onlara kanlarını böyle bir amaç için bağışlama izni vermedim.”

Madigan'ın tebessümü soğuktu. "Merak etme. Kanı onlardan almadım."

Gözlerimin irileşmesine engel olamadım, bu haber beni afallatmıştı. Madigan seçkin korumalarını güçlendirmek için Tate'in ya da Juan'ın kanını kullanmadıysa, o zaman başka hangi vampirle -ya da vampirlerle- işbirliği içindeydi?

Sonra amcamla göz göze geldim ve bir başka gerçek kafama dank etti. Don hiç şaşırılmış görünmüyordu. Madigan'ı o kadar kötülemişti ama bir kez olsun vampirlerle olan bağlantısından söz etmemişti. Böylesine önemli bir şeyi nasıl atlamış olabilirdi?

Bones'un gözleri yeşile döndü ve hava güçle çatırdadı – buz gibi ve öldürücü olan bu güç öyle hızla büyüdü ki çok geçmeden etrafımızdaki herkesi sardı. Bir an bir patlama olacağını sanarak gerildim. Tyler da bir düşmanın çevrildiğini hissetmiş olmalıydı. *O adam şimdi sıçtı işte*, diye düşünerek bizden uzaklaştı.

Madigan da olanları sezmiş olmalıydı. Bir adım geriledi, tebessümü soldu. "Adamlarımın kasklarının vizörlerini görüyor musunuz? Bunlar yalnızca gözlerinizin etkisini bloke etmiyor, aynı zamanda güvenli bir yere görüntü nakleden kameralar içeriyor. Hepimizi öldürmeyi başarsanız bile hükümetteki diğer görevliler bunu kimin yaptığını bilecek. Hayatlarınızın geri kalanı boyunca kovalanacaksınız."

Bir an için Bones'un bunu umursayıp umursamadığını merak ettim. Madigan, diğer vampirleri ona karşı kullanarak, usta bir vampiri tehdit edemeyeceğini bilmiyordu.

Ama Bones'un Madigan'ı öldürmesi fikri beni rahatsız etmese de korumalarını, yalnızca adamlar görev icabı bize karşılık vermeye mecbur diye öldürme fikri iğrençti. Ayrıca, Madigan ve korumalarının bir kısmı gibi elit bir hükümet birliğini katlederken videomuz çekildiği takdirde, vampirlerle ilgili önyargıların temelsiz olduğuna dair iddialarımız çürümüş olacaktı.

Parmaklarımı Bones'un eline doladım, gücü vücuduma elektrik verilmiş gibi kolumdan yukarı çıktı.

"Hayır," dedim alçak sesle.

Birkaç saniye boyunca kocamın beni dinleyip dinlemeyeceğinden emin olamadım. O tehlikeli güç azalmamıştı ve Bones'un Madigan'a attığı bakışlar, operasyon danışmanının ölümünden yalnızca birkaç saniye uzakta olduğunu söylüyordu.

Sonra mağaradan puslu bir şekil, ne olduğunu göremeyeceğim kadar hızlı bir biçimde fırladı. Tenime buz gibi iğneler batıyor gibi oldu ve Tyler'in, "Bu hiç iyi değil," mırıltısı Dexter'in havlayışını bastırdı.

"Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyorsun *Hexe*?" diye tısladı tanıdık bir ses.

Kramer. Suçlayan sözlerine bakılacak olursa, pislik herif o büyük mineral silindirin ne işe yaradığını çözmüştü. Tyler, Ouija tahtasını mühürlemişti ama hayalet, ondan önce dışarı sızmayı başarmıştı.

Pantolonumun cebindeki adaçaylarına uzandım ama bir düzine silah üzerime doğrultuldu.

"Bir santim bile kıpırdama!" dedi birisi havlarcasına.

Ellerim donakaldı. Gümüş kurşunlar yemek istemiyordum çünkü bu ahmakları korumam için gücümün yerinde olması gerekiyordu.

“Madigan,” dedim. “Adamlarını buradan uzaklaştır. Hemen.”

Adam olduğu yerde dikildi. “Bana emir verecek bir konumda olmadığını hatırlatırım.”

Bones sertçe burnundan soludu. “Onları öldürmeme gerek kalmayacak Kedicik. Bu budalalar kendi sonlarını getirecek.”

Askerlerinden birinin solunda cisimleşen, koyu renkli, dönen şekillerden habersiz olan Madigan, “Ne demek istiyorsun?” dedi sertçe.

“Göreceksin,” diye cevap verdi Bones.

Bir saniye sonra, Kramer saldırıya geçtiğinde ve çığlıklar havayı yardığında Madigan, kocamın ne demek istediğini gördü.

ON YEDİ

ASKERİ HASTANE HELİKOPTERİ SON YARALILARI da alıp götürdü, geride yalnızca yaralanmamış az sayıda kişiyle ormandaki cesetler kaldı. Askerler de karavandakiler de etrafımızda toplanmıştı çünkü Madigan, aracı gelene dek etrafında mümkün olduğunca çok kişinin olmasını istemişti. Etrafımızdaki saksılarda adaçayı yanıyordu ama havadaki tek koku bu değildi. Kanın ve ölümün kokusu da ağırdı, hem kaybedilenlerden yayılıyor hem de hayatta kalanların giysilerine yapışıyordu.

Madigan etrafımızdaki kan banyosuna göz gezdirerek, “Bu nasıl olabilir?” diye mırıldandı.

Ben annemin yanında duruyordum ama Madigan’ın sözleri üzerine oradan ayrılıp adamın durduğu yere gittim. Ölen adamlar beni vurmakla tehdit eden yabancılar olsa bile, o şekilde ölmeyi hak etmemişlerdi. Ölümlerinin engellenebilir olması yalnızca öfkemi artırıyordu.

“Bu nasıl mı olabilir? Çünkü birisi sana, *adamlarını buradan uzaklaştır*, dediğinde söz dinlemedin.”

Madigan’ın kalbi, Kramer’in, eline geçirebildiği herkesi katletmeye başlayışından beri yavaşlamamıştı. Maalesef liste Madigan’ı içermiyordu, bu da çoğunlukla adamın korkak oluşundan kaynaklanıyordu. Kramer, görünmeyen saldırgana çılgınca kurşun yağdıran ve benim de Tyler’ı korurken birkaç başıboş kurşun yememe sebep olan askerleri yarıp geçtiğinde, Madigan bizim çömelmiş bedenlerimizin arkasına sürünüp saklanmıştı. Bones kendisini Chris’in üzerine atmış, annem de hayalete ve kurşunlara karşı kendisini siper etmek için bize katılmıştı. Madigan ne yazık ki bu sayede yalnızca bacağının yan tarafındaki kanlı, derin bir çizikle kurtulmuştu.

“Bu tamamen senin suçun,” dedi Madigan titreyen parmağını bana doğrultarak. “Hayaletlerin yalnızca enerji tutularının belli belirsiz izleri, kalıntıları olduğunu, bir sakı bitkisinden daha duyarlı olmadığını söylemiştin. Benim ve adamlarımın güvenliğini tehlikeye...”

“Ah, haydi ama,” diye araya girdim. “Bu bilgiyi vermeyeceğim kadar aptal olduğunu düşündüm ve haklıydım! Rüzgarın ne tarafa estiğini bilmek için meteoroloji uzmanı olmaya gerek yok Madigan. Sana yalan söylemek, *herkesin* güvenliği için en iyisiydi. Keşke etrafımızda bunu kanıtlayan bir ceset yığını birikmiş olmasaydı.”

Adamın yüzü kızarıp leke leke oldu. Tansiyonunun yükseldiğini neredeyse duyabiliyordum.

“Bu ne cüret? İkiniz de bu adamların ölümlerinde parmağınızın olmasıyla suçlanmazsanız şanslısınız demektir!”

Bones adamı duymazlıktan gelerek ölen askerlerden birini omuzlarından tuttu, doğrudan kaskının içine baktı.

“Bu video bağlantısının diğer tarafındaki kişiye sesleniyorum. Dünyanın en büyük pisliği olabilecek birinin, gayet zeki bir adamın yerini almasına izin verdin. Zamanında birçok pislikle tanıştım, bu yüzden deneyimlerime dayanarak konuşuyorum.”

Madigan resmen kükreyerek, “Ondan uzak dur!” dedi.

“O öldü, artık kimin ona dokunduğunu umursamıyor,” dedi Bones kısaca. “Sen ne yazık ki Cat’e karşı malzeme toplamakla, askerinin hayatına değer vermekten daha fazla ilgileniyorsun. Boyunu aşan bir olaya burnunu soktun, sonra gitmen yönündeki uyarıları hiçe saydın. Bugün iki vampir, adamlarını korumak için, başlarındaki insan liderden çok daha fazlasını yaptı. Bu videonun diğer ucundaki üstlerin, *bu konuda* ne düşünecek acaba?”

Yüzü daha da kızaran Madigan ağzını açtı, sonra bir anda durdu. Öfke ve slogan duvarının arkasından sızan düşüncelerini duydum. *Adam haklı. Durumu düzeltmeliyim.*

“Bu korkunç bir trajedi,” diyen Madigan’ın sesi, az önceki gibi zıvanadan çıkmak üzereymiş gibi değil, yasalı çıktı. “Ne zaman bir hayat kaybedilse, sorumluluk eninde sonunda lidere yüklenir ve o da benim. Bugün olanların her yönüyle değerlendirilmesini isteyeceğim, böylece bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Sonuç olarak kınansam bile.”

“Yalnızca kışını kurtarmaya çalışıyorsun sen,” dedi Don tiksintiyle. Sonra bana döndü. “Ona neden güvenmiyorum, anlıyor musun?”

Ah, evet. Son kez bir kullanılmış araba parkının yanından geçtiğimden ve satıcıların konuşmalarından parçalar duyduğumdan beri, bu kadar saçmalık işitmemiştim. Madigan konuşurken, bacağına derin olmayan yarasının gerektirdiğinden çok daha fazla sürüyerek ölü adama yaklaşmayı bile ihmal etmedi. Ölen askerin yüzündeki tozu toprağı silmek ister gibi eğildi. Bu sayede kamera, yüzüne yerleştirdiği ciddi ifadeyi ve her nasılsa yanağında beliren gözyaşı damlasını bütün ayrıntılarıyla yakaladı. *Seni taş kalpli, dalavereci pislik*, diye düşündüm gördüklerime inanamayarak.

Bones alaycı bir tavırla burnundan soludu. "Tam bir antikasın."

Madigan'ın dudakları inceldi ama çabucak kendine geldi ve ağırlığının çoğunu tek bacağına verirken elinden geldiğince doğruldu.

"İkinizin de hala üzgün olduğunu biliyorum. Öfkemin muhakeme gücümü etkilemesine izin verdim, uyarılarınızı dinlemedim. Bu bir hataydı."

"Sen buna özür mü diyorsun?" diye sordum inanamayarak.

Madigan yine o sakın, kontrollü sesine dönüş yapmadan önce sertçe, "Size özür borçlu değilim," dedi. "Başta bana bu hayalet konusunda bilgi verseydiniz, kendi başınıza iş çevirmeseydiniz, bu trajedinin önüne geçilebilirdi."

"Sana gelmemize gerek yoktu çünkü durum *kontrolümüz altındaydı*," dedim dişlerimi sıkarak. "En azından beni takip edip işimizi bölene, bize silah doğrultup o pislği ebe-

diyen hapsetmemize engel olana dek. Şimdi suçu bana mı atmak istiyorsun?”

Tanrım, burada biraz daha kalıp Madigan'ın olaylara çarpık bakış açısını dinlemeye devam edersem, onu iç kana geçirinceye dek dövecektim.

Bones da usanmış olacaktı ki kolumu tuttu. “Haydi Kedicik, gidelim. Bu pislikle zaman harcıyoruz.”

Sesi yine sertleşen Madigan, “Henüz gidemezsiniz,” dedi.

Bones'un yüzüne ağır ağır bir tebessüm yayıldı. “Öyle mi?”

Madigan yerimizde kalmamız için emir vermeden havalanmıştık. Ben kendimi gitmek istediğim genel yöne fırlatacak kadar iyi uçabiliyordum ama Bones'un uçarkenki maharetine sahip değildim. Onun için, kendi gücümle havalarsam da kocamın bizi, Tyler'ın, annemin ve hayvan taşıma kutularının olduğu yere yönlendirmesine izin verdim. Onları da çabucak aldık, yerin epeyce üzerinde süzülmeye başladılar. Fabian'la Elisabeth'e bizi takip etmelerini söylememize gerek kalmadı, arkamızdan fırlayarak bulanık lekelerle dönüştüler.

Don, Chris ve karavanlarda yanan adaçayı sayesinde zarar görmemiş olan ekibiyle birlikte geride kaldı. Madigan onları yeniden sorgulasa da hakkımızda bize daha fazla zarar verecek bir şey anlatamazlardı. Ayrıca Madigan, onların gördükleri şeyleri dış kaynaklara iletmemelerini sağlayacaktı. Vampirler, suçlayıcı bilgileri saklamakta uzman olan yegane tür değildi. Hükümet de epeyce deneyimliydi.

Ohio'dan doğruca en iyi arkadaşlarımız olan Spade'le Denise'in St. Louis'teki evine gittik. Hayır, bütün yolu uçarak aşmadık. Bones birkaç bin yaşındaki bir vampirle soyunu birleştirdiğinden beri, dünyanın birçok yerinde ona karşı sorumluluğu olan vampir ve insanlar vardı. Bones'un dengi Mencheres'e bir telefon edip bir saat içinde bizi alacak bir pikaba ihtiyacımız olduğunu söylememiz yeterli olmuştu. Neyse ki öyleydi çünkü araba kiralayamazdık. Kredi kartlarımızı ve kimliklerimizi karavanlardan birinde bırakmıştık. Madigan'ın karavanları basacağını ve bizi mağaranın dışında silah zoruyla yerimizde tutacağını tahmin etmemekle aptallık etmiştik. Madigan bizi o takma isimlerle ya da kartların fatura adresleriyle takip edebileceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Bones her şeyi öyle çok sahte kanala yönlendirmişti ki Madigan kendi kuyruğunu kovalamaktan başka bir şey yapamayacaktı. Öyle yapmaya çalışacağını umuyordum. Çünkü onu öfkeliendirme fikri, çirkef, kinci yanımın zevk almasına sebep oluyordu.

Evlerine vardığımızda, tek ziyaretçinin biz olmadığımızı görmem için arabadan inmeme bile gerek kalmadı. Gösterişli Maserati bana burada kimin olduğuna dair ipucu vermese bile, özel GR8BITR plakası kuşkularımı doğrulardı.

Duruma hiç de benim gibi üzölmüş gibi görünmeyen Bones, "Ah, Ian burada," dedi.

"Görüyorum," dedim ama görüşlerimi açığa vurmادم. Çünkü Ian beni duyabilirdi ve sözlerim, onu eğlendirmekten başka işe yaramazdı. Bazıları baş belası olarak görül-

mekten hoşlanmazdı. Ian'sa bunu yalnızca iltifat olarak almaz, duyunca mest olurdu. Bones'un atası olmasa, şim-diye kadar Ian'ın kalbine "kazara" gümüş bıçak saplamış olabilirdim.

Denise kapıyı ardına dek açarak, "Cat!" diye bağırdı. Neredeyse koşarak geldi, bana sarılarak hoşgeldin derken, "Tanrı'ya şükür geldin. Beni delirtiyor!" diye fısıldadı.

Kahkahamı bastırdım. Denise'in Spade'den söz etmediğini biliyordum. Ian'ı rahatsız edici bulan tek kişi olmadığımı görmek güzeldi. Bones'la Spade'in ona asırlardır nasıl tahammül ettiğini bilmiyordum.

Spade, Denise'in arkasından, "Cat. Justina. Crispin," diyerek, Bones'a insan adıyla hitap etti. "Nasıl gidiyor?"

Bones da ona, Yeni Güney Galler'de bir esirken verilen aracın adı yerine, doğduğunda verilen isimle hitap ederek, "Umduğumuz kadar iyi değil Charles," dedi.

Tyler, Dexter'ı arabadan çıkarıp yere bıraktı. Köpek, evin açık kapısına tek bir bakış attı, sonra da koşa koşa içeri girdi. Annem, Denise'le Spade'e çabucak merhaba dedikten ve en yakındaki misafir odasının yerini öğrendikten sonra onu takip etti. Şafak neredeyse sökecekti ve annem, normal bir yeni vampir olarak ayakta uyuma-ya başlamıştı. Spade'in hepimiz için yeri olmadığından endişelenmiyordum. Spade bir on sekizinci yüzyıl soy-lusuydu ve sahip olduğu çok sayıda evin ihtişamı bunu yansıtıyordu.

Tyler yanıma yanaşırken, Spade'e açık bir takdirle baktı. "Bay Uzun, Esmer ve Leziz kim?"

Dudaklarım seğirirken, “Kocası,” dedim. “Tyler, bu Denise, o da Spade.”

Tyler, Denise’in elini sıkarken dramatik bir tavırla iç çekti. “Yakışıklılar ya heteroseksüel ya da evli. Ama onun her ikisi birden olması senin suçun değil.”

Denise güldü. “Seninle tanışmak çok güzel. Cat bana seninle ilgili her şeyi anlattı.”

“Bir kısmı doğru bile olabilir,” diye dalga geçti Tyler.

Sonra dikkatini Denise’in arkasındaki birine yöneltti ve ağzı açık kalırken gözlerini şehvetli bir bakışla o kişiye dikti. Aklında öyle açık saçık görüntüler belirdi ki telepatik yeteneğime engel olabilmek için kafamı bir sopayla dağıtasım geldi.

“Tyler, bu Ian,” dedim, dönmeye zahmet etmeden.

“Pek hoş,” diye fısıldadı Tyler.

Omuzlarını dikleştirdi, yüzüne en parlak tebessümünü yerleştirdi ve beni resmen iterek yanımdan geçti. İtilip kılınmak diğer vampiri açıkça görmemi sağladı. Ian kapının çerçevesine yaslanmıştı, kızılımsı kahverengi saçları esintide dalgalanıyordu ve turkuvaz rengi gözleri her şeyi, her zamanki şeytaniliğiyle izliyordu.

“Bones’un cennetten çıkma olduğunu düşünüyordum. Ama sen cennetin ta kendisisin, değil mi şekerim?” diyen Tyler elini uzattı.

Ian övgüyü her zamanki gibi kabul etti, Tyler’a medyumun neredeyse tökezlemesine sebep olan bir tebessümle baktı. Ian, Tyler’ın elini sıktığında, medyum da arzulu bir yeni yetmeyi kışkındıracak bir sesle iç çekti.

O yüz, o vücut... Büyük olduğunu biliyorsun, o kabarıklığa bir bak, diye düşündüğünü duyduktan sonra, aklımdan la-la-la diye haykırmaya başladım.

Aklımı Tyler'ın Ian'la ilgili şehvet dolu hayallerinden uzaklaştırmak için, "Katil hayalet hala özgür," diye duyuru yaptım.

Spade gözlerini kısarak, "Tuzak işe yaramadı mı?" diye sordu.

Ian birden canlanarak, "Katil hayalet mi?" dedi ve Tyler'a, "Evet, evet, göz alıcıyım ama bu durum ilgimi çekti," diyerek adamı nazikçe yana itti.

"İçeri girelim, size her şeyi anlatayım." Neredeyse utangaç tavırlarla arabamızın yanında duran Fabian'la Elisabeth'e başımı salladım. "Siz de çocuklar. Hepimiz bu işin içindeyiz."

ON SEKİZ

MAĞARADAKİ FİYASKODAN BERİ BİR HAFTA geçmişti. İşe iyi yanından bakacak olursak, bu süre boyunca Kramer'in saldırısına uğramamıştık. Bunun sebebi muhtemelen, Spade'in evinin içine ve çevresine yerleştirdiği bol bol ot ve sarımsaktı. O kadar çok bitki vardı ki Elisabeth'le Fabian bizimle birlikte Spade'in evinde kalmaktansa komşunun evine musallat olmayı tercih etti. Komşular insandı, bunu umursamazlardı. Hayaletlerin varlığından haberleri bile olmazdı.

Kötü haberse günlerden 8 Ekim olmasıydı. Elisabeth her gün güç çizgilerinde dolaşiyor, Kramer'ı arıyordu ama onu yalnızca bir iki kez görmüş, adam derhal ortadan kaybolmuştu. Şimdiye kadar belli bir kadını kafasına taktığına dair bir işaret görmemiştik ama bunu henüz yapmadıysa bile, yakında gerçekleştirecekti. Günler geçiyordu ve skor tablosunda gerideydik. Bir başka tuzak inşa etmek işe ya-

ramayacaktı. Kramer onun peşinde olduğumuzu anlayacak kadar çok şey görmüş ve işitmişti, bu yüzden farklı, bir önceki kadar ideal bir mağara bulsak bile, onu tuzağa düşürmeye çalışmamızı bekliyor olacaktı.

Don gerekirse bize ulaşabilsin diye, yarın eve dönüyorduk. Amcam, Spade'le Denise'in Amerika'da olduklarında nerede yaşadıklarını bilmiyordu ama bir şey olduğu takdirde evime gelmeyi akıl ederdi. Madigan'ın mağara olayında kendi kendine verdiği zararı telafi etmeye çalışırken ortalıkta pek görünmeyeceğini düşünüyordum, bu yüzden muhtemelen eve dönmek için biraz daha beklememizde sakınca yoktu ama Denise hapsirmaya başlıyordu. Bir şekil-değiştirici iblis tarafından damgalanmak onu neredeyse ölümsüz kılmış olabilirdi ama görünüşe bakılırsa, kedi alerjisini tedavi edememişti.

Denise, kendisinin dışında öncelikle sıvıyla beslenmeyen tek kişi olan Tyler'a, "Bir parça pasta alacağım, sen de ister misin Tyler?" diye sordu. Altı kişi, akşam yemeğinden sonra oturma odasına yayılmış, gevşiyorduk. Haftalardır, geçirdiğim ilk normal akşamlardan biriydi.

Tyler ona tuhaf tuhaf baktı. "Yalvarıyorum, bana sırrını söyle. Senin yarın kadar yesem, bir haftada bu seksi kalçaları kaybederdim."

Denise'in tebessümünde hafif bir kasvet vardı. "Söyledim ama sonra seni öldürmem gerekir."

İçimden, *O öldürmese Spade öldürürdü*, diye tamamladım. Şekil değiştirme, sınırsız bir iyileşme yeteneği ve Denise'in alabileceğinden çok daha fazla kalori yakmasını

sağlayan metabolizması, iblis damgalarının tek etkisi değildi. Kadının kanı şimdi vampirler için bir uyuşturucuydu. Ve bu duyulduğu takdirde, uyuşturucu satarak para kazanmak isteyen bütün ölmeyen pislikler tabutlarından çıkıp Denise'in peşine düşerdi.

"Ben bir dilim pasta yerim," diye seslendim. Vampir olabilirdim ama o ıslak, çikolatalı pastanın ziyan olmasına izin verecek değildim."

Pastanın o leziz kremasıyla ilgili bir fıkre kapılarak, "Ama şey, sakıncası yoksa pastamı odamda yiyeceğim," dedim. "Yatmaya gidiyorum."

Bones bu sözler üzerine ayağa kalktı, benimkilere diktiği gözleri parlıyordu. Herhalde onun aklına da pastayı kullanmanın başka bir yolu gelmişti.

"Millet, yarın görüşürüz," dedi Bones. Sonra mutfağa gitti, Denise'in üzerine bir pasta yığını koyduğu tabağı aldı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Şimdiden yatıyor musun Crispin? Biraz erken değil mi?" diye sordu Ian, şeytani bir sırıtışla.

Bones, "Defol git dostum," diyerek, beni benzer bir şey söyleme zahmetinden kurtardı.

Merdivenlerin yarısını tırmanmıştık ki Dexter sertçe havladı. Gerildim ama onu Elisabeth'in sesi takip etti ve hangi hayaletin birden evde belirdiğini belli etti.

"Kramer'ın nerede olduğunu biliyorum!"

Kadının sesinin geldiği yöne döndüm. Elisabeth, yanında Fabian'la antrede duruyordu. Bones içini çekerek pasta tabağını bir basamağa koydu.

Ian güldü ve Elisabeth'e, "Zamanlaman berbat cancağızım," dedi. Ben de benliğimin ufak, bencil bir parçasının, hayaletin bu iyi haberi vermek için birkaç saat sonra gelmiş olmasını dilemediğini söylersem kesinlikle yalan olurdu.

Kadının tebessümünü soldu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, yok," derken Bones'a hüzünle gülümsedim ve merdivenlerden inmeye başladım. "Nerede?"

"Sioux City, Iowa," dedi Elisabeth. "Onu orada dört kez gördüm. Tesadüf olamayacak kadar sık. Kurbanlarını oradan seçecek sanırım."

"Kurbanlarının *hepsini* aynı bölgeden mi seçiyor? Kramer'ın asla bir yeri iki kez kullanmadığını söylememiş miydin?"

"Her Cadılar Bayramı'nda önceden insan yaktığı yerlerin çok uzağında, yeni bir yer seçiyor. Geçen yıl Hong Kong'daydı. Yetkililerin her yıl aynı tarz cinayetlerin işlendiğini fark etmemesi için sıklıkla cesetleri saklıyor. Ama suç ortağı ve üç kurban, her zaman aynı yerden seçiliyor."

Cesetleri saklıyordu, öyle mi? "Polisin peşine düşmesi neden umrunda olsun ki? Ne de olsa onu kelepçelemezler."

"Suç ortakları yüzünden," diye yanıt verdi Elisabeth. "Seri katillerin normalde nasıl hareket ettiklerini gazetelerden ya da modern haberlerden öğrendikleri takdirde, işini gördükten sonra Kramer'ın onları da öldüreceğini fark ederler."

"Suçlarıyla olan bütün bağlarını ortadan kaldırıyor, hatta ona yardım edenleri bile öldürüyor, öyle mi?" Ian

ılık çaldı. “O herifin becerikliliğine hayran olmaya başladım.”

“Hiç şaşırmadım,” diye cevap verdim.

Elisabeth hiçbir şey söylemedi ama yüzü, kısmen şeffaf olmasına rağmen, görebileceğim şekilde kasıldı. Fabian ona doğru süzülerek ellerini kadının omuzlarına koydu.

“Onlara söylemen gerek.”

Bones kaşlarını kaldırdı.

Denise ikimizden de önce davranarak, “Neyi söylemesi gerek?” diye sordu.

Elisabeth gözlerini kapatarak kendisini toplar gibi göründü. Cisimsel olsaydı ona oturmasını söylerdim çünkü kadın hayli... şey, *solgun* görünüyordu.

“Kramer suç ortaklarını yalnızca suçlarıyla arasındaki bağı koparmak için öldürmüyor,” dedi neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle. “Her zaman cadıları yok etme işinde ona yardım ederek Tanrı’nın isteğini yerine getirdiklerine inanan fanatikleri seçiyor. Ama çoğu, onun... ete kemiğe büründüğünde ne yaptığını görünce, her şeyin yalan olduğunu anlıyor.”

Bones’un yüzünde gaddar bir ifade belirdi. Ian bile tatsız bir şey yutmuş gibi görünüyordu. Denise de benim gibi Elisabeth’in dolaylı sözlerinden bir şey anlamamış görünüyordu ama sonra kadının ne demek istediği kafama dank etti ve midem, sıvı akşam yemeğimi sehpanın üzerine kusmak üzere olduğumu düşünmeme sebep olacak şekilde kasıldı.

İçime yayılan derin nefretle, “Onlara tecavüz ediyor,” dedim.

Elisabeth'in eğik başı kalktı. Kadın konuşmadan önce gözlerimin içine baktı. "Tecavüz ettiği ilk kişiler onlar değil."

O an Elisabeth'in ne demek istediğini hemen anladım ve içimdeki öfke arttı. Böylesinin Kramer için yeni bir davranış şekli olmaması şaşırtıcı değildi. *Malleus Maleficarum*'u, Kramer'in kadınlara duyduğu nefret kadar güçlü olan bir başka takıntısının da onların cinselliğiyle ilgili olduğunu anlayacak kadar okumuştum. Kadınları öldürmeden önce onları hem fiziksel hem de duygusal olarak mahvetmek isteyen bir adam için tecavüz, bir başka araçtan ibaret olmalıydı. Elisabeth'in zamanında Engizisyoncuların suçlanan kişiler üzerinde sınırsız gücü olurdu —onlara istediklerini yaparlardı ve kimse onları denetlemezdi.

Elisabeth bu cehennemden çıkma kabusu katlanmış, sonra Kramer'in hayalet olarak da aynı iğrenç şeyleri yapışını izlemişti. Ama işte karşımızdaydı —yıkılmamıştı, sinmemişti ve mezarın hangi tarafında olursa olsun, adalet için savaşmaktan vazgeçmeye niyeti yoktu.

"İnanılmaz birisin, bunu biliyor musun?" dedim gücüne duyduğum huşuyla.

Kadın bunun üzerine başını yine eğdi. "Hayır. Ama Kramer'in öldürdüğü o kadar kişi arasında hala var olan tek kişi benim. Vazgeçmemek, kaybolanlara karşı benim görevim."

Kadın hayaletin sözleri sessizlikle karşılandı. Gözümün ucuyla annemin, gözyaşlarını kurular gibi yüzünü sildiğini gördüm. O görüntü aklıma korkunç bir anıyı getirdi: Toz, toprak ve kanla kaplı annem, onu öldürmem için bana yal-

varıyor çünkü yeni bir vampir olarak kan krizine girdiği ilk birkaç günde yaptığı şeylere katlanamayacağını düşünüyor. Neler olacağını bile bile, sırf anneme işkence etmek için yanma o insanları atan vampirin asıl katil olduğuna dair iddialarım annemi etkilememişti. Yalnızca Bones'un anneme kesin bir dille ölmesine izin olmadığını çünkü bunun Rodney'nin, annemin yardıma kavuşması için canını vererek yaptığı fedakarlığa leke süreceğini söylemesi işe yaramıştı.

Bazen bir insanın elinde, yalnızca ölenlerin şerefine devam etme düşüncesi oluyordu.

Bones kelimeleri uzata uzata, "Sioux City, Iowa," dedi. "Yarın oraya gideceğiz."

Geçmişin üzücü anılarından sıyrıldım. Kramer'ı durdurmak için şimdiki zamana odaklanmam gerekiyordu. Böylesi, muhtemelen Elisabeth'in bu kadar yıl boyunca aklını başında tutmasını, yoluna devam etmesini sağlayan şeydi.

"Kramer'ın hareket şeklini ele alalım. İzlerini örtmeyi bu kadar istiyorsa, kurbanlarını neden aynı şehirden seçiyor, biliyor musun?"

Belki de adamın güdüsü, aleyhine kullanabileceğimiz bir şeydi. İnsan, vampir ya da gulyabani seri katillerden söz ettiğimizde, aynı bölgeye odaklanmak yeterince yaygın bir şeydi ama Kramer bir hayalet olarak, güç çizgilerini kullandığı takdirde birkaç saatte bütün dünyayı dolaşabilirdi.

"Kendisini neden o şekilde kısıtlıyor?" diye merakımı dile getirmeyi sürdürdüm. "Peşinde olduğunu biliyor ama

kurbanlarını tek bir bölgeden seçerek bulunmasını kolaylaştırıyor.”

Elisabeth’in yüzü kasvetle doldu. “Belki de yıllar boyunca onun için gerçek bir tehdit olmadığımı belli ettiğim içindir.”

“Sebepe o değil,” dedi Bones. “Kramer göz açıp kapayıncaya dek şehir değiştirebilir ama suç ortağının vücudu var. Bu çok daha kısıtlayıcı bir şey, onun için de Kramer’ın seçtiği bütün kurbanlar ufak bir coğrafik alanda olduğunda, zamanı geldiğinde suç ortağının onları biraraya toplaması daha kolay oluyor.”

Doğru ya, Kramer cisimleşinceye kadar beklemediği takdirde o kadınları kendisi kaçıramazdı ve bu, tek gece için yapabildiği bir şeydi. O pişin kadınları diri diri yakmadan önce dilek listesindeki her şeyi yapabilmesi için yeterince zamanı olmuyordu. Ama suç ortağı, Kramer’in en değerli varlığı olmakla birlikte, aynı zamanda Engizisyonun Aşil tendonuydu. Suç ortağını zamanında bulduğumuz takdirde, Kramer Cadılar Bayramı’nı ete kemiğe bürünmüş halde geçirecek ama işkence edecek ya da yakacak birini bulamayacaktı. Bunu bilmek, içimi vahşice bir tatminle doldurdu.

“Suç ortağının kim olduğunu öğrenir öğrenmez öldürmemiz gerek,” dedim.

“Hayır.”

Benimki de dahil bütün başlar Bones’a çevrildi. Kocam, koyu renk gözlerinde ölçülü, soğuk bakışlarla çenesini okşuyordu.

“Suç ortağının kim olduğunu öğrenirsek onu yakalayacağız. Onu hipnotize edip bize Kramer’ın iğrenç şenlik ateşini tam olarak nerede yakmayı planladığını söylemesini sağlayacağız. Sonra, Cadılar Bayramı’nda oraya gideceğiz ve iki pisliği birden yakalayıp kadınları kurtaracağız. Kramer o sırada cismani olacak ve o durumdayken kolayca kaçamaz değil mi?”

Kocamın profiline baktım, heykeltıraş elinden çıkma gibi görünen elmacıkkemiklerinin, kavisli siyah kaşlarının ve o güzelim kristal teninin, yüz ifadesinin acımasızlığını vurguladığını fark ettim.

“O zaman Sioux City’ye gidip suç ortağını bulacağız,” dedim yumuşak bir sesle.

Bones’un dudakları onu yarı yırtıcı, yarı hayalleri süsleyen bir erkek haline getiren bir tebessümle kıvrıldı.

“Aynen öyle.”

ON DOKUZ

YAĞAK ODASINA GİDERKEN ÇİKOLATALI PASTAYI aldım ama bunun asıl sebebi onu yemeyi hala istemem değil, basamakların üzerinde bırakmak istememdi. Düşüncelerim pastayı müstehcen ya da normal yoldan yemekten ziyade, adil bir cinayete odaklanmıştı. Ciddileşmiş olan tek kişi de ben değildim. Annem mırıldanarak arabayla biraz dolaşacağını söylemiş, başka bir şey demeden evden çıkmıştı. Yalnızca kanını içeceği birini bulmaya gitmiş olabilirdi ama tek güdüsünün açlık olduğunu sanmıyordum. Annemin kaçırıldığı, öldürüldüğü ve zorla vampire dönüştürüldüğünde, Elisabeth'in gördüğü muamelenin ne kadarını gördüğünü hiçbir zaman öğrenmek istemiyordum. Annemin bunları yaşamasının tek sebebi, bir başka vampirin benden öç almak istemesiydi. Fabian'la Elisabeth de annemin arkasından çıktı –onların elbette arabaya ihtiyacı yoktu.

Kramer'la onun gibilerin yaptığı iğrenç şeyleri düşünmek, kendimi üzerimde görünmez bir kir tabakası varmış gibi hissetmeme, yatak odasına girdikten sonra doğrudan duşa girmeme sebep oldu. Kramer'ın kötülüğünü dünyadan silip atamazdım -henüz- ama en azından yatmadan önce yıkanabilirdim.

Yirmi dakika sonra banyodan çıktığımda, Bones yatağın kenarına oturmuş, dalgın dalgın kedimi okşuyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı, gömleği de yerde, onların yanındaydı ama daha fazla soyunmamıştı. Saçlarımı havluyla kurulama işini yarıda kestim. Bones normalde bir şeyi yarım yapmazdı ama kocam orada öylece oturuyordu. Sanki pantolonunu çıkaracak enerjisi kalmamıştı.

Ona yaklaşarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bones hafifçe gülümsedi, dikkatini kedimden uzaklaştırarak ellerini uzatıp belime sardı. "Durumumuz beni daha az endişelendiriyor olsa, sigara içmem gerekeceğini söylediğimi hatırlıyordum, o kadar. Görünüşe bakılırsa erken konuşmuşum."

Bir adım daha attığımda, bornozumun kalın kumaşı Bones'un yüzüne sürtünecek gibi oldu. "Eh, evet. Kaderin bazen karanlık bir espri anlayışı oluyor değil mi?"

"Bir şeyi konuşmamız gerek Kedicik."

Bones'un sesi o kadar ciddiye ki hissettiğim gerilim midemin kasılmasına yol açtı. "Ne?"

"Sınırlar," dedi kocam sakince. "Kramer'ı durdurmak istiyorum. Uzun zaman önce de söylediğim gibi, kiralık katillik işine girmemin sebebi o ve onun gibiler. Ama

Elisabeth'in cesaretine ne kadar hayran olsam da senin ona dönüşüğünü görmek istemiyorum."

"Onu kovalamaktan hiç vazgeçmeyecek. Elisabeth bunu hayatının amacı olarak kabullenmiş ama bizim Kramer'ı tuzağa düşürememe ihtimalimiz var. Çabalayacağız ama..." derken, parmaklarını oynatarak derin bir nefes verdi, "o senede bir gece dışında buhardan ibaret, bu yüzden gerçek anlamda rüzgarı kovalıyoruz. Onu bu Cadılar Bayramı'nda yakalayamazsak pes edeceğimizi söylemiyorum ama bir gün, Elisabeth durmasa bile, bizim durmamız gerekebilir."

"Ama yaptıkları yanına kalamaz," dedim hemen. "Nasıl pes etmeyi düşünebiliriz? Kramer'ın neler yaptığını duydun! Durdurulmadığı sürece aynı şeyi yapmayı sürdürecekt."

Bones koyu renk gözlerinde yoğun bakışlarla ellerimi tuttu. "Elisabeth'e dönmek derken tam olarak bundan söz ediyordum. Son beş yüz yılının her saniyesini o ya da bu şekilde Kramer'a adanmış ve bunun bir bedeli olmuş değil mi? Hayatını yalnızca intikam planlarıyla paylaşıyor ve intikam istemekte çok haklı. Ama senin de aynı yolda yürüdüğünü görmek istemiyorum. Bazen intikam isteyen insanlar onu elde edemez ve cezalandırılmayı hak edenler paçayı sıyırır."

Bones içini çekerek ellerimi bıraktı, yeniden konuşmadan önce çenesindeki bir kas seğirdi.

"Sırf bu Cadılar Bayramı'nda deneme yapalım, başarısız olursak vazgeçelim demiyorum. Bu işe yıllarımı vermeye razıyım çünkü o pisliğin diğerlerine tattırdığı çaresizlik ve

dehşeti ebediyen tadabileceği bir kutuya hapsedilmesini istiyorum ama bunun olmayabileceğini kabul edebilirim. Bunu senin de kabul etmen gerekiyor. Çünkü şunu bilmelisin: Yakalayamayacağımız birini yenilgiye uğratmak için bitmek bilmeyen bir mücadeleye girip kendini feda etmene izin vermeyeceğim.”

Ellerimi yumruk haline getirdim. “Bunu yapabilir misin? Elisabeth’e ve Kramer’ın gelecekteki bütün düşmanlarına sırtını dönebilir misin? Aynı şeyin olacağını bile bile? O pis katilin kazanmasına...”

“Bu bir oyun değil Kedicik,” diye sözümü kesti Bones. “Bu, hayat. Ve kabul etmek ne kadar hüsrân verici olursa olsun, hep adaletsizlikler yaşanacak. Kramer’ı yakalamak için elimizden geleni yapacağız ama başamazsak, başarısız oluruz. Sonra da hayatımıza devam ederiz.”

Pes etme fikriyle ilgili neler düşündüğümü açıklamak için derin bir nefes aldım ama Bones’un sert, bilgili bakışlarının altında, nefesimi ona nutuk çekmek için kullanmak yerine derin bir iç geçirdim. Kramer elini kolunu sallayarak dolaşan kötü adam portresini öyle iyi çiziyordu ki onun hayalet halini sonsuza dek cezadan kaçmak için kullanabileceğini kabul etmek, o kadınların katlandığı her şeye ihanet ettiğimi hissetmeme yol açacaktı. *Yok daha neler, bu yapacağım son şey olsa bile seni yakalayacağım*, diye haykırma dürtüsü içindeydim.

Elisabeth de Kramer’ı kovalama işinin hayatını başka hiçbir şeye yer bırakmayacak şekilde doldurmasına böyle izin vermişti. Bir parçam hala Bones’un bir gün Kramer’ı

yakalamaya çalışmaktan vazgeçmeyi düşündüğü için taş kalpli bir piç olduğunu söylemek istiyordu ama bu yalnızca inkarcı parçamdı. O çirkin kelimeleri içimden gelerek söyleyemezdim ve gerçek olmazlardı. Ama yine de içimi kemiriyor, ağzımdan çıkmak istiyorlardı. Sevdığım adama, sırf bazen iyiliğin kötülüğü yenemediği ve iyilerin atlarına atlayıp gün batımına gidemediği gibi bariz bir gerçeği ortaya koyuyor diye saldırmak üzere olduğumu bilmek, Elisabeth'in şimdiden o yolda ne kadar ilerlediğini fark etmeme sebep oldu.

Kadının sürekli içinde bulunduğu yıkıcı koşullar altındaki irade gücüne hala hayranlık duyuyordum ama şimdi ona acıyordum da. Elisabeth yalnızca Kramer'ı yenmek için yaşıyordu. Hayatının o uzun yıllarını Kramer'ı durdurmanın bir yolunu arayarak geçirse ama arkadaşlık ya da aşk gibi başka bir şey için yaşamayı seçse, hayatı ne kadar zenginleşirdi...

"Beni bu yüzden kaybetmeyeceksin," dedim sonunda. "Kramer'ı yenmek benim amacım ve bunu başarmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Ama sen, Bones. Sen benim hayatımsın ve hep öyle olacaksın."

Kocam ayağa kalkarak elimi tuttu. Elimi yavaşça dudaklarına götürdü, iki yıl önce parmağıma taktığı yüzüğü öptü. Sonra ağzı yukarı çıkarak elimi buldu, bileğime süründükten sonra kolumdan yukarı çıktı. Kocam bu sırada gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyordu. Omzuma ulaştığında arzu ve başka, daha derin duygularla titremeye başlamıştım. Koşulların bizi ayrı tutmasına izin verdiğim onca

yıl için ağlamak ve Bones içimde olabilsin, iki kişinin birbirine yaklaşılabileceği kadar yaklaşalım diye pantolonunu yırtıp çıkarmak istiyordum.

Kocamın ağzı boynumu okşadığında, dudakları ve köpekdişleri hassas tenime değdiğinde, ağzımdan bir inilti kaçtı. Ellerimi sırtına kaydırmaya çalıştığımda bileklerimi yakalayarak nazikçe iki yanımda tuttu. Hafif bir hüsrarla inledim. Aurası beni, sıcak, görünmez bir bulut gibi okşayacak kadar yakın olsa da vücutlarımız birbirine dokunmuyordu. Aramızdaki tek temas, Bones'un boynumdaki dudakları ve bileklerime sardığı elleriydi, bu bana yetmiyordu. Ama öne çıktığımda, Bones bir adım geriledi, boğazım, yumuşak kahkahasını boğdu.

"Daha değil."

Evet, şimdi. Ona yine yaklaştım ama Bones benden kaçtı. Bileklerimi hala nazikçe ama kararlı bir biçimde tuttuğundan, onu tahrik etmek için bornozumu bile çıkarmıyordum.

"Bones," diye fısıldadım. "Sana dokunmak istiyorum."

Alçak hırıltısı boynumda titreşti. "Ben de sana dokunmak istiyorum Kedicik. O yüzden kıpırdama da bunu yapmaya çalışayım."

Çalışmak derken neyi kastediyordu? Oracıktaydım, vücutlarımızı birleştirmeye çalışıyordum. Benden kaçan oydu. Yapması gereken tek şey bileklerimi bırakmaktı, o zaman iki saniye içinde birbirimizin her yerine...

Göğüslerimin hassas uçlarında hissettiğim ani baskı içimin şaşkınlık ve hazla dolmasına sebep olunca içimi çektim.

Göğüs uçlarım bir başka dokunuşun beklentisiyle sertleşti. Ve o dokunuş gelince, daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla göğüslerimin sızlamasına sebep oldu. Ama Bones'un elleri hala bileklerimdeydi, ağzı hala boynumdaydı, dili ve köpekdişleri arzudan güçsüz düşmeme sebep olacak bölgelerde dolaşıyordu.

"Nasıl?" demeyi başardım ama kendimi iki göğüs ucum da yavaşça, şehvetle çimdikleniyormuş gibi hissettiğimde sorum bir iniltiyle bitti.

Bileklerimi daha sıkı tuttu. "Çünkü sana dokunmayı çok istiyorum ama kendime izin vermiyorum. Bu yüzden aklım bunu benim yerime yapıyor. Şimdi nerene dokunmak istediğimi hisset..."

Uzun, mahrem bir dokunuş mest olarak ürpermeme sebep olmadan önce, yeni gücünü bu şekilde kullanmasına şaşırarak zaman bulamadım. Kasıklarım sıkıştı, açgözlülükle daha fazlasını talep etti. Bir başka işkence edici okşayış bütün düşüncelerimi bir arzu dalgasının altına gömmeden önce, Bones'un telekinezi yeteneğini şimdi bu kadar ustaca kullanabilmek için daha önce sinsice alıştırma yapmış olması gerektiğini düşündüm. Bones boynumu öpmeye devam etti, diliyle dişleri tenimi deldiğinde akan birkaç damla kanı yakaladı. Dudaklarımdan daha keskin, daha kabaca bir inilti koptu, aldığım hazla göz kapaklarım kapandı, görüşüm iki incecik yarıktan ibaret hale geldi.

Onun için Bones'un hemen arkasındaki ufak nesneyi fark etmem bir iki saniye sürdü ama aklım o şehvetli hazdan sıyrılmadan önce içgüdülerim devreye girdi. Bones'un

bacaklarına bir tekme atıp kocamı yere devirmemden bir saniye sonra Helsing tısladı, ben de Bones'u kavisli bir ro-tayla bize doğru gelen bıçaktan korumak için kendimi öne attım.

Yanağımdan enseme dek yanar gibi oldum. Bones ha-vada dönerek, bedenimi parçalamaya devam eden bıçağı bir vuruşta uzaklaştırdı. Yüzüme düşen kızıl saç örtüsünün arasından, odada karanlık, şeffaf bir şeklin belirmeye baş-ladığını gördüm.

“Kramer!” diye bağırdım.

YİRMİ

BONES KOMODİNİMİZİN ÜZERİNDE DURAN ADAÇAYIyla çakmakların üzerine atıldı ama hayalet, Bones onlara ulaşmadan komodini devirdi. Çakmak odanın diğer ucuna fırladı, adaçayları da komodinın kalıntılarının altına gömüldü. Bıçak tekrar bana doğru savruldu ama hedefini bulamadan Bones beni sarıp sarmaladı, bizi yuvarlayarak uzaklaştırdı. Bilinçaltımdaki acı bana Bones'un yeterince hızlı yuvarlanamadığım söyledi ama bıçağın nesine denk geldiğini göremedim. Kocamın göğsünü ittim ama beni bırakmadı ve vücudunu amansızca, ne kadar hızlı hareket edersek edelim bizi kesip biçen gümüş bıçakla aramda tuttu.

Kapımız çat diye açıldı. Denise elinde bir tutam adaçayı ve bir çakmakla içeri dalarken kahverengi saçları uçtu. Gelgelelim, çayı yakamadan yatak, odada uçarak Denise'e çarptı. Denise adaçayını bırakmadı ama çakmak, parmaklarına çarpan karyolanın darbesiyle elinden fırladı. Odanın

zemininde sekerek Helsing'in acı acı miyavlayarak sinmiş olduğu yerin yakınına düştü.

Koridordan gelen gümbür gümbür ayak sesleri de karşılığını, yatağın ve odadaki diğer bütün mobilyaların kapıya savruluşu ve onu tıkayışıyla buldu. Kapı tıkanırken duyulan gümbürtüyü, daha kan dondurucu bir sesin takip ettiğini fark ettim –silah çantamızın yırtılıp açılırken çıkardığı tıngırtı. Ama ben haykırarak odadakileri uyaramadan, gümüş bir bıçak sürüsü üzerimize fırladı.

Sesi Bones da duymuştu. Bizi öyle vahşice sola savurdu ki duvara çarpıp parçalayarak banyoya düştük. Spade'in hayalete ettiği küfürleri, çirkin bir kıkırtı bastırdı.

“Buraya girme, içerisi gümüş dolu!” diye bağırdı Denise.

Spade bedenini kapıya ve önündeki bütün mobilyalara çarparak içeri girmeye çalışıyordu.

Bones da, “Denise haklı, dışarıda kal,” diye seslendi. Spade doğru düzgün düşünebiliyor olsa, yandaki odanın duvarını çok daha kolayca kırabileceğini fark ederdi ama buraya girmesini istemiyordum, bu yüzden bunu ona söyleyecek değildim.

Bones aciliyet belirten bir sesle, “Odanın dışında adaçayı yakmaya başla,” dedi. “Pislik birazdan buna dayanamaz hale gelir.”

Sonra süslü tezgahın kenarını tuttu, onu odada parçaların uçuşmasına sebep olacak kadar vahşice yerinden kopardı. Eğreti mermer kalkanı bana vererek, “Bunu önünde tut Kedicik,” diye emir verdi. Sonra kendine daha küçük bir

mermer parçası kopardı, keskin kenarlar ellerini kanatarak kırmızıya boyadı.

“Öleceksin kadın,” diye tısladı Kramer. Benimle konuştuğunu sanıyordum ama o puslu, iğrenç şeklini ne delinmiş duvarda ne de banyonun normal girişinde görebildim. Sonra bir küt sesi duyuldu ve Denise haykırdı.

“Denise!” diye kükredi Spade.

Denise acıdan tizleşmiş bir sesle, “Geride dur, beni öldüremez, biliyorsun!” diye bağırdı.

Bones’la ikimiz tekrar yatak odasına girdik ve tezgah parçalarını önümüzde tutarak hemen olduğumuz yöne uçan çok sayıda bıçağı savuşturduk. Gümüş, bacaklarım-la kollarımı delerken her yerimde acı patlamaları hissettim ama kalbimi korumayı başardım. Onun dışında her şey iyileşirdi.

Denise odanın diğer ucundaydı, başına aldığı yaradan ötürü saçlarından kanlar sızıyordu ve birkaç küçük kesik giysilerini kanla lekelemişti. Tereddüt ederek Denise’in önüne koşma dürtümle mücadele ettim. Bunu yaptığım takdirde Denise’e daha fazla bıçak fırlatılacaktı çünkü Kramer, Bones’la ikimizin peşindeydi. Denise yalnızca Kramer’ın bizimle ilgili planlarına müdahale etme cüretini göstermişti.

“Denise, dışarı çıkmaya çalış,” diye fısıldadım.

Arkadaşım, “Bu odadaki kimse benim kadar güvende değil,” diye karşılık verdi.

Kramer bize doğru döndü ve Bones’la ikimiz, üzerimize yine bıçaklar gelmeden önce mermer kalkınlarımızı kaldırma fırsatını ancak bulabildik.

“Kes şunu!” diye bağırdı Denise.

Hayalet onu duymazlıktan geldi. “Beni yenmeye çalışıyorsunuz ha?” diye tısladı bize doğru. “Sizi mahvedeceğim.”

Bones Almanca bir şey söyleyerek karşılık verdi. O dili çeviri yapacak kadar iyi bilmiyordum ama kocam her ne söylediyse hayalet öfkeyle uludu. Daha fazla bıçak uçtu ama bu kez bıçakların hedefi Bones’tu.

“Acele et de yak şu adaçayını,” diye seslendim umutsuzlukla. Spade kibarlık ederek eve yapacağımız yolculuk için bize birçok silah vermişti ama bu, şimdi Kramer’ın bize karşı daha fazla cephanesinin olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca hayalet, bıçakları tekrar tekrar kullanacak, onları yere düşebildikleri ya da kalkanlarımızdan sekebildikleri hızla yeniden fırlatacaktı.

Hayaletin gücü eskisinden de fazla gibiydi. Bunun sebebi Cadılar Bayramı’nın yaklaşmış olması mıydı, yoksa hayaletin onu mağarada tuzağa düşürme teşebbüsümüze çok kızmış olması mıydı? Yine bir gümüş seliyle karşılaşınca eğildik, harabeye dönmüş odanın diğer tarafında, yerde duran adaçayı parçalarına ulaştırmaya çalıştık. Dikkatimizi, her yandan üzerimize saldırıyor gibi görünen bıçaklardan uzaklaştırmayı göze alamazdık. Ya da göz açıp kapayıncaya dek herhangi bir yerde belirebilecek, vücutlarımızı acı verici enerji patlamalarıyla hırpalayacak hayaletten. Çok hızlı hareket ediyorduk ama bir sonraki saldırının nereden geleceğini bilmiyorduk. Kramer’ın ihtiyacı olan tek şey, gümüş bir bıçağı hedefe isabet ettirecek kadar şanslı olmaktı. Bones ya da ben çürüyüp kururduk.

“Evimden çekip gitmen gerek!” diye söylendi Denise.

Dikkatimi etrafımızda arılar gibi uçuşan gümüş bıçaklardan ya da kendimi ölmeyen bir Mike Tyson’la on raunddur dövüşüyormuşum gibi hissetmememe sebep olacak kadar enerji biriktirebilen hayaletten uzaklaştıramamıştım ama bir anda gözümün ucuyla büyük ve koyu renk bir şey gördüm. Denise’in az önce durduğu yere bakakaldım.

Bones beni tam zamanında aşağı çekerek, yanağımı biçmek üzere olan gümüş bıçaktan kurtardı. Bıçak arkamızdaki duvara saplandı ama ben hala gözlerimi odanın diğer tarafından alamıyordum. Helsing korku içinde tısladı ve yatakla mobilya yığınının içine saklanmak için daha çok çabaladı.

“Bones, Denise... O...”

Daha fazlasını söylemek yerine işaret ettim. Bones gözlerini oraya çevirdi ve iyice bilenmiş savunma içgüdüğü bile gözlerini şimdi akıl almaz bir hızla büyüyen kitleden almasını sağlayamadı. Kocam neredeyse dalgınca bir hareketle kalkanını kaldırarak, kendisine doğru gelen bir grup bıçaktan korundu.

Tavandaki çatırtılar Kramer’in arkasını dönmesine yol açtı. Böylece bize saldırmak için havalandırdığı bıçaklar yere düştü ve hayalet, büyüyle yerine mihlanmış gibi donakaldı.

“*Drache*,” demeyi başardı karga gibi bir sesle.

Denise’in dönüştüğü devasa yaratığın alt kısmı şimdi bir zamanlar ferah olan odanın büyük bir kısmını kaplıyor, boynunun bir kısmı ve başının tamamı, tavanda açtığı de-

likte kayboluyordu. Timsah derisinden daha sert görünen kıvrık pullar yaratığın bedeninin üzerinde yeşil-siyah bir desen oluşturuyor, arazi aracı ebadındaki bacaklarına ulaştığında renkleri koyulaşıyordu. Benim gövdemden daha kalın bir kuyruk, savrularak etrafa saçılmış olan kırık mobilya parçalarını devirdi, sonra canlı kanlı, esnek bir bariyer gibi Bones'la ikimizin önünde durdu. Yaratığın sırtında boynuz şeklinde iki kalın çıkıntı vardı, sonra yarı açılmış olmalarına rağmen odanın geri kalanını kaplayan koyu yeşil kanatlarını gördüm. Kanatlarının dikenli, sopa gibi uçlarını devasa bedenini dengede tutmak için kullanırken halıda delikler açtı. Sonra üzerimize daha fazla tahtayla alçı yağdı ve yukarıda yeni, daha büyük bir delik belirdi. Bu delik çabucak tavanı delen kocaman, uzun bir başla doldu. Yaratığın çenesi yatak kadar büyüktü, fincan ebadındaki kırmızı gözleri donakalmış olan hayalet bakarken, başındaki tacı andıran pullar pırıl pırıl parladı.

"Denise, bu kez kendini aştın," diye mırıldandı Bones afallamış halde.

Bense hala konuşamıyordum. Evet, daha önce de Denise'in şekil değiştirdiğini görmüştüm. Arkadaşım bir kez kediye, bir kez de düşmanları kandırmak için benim birebir kopyama dönüşmüştü. Ama bu *büyüklikte* bir şeye dönüşebileceğini hiç tahmin etmemiştim. Üç metre önümde ancak devasa bir ejderha olarak tanımlanabilecek bir yaratık duruyordu. *Ateş Krallığı* filminden fırlamış gibi görünen bir ejderha... Ama biraz daha ufaktı çünkü bu ejderha yalnızca iki bina katı uzunluğunda gibiydi ve film-

deki ejderhanın bunun iki katı büyüklüğünde olduğunu sanıyordum.

Bir de ateş üflemeği başarabilirse, diye düşündüm huşudan uyuşmuş halde, kendimden geçebilirim.

Kramer olduğu yerde donmuş gibi kaldı, sanki hareketsiz kalmanın kendisini görünmez kılacağını sanıyordu. Bir anda ortadan kaybolma yetisine sahip olduğunu unutmuş gibiydi. Çünkü yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, açık ağzındaki sıra sıra dişleri parlayan, ona yukarıdan kötü kötü bakan devasa ejderhanın yakınında olmayı hiç istemiyordu. Ama yaratık o kadar büyüktü ki Kramer resmen ejderhanın kucağında sayılırdı.

Bir cam patlaması oldu ve veranda mobilyası, yatak odasının penceresinden içeri fırladı. Fazla uzağa gidemeden ejderhanın arka bacağından sekti ve yatağın kalıntılarının arkasına dehşetle sinmiş olan kedimi dümdüz etmesine ramak kaldı.

Ian şarkı söyler gibi, “Oda servisi!” diyerek parçalanmış camda belirdi. İki eli de yanan adaçaylarıyla doluydu ama ejderhayı gördüğünde o da Kramer gibi donakaldı ve köpekdişli ağzı çenesine düştü.

“Yuh artık, bu ne?”

“Orada öylece durma, adaçayını fırlat,” dedi Bones dişlerinin arasından.

Ian aklını boşaltmak ister gibi başını salladı, sonra adaçayını hayalete fırlattı. Hayalet sonunda kıpırdayarak yoldan çekilmeye çalışırken acıyla uludu.

Bir saniye sonra odaya daha fazla tahta ve alçı yağdı. Sonra Spade tıkanmış yatak odası kapısının yanında, du-

varda açtığı devasa delikte belirdi. Kedimi korumak için tam zamanında harekete geçtim, yatak ve mobilyalardan oluşan barikat, kedimin üzerine inmeden önce Helsing'i yakaladım. Spade'de de adaçayı vardı ve kocaman, ağzını açıp kapayan ejderhanın arasında, iki vampir yanan bitkileri hayalete doğru fırlattı. Kramer uçan bitki füzelerinden yeterince hızlı kaçamadı. Kulağa kaba saba gelen Almanca kelimelerle ortadan kayboldu.

"Bu da ne, Tanrı aşkına?"

Tyler, Spade'in arkasından, elinde dumanı tüten adaçayları, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle ejderhaya baktı. Düşünceleri şaşkınlıktan korkuya, ejderhanın şekli titreyip küçülmeye başlayarak, sonunda üzerinde birkaç kan lekesinden başka hiçbir şey olmayan Denise'e dönüşürken hayrete doğru değişti.

Ian şaşkınlığından sıyrılmış gibi görünüyordu. Spade'e neredeyse suçlar gibi baktı.

"*Ejderhaya* dönüşebilen bir kadını mı beceriyorsun? Lanet olsun Charles, kıskançlıktan öleceğim!"

"Şimdi değil," diye mırıldanan Spade, gömleğini çıkarıp Denise'e giydirdi. Battaniyeyi yatağın kalıntılarından arasından çekip çıkarmaya çalışmışım ama diğer mobilyaların arasına sıkışmıştı. Yalnızca uzun bir parça kopara-bildim.

"Kedicik, önce bu," diyen Bones, Kramer'ın hedefi bulan bıçaklarını bedenimden çekip çıkarmaya başladı. Her sert, etkili çekişte yüzümü buruşturuyordum. Gümüş, sanki etimden parçalar koparıyordu.

Tyler battaniyeyi almaya giderken bunun hayatında gördüğü en çığınca şey olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Spade, dönüşüm geçirdikten sonra normalden daha sersem görünen Denise'i kollarına aldı. Belki de bunun sebebi, çoktan iyileşmiş olsalar da yaralarından ötürü kaybettiği kandı. Ya da kısa bir süre için kana susamış bir hayaletin bile ödünü koparacak kadar korkutucu görünen iki bin kiloluk mitsel bir yaratığa dönüştükten sonra, bedeninin toparlanması için biraz zaman geçmesi gerekiyordu.

Tyler öksürerek geri döndü ve Denise'e bir battaniye verdi. Yanan çok sayıda bitki, odayı dumanla doldurmuştu, ayrıca hah da üzerine atılan adaçayı öbeklerinden ötürü tütmeğe başlamıştı.

"Yangın," diyerek Bones'un son gümüş hançerleri de çıkarma çabasına engel oldum. Ben onu çoktan gümüşlerden kurtarmıştım. Görünüşe bakılırsa kocam, bıçaklardan kaçma konusunda benden daha yetenekliydi. Banyoya koştum, duşun altında çabucak birkaç havlu ıslattım, sonra onları en çok yanan bitki öbeklerinin üzerine attım. Bones, Spade, Denise ve Ian daha ufak öbeklerin üzerinde tepiniyordu. Çok geçmeden yangını neredeyse tamamen söndürdük. Birkaç adaçayı parçasıysa karyolanın çarpılmış metal bölümleri ve Bones'la ikimize geçici kalkanlar olarak hizmet eden banyo tezgahı parçaları gibi, alev almayacak yüzeylerin üzerinde hala yanmaya devam ediyordu.

Mahvolmuş mobilyalara, kırık camlara, tavandaki, duvardaki ve banyodaki deliklere, etrafa saçılmış ya da bir yer-

lere saplanmış olan çok sayıda gümüş hançere ve kömürleşmiş halıya baktıktan sonra başımı salladım.

“Spade, bir daha asla evinde kalmamıza izin vermemelisin. Odalarından birini ikinci mahvedişimiz bu.”

Spade omuz silkti, evinin harabeye dönmesinden çok, adaçaylarının güvenli yerlerde yandığından emin olmakla ilgilenir gibiydi.

Yola bir arabanın yanaştığını duydum. Herhalde annem dönmüştü. Gerçekten de annem, birkaç saniye sonra yatak odası duvarındaki iri delikte belirdi. Hasara bakarken, yüzünde şokla endişe karışımı bir ifade vardı.

“Catherine, ne oldu?”

Sesine bakılırsa bahçede olan Fabian, “Herkes iyi mi?” diye seslendi. Kırık pencereye gittim, Elisabeth’le ikisinin odadan dışarı süzülen adaçayı bulutunun dışında, havada süzöldüklerini gördüm.

Bones yanıma, pencereye gelerek sert bir sesle, “Ne mi oldu?” diye tekrarladı. Zümrüt gibi parlayan gözleriyle hayaletlere baktı. “İkiniz takip edildiniz, olan bu.”

YİRMİ BİR

HAYVAN TAŞIMA KUTUSUNU MÜSTAKİL EVİN ufak oturma odasında yere bırakırken burnumu kırtırdım. Evin eski sakinleri sigara içiyor olmalıydı. Duvarlara ve haliya tütün kokusu sinmişti ama böylesi, Spade'in evinde kendi ellerimizle dört bir yanımıza koyduğumuz sarımsak ve ot aromasından daha iyiydi. Gerçi bitkiler bir işe yaramamıştı. Kramer belli ki o bitkilerin engelleyemeyeceği kadar güçlüydü. Ama işlere iyi yanından bakmam gerektiği için, dün gecenin bu eve sarımsak ve ot doldurmak için İtalyan aşçılarla torbacılara ihtiyaç duymayacağımız anlamına geldiğini düşünmeliydim. Bardağın dolu yanını görmekte üstüme yoktu doğrusu.

Kedimi kutusundan bile çıkarmadan önce yaptığım ilk şey, adaçayı yakmak ve onu St. Louis'ten Sioux City'ye yaptığımız yolculuk esnasında aldığımız birçok tütsü kağıdıyla cam kavanoza yerleştirmekti. Araba sürmek, malze-

me almak ve burada kalacağımız yeri ayarlamak derken hiç uyuyamamıştık ama Kramer'ın ziyaretinden sonra Spade'in evinde gözümüzü kırpma söz konusu olamazdı. Spade'le Denise de geri kalanımız gibi çabucak toparlanmıştı. Kramer'ı yakalayamadığımız takdirde buraya dönemeyeceklerini bilmek, suçluluktan kıvrınmama yol açıyordu. Yoksa Kramer'ın yine son derece düşmanca bir ziyarette bulunmak için çıkıp gelmeyeceğini ya da ne zaman geleceğini kim bilirdi? Sonuçta Spade'le Denise, hayatlarının geri kalanı boyunca evlerinin her odasında adaçayı yakamazdı. Ya da biz Kramer'ı yakalayana kadar –artık hangisi önce olursa.

Tyler'ın bizle geleceğini biliyor, annemin de katılacağını tahmin ediyordum ama Denise'le Spade de Sioux City'ye gelmekte ısrarcı olunca şaşırmıştım. Gelmek istemelerinin nedenini sorduğumda, dik bakışlarla karşılaşmıştım. Belli ki Kramer, saldırısı sırasında iki yeni düşman edinmişti ama Denise'in ejderhaya dönüşmesinin, hayaleti ikinci kez korkutup korkutmayacağını bilmiyordum. Bir ejderha bile Kramer'a zarar veremezdi ve hayalet, ejderha gördüğünde duyduğu korkuyu atlattığında bunu hatırlayacaktı.

Ian da yapacak daha iyi bir şeyi olmadığını ve Denise'in kendi deyimiyle bir “şekil değiştirme numarası” daha yaptığını görmek istediğini söyleyerek bize katıldı. Onu pek sevmesem de Ian kurnaz ve güçlüydü, dövüşürken de korkusuz olurdu. Maalesef bunların yanı sıra bir barakudanın vicdanına sahipti ama kendi çapında Bones'la Spade'e sadıktı. Ian yalnızca can sıkıntısından ya da Denise'in olağa-

nüstü bir şeye dönüşmesini görme isteğinden ötürü burada olduğunu iddia edebilirdi ama ben gerçeği biliyordum. Engizisyoncu, Bones'u öldürmeye çalışarak hata etmişti. Ian'ın umursadığı *buydu*.

Grubumuzdan eksilen yegane kişiler, Fabian'la Elisabeth'ti. Hayaletler kendi başlarına, güç çizgilerini kullanarak seyahat etmişti. İkisi de dikkatli olduklarına ve Kramer'ın onları takip ederek Spade'in evini bulmadığına yemin etseler de bu fazla büyük bir tesadüftü. Kramer bizi ikinci kez bulmuştu ve ödünç aldığım güçler yok olmuştu. Ohio'da olayı eyaletin birçok hayaleti doğal olarak çeken sıcak bir nokta olmasına yormuştum ama St. Louis öyle değildi ve Kramer dün gece güç çizgilerinde ilerlerken, hayaletin şansının fena halde yaver gittiğinden şüpheliydim.

Bu yüzden biz Sioux City'nin Morningside bölümündeydik ama Fabian'la Elisabeth'e Kelly Park'ın hemen dışındaki bir apartmandan bir daire kiralamıştık. Onlara kendi yerlerini bulmamız gerekmişti çünkü hayaletlerle iletişim kurmanın yeni bir yolunu keşfetmiştik ve onun çalınmasını göze alamazdık. Hayaletlerin mobilyaya ya da mutfak eşyalarına ihtiyacı yoktu, bu yüzden daire çok önemli bir nesne dışında boştu: Bir cep telefonu. Elisabeth onu kullanmasına yetecek bir süre boyunca cisimleşebiliyordu, hem yaşlı bir hayalete yeni teknolojiyi öğretemeyeceğimizi kim söylüyordu? Elisabeth birkaç dersten sonra mesaj göndermeyi öğrenmişti çünkü bana telefon ettiği takdirde sesi parazit gibi gelirdi. Telefonunu, bana gönderdiği bütün mesajları hepimizin yeni, gıcır gıcır cep telefonlarına

yönlendirecek şekilde ayarlamıştım. Elisabeth ve Fabian bu şekilde, bize bilgi vermeleri gerektiğinde Kramer'ı bizim kapımıza getirme kaygısı olmadan anlatabilirdi. Acil bir durumda, kaldığımız yerde belirebilirlerdi ama işler sarpa sarmadığı sürece bize bu eski moda metotla ulaşacaklardı.

"Anneni Ian'ın yanına yerleştirdim," dedi eve giren Bones.

Spade'le Denise bariz sebeplerden ötürü birlikte kalıyordu ve Kramer bizi bulduğu ve adaçayıyla yüzleşmeyi başardığı takdirde Ian'ın Tyler'ı korumaya çabalayacağına güvenmiyordum. Bu yüzden Tyler bizimle, annemse Ian'la kalacaktı. Bones, amcam önemli haberler getirebilir diye bir başka vampirin kulübemizde kalmasını sağlayacaktı ama annem bu pozisyonu doldurabilirdi. Kulübede bekletilme düşüncesi annemin sesini kesmişti... Ta ki Ian'la birlikte, kiraladığımız müstakil eve gitme zamanı gelene dek. O zaman da yapabileceğim en pratik şeyi yapmış, Bones'u annemin üzerine salmıştım.

Bones'un peşinden gelen Tyler, "Yemin ederim, o kadının dili seninkinden bile uzun," diye yorumda bulundu. "Kadın yanından geçerken Ian onun kıkına hafifçe vurdu, annen de ona..."

"Ian, annemin kıkına şaplak mı attı?" diye sözünü kes-tim. Tyler başını sallayınca adaçayı yakma işini bırakıp gü-müş bir bıçak aldım, köpekdişlerimin kendi kendine uza-dığını hissettim. "Burada bekleyin. Hemen dönerim."

Bones kapıya giden yolu tıkadı. "Ben olayı çözdüm aş-kım. Bir daha öyle bir şey yapmayacak, söz veriyorum."

Bir an orada dikilerek Ian'ı lime lime etmek, sonra da orasına burasına taktığı gümüş halkalardan asmak için, Bones'u kenara itip geçsem mi diye karar vermeye çalıştım.

Bones kaşını kaldırdı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Sana güveniyorum ama *ona* güvenmiyorum," diye mırıldandım.

Bones omuzlarımı tuttu. "Bana güveniyorsan olayın çözüldüğüne inan. Ian beni haksız çıkarırsa, onu tutup istediğin kadar bıçaklamana izin vereceğime yemin ediyorum."

Bones bunları söylediğinde kafamda beliren görüntü yüzümün gülmesini sağladı. İşlere iyi yanından bakmak buydu işte! Bones alçak sesle güldü.

"Anlaştık o zaman. Ben valizleri açayım. Sen de o hayalet piçin yine yanımızda belirdiği takdirde gereğince karşılanması için adaçayı yakmaya devam et."

Böyle bir şey olmayacağına inanmak istiyordum ama Kramer'ın istenmeyen bir ziyarette bulunabilmesinin iki yolu vardı. Dün gece, biz gitmeden önce Spade'in evine dönmüş ve bizi St. Louis'ten buraya dek takip etmiş olabilirdi. Çabucak evden çıkarak ve Elisabeth'le Fabian'ın ilk yüz milde nöbet tutmasını sağlayarak bunu önlemeye çalışmıştık ama hayalet sinsice hareket ettiği takdirde bunu başarmış olabilirdi.

İkinci ihtimal daha yüksekti ve birçok bakımdan berbatı.

"Kramer dün gece onu nasıl tuzağa düşürmeyi planladığımızdan bahsederken bizi duyduysa, adaçayından fazlasına ihtiyacımız olacak, biliyorsun," dedim.

“Ah, kahretsin. Bu hiç aklıma gelmemişti,” diye mırıldandı Tyler.

Bones bana kasvetle bakarak, “Ama benim aklıma geldi,” dedi. Sesini, kulak kabartan herhangi birinin duyamayacağı kadar alçalttı. “Dikkatimizi suç ortağına değil, seçtiği kurbanlara yöneltmemiz gerekiyor. Elisabeth onun, hedeflerini seçtikten sonra hiç tereddüt etmediğini söyledi. Bu bizim lehimize işleyecek.”

Gözlerim irileşti ama şaşkınlığıma rağmen Bones kadar alçak sesle konuşmaya özen gösterdim. “O kadınları yem olarak kullanmadığımız takdirde bunu nasıl yapacağız peki?”

“İkinizin öyle fısıldaşması hiç hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandı Tyler. “Beni huzursuz ediyorsunuz.”

Bones, Tyler’a parmağını kaldırarak evrensel *bekle* işaretini yaparken, “Aynen öyle yapacağız,” dedi. “Kramer suç ortağını bulmaya ve hipnotize etmeye yoğunlaşmamızı bekliyorsa, adamın kimliğini saklamak için çabalayabilir ve biz onun kim olduğunu asla öğrenemeyebiliriz. Kramer şenlik ateşini nerede yakmayı planladığı konusunda suç ortağına yalan söyleyip kendisi başka yerde eğlenirken boşu boşuna onu aramamıza sebep olabilir. Her iki durumda da tuzağımıza düşmemiş olur.”

“Ama kadınları ele geçirirsek,” dedim, “o zaman Bay Başkası Olmaz, onları geri almak için ayağımıza gelir. Ya da aynı amaçla suç ortağını gönderir.”

Bones başıyla onayladı. “O zaman da, her halükarda Kramer’ı ya da suç ortağını enleme fırsatımız olur. Ne

olursa olsun, kadınlar bizim yanımızda, tek başlarına olacaklarından daha güvende olur.”

Daha güvende olurlardı ama tam anlamıyla güvende olmazlardı. Aklımdan iç geçirdim. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kadınlar bir kez Kramer’ın hedefi olduğunda Engizisyoncu bir yerlerde, bir tuzakta çürüyene dek güvende olmayacaktı. Onları bu Cadılar Bayramı’nda korumayı başarabilirdik ama hayalet cisimsel değilken bile son derece öldürücü olduğunu göstermişti. O kadınları 1 Kasım’da sağ salim evlerine göndersek ve her zaman adaçayı yakmalarına yönelik talimatlar versek de eninde sonunda evden çıkmaları gerekecekti. Ve bunu yaptıklarında, Kramer yoktan var olup onları öbür dünyaya havale edebilirdi.

Kramer’ı tuzağa düşürmenin bir yolunu bulmadığımız takdirde -ki bu, hayalet kapımıza kadar gelse bile çok zor olacaktı- bu kadınları Cadılar Bayramı’nda kurtarsak da sonradan başka şekilde ölebilirlerdi ve aynı olay ertesi yıl, ondan sonraki yıl, bir sonraki yıl tekrar vuku bulacaktı.

Bu kez gerçekten içimi çekerek Bones’a yorgun, bıkkın bir bakış attım. “Marie’yle görüşmemiz gerekebilir.”

Bones’un yüzü mermer gibi sertleşti. “Olmaz.”

“Marie kim?” diye sordu Tyler. O kısmı Tyler da duyabilsin diye yüksek sesle söylemiştim.

Tyler’a beklemesini işaret ederek sesimi tekrar alçalttım, Bones’u geçmişte hem düşmanımız hem de müttefikimiz olan kadınla görüşmenin denemeye değer olduğuna ikna etmeye çalıştım.

“Muhtemelen dünyada hayaletler ve öbür dünya hakkında New Orleans’ın gulyabani kraliçesinden daha çok bilgiye sahip hiç kimse yoktur. Ya Kramer’ı bu varoluş düzeninden defedecek bir büyü varsa?”

“O zaman Marie bunun için çok yüksek bir ücret ister. Bir de kara büyü yapmanın vampir kanunlarına aykırı olduğu gerçeği var,” dedi Bones hiç sektirmeden.

“Ne zamandan beri kanunlara uymaya özen gösteriyorsun?” dedim alaycı alaycı.

Bones koyu renk gözleriyle bana sakın sakın baktı. “Sana aşık olduğumdan ve bir soyun ustası olduğumdan beri. Kara büyü yaptığımız kanıtlanırsa -ve Marie’nin bu konudan bahsetmeyeceğine güvenmiyorum- Kanun Gardiyanları bizi ölüme mahkum edebilir. Bunu göze almaya niyetim yok Kedici.”

Marie’nin bizi ispiyonlayacağı fikrine katılmıyordum ama Kanun Gardiyanları’nın, konu ölüm cezası olduğunda ne kadar ölümcül ve etkili olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Kısa süreliğine öyle bir cezaya mahkum edilmişim ve ancak kafamı çabucak çalıştırmak ve onları yanlış yere yönlendirmek, kellemin, Kanun Gardiyanları’nın hükmü vermesinden beş dakika sonra omuzlarımdan ayrılmasına engel olmuştu.

Marie’nin bize yardım etmesinin başka tek bir yolu vardı, o da bana kanından bir kadeh içirmesiydi. Ama Kalıntılar’ı çağırma gücümün miyadının dolduğunu kabullenmek de kötü sonuçlara yol açacaktı.

Kahretsın.

Yine en başa dönmüştük: Havadan yapılma ve her açıdan ölümsüz olan birini yakalamaya çalışıyorduk. İçimdeki hain bir ses, *en ufak bir şansınız bile yok*, diye fısıldadı.

S.ktir git, karamsarlığın kimseye yararı yok, dedim ona.

“Pekala,” diyerek zorla gülümsedim. “Kadınları bulmaya, bulduğumuzda da Kramer’ın ya da suç ortağının bizi bulmasını sağlamaya odaklanacağız.”

Sizi bulurlarsa, diye konuşmaya devam etti amansız iç sesim, günü kurtarmak için yanan adaçayından çok daha fazlasına ihtiyacınız olacak.

Evet, bunu ben de biliyordum. Ama işlerin yoluna gireceğine inanmaya kararlıydım ve öyle yapacaktım.

YİRMİ İKİ

EKİMİN ON DÖRDÜNDEN, HEPİMİZ OTURMA ODA-
sında, boşa giden bekleyişin monotonluğunu kırmak
için film izlerken, yeni cep telefonum sonunda bir mesaj-
la titreşti. Yanlış numara olmaması için dua ederek mesajı
okumak için resmen kanepeden fırladım, sonra da sevinçle
bağırdım.

“Elisabeth bir adres göndermiş! Haydi, gidelim.”

Bones çoktan ayağa kalkmıştı, Denise’le Spade de onu
taklit ediyordu ama Ian bana kırgın kırgın baktı.

“Hepimiz demek istemiyorsun değil mi? Film bitmedi.”

“O filmi daha önce de izledin,” dedim şaşkınlıkla.

Ian omuz silkti. “Snape’in Harry’yle dalga geçişi, en sev-
diğim bölüm.”

“Bırak kalsın,” dedi Bones. “Biz yokken Tyler’a göz ku-
lak olabilir. Gerekirse bunu yapmaya zahmet edebilirsin
değil mi dostum?”

Bones'un sesindeki ağır alaycılık, Ian'ın dudaklarının kıvrılmasına sebep oldu. "Herhalde."

"Ben gelmiyor muyum?" Tyler'ın sesinde hayalkırıklığı vardı ama düşünceleri aksi yöndeydi. *Ian bana göz kulak mı olacak? İşler nihayet düzeliyor!*

Gözlerimi devirdim. "Evet Tyler, sen Ian'la burada kalacaksın. Fazla üzülmemeye çalış."

Ne üzülmesi, diye düşündü ama öyle uysal bir tavırla, "Sorun değil," dedi ki Bones alaycı bir tavırla soludu.

Buzdolabına gidip birkaç adaçayı paketi aldım, onları Spade, Denise ve Bones'a verdim. Tehlikeli olabilecek bir durumdan önce yanımıza gümüş yerine bitki almak bana garip geliyordu.

Annem bize doğru geldi, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla elini kaldırdı. "Benim de burada kalmamı beklemiyorsunuz değil mi?"

"I-ıı..." diye kaçamak bir cevap verdim.

Aslında annemin burada kalıp Kramer geldiği takdirde Tyler'ı koruyabileceğini düşünmüştüm. Hayalet, Snape'in, Harry'nin ve Dumbledore'un olduğu kritik sahnede saldırdığı takdirde, Ian medyumun alabileceği ölümcül bir yarayı tedavi etmek için filmi izlemeye ara vermeyebilirdi.

"İkiniz de burada olsanız, Tyler kendisini daha güvende hisseder," diye söze başladım.

"Hiç de hissetmem," diye araya giren Tyler bana kötü kötü baktı. Aklımda, *kismetime engel olma*, düşüncesi yankılandı.

Hala insan olsam, yanaklarım alev alev yanardı. Daha önce birçok şeyle suçlanmışım ama bunu hiç duymamışım.

Dişlerimin arasından, “Tamam,” derken, Tyler’ın azgınlığının ölümüne sebep olmayacağını umdum. “Anne, sen de geliyorsun. Biraz adaçayı al.”

Annem adaçayını neredeyse şaşkınlıkla aldı, sanki itiraz etmemi bekliyordu. Ben de itiraz etmek istiyordum ama Tyler’ın zihinsel azarları ve Kramer geldiği takdirde annemi lan’la yalnız bırakmak istemeyişim, sessiz kalmamı sağladı.

Herkese birkaç çakmak dağıttım. Sonra muhtemel bir hayalet saldırısına karşı son korumayı almaya gittim: Keddin Helsing onu apar topar kutusuna tıktığımda bana kötü kötü baktı.

Adaçayı, çakmaklar ve öfkeli bir kedi, geleneksel bir hayalet kovma cephanesi gibi görünmeyebilirdi ama şimdiye kadar son derece etkili olmuşlardı.

Elisabeth’le Fabian, Bones daha arabayı park edemeden içeri uçtu.

“Acele etmelisiniz, az önce çıktı!” diyen Elisabeth’in aksam, tedirginlikle daha da kalınlaşmıştı.

“Hangi daire?” diye sordum.

Elisabeth, binanın sol köşesini işaret etti. “Üsttekilerden biri.”

Bones kaşlarını kaldırdı. “Daire numarasını bilmiyor musunuz?”

Fabian, “Görünmemeye çalışırken böyle ayrıntılara dikkat etmek zor oluyor,” diyerek Elisabeth’in yardımına koştu.

Omuzlarımı sakince silkerek, “Kaç daire olabilir ki?” dedim Bones’a.

Bones arabadan indi. “Görünüşe bakılırsa birazdan öğreneceğiz. Charles,” dedi Spade arabasını yanımıza çekerken. “Burada kal ve biraz adaçayı yak. Şansımız varsa hemen döneriz. Fabian, Elisabeth, siz de Kramer için nöbet tutun. O pislik, biz içerideyken dönebilir.”

Annem arka koltuktan, “Ya ben?” diye sordu.

Arabadan inip hayvan taşıma kutusunu da alırken, “Sen arabada kalacaksın,” dedim. “Kusura bakma ama insanlarla pek iyi anlaşılamıyorsun anne.”

Annem sinirle öfledi. Bones bana annemin göremeyeceği, takdir dolu bir sırıtışla baktı.

“Motor çalışmaya devam etsin Justina. Bizi çabucak alman gerekebilir,” dedi çok kibar bir sesle.

Kocamın açıklaması annemi, gerçek kafasına dank edene kadar yatıştırdı. Ama biz apartmanın ikinci katına tırmanmıştık bile.

Annemin otoparkın karşısından, “Hey! Siz bu arabadan bin kat daha hızlı koşabilirsiniz!” diye bağırıldığını duydum.

Bina sakinlerinin sesleri Spade’in cevabını boğdu ama vampir bir kahkaha patlatmaktan çekinmemiş olacaktı ki sesini yine de duydum.

“Annem burnundan soluyordur,” dedim eğlenerek.

Bones utanmazca gülümsedi. “Ne fena.”

Son katı da çıkarak üçüncü kata ulaştık. Elisabeth’in işaret ettiği alanda birkaç daire vardı. Akşam yemeği saati ol-

duğu için hepsi dolu gibiydi. Daireyi bu şekilde bulmamız mümkün değildi.

“Eee, bunu nasıl yapmak istersin?” diye sordum. “Arabaların yağmalandığını haber vermeye gelen mahalle nöbetçileri gibi mi davranacağız, yoksa piyango idaresi çalışanları gibi mi?” En azından bu sayede daha az kapı yüzümüze çarpılırdı. Belki.

Bones, “Bir dakika,” diye mırıldandı. Gözlerini kapattı ve aurası şiddetlenerek havayı görünmez akımlarla doldurdu. Kocam birkaç saniye sonra, gözlerini açmadan uzak köşedeki iki kapıyı işaret etti.

“İki daireden birinde.”

“Bunu şimdi her nasılsa Güç’ü kullanabildiğin için mi biliyorsun?” diye sorarken sesimdeki şüpheyi kısıtlamaya çalıştım.

Bones gözlerini açarak parmağıyla şakağına vurdu. “Dinleyerek. Sen muhtemelen herkesin düşüncelerini susturuyorsundur ama ben onlara odaklanıyorum. Bu kapılardan birinin ardında travmaya uğramış bir kadın var ve bunun sebebinin Kramer’ın az önce oradan çıkması olduğuna bahse girerim.”

İşte, ondan şüphelenince cezamı buluyordum. Bones haklıydı. Dairelerden gelen düşünce seline karşı zihinsel kalkanlarımı kaldırmıştım ama bunu yapmakla hedefimizi bulmamıza yardım edecek önemli bir aracı ihmal etmiştim.

“İyi ki buradasın. Bu benim aklıma gelmeyecek kadar pratik bir yol,” dedim alaycı alaycı.

Üzerinde B yazan kapıya vurmak üzereyken Bones elimi tuttu.

“Kendine kızma. Bu gücü ilk elde ettiğimde ben de aynı şeyi yapıyordum ama ona senden çok daha uzun zamandır sahibim, bu yüzden ona verdiğim tepki değışti. Sen bu güce henüz alışmadın ama alışacaksın ve o zaman, onu kullanmak sana da doğal gelecek.”

Öyle olmasına öyle olabilirdi ama bu aslında benim gücüm değildi. Kocamdan kan içmeyi bıraktığım takdirde, ödünç aldığım her güç gibi, akıl okuma kabiliyetini de çok geçmeden kaybedecektim. İçim birden karamsarlıkla doldu. Birçok bakımdan bir sahtekardım, gücüm ve yeteneklerim, doğaüstü beslenme biçimimin garipliğinden ileri geliyordu. Beslenerek güç kazanma kapasitem olmasa, muhtemelen annemden daha sert olamazdım. *Gerçek Kızıl Azrail ayağa kalkabilir mi?*

Sonra bu düşünceleri bir kenara ittim ve kapıya vurdum. Kişisel kimlik krizimi daha sonra, birisinin hayatı tehlike-de değilken yaşayabilirdim. Birisi acınmayı hak ediyorsa, o da almaya geldiğimiz kadındı ve kapının arkasından gelen boğuk hıçkırıklara bakılacak olursa, onunla tanışmak üzereydim.

Gergin bir ses, “Kim o?” diye seslendi. Onu, zihinsel bariyerlerime rağmen seçebildiğim, *şu anda kimseyle görüşecek halde değilim*, düşüncesi takip etti.

Canayakın bir sesle konuşmaya çalışarak, “Yeni taşındık,” dedim. “Bu kediyi dışarıda gezinirken buldum, sahibinin kim olduğunu biliyor musunuz diye soracaktım.”

Elimde bir hayvan taşıma kutusuyla dikildiğim düşünülürse, bu aklıma gelen diğer fikirlerden daha mantıklıydı. Kapı hafifçe aralandı, zincir hala takılıydı. Kadın temkinli olmakla doğru bir şey yapıyordu ama hiçbir sürgü ya da zincir peşindeki şeyi durduramazdı. Taşıma kutusunu kaldırıp kadına kedimi göstermeden önce onun mat sarı saçlarını ve gözyaşlarıyla lekeli yüzünü gördüm.

Kadın, “Bir saniye,” diye geveledi. Kapı kapandı, sonra zincir kaydırılarak açıldı. Kadın bu kez kapıyı tamamen açarak Helsing’e baktı.

“Onu daha önce buralarda görmedim,” dedi.

Bones’un gözleri, trafik ışığı kadar parlak, yeşil bir renkte ışıldadı. Kadın daha iç çekmeden bu gözlerin derinliklerine hapsoldü, Bones ona bizi içeri almasını söylediğinde sessizce geri çekildi.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve kadının dairesinin halini görünce yüzümü buruşturdum. Kanepe ters dönmüş, lambalar ve masalar parçalanmış, mutfak dolapları menteşelerinden sökülmüştü ve yerde çok sayıda kırık tabak parçası vardı. Ya Kramer’ın işiydi ya da kadının ciddi öfke sorunları vardı.

Bones gözlerini kadınıninkilerden ayırmadan, “Bunu kim yaptı?” diye sordu.

Kadının yüzü ızdırapla doldu. “Adını bilmiyorum. İstemediği takdirde onu göremiyorum bile.”

Benim için yeterliydi ama Bones ona bir soru daha sordu. “Ne kadar zamandır sana geliyor?”

“Üç haftadan fazla oldu,” diye fısıldadı kadın.

Bones'la birbirimize kasvetli bakışlar attık. Beklediğimizden daha uzun zaman olmuştu. Kramer kurbanlarını eylülün sonunda korkutmaya başlamışsa, suç ortağını çoktan seçmiş olması mantıklıydı. O pis yardımcısı, Kramer'ın kadınları nereden kaçıracağını biliyorsa, hayaletin yararı olmaydı. Kramer da izlerini Elisabeth'in üç kadından ilkinin ancak beş haftada bulabileceği kadar iyi örtüyorsa, bizim hayalet diğer iki kadını yalnızca on yedi günde bulabilecek miydi?

"Korkma ama bizimle gelmen gerek," dedim kadına.

Kadının yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ama onu kapiya doğru götürdüğümde itiraz etmedi. Bones beni durdurarak kadının yatak odası olduğunu varsaydığım yeri işaret etti.

"Birkaç parça eşya toplasın ve kendisi için en değerli şeyleri alsın. Bunlar sonradan kendisini daha rahat hissetmesine yardımcı olur. Ben de ne olur ne olmaz diye adaçayı yakacağım."

Bones en stresli koşullar altında bile bir kadına kendisini iyi hissettirmeyi bilirdi.

"Haydi, çabucak valiz toplayacağız," derken gözlerimdeki ışıkları yaktım. "Duygusal bakımdan senin için en değerli olan şeyleri almayı unutma."

Yanağından bir damla daha yaş süzülen kadın, "Yapamam," dedi.

"Tabii ki yapabilirsin," diye mırıldanarak onu yüreklendirdim. Sonra, haliya bir kez daha baktıktan sonra kadını kucaklayıp yerden kaldırdım. Yoksa çıplak ayakları cam

kırıkları yüzünden paramparça olurdu. Kadından yayılan bakır kokusuna bakılacak olursa, bizi içeri almak için kapiya yürürken ayakları kesilmişti. Kapiya bakmadan önce neden ayakkabı giymemişti?

Dairenin geri kalanı kadar harap halde olan yatak odasına girdiğimizde cevabımı aldım.

Yeni bir nefret dalgasıyla, “Piç kurusu,” diye fisıldadım.

Kadının dolabının haline bakılacak olursa, Kramer giysilerin hepsini mahvetmişti. Tayyörler, elbiseler, bluzlar, pantolonlar... Hepsi lime lime bir kumaş yığınının ibaretti. Şifonyer çekmeceleri ters çevrilmişti ve içlerinden yırtık giysi parçaları dökülüyordu. Kramer, kadının ayak-kabılarını bile parçalamıştı.

“Benim için önemi olan hiçbir şey yok. Hepsini mahvetti,” diyen kadının sesindeki kabulleniş, sözlerini daha da yürek paralayıcı kılıyordu.

Öfkeden ellerim titriyordu. Kramer, öldüğünden beri kadınları evlerinden çekip alamıyor, onları merhametsizce hapsedemiyordu. Bunu telafi etmek için evlerini hapishanelere dönüştürüyordu. Yanımdaki kadın -adını hala bilmiyordum- üzerine bornoz giymediği sürece evinden çıkmayacaktı.

“Endişelenme, seni güvenli bir yere götürüyoruz,” diye söz verirken, onu yeniden kucağıma aldım.

Helsing uzun uzun hırladığında, yatak odasından henüz çıkmıştım.

YİRMİ ÜÇ

BONES GÖZ AÇIP KARAYINCAYA DEK, İKİ AVUÇ dolusu yanan adaçayıyla önümde belirdi. Kadını tek kolumla tutup boş elimle kendi adaçayı zulama ulaşmaya çalıştım ama bir şey, başımın arkasına dengemi kaybetmeme yol açacak bir güçle çarptı. Bones dönerek ikimizi birden tuttu ve duvara doğru itti, bedeni ve o bariyer, bizi başka saldırılardan koruyan bir kalkan görevini gördü.

Bu kez beynimin neyle dağıtıldığını kocamın omzunun üzerinden görerek, “Kapı,” diye mırıldandım. “Pislik bana yatak odası kapısıyla vurmuş!”

“Çıkın dışarı,” diye tısladı öfke dolu bir ses.

Yaram kapanmadan önce saçlarım kanla ıslanmıştı ama başta hissettiğim baş dönmesi yok oldu, şimdi iyi ve öfkeliydim. Kırık tabaklar havalanıp Bones’un bedenine camdan bıçaklar gibi saplandığında öfkem iyice arttı.

Kadın çığlık atmadı ama korkunç bir ağıt sesiyle gözlerini sımsıkı kapattı. Tekrar tekrar, “Hayır, hayır, hayır,” demeye başladı.

Bones’un bizi sıkıştırdığı daracık yerden kurtarıp bir tutam adaçayı alacak ve bitkiyi yakacak kadar kollarımı kurtarabildim. Ben bunu yapana kadar Kramer kanepeyi uçurup Bones’a çarptırdı. Darbe, cam parçalarını sırtına daha da gömerken kocamın acısının bilinçaltımda yankılandığını hissettim. Ama Bones dişlerini sıkarak darbeye dengesini bir santim bile bozmadan katlandı. Sonra görünmeyen hayalete vahşice sıırttı.

“Elinden bu kadarı mı geliyor?”

Kramer öfkeyle uluyarak, henüz görünür olmasa bile yerini belli etti. Nişan alarak otları fırlatırken, adaçayının odanın diğer ucuna uçmasını sağlayacak kadar güç kullandım. Acı dolu bir uluma duyuldu ve şeytani bir tatminle gülümsememe sebep oldu. O yöne bir avuç adaçayı daha fırlattım ama Kramer hareket etmiş olacaktı ki bunu takip eden tek ses, hayaletin koparıp bize fırlattığı dolap kapaklarının tıngırtısıydı. Parçalardan biri Helsing’in kutusuna çarparak kedimin ciyaklamasına sebep oldu ama kutu sağlam bir maddeden yapılmıştı ve kedimi darbeden korudu.

Duvara hala onu kendim alamayacak kadar sıkıca mıhllanmış olduğum için, Bones’a telaşla, “Kedi,” dedim.

Bones yerinden kıpırdamadı ama kutuya baktı ve aurası, görünmez havai fişekler fırlatmış gibi kıvılcımlandı. Kutu, duvarın kenarında kaydı, yoldaki tahta ve cam parçalarını

itip geçti ve Bones'a, ayağını kullanarak bacaklarımızın arkasındaki korunaklı yere sokabileceği kadar yaklaştı.

Daha kocamın gücünü kullanış biçimine hayran olamadan dairenin kapısı güm güm çalınmaya başladı ve bunu, "Bu kadarı da fazla Francine. Bu kez polis çağıracağım!" diye bağırان bir kadın sesi takip etti. Sonra Elisabeth, duvarlardan birinin içinden geçerek eve daldı. Fabian da hemen arkasındaydı.

"Kramer," diye bağırdı Elisabeth. "Neredesin *schmutz*?"

Mutfağın yanında daireler çizen bir girdap belirdi ve Engizisyoncu'nun uzun boylu, ince bedeni belirene dek rengi koyulaştı.

"Buradayım *hure*," diye tısladı hayalet Elisabeth'e.

Elisabeth, Kramer'a doğru uçup yumruklarını sallamaya başladığında şoka uğradım. Bones'la ben aynısını yapmaya çalıştığımızda, yumruklarımız hayaletin içinden geçivermişti ama bu kez öyle olmadı. Engizisyoncu'nun başı, Elisabeth'in nakavt eden türden yumruğuyla yana yattı. Sonra Elisabeth, Kramer'ın kasiğine acımasızca tekme indirince, hayaletin diz çökmesine ramak kaldı. Eti kemiği olan biri Kramer'a zarar veremiyordu ama aynı kural, belli ki başka bir cisimsiz varlık, üstüne saldırdığında geçerli olmuyordu.

Bütün bunlar olurken kadın -Francine?- kendi cehenneminde kaybolmuş gibi görünerek hiç durmadan hırıltılı bir sesle, "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyordu. Bones'un omzunun üzerinden, Kramer'ın Elisabeth'ten üstün çıkmaya başladığını gördüm. Kadının karnına, Elisabeth'in

iki büküm olmasına sebep olan sert bir tekme savurdu. Fabian, Engizisyoncu'nun sırtına atlayarak ona tekmeler, yumruklar yağdırdı ama Kramer onu öyle çabasızca yakalayıp fırlattı ki bizim hayalet dairenin duvarından geçip yok oldu. Anlaşılan hayaletler de vampirler gibi yaşlandıkça güçleniyordu. Elisabeth'le Kramer hayalet yaşı bakımından neredeyse akrandı ama Fabian onlardan çok daha gençti ve görünüşe bakılırsa Engizisyoncu'nun eline su dökemezdi.

"Gitmemiz gerek," dedi Bones alçak sesle. "Şimdi, onun dikkati dağılmışken."

Sonra Bones başını çevirerek kulak zarlarımın titreşmesine sebep olacak kadar yüksek bir sesle, "Charles, eve!" diye bağırdı.

Ama Elisabeth'in dayak yediğini görmek, Bones kollarını açık bir niyetle etrafımıza sıkıca sardığında tereddüt etmeme sebep oldu. Elisabeth bir an için benimle göz göze geldi. Sonra kollarını Kramer'a sardı. Karşılığında, karnına yediği gaddarca darbeye rağmen adama sıkıca sarıldı. Fabian etraflarında uçuşuyor, çaresizce müdahale etmeye çalışıyor ama bir sinek gibi kenara fırlatılıyordu.

Elisabeth'in mesajını alarak Helsing'in kutusunu kap-tım ve Bones'a, "Şimdi!" diye fısıldadım.

Ön kapı biz ona ulaştığımız anda açıldı ve duvarda bir delik açmadan dışarı çıkmamıza imkan verdi. Kapıyı ben açmamıştım. Bir kolumu Bones'un boynuna dolamış, diğeriyle hayvan taşıma kutusunu tutuyordum. Bones'un elleri de doluydu, benim uçamayacağım bir hızla bizi fırlatırken, kadınla bize destek veriyordu. Dışarıda, koridorda

duran komşunun gözüne koyu renk bir leke gibi görünmüş olmalıydık. Kadın, cep telefonu ile konuşuyor, görünüşe bakılırsa polise kadının dairesinden gelen gürültüleri tarif ediyordu.

Sonra hepimiz binayı geçtik ve bizim buraya sürdüğümüz arabanın da Spade'inkinin de artık otoparkta olmadığını görmek için yalnızca bir saniye bulabildim. Sonra farklı araçları ayırt edemeyeceğim kadar yükseldik. Şimdi Kramer'ın bizi takip etme ihtimali daha da düşüktü. Bones görünüşe bakılırsa jetlerini öyle bir güçle yüklemişti ki hayaletin hangi yöne uçtuğumuzu ayırt edemez hale gelmesine en fazla bir iki dakika kalmıştı.

Bunun kötü yanı, transta gibi görünen kadını uyandırmış olmasıydı. Kadın nefes alabildiği hızla haykırıyordu ama gözleri sıkı sıkı kapalı olduğundan onu hipnotize edip sakinleştiremiyordum.

"İyisin, bir şeyin yok!" diye bağırdım ama yararı olmadı. Kadın ya beni Bones'un hızından kaynaklanan vınlama sesinden ötürü duyamıyordu ya da benimle hemfikir değildi. Ona olan biten onca şeyden sonra, kadını suçlayamazdım. Daireye döndüğümüzde ona hangi içkiyi istiyorsa koca bir bardak vereceğime dair kendi kendime söz verdim. Aslında, ona bütün şişeyi versem daha iyi olurdu.

Ama o zaman bile, ona vermem gereken yıkıcı haberlerin etkisini azaltamayacaktım: Kadının yaşadığı kabusun biz Kramer'ı bulmadığımız sürece bitmeyeceğini ve onu, bunu yapabilmemiz için yem olarak kullanmamız gerekeceğini söylemek zorundaydım.

Francine bir elinde içi yanan adaçayıyla dolu bir mumluk, diğer elinde çoğu boşalmış bir kırmızı şarap şişesiyle karnepede oturuyordu. Kramer'dan, şu anda Francine'in yaşadıklarını yaşamakta olan diğer kadınlardan ve Bones'la benim vampir olduğumuzdan bahsetmeye ilk başladığımda şişe doluydu. Francine'i dairesinden uçurarak uzaklaştırdığımızda insan olmadığımızı belli etmiştik, bu yüzden kadına başka her şeyi anlatırken, bunu sır olarak saklamaya çalışmamızın anlamı yoktu. Spade, Denise ve annem buraya bizden bir saat kadar sonra gelmişti ama Francine üzerine geldiğimizi hissetmesin diye, başta yanına yalnızca Bones, Tyler ve ben yaklaşmıştık. Diğer herkes kendi müstakil evlerindeydi.

Sebeb alkol müydü, yoksa Bones'un aklına daha önce yerleştirdiği, bize güvенеbileceğine dair telkin miydi bilmiyordum ama Francine bu gerçekleri sandığımdan çok daha sakin karşıladı. Kadının şokta olması ve söylediklerimin çoğunun kafasına dank etmemiş olması da mümkündü ama kadının düşüncelerinden aksi anlaşılıyordu. Birkaç saniyeliğine, "vampir diye bir şey yoktur" ve "bu gerçekten olmuyor" gibi şeyler düşünmüştü ama genelde, ona söylediklerimizin gerçek olduğunu kabul eder gibiydi. Görünüşe bakılırsa, üç hafta boyunca görünmez bir varlığın işkencesine uğramak, kadının paranormal şeylerin var olmadığı düşüncesinden vazgeçmesini sağlamıştı.

Ben sözümü bitirdiğimde Francine, "Deli olmadığımı biliyordum," dedi. "Neler olduğunu anlattığımda kimse bana

inanmadı. Kısa bir süre için onlar haklıymış gibi davranmaya çalıştım. Şizofreniden ya da başka türlü bir ruh hastalığından muzdarip olduğumu, bütün bunları kendi kendime yaptığımı düşünmek istedim ama gerçeği biliyordum.”

Francine şarap şişesine baktı ve kesik kesik güldü. “Bütün bunlar başladığından beri ilk kez içki içiyorum. Arkadaşlarım başka olaylardan ötürü kopma noktasına geldiğimi düşünüyordu. Söylediğim şeyleri gerçekte yaşamama imkan olmadığını kanıtlamak için bir de alkolizmi kullanmalarını istemedim.”

“Ne tür başka olaylar?” diye sordu Bones derhal.

Kadın duraksayınca hemen, “Burnumuzu sokmak istemiyoruz ama bu, çok geç olmadan diğer iki kadını bulmamıza yardımcı olabilir.”

Francine uzun uzun iç çekti, elini güneş ışığı sarısı saçlarının arasından geçirdikten sonra konuştu.

“Annem altı ay kadar önce öldü. Babam ben çok küçükken ölmüştü, bu yüzden büyürken yanımda annemden başka kimse yoktu. Annem ölünce mahvoldum, böylesi de erkek arkadaşım için fazla dramatikti, bu yüzden daha iyi şeylere yelken açtı. Sonra, o bana görünmeye başlamadan hemen önce, birisi daireme girip kedimi öldürdü. Yani, ne tür bir sapık böyle bir şey yapar? Hiçbir şey çalmamış, kedimi öldürüp gitmiş!”

“Bu *korkunç*,” diye fısıldadı Tyler. Konuşurken her zamanki gibi kucağında olan Dexter’a sarıldı.

“Her şey için çok üzgünüm,” diye mırıldandım. İçtenlikle konuşmuştum ama şüpheli yanıma bunu, seri katillerle

ilgili genel bilgilerim ve Kramer'la ilgili özel bilgilerimle kıyaslayarak analiz etti. Elisabeth'le Francine'in yirmilerinin sonlarındaki beyaz kadınlar olmak dışında ortak bir özellikleri var gibi görünmüyordu. Onun için, bu izi takip edemedik ve kedi cinayeti dışında, Francine'in başına gelen her şey, maalesef beklediğim türden şeylerdi. Francine'in yakın akrabaları yoktu, bu da onu Kramer gibi bir sapık için daha çekici kılıyordu. Etrafında ona destek olan yakınları olan birini bir yere hapsedip korkutmak daha zordu.

"Geriye baktığında, Kramer'ın, kedinin ölümünün gerçek suçlusu olabileceğini düşünüyor musun?" diye soran Bones, benim aklıma takılan ayrıntıya odaklanmıştı.

Francine alnını bitkince ovdu. "Sanmıyorum. O kişi içeri girmek için ön kapının kilidini kırmıştı. Ben isteyken yapmıştı bunu ve apartmandaki çoğu kişi gündüz evde olmuyor, bu yüzden kimse neler olduğunu görmemiş. Kramer içeri girmek için hiçbir şeyi kırmıyordu. Yalnızca... Evde beliriveriyordu." Gözyaşlarıyla karışık bir tebessüm. "Sonra da evin içindeki her şeyi kırıyordu. Ama kilitleri değil."

"Cadıya yakın olanları yok etmek," diye mırıldandı Bones. Ağzı çarpıldı. "Birçok cadı duruşmasında, hayvanlara yakın olmak kanıtlardan biriydi. Ve kediler, genelde yakın hayvanlardan biri olarak görülürdü. Bu bir tesadüften ibaret olabilir... Ya da suç ortağının ilk sadakat testi."

Zorla eve girmek, ayrıca yalnızca çarpık bir batıl inançtan ötürü masum bir şeyi katletmek? Evet, böylesi Kramer'ın insan ortağını işe ısıtmak için kullanacağı bir şeye benzi-

yordu. Dahası Kramer, hayvanların, onun varlığını sezebildiğini biliyor olmalıydı. Tyler onu ilk çağırdığında Dexter'ı öldürmeye çalışmıştı. Zavallı köpeğin bacağı hala alçıdaydı ve Helsing de şansı yaver gitmese epeyce hasar görebilirdi. Hedeflerinin sahip olduğu evcil hayvanlardan kurtulmak, o hayvanların, Kramer'ın varlığını konusunda sahiplerini uyaramayacakları anlamına geliyordu.

Adi herif.

Francine gözlerini kırıştıtarak gözyaşlarını tuttu. "Yani kedim, benim yüzümden öldürüldü."

"Bunların *hiçbirinden* sen sorumlu değilsin," dedim ona kesin bir dille. "Suçlu Kramer. O ve ona yardım eden pislik her kimse, o."

"Ama onları durduracaksınız değil mi?"

Yerine getireceğimden emin olmadığım türlü şey için söz vermeden önce, gözlerimi Francine'in umutla dolu yüzünden ayırmam gerekti.

Bones'un sakın, koyu renk gözlerine bakarak, "Kesinlikle deneyeceğiz," dedim, "sen de bize yeni bir ipucu verdin."

YİRMİ DÖRT

SABAH GÜNEŞİNİN IŞIĞINDAN KORUNMAK İÇİN elimi gözlerime siper ederek, “İşte burası,” dedim.

Madigan patron olduğu için Yurt İçi Güvenlik’in veri tabanına ulaşamıyor olabilirdim ama bizi buraya getiren bilgilerin çoğu, belli bir ücret ödemeye razı olduğunuz takdirde, kamu malıydı. Sioux City Polis Karakolu’nun veri tabanına izinsiz girince, ihtiyacımız olan şeylerin geri kalanını da elde etmiştik. Son iki ayda, Sioux City’de yaklaşık 106 evde hırsızlık olayı rapor edilmişti. Kapı kapı arama yapacak olsak bu yüksek bir rakamdı ama bunlardan yalnızca otuz sekizi, yalnız yaşayan kadınların evleriydi. Onu da on sekizle kırk beş yaş arasındaki, hırsızlığın evcil hayvanlarının yaralanması ya da ölümüyle sonuçlandığı kadınlara indirgediğimizde, sayı bire düşüyordu.

Ölü evcil hayvanlarla Kramer arasındaki bağlantı konusunda yanılmıyorsak, kalan kadınlardan birini Francine’in

bize öyküsünü anlatışından altı saat sonra bulmuşuz demkti. Belki bu yeni kadın bize Kramer'ın son kurbanını bulmamızı sağlayacak bilgiler verebilirdi. Sonra gerçekten zor olan kısma başlayabilirdik: Kramer için, hayaleti içine çekebileceğimiz yeni bir tuzak hazırlamak. Malzemeler elimizdeydi. İhtiyacımız olan tek şey, içinde akarsuyu olan yeni bir yerdi.

Ama bütün bunları, Madigan bizi bulup işimize tekrar çomak sokmadan yapmalıydık. İyimser kalmayı prensip edindiğimden, başarma ihtimalimizi hesaplamaya niyetim yoktu.

Lehimize olan bir şey vardı: Lisa Velasquez'in evinde kalbi atan biri vardı. Arabadaki saate baktım. Sabahın 10:17'si, yani vampirler için iğrenç derecede erken ama insanların işe gitme saatinden geç. Belki de Lisa o gün işe gitmemişti. Belki akşam vardiyasında çalışıyordu.

Belki de bir hayalet ona öyle feci işkence ediyordu ki kadın tıpkı Francine gibi, tuhaf davranışlarından ya da sıklıkla gitmemesinden dolayı işten kovulmuştu.

Bones, Lisa'nın yaşadığı tek katlı evi süzerken, "Kediyi de getirmeliydik," diye mırıldandı. Yanılmıyorsak, Kramer içeride, eşiği aşmamızı bekliyor olabilirdi.

"Helsing'in öldürülmesine iki kez ramak kaldı. O teşebbüslerin kasti olduğundan bayağı eminiz, bu yüzden kedimi kaybetmeyi göze almayacağım. Ayrıca Helsing, zaten Kramer üzerime atlamadan ancak iki saniye önce tıslıyor."

"Beni endişelendiren, son dört saldırısından üçünün öncelikle sana yönelik olması," diye cevap verdi Bones gergin bir sesle.

“Ne diyebilirim?” Alaycı bir tebessüm. “Karşı konulmaz biriyim.”

Bones bana bu konuda boşu boşuna espri yaptığımı belli eden bir bakış attı ve dumanı tüten adaçayıyla dolu iki bardak verdi. Sonra kendine de adaçayı alarak yanan diğer iki kabı arabada bıraktı. İkimizin de palto ceplerinde adaçayı ve çakmak vardı ama bu kez onları yakmak için beklemeyecektik. Evet, kapıyı açan kişiye tuhaf görüneceğimiz kesindi ama böylesi, bizi endişelendiren en son şeydi.

İkimiz kapıya doğru yürürken, “İlginç bir şey duyuyor musun?” diye mırıldandım. Zihinsel kalkanlarımı elimden geldiğince ama seslerin beni sersemletmesine izin vermeyecek kadar indirmiştim. Ancak tanıdık olmayan sesleri ayırt etmekte henüz Bones kadar iyi değildim ve Lisa kalabalık bir iş bölgesinin sınırında yaşıyordu.

Bones gözlerini kapattı, gücü bir an etrafımızı sardı. “İçerideki her kimse, uyuyor,” dedi.

Böylesi, işimizi kolaylaştırıyordu. Etrafıma bakındım, bizi izleyen bir komşu görmedim, sonra da en yakın pencereye yürüyerek içeri göz attım. Şansımız yoktu, perdeler çekiliydi. Bir sonraki pencereyi denedim. Yine aynı şey. Bones niyetimi kavradı ve evin arka tarafına doğru yürüdü.

Bir iki saniye sonra, “İşte,” diye seslendi.

Sesine bakılacak olursa aradığını bulmuştu. Durduğu yere varmama kadar geçen birkaç saniyede, kayarak açılan pencereyi aralamıştı. Ya onun kilidini açmak için aklını kullanmış ya da ileri uzanıp doğru açıdan çekmişti, her ikisi de hemen hemen aynı zamanı alırdı.

Bones'un peşinden pencereden girdim ve içerideki, Lisa'nın sıkı sıkı çektiği perdeleriyle saklamaya çalıştığı yıkımı gördüğümde dudaklarım gerildi. Bones, düzenli kalp atışlarını takip ederek Lisa'nın yatak odasına gitti. Kadının odası, Kramer'in Francine'in evinde yaptığı şeye o kadar benziyordu ki kuşkumuzu doğrulamak için Lisa'yı uyandırıp sorgulamamıza gerek kalmadı. Ayrıca, hızlı davranmamız gerekiyordu.

Bones yanan adaçayını bırakıp elini uyuyan kadının ağzına kapattı ve Lisa irkilerek uyandığında attığı çığlığı bozdu. Kadının nabızı birden çılgınca atmaya başlayıp aklı korkuyla dolunca suçluluk hissettim. Ama Bones, onu güvenli bir yere götürdüğümüzü ve zarar vermeyeceğimizi söylediğinde, kadının kalbi neredeyse normal ritmine kavuştu ve düşünceleri, Bones'un bakışlarıyla aklına yerleştiği telkinleri yansıtır oldu.

Kadını kucakladığımızda ve örtüler üzerinden düştüğünde, üzerinde vücudunun çoğunu örtmeyecek kadar lime lime bir gecelik olduğunu gördüm. Kramer'a sessizce, *piç kurusu*, diye küfrederken paltomu çıkardım.

"Hayır," dedi Bones alçak ama sert bir sesle. "Benim paltomu giyebilir, sen adaçayını yakınında tutacaksın."

Onunla tartışmak yalnızca zaman alırdı ve Kramer her an gelebilirdi. Bones paltosunu çıkararak Lisa'ya verdi. Bones'un bakışlarının gücünden ötürü hala mekanik bir ita-atkarlık içinde olan kadın paltoyu giydi. İradesini elinden almanın gerekli olması hiç hoşuma gitmiyordu ama o an için, kadının bizimle derhal işbirliği yapması kendi iyiliğineydi.

Bones'a fazladan birkaç paket adaçayı ve iki çakmak verdim, kocam da onları pantolonunun ceplerine koyduktan sonra yanan kapları tekrar eline aldı.

Bones kadının yatak odasından ön kapıya doğru yürürken gözlerini dikkatle etrafta gezdirdi ve "Doğruca arabaya Lisa," dedi. Ben yol boyunca kendimi hazırlamış haldeydim, kırık mobilya ya da tabak parçalarının birden havalanıp bize çarpmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı.

Ön kapıyı açtığımızda yine bütün kaslarım gerildi. Kapının geriye savrulup bize doğru uçmasını bekliyordum ama diğer tarafta bizi bekleyen tek şey parlak gün ışığıydı. Arabaya dokunulmamış gibi görünüyor, ön taraftaki bardaklıklarda hala adaçayları yanıyor ve arabanın içini ince bir duman örtüsüyle dolduruyordu.

Ben de Lisa'yla birlikte arka koltuğa binerek kadının dumandan boğulmaması için pencereyi araladım ama hayalet kovucu dumanın tamamen kaçabileceği kadar açmadım. Sonra Bones mahalleden, iki kişinin evlerinden bize bakmasına sebep olacak kadar hızla çıktı ama Kramer'dan hala iz yoktu.

Hissettiğim iç rahatlığına şüphe karışmıştı. "Sence şu anda başka bir yerde mi? Yoksa onu doğruca Francine'e götürmemizi istediği için mi oradan sağ salim uzaklaşmamıza izin verdi?"

Bones dönüp bana bakarak, "Bunun bir önemi yok," dedi. "Doğruca müstakil eve gitmiyoruz."

"Öyle mi?" Benim için yeni bir haberdi.

Bones'un ağız kıvrıldı. "Evet, bu yüzden gözlerinin ışığını yakacak ve kadına *çok* sakın kalmasını söyleyeceksin, yoksa önümüzdeki on dakika içinde, kulaklarını parçalayacak kadar yüksek sesle bağırmaya başlayacak."

Bir mısır tarlasının sonunda arabadan indik ve Bones yolun geri kalanında bizi, hayaletlerin yarım millik bir yükseklikten sonra takip edemeyeceği açıklamasıyla uçurdu. Bones bunu söyleyince, Fabian'ın ve gördüğüm bütün hayaletlerin, seyahat ettiklerinde hep binalara ya da zemine yakın durduklarını fark ettim –tabii bir uçağa ya da öyle bir şeye biletsiz binmediklerinde. Bones bizi Lisa'nın fazla üşümeden ya da oksijensiz kalmadan dayanabileceği yüksekliğe kadar çıkardı. O yükseklikte bizi açık sabah semasında seçmek zor olurdu ama Bones daha da iyi kamufle olabilelim diye, yanma etrafımıza saracağımız açık mavi bir çarşaf almıştı. Belki de uçmaya daha çok alıştığım da, ben de böyle her ayrıntıyı dikkate alırdım ama şimdilik, inerken yere çakılmamak, elimden gelenin en iyisiydi.

Lisa'yı eve yerleştirip ona Kramer'la ilgili her şeyi anlattığımızda, hikayesinin tuhaf bir biçimde Francine'inkine benzediğini gördük. Kadın boşanmıştı, kardeşi yoktu ve babası hayatta olsa da sağlığı bozuktu ve huzurevindeydi. Lisa'nın da şansı son zamanlarda yaver gitmiyordu. İyi maaş veren işini birkaç ay önce kaybetmişti çünkü şirketi küçülme yoluna gitmişti ve evine ipotek konmak üzereydi. İki yarı-zamanlı işte çalışmak evin ödemelerini yapmasına yetmiyor-

du ve çalıştığı için işsizlik sigortası alamaz olmuştu. Tüm bunlara kedisinin ölümüne sebep olan garip hırsızlık olayını da ekleyince, Lisa'nın arkadaşları, kadının görünmez bir şeyin evine saldırdığına dair iddialarını, stresini paranoyak sanrılar şeklinde dışa vurmasına yormuştu.

Lisa, ona işkence eden hayaletin aynı şeyi başka kadınlara da yaptığını duyunca çok üzülse de Francine'le tanıştığı için memnun gibiydi. Yine de ona inanmakla kalmayıp neler yaşadığını harfi harfine bilen biriyle tanıştığı için Lisa'nın içinin neden rahatladığını anlıyordum.

Aynısı Francine için de geçerliydi. Bones'la ikimiz kadının halinden anlıyor olabilirdik ama Lisa'yla konuştuğunda hissettikleri çok ayırdı. İkisi, ancak hayal etmeye çalışabileceğimiz ama onlar gibi birinci elden tecrübe etmediğimiz bir savaştan sağ çıkmıştı, bu yüzden anlayışımız sınırlıydı.

İkimiz kadının bütün sorularına cevap verdikten sonra, Bones grubun geri kalanına bilgi vermek için yan eve geçti, ben de Lisa'yı yukarı, Francine'in odasına götürdüm. Orada, yatabileceği ikinci bir yatak ve temiz giysiler vardı. Sonradan ikisi için de yeni kıyafetler sipariş edecektim ama o an için onları yalnız bıraktım. Francine yalnızca birkaç saat uyumuştı, Lisa'nın da uzun uzun dinlenmeye ihtiyacı var gibiydi. Kramer onları hedef aldığından beri ikisinin de doğru düzgün uyuduğunu sanmıyordum ama komodinlerinin üzerinde yanan adaçayları, evde bizi uyarma yetisi olan iki hayvan ve kadınları korumaya hazır iki vampir-ayrıca yakında iki vampir daha- vardı. Daha güvende olamazlardı.

Tyler üzerinde eşofman ve kolsuz bir tişörtle mutfağa girdi. Yanaklarındaki belli belirsiz izlere bakılacak olursa, yataktan yeni kalkmıştı. Son birkaç haftadır bizle kalan Tyler'ın uykuda ve uyanık olduğu saatler çarpıcı bir değişime uğramıştı.

Saat öğleden sonranın ikisiydi ama adam, "Günaydın," diye geveledi. "Kahve ister misin?"

Sosyal olmak için onunla birlikte kahve içiyordum ama Bones'un kanı gözde içeceğim olmadan önce bile kahveyi sevmezdim.

"Almayayım. Dün sabahtan beri uyumadık, bu yüzden birkaç saatliğine uzanacağız. Ha, bir de yeni bir misafirimiz var."

Tyler'ın ağzı kulaklarına vardı. "Şimdiden bir kadın daha buldunuz, öyle mi?"

Tyler biz Lisa'nın bilgilerine ulaşmadan önce uyuyakalmıştı. Biz de giderken onu uyandırmak yerine annemden buraya gelip Tyler'a ve Francine'e göz kulak olmasını istemiştik. Ben de uzun zamandır hissetmediğim bir neşe hissederek sııttım.

"Adı Lisa, şu anda Francine'le birlikte yukarıda."

Tyler yumruğunu uzattı, ben de yumruğumla ona dokundum. "İyi iş Kedicik."

"Yalnız yapmadım," diye karşı çıktım ama iltifatı hoşuma gitmişti.

Sonunda ilerleme kaydediyorduk. Elisabeth'le Fabian hala son hedefin kimliğini tespit etmek için Kramer'ın izini sürüyordu ama biz de bu arada boş boş oturup takvimdeki

günlerin tekinsizce geçişini izlemek zorunda kalmayacaktık. Son kadını aramak için kullanabileceğimiz tek şey, polis raporları değildi. Listeyi daraltmak için hayvan mezarlıklarındaki, veteriner muayenahanelerindeki, hayvan yakma şirketlerindeki, hatta ilçedeki kuduz aşısı kayıtlarındaki bilgilere bile bakabilirdik. Bunların arasında bir şey, bizi son kadına götürecekti.

Yukarı kattaki Dexter, iniltiyle havlama arası bir ses çıkardı. Helsing de evin başka bir yerinden miyavladı. Tyler da ben de gerildik. Pantolonumun cebinden adaçayı çıkardım ve Bones müstakil eve paldır küldür dalmadan önce yaktım.

Elinde bir avuç yanan adaçayıyla, “Nerede o?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye fısıldayarak merdivenlerden yukarı, Francine’le Lisa’nın odasına fırladım. Tanrım! Ya Kramer şimdi oradaysa ve kadınlara, ben onlara nihayet güvende olduklarını söyledikten sonra zarar veriyorsa?

Müstakil evin dışından bir erkek sesi, “Cat!” diye bağırdı.

Kadınların odasının kapısını çat diye açmak üzereyken donakaldım. O sesi tanıyordum ve bir hayalete ait olmasına rağmen, beklediklerimden biri değildi.

Bir kapının bir gümbürtüyle açılması, Spade’in sözlerinin etkisini vurguladı. “Cat, amcan bahçede.”

YİRMİ BEŞ

MIRILDANARAK, ODALARINA DALDIĞIM İÇİN Francine'le Lisa'dan özür diledim ve merdivenlerden neredeyse az önce tırmandığım hızla indim.

Bones, "Charles, kadınlarla birlikte içeride bekle," diye mırıldanarak Spade'in yanından geçip dışarı çıktı. Ben de aynısını yaptım ve dışarı çıkarken adaçayını en yakındaki mumluğun içine bıraktım.

Don bir sıra çalının üzerinde süzülüyor, kollarını üzerlerindeki bir şeyi silmek istercesine ovuşturuyordu. "O şeyi üzerimden temizleyemez misin?" dedi, elinde hala iki avuç dolusu adaçayı tutan Bones'a. "Canımı yakıyor. Onun yüzünden eve bile giremedim."

Hayretle, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum. Don bizi orada arayabilir diye Blue Ridge'deki evimizde bir vampir bırakmıştı. Ama bunu vampir bizi arayabilsin ve Dondan gelen mesajları aktarabilsin diye yapmıştı. Vampir bildi-

ğim kadarıyla, bırakın Sioux City’de kaldığımızı, Iowa’da olduğumuzu bile bilmiyordu.

“Sence nasıl gelmiş olabilirim? Kendimi kargoya vererek mi?” dedi Don aksi aksi. “Şimdi her zamanki gibi ukalalık etmenin zamanı değil Cat.”

Adaçayını hala bırakmayan ama Don’a da yaklaşmayan Bones, “Kahrolası soruya yanıt ver,” diye araya girdi.

Don öfkeyle iç çeker gibi bir ses çıkardı. “Fabian’ın sözü-nü ettiği o çılgın enerji otobanlarından birine sıçramadan önce *odaklanarak*. Ayrıca hiç de onun söylediği kadar kolay değildi. Sizi bulmadan önce nerelere düştüm, bir bilerseniz.”

“Fabian bunu ne zaman söyledi?” diye sordu Bones. Bense kendimi bedenim buzla doluyormuş gibi hissederek amcama bakıyordum.

Don, Bones’a sinirli sinirli baktı. “Sözümü kesmeyi bırakır mısın? Fabian’ın bunu ne zaman söylediğini biliyorsun. Sen de oradaydın.”

“Kimse sana yerimi söylemeden mi buldun beni?”

Ama Marie’den ödünç aldığım güçler yok olmuştu! Kalıntıları çağıramadığımda bu kanıtlanmıştı ve başka hiçbir hayalet de rastgele beni bulmamıştı –ayrıca hayaletlerin hareketlerini de kontrol edemez olmuştum.

Don sert bir sesle, “Evet Cat,” dedi. “Öldüğümde, bana bunu yapabileceğimi sen söylemiştin, unuttun mu? Şimdi işe yaradığına şaşıyor musun?”

Evet, şaşıırıyordum. Hatta şoka uğramıştım ve dilim tutulmuştu. Bones tek kelime etmeden dönüp eve girdi. İçeri girdikten sonra Spade’e alçak sesle bir şeyler mırıldandığını

duydum ama cümleleri tam olarak seçemedim. Spade bundan hemen sonra kendi evine dönmek üzere çıktı.

Amcam diğer vampirlerin ne yaptığını umursamıyordu. Bana bakarak var olmayan kaşını çekiştiriyordu.

“Madigan’ın sahte pişmanlık dönemi bitti. Şimdi tahmin et bakalım, nelere karşı yeni güvenlik önlemleri uygulanıyor? *Hayaletlere*. Mağarada ve eski evinde yaptığın her şeyi kopyaladı, tesisi marijuana, sarımsak ve yanan adaçayıyla doldurdu. Tabii bir de kızıl ötesi kameralar ve kayıt aygıtları var. Bırak Tate’le konuşmayı, Madigan’ı bile takip edemiyorum.”

“Şu anda benimle ilgili özel bir şey hissediyor musun?” diye sözünü kestim, beni kendi kendine bulmuş olmasının doğuracağı sonuçları hala aklımdan çıkaramıyordum.

“Bir cümleyi birisi sözümü kesmeden bitirmek istemem anormal mi?” diye çıkıştı Don.

Hissettiğim şok dehşete dönüşürken, amcamın yanına gittim. “Bu çok önemli, soruya cevap ver!”

Amcam yine öfkeli bir ses çıkardı ama sonra elini kısaca koluma sürttü.

“Sen... Titreşiyorsun. Buna başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Başkaları, insan da vampir de gulyabani de olsa bunu yapmıyor.” Sonra Don kaşlarını çatarak elini yine üzerimde dolaştırdı. “Ama şimdi daha yumuşak. Seni ilk gördüğümde çok daha güçlüydü.”

“Kıvılcım var ama ateş yok,” diye fısıldadım sonunda anlayarak.

Amcam kaşlarını çattı. “Anlamadım?”

“Tıpkı önceki gibi, ellerimden kıvılcımlar saçılıyordu ama Vlad’ın kanından aldığım pirokinesis gücünü kaybetmiştim, o kıvılcımları ateş seline dönüştüremiyordum.” Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürümeye başladım. Sonra Don’un beni takip edemeyeceğini fark ederek durup tekrar döndüm. “Beni bulmaya çalışırken, gittiğin yerlerden biri New Orleans mıydı?”

Amcam kaşlarını daha da çatı. “Evet. Doğruca İç Savaş’tan önce yapılmış gibi görünen büyük bir eve gittim ama oranın etrafında da burada olduğu gibi bir bariyer vardı. İçeri giremedim.”

Boşluğu zihnimden, *Marie’nin istenmeyen hayalet ziyaretçilere karşı kendini koruma yöntemi*, diye doldurdum. Don benim vücudumda artık yalnızca izleri kalmış olan gücün asıl kaynağına çekildiğini, New Orleans’ın gulyabani kraliçesinin burnunun dibine girdiğini bilmiyordu.

Ama o izler, Kalıntılar’ı çağırmaya ya da hayaletleri istediğim gibi yönetmeye yetmese de Don’un gelişine bakılacak olursa, belli ki kararlı ve güçlü bir hayaletin beni bulmasına yetiyordu. Ve amcam zayıf da olsa içimde kalan o güç şeridini takip edebildiyse, nerede olduğumu öğrenmeyi çok isteyen başka bir hayalet de edebilirdi. Ne de olsa o hayaletin kurban etmeyi planladığı iki kadını kaçırmıştım.

İşıl işıl aydınlatılmış arka bahçeye bakarak, “Eve girmeye çalıştın ama adaçayı seni yaktığı için geri uçtun, öyle mi?” diye sordum.

Don neredeyse bitkince başını salladı. “Evet.”

İki hayvan da bir hayalet eve girmeye çalışınca tepki vermişti ama amcam bahçede, evden on beş metre uzaktayken, Helsing'in de Dexter'in de sesi çıkmıyordu. Don'un yakınlardaki tek hayalet olmayabileceği gerçeğini kavrayarak ön kapıya yaklaştım.

Kasvetle, *Elisabeth'le Fabian doğruyu söylüyormuş*, diye düşündüm. Kramer onları hiç takip etmemişti. Hayır, Engizisyoncu bizi Ohio'daki otelde nasıl bulduysa, Spade'in evinde de öyle bulmuştu: Marie Laveau'dan bana uzanan o doğaüstü izi takip ederek. Zavallı Fabian o bağlantının hala aktif olduğunu bile fark etmemiş olmalıydı çünkü beni aramasına gerek kalmamıştı. O ve Elisabeth, nerede olduğumu baştan beri biliyordu.

Sırtımda hissettiğim güç, arkamda, kapının ağzında beliren Bones'a aitti. Arkama baktım ve bana uzattığı iki avuç dolusu yanan adaçayını gördüğümde ağzımı açmadım. Tyler yakında duruyordu. Dexter adamın kollarında, kelim ayaklarının dibindeki kutunun içindeydi. Bones ya Don'la konuşmamıza kulak misafiri olmuş, ya da durumu kendisi çözmüştü.

"Hepsinin buradan gitmesi gerek," dedim.

Bones cevabını fısıldayarak vermek için eğildiğinde, dudakları kulağıma sürtündü. "Birazdan gidecekler Kedidik."

Güzel. Benden çok uzakta olmaları gerekiyordu, yoksa işkencecilerini doğrudan kapılarına getirecektim. Tabii hala getirmediysem.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım, sonra da etrafımdaki her bir sese, her bir kıpırtıya dikkat ederek Don'un

yanına gittim. Amcam kapıdan yalnızca yirmi metre uzak-
taydı ama o uzaklık, attığım her adımla büyüyordu.

Ona dokunabilecek kadar yaklaştığımda, “Şimdi git-
men gerek,” dedim. “Beni yarın yine bul.” Sonra sesimi
yalnızca onun duyabileceği kadar alçak tutmaya çalışarak
beni nerede bulacağını fısıldadım.

Ben sözümü bitirir bitirmez Don, “Neler oluyor?” diye
sordu.

Bones sertçe, “Yeğenini dinle ve git,” dedi.

Don itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama Ian’ın, “Gel-
dik Crispin!” bağırması amcamın dikkatini dağıttı. Kızılımsı
kahverengi saçlı vampir, dünyada hiçbir tasası yokmuş gibi
kaldırımında yürüyordu. Annem de onun peşinden geliyordu
ve pijamalarına bakılacak olursa yeni uyanmıştı. Spade’le
Denise onları geriden takip ediyor, ikisi de bahçeyi benim
gibi temkinli gözlerle tarıyordu. Koşa koşa eve girmek isti-
yordum ama onlardan başka birisi bizi izliyor olabilir diye
şüphe çekmek istemeyerek bekledim.

Bones kapıdan çekilerek hepsinin girmesine izin verdi.
On saniye geçmiş geçmemişti ki Francine, annem ve Ian
dışarı çıktı. Annem kollarını Francine’e arkadan kucaklar
gibi sarmıştı. Ian bize sırtı, sonra annemi iki koluyla bir-
den sardı ve nosferatu hızıyla birden fırlayıp havalandı.

Don daha, “Nereye gidiyorlar?” demeyi ancak başarmış-
tı ki bahçenin diğer tarafındaki çalılar, içlerinden büyük,
görünmez bir güç geçmiş gibi patladı.

Artık soğukkanlı davranmaya gerek yoktu! Eve doğru
koştum ve ön kapıdan yayılan duman seli beni daha eve gi-

remeden sardı. Duman öyle yoğundu ki bahçeye sızıyordu. Duman ona dokunduğunda, amcam haşlanmış gibi geri sıçradı.

“Sana gitmeni söylemiştim ihtiyar,” diye mırıldandı Bones. Sonra beni içeri çekti ve bahçeden kopan Almanca ulumalar, Don’un sözlerini boğdu.

Tyler oturma odasındaaydı, karoların üzerinde bir öbek adaçayı yanıyor ve bir vantilatör, dumanı mitralyöz gibi dışarı yolluyordu. Bones ön kapıyı çarparak kapattığında Tyler vantilatörü durdurdu ve odada birikmeye başlayan grimsi pustan dolayı hafifçe öksürdü.

Perküsyon gümbürtüsüne benzeyen bir sesin ardından camlar patladı. Camlar üzerimize yağmaya başlamadan önce Tyler’ı yüzüstü yatırdım, ben de üzerine abandım. Lisa yukarı katta çığlık attı ve bunu, müstakil evin duvarlarına ağır bir şeyin çarpma sesi takip etti.

Bones uyaran bir sesle, “Charles,” dedi ve patlayarak açılmış pencerelerin önüne minderler tıkıştırılmaya başladı. Ben ikilemde kalmıştım. Dumanı odada tutması için ona yardım etmek istiyor ama Tyler’ın üzerinden çekildiğim takdirde Kramer’in içeri dalıp onu öldüreceğinden korkuyordum.

Spade’in, “Sıkı tutun,” diye mırıldandığını duydum, sonra evde bir başka gümbürtü yankılandı. Lisa yine haykırdı ama bu kez ses azaldı, çok daha uzaktan geliyormuş gibi hafifleyerek kesildi.

Onun Denise’i de güvenliğe kavuşturacağını bilerek, *uç Spade uç*, diye düşündüm.

Evin dışından yine öfke dolu Almanca sözcükler geldi, darbeler duvarları titretinceye dek arttı. Sesi dinlemek, vahşice bir mutluluk hissetmeme sebep oluyordu çünkü Kramer'ın onları hava yoluyla takip edemediği anlamına geliyordu. Öyle yapabilse, dışarıda öfleyip püfleyip evi başımıza yıkmaya çalışıyor olmazdı.

"Bones, Tyler'la Dexter'ı da götürmelisin," diye fısıldadım. Bones benden çok daha hızlı uçabiliyordu, ayrıca ben hala "İşte, buradayım!" sinyalleri yayıyordum.

Tyler dişlerinin arasından, "Gitmiyorum," dedi. "Ama... Kahrolası böbreğimin üzerinden çekil."

Dizimi sırtının alt kısmından çektim. Dizimi böğrüne bastırmak istememiştım ama onun üzerine abanırken biraz acelem vardı.

"Gitmen gerek." Ellerimin kıvılcım saçmasının kesilmesinin ne kadar sürdüğünü hatırlayarak "Kramer en az bir ay boyunca, nereye gidersem gideyim beni bulacak," diye tısladım. "Öldürölmek mi istiyorsun?"

Tyler daha vurgulu bir biçimde ama tepesinde olmasam dışarıdaki patırtıdan ötürü duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle, "Hayır. İşte o yüzden gitmiyorum," dedi. "Onu tuzağa düşürmek istiyorsan bana ihtiyacın var. Benim de senin onu tuzağa düşürmene ihtiyacım var," diye sözünü bitirdi. Aklından, *gerizekalı*, düşüncesi geçti ama bu son kısmı yüksek sesle söylemedi.

Hayalet duvarlara güm güm vuruyor, yakındaki bir sehpanın altına sinen Dexter, kulak zarlarımı acıtacak kadar yüksek sesle havlıyor olsa da, kahrkhamı bastırmayı başara-

madım. Gerizekalı mı? Güvenliğe kavuşmayı reddeden kişi Tyler'dı. Tencere dibin kara.

Attığı her adımda ayaklarının altındaki cam parçalarını çatırdatan Bones yanımıza geldi. "Komşular polisi arıyor. Onunla kal. Ben ihtiyacımız olanları alacağım, sonra gitmemiz gerek."

Üç müstakil evi, bizimkine hiçbir birimin bağlı olması için kiralamıştık ama Kramer'ın öfke krizi, dikkat çekmeme çabalarımızı baltalamıştı.

"Görünüşe bakılırsa gidiyorsun," dedim Tyler'a.

Adam homurdandı. "Sizinle uçmaktan nefret ediyorum, söylemiş miydim?"

Dışarıya çabucak göz attım. Bahçeden, Kramer şimdi öfkeden bütün bitkileri söküp atıyormuş gibi sesler geliyordu.

"Üzgünüm. Vampir numaralarına alışmak zaman alıyor."

YİRMİ ALTI

BONES'LA İKİMİZ EPIPHANY KATEDRALI'NİN yanında bekliyorduk ve kilisenin yüksek kulelerinden biri, durduğumuz yere bir haç gölgesi düşürüyordu. Kendime bunun iyiye alamet olduğunu söylesem de gerginliğimi üzerimden atamadım. Akşamın sekizi olduğu için, burası her zamanki kadar kalabalık değildi ama etrafta, Kramer geldiği takdirde Tyler'ın güvenliğinden fazlasından endişe duymama sebep olacak kadar insan vardı. Günün erken saatlerinde Dexter'la Helsing'i bir hayvan pansiyonuna vermiştik. Uzun vadeli bir çözüm değildi ama Spade onları alma fırsatı bulana dek en iyi seçenektir. Francine'le Lisa gibi, hayvanlar da benden uzakta daha güvende olacaktı.

Bunun için dün geceyi Stockyard'taki terk edilmiş bir et paketleme tesisinde geçirmiş, bütün gece soğuk beton zeminde yatmış, etrafımızda adaçayı yakmıştık. Orası sefil bir yer olsa ve hiçbirimiz uyumasak da bir otel odası

tutup bizimkilere yakın olan odaları tutacak kadar şanssız olan herkesi tehlikeye atamazdık. Bones birilerine telefon etmişti ve bugün, yakınlarında başka bina olmayan kiralık bir evde kalacaktık. Ama önce amcamla konuşmamız gerekiyordu. Yalnızca Don'un cevaplayabileceği önemli sorular vardı. Cep telefonumun saatine bakarak, *Gelse iyi olur*, diye düşündüm. Amcam Madigan'ı fark edilmeden takip etme fırsatı bulduğu takdirde beni ekebilirdi.

Parkın etrafındaki tepelerin üzerinde süzülen, üstünde eski, onarılmış bir tunik yerine, takım elbise olan hayaletimsi bir şekil gördüğümde endişelerim dindi. Hayaletlerin üzerinde belli kıyafetlerin belirmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum -sonuçta Don, üzerinde takım elbiseyle ölmemişti- ama öğrenmek için yanıp tutuştuğum şey bu değildi. Konuşmaya başladığımda, amcam ancak bizi duyabilecek kadar yaklaşmıştı.

“Dün gece bahçede belirivermeden önce, beni bulmak için ne kadar zaman harcaman gerekti?”

Amcam başını belli belirsiz sallayarak, “Sana da merhaba Cat,” dedi. Tyler bana yaklaşarak gözlerini kıstı, baktığım yöne baktı. Amcamı henüz göremese de sorumdan yakınlarda bir hayalet olduğunu anlamış olsa gerekti.

“Hayatlar cevabına bağlı,” dedi Bones, amcama sertçe.

Don kaşını birkaç kez düşünceli düşünceli çekiştirdi. “Sana odaklanmaya başladığımda Tennessee saatiyle sabah beşti. Beni gördüğünüzde saat kaçtı?”

“Öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu.” Zaman değişimini de eklediğimizde on saat ederdi. Marie'nin kanını ilk

içtiğimde, Fabian beni çok daha kısa zamanda bulmuştu. Yanımda belirmesi, o sırada nerede olduğuma bağlı olarak genelde birkaç dakika sürüyor, en fazla bir saat alıyordu.

Bones dikkatini bana yöneltmeden önce Don'a kuşkuyla baktı. "Güç çizgilerini kullanmaya alışkın değil ve Kramer kadar güçlü olmadığı kesin. Engizisyoncu'nun seni bulmasının, bunun yarısı kadar süreceğini düşünmemiz en iyisi olur."

Beş saat. Tanrım, bu süre, hayalet bizi bulmadan önce önemli bir şey başarabilmemize yetmezdi.

Bones'un yanıldığını umarak, "Dün gece et paketlenme tesisinde bundan daha uzun süre kaldık," dedim.

"Belki o da oradaydı, Spade'le diğerlerinin bize katılıp katılmayacağını öğrenmeyi bekliyordu," dedi kocam.

Haklıydı. Kramer, istediği bir şey elde edemeyecekse neden varlığını belli etsindi? Sonuçta asıl hedefi Bones'la ikimiz değil, o kadınlardı. Kramer, Ian, Francine'le birlikte çekip gidene dek müstakil evi bulduğunu belli etmemişti. Bones'la ikimizin Lisa'yı evinden alırken hiçbir şeyle karşılaşmamamız, şaşırtıcı değildi. Kramer, nereye gittiğimizi zaten biliyordu. O pislik, muhtemelen iki kadını da aynı çatı altında tutarak işini kolaylaştırdığımızı düşünerek bizi izleyip kıs kıs gülmüştü.

Eh, en azından şimdi gülmüyor olmalıydı. Kramer bütün gece bizi izlediyse, diğerlerinin bizimle buluşmadığını biliyordu ve buluşmayacaklarını anlaması uzun sürmeyecekti. Öyle olduğunda da hoşnutsuzluğunu her zamanki gibi, hepimizi öldürmeye çalışarak ifade etmesini bekliyordum.

“Ah, işte orada,” dedi Tyler. “Sen Ohio’daki mağarada gördüğüm yaşlı adamsın. Nasıl gidiyor?”

Amcam acı acı, “Ölüyüm, sence nasıl gidiyor olabilir?” diye cevap verdikten sonra yakınıma süzüldü. “Dün ne oldu Cat?”

Kısa bir kahkaha koyverdim. “O gün mağarada gördüğün hayalet geldi ve anlayabileceğin gibi, ruh hali o günden farklı değildi.”

Don bana onunla çalışmaya ilk başladığım, aile bağlarımızdan habersiz olduğum günlerden hatırladığım kuşkulu bir bakış attı. “Onu o kadar öfkeli edeceğim ne yaptın?”

Tükürükler saçarak, “*Ben* mi ne yaptım?” dedim. Sorusu beni öyle öfkeli edmişti ki kafamda bir cevap oluşturmayı bile başaramadım.

Bones elini saçlarının arasından geçirerek, “Bugün böyle şeylere sabrım yok,” diye hırladı. “Bilmen gereken tek şey, o pisliği tekrar yakalayana ya da sen Cat’i odaklanarak bulamayana dek etrafımızda adaçayı yakacağımız Williams. Hangisi önce olursa.”

Tepkim yeterli olmadıysa bile, Bones’un sesinin sertliği Don’a -ikimizin de sinirleri tepesinde olduğundan- adımlarını dikkatli atması gerektiğini belli etmiş olmalıydı. Ama amcam, uyarıyı dikkate almıyor gibiydi.

“Bu işe yaramaz,” dedi. “Cat tesiste bir şeyler olduğu takdirde ona ulaşabilmem gerektiğini biliyor. Kaldığınız her yer Noel jambonu gibi tütsülerseniz bunu nasıl yapacağım?”

Dün müstakil evde olanların farkında değil mi, diye düşündüm şaşkınlıkla. “Başka seçeneğimiz yok. Madigan yine

kılık yaparsa Tate'le çocuklar bununla kendileri baş etmek zorunda. Ölüm kalım meselesi bir şey olursa, kulübemize git. Orada mesajını bize ulaştırabilecek bir vampir var.”

Elimden gelenin en iyisi buydu. Madigan'ın çocuklara karşı ölümcül bir hamle yapmasını beklemiyordum. Ama öyle bir şey yaptığı takdirde harekete geçecektim. Bu arada Don, Marie'nin gücünün son izleri de silinene ve yirmi dört saat boyunca adaçayı yakmak zorunda olmayana dek, her istediğinde yanıma gelemeyeceğini kabullenmek zorundaydı.

Amcam bana iki başım varmış gibi bakıyordu. “Beni başından atman gerçekten bu kadar kolay mı? Cismim olmayabilir ama beni hala ailen olarak gördüğünü *sanıyordum*.”

Kendimi karnıma yumruk yemiş gibi hissederek içimi çektim. Nefesimi kendimi savunmak üzere veremedim önce Bones araya girdi.

“Ona saldırmaya cüret etme. Madigan'la ilgili bilgilerini bize en baştan aktarsaydın, muhtemelen her yerde adaçayı yakmak zorunda olmayacaktık. Çünkü o hayalet bir tuzakta kilitli olacaktı.”

Don yerinde dikildi. “Şimdi, dur bir dakika...”

Öfkesi kabaran Bones, “Hayır, durmayacağım,” dedi. “Madigan'ın diğer vampirlerle bağlantısı olduğunu belli ki biliyordun ama bize haber vermedin. Sen dürüst olsaydın ne yapacağını tahmin eder, mağarada gafil avlanmazdık. Ama hayır, sen bu konuda sessiz kalmayı seçtin.”

“Anlamıyorsunuz. Ben... size onunla ilgili her şeyi anlatamam. Henüz olmaz,” dedi Don boğuk bir sesle.

Bones parmağıyla amcamın göğsünü dürttü. "Cat'in hayatını tehlikeye sokmayan şeylerle ilgili istediğin kadar sır sakla ama Madigan'ın karımla ilgilendiği ve hükümette yükselmekten öte bir amacının olduğu açık. Ya bize onunla ilgili bildiğin her şeyi şimdi anlat ya da yeğenin-den uzak dur."

Bones'un sesinin sertliği Don'un gerilemesine sebep oldu. Tyler'ın da. Ben de irkildiğimi kabul etmeliyim çünkü kocamın aurası, kendimi bir kum fırtınasının ortasında daymışım gibi hissetmeme sebep olacak bir güçle çatırdıyordu. Bones'un bundan daha kızgın olduğunu tek bir kez görmüştüm ve o olay hala hafızamda alev alevdi.

Bones o anda karanlık, sakın bakışlarla bana döndü.

"Bu seni inciteceği için üzgünüm ama amcan, öldürülmemize sebep olacak bilgileri bizden saklarken yakınımızda olamaz. Ya Madigan mağaraya vampir kanı iştirilmiş insanlarla değil de vampir ortaklarıyla gelseydi? Ya düşmanlarımıza nerede olduğumuzu haber verseydi? O pislğin, dünyamızla benim atalık ettiğim ekip üyelerinin ötesinde bir bağı olduğunu bilmiyorduk. Ama Don biliyordu ve bunu kendine sakladı."

Mağaradayken Don'un, Madigan'ın Tate'ten ya da Juan'dan gelmeyen bir kanla güçlendirilmiş askerleri olduğunu gördüğünde şaşırmış görünmediğini ben de fark etmiştim. Ama olan biten onca şeyin arasında haklı olup olmadığımı öğrenmek için ona sorma fırsatı bulamamıştım ama bunun gereği kalmamıştı. Amcamın yüzündeki suçlu ama meydan okuyan ifade her şeyi doğruluyordu.

“Başka birisi zarar görmeden ya da daha kötüsü olmadan baklayı ağzından çıkarman gerek,” derken, ona delici bakışlar attım.

Don elini suçlayıcı bir tavırla Bones’a doğru sallayarak, “Size her şeyi anlatırsam, o, bildiklerinden ötürü Madigan’ı öldürür,” dedi. “Ama bilmen gereken şeyi öğrenmeden önce onu öldürmek, masum insanların da ölümüne sebep olabilir. O insanların kanının ellerine bulaşmasını ister misin?”

Bones’un kahkahası havayı bir kırbaç gibi yarıdı. “Kimin kanı umrumda, biliyor musun? Karımın. Ve hayaletin avı olan kadınların kanı... Onları da umursuyorum. Bu yüzden haklısın, Madigan onlar için bir tehditse onu öldürürüm. Aslına bakarsan, bu kadar meşgul olmasak, o pisliği, hayaleti yine tuzağa düşürmeye çalıştığımızda işimize burununu sokamasın diye öldürebilirdim.”

Don’un yüzünde şimdi temkinli bir ifade vardı. Bones’un dümdüz bir sesle söylediği sözler, amcamın ne kadar ciddi olduğunu belli etmişti. “Bunu yapamazsın. Cat, kocanın Madigan’ı öldürmesine izin veremeyeceğine söz ver.”

Don’ı tanıdığım yılları düşündüm. Amcamın gerçekten soylu özellikleri vardı ve beni sevdiğini biliyordum ama her zaman sır saklamış, amacına ulaşmak için zalimce hareketlerde bulunmuştu. Eskiden, onunla birlikte çalışırken bu hareketleri hoş görmüştüm ama şu anda öyle yapamazdım. Çünkü bu son olayda, beni ve Bones’u tehlikeye atmıştı.

Bones haklıydı –Madigan’ın bilinmeyen vampir bağlantıları, adamın mağaraya çok daha tehlikeli bir birlik

getirebileceği anlamına geliyordu. Ayrıca, Madigan'ın ki-birli bir hükümet görevlisinden fazlası olduğunu bilseydik, eski ekibimle hiçbir bağı olmayan bir yer seçerdik. *Malleus Maleficarum*'da okuduğum, Kramer'in insafına kalanlara ne yaptığıyla ilgili şeyleri düşündüm. Elisabeth nasıl te-cavüze uğradığını, işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü anlatırken kadının yüzünde beliren ifadeyi, Francine'le Lisa'nın Kramer'in korkunç bir kadere mahkum ettiği, sayısız kadının dahil olduğu grubun son üyeleri oluşunu düşündüm.

Dudaklarım gerildi. "Ya Madigan hakkında bildiğin her şeyi anlatırsın ya da Bones'un dediği olur. Gitmen gerekir."

"Bunu nasıl söylersin?"

Don'un ihanete uğramış gibi konuşması hiç hoşuma gitmiyordu. Onu hiç sahip olmadığım babam gibi severdim, bu yüzden sözleri de bana attığı tiksinti dolu bakış da kalbimi parçaladı.

"Her Cadılar Bayramı'nda üç kadın kaçırılıyor, te-cavüze uğruyor, işkence görüyor, öldürülüyor ve bunu yapan da Madigan'ın tuzağa düşürmemize engel olduğu hayalet," diye cevap verirken, amcamın benimkiyle aynı grilikte olan gözlerine baktım. "Bones'la ikimiz o hayaleti bir daha tuzağa düşürme fırsatı bulamayabiliriz ve bunu yapamazsak başka kadınlar da ölecek." Cesaret almak için içime derin bir nefes çektim. "Seni seviyorum Don ama bana sırf bilmem gerektiğini düşündüğün şeyleri anlatacağın bir çalışan gibi davranamazsın. Bones'un Madigan'la ilgili bilgilerine mantıklı bir tepki vereceğine inanmasan

bile -ki ben buna katılmıyorum- yaşadığımız onca şeyden sonra, en azından *bana* güvenmen gerek. Güvenini çoktan hak ettim.”

Bones kolunu omuzlarıma sararken, aurasından tehlikeli dalgalar yerine güç, gurur ve şefkat yayılır oldu. Onun duyguları içime aktı, tenimi geçti, benliğimin her bir zerresini öyle bir doldurdu ki kocamla ikimiz birleşip tek bir insana dönüşmüşüz gibi hissettim.

Don'un yüzü sertleşerek çok iyi tanıdığım inatçı bir maskeye dönüştü, ne kadar üzülsem de sözlerimi umursamadığını biliyordum.

“Size şunu söyleyebilirim: Madigan’ın ölmeyen dünya-sıyla sandığınız gibi bağları yok. Kanını aldığı vampirler onun müttefikleri değil, tutsakları. Ve hayır, kim olduklarını da nerede olduklarını da bilmiyorum.”

Amcam başka bir şey söylemedi. Yalnızca yüzünde inatçılıkla, “bunu nasıl yaparsın” diyen ifadeyle dağılıverdi. Derin derin iç geçirerek Bones’a iyice yaslandım.

“Görünüşe bakılırsa halletmemiz gereken başka bir sorun var,” dedim. Bu tutsak vampirler rastgele, ustasız katillerse, Madigan onları istediği kadar elinde tutabilir ve kanlarını alabilirdi —bunu umursamazdım. Ama elindekiler, kendi işlerine bakarken kaçırılan masum vampirlerse ya da onların yakalanışlarının intikamını eski ekibimin tamamını ortadan kaldırarak alabilecek güçlü bir ustaya aitlerse, harekete geçmemiz gerekiyordu.

Tabii kana susamış bir hayaleti hapsetmenin bir yolunu bulduktan sonra.

“Kesinlikle. Madigan da amcan da tehlikeli işler çeviriyor,” dedi sesinde hala öfke olan Bones.

Tyler kocamı rahatlatmak için omzuna pat pat vurdu. “Aile böyledir işte. Bazen adamın tepesini attırırlar.”

Tyler’ın söyledikleri durumu öyle iyi özetliyordu ki söylenecek başka bir şey yoktu.

YİRMİ YEDİ

HAVADA YOĞUN, KESKİN KOKULU BİR DUMAN bulutu vardı, gözlerimi yakıyordu. Mahzenin penceresi yoktu ve çiftlik evinin kilerine açılan tek kapısı, Bones'la ikimiz aşağıdayken hep kapalı dururdu. İnsan olsaydım bir saat içinde bayılırdım ama tabii artık oksijene ihtiyacım yoktu. Karanlığı da sorun etmiyordum. Odadaki tek ışık, adaçaylarını kararmış, dumanı tüten kalıntılara dönüştüren alevlerin yarattığı turuncu halelerdi ama Bones'la ikimiz kireç taşı, kuvars ve moisanit parçalarını kullanarak bir başka tuzak kurarken, görmekte güçlük çekmiyorduk. Son beş günün büyük bir kısmını burada geçirmiş, tek bir amaç için sıkı çalışmıştık. Neyse ki son tuzağı kurarken Chris ve ekibine yardım etmiştik. Bu sayede ne yaptığımızı biliyorduk ve önümüzdeki haftayı burada geçirdiğimiz takdirde, tuzağı zamanında kurmuş olacaktık.

Sonra Kramer'ı zorla tuzağa sokmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti. Sorunu aklımda ne kadar evirip çevirsem de en büyük şansımızı Kramer cismaniyken elde edeceğimizi düşünmekten kendimi alamıyordum. Bir buhar yığının tuzağa sokamazdım. Tuzağı kurarken telekinezi gücünü iyice geliştirmiş olsa da Bones da bunu yapamazdı –güçleri, cisimsiz bir şeklin üzerinde kullanılamazdı. Ama Kramer'ın cisimleşmesini beklemek, Cadılar Bayramı gecesine dek harekete geçmemek anlamına geliyordu ve üçüncü kadını henüz bulamamıştık. Yani kadının hayatı tehlike-deydi. Ayrıca Engizisyoncu ancak, onu saklandığı yerden çıkarmak için Francine'le Lisa'yı kullandığımız takdirde ortaya çıkabilirdi. Sonuncu seçeneği ne zaman gözden geçirsem, yanlış gidebilecek onca şey aklıma musallat oluyordu –kelimenin gerçək anlamıyla...

Mahzen kapısına güm güm vuruldu. “Geri döndü,” diye seslendi Tyler.

Bones ayağa kalktı ama ben ona elimi salladıktan sonra atkuyruğumdan çıkmış olan saç tutamını kenara ittim.

“Son iki kez sen gittin. Sıra bende.”

Kocamın dudakları gerildi ama benim kazanacağım bir tartışma çıkacağını bildiği için bir şey demedi. Kramer'ın o iğrenç karakterinin bütün yükünü kocamın omzuna yüklemeye niyetim yoktu ve hayalet görmezlikten geldiğinde daha da öfkeleniyordu. Şimdiden verdiği zarara bakılırsa, her şey bittiğinde bu evi satın almamız gerekecekti.

Merdivenleri tırmanırken ahşap basamakların evde yankılanan gümbürtülerle titreştiğini hissettim. *Bu kez ne*

kullanıyor acaba, diye düşündüm. Kramer her odada yaptığımız adaçaylarından ötürü içeri giremiyordu ama yakınlardaki her şeyi iyi kullanıyordu. Buraya gelirken sürdüğümüz araba etkileyici bir biçimde tahrip edilmiş, camları ve lastikleri ilk geceyi bile çıkaramamıştı. Arabanın geri kalanı da bunu takip eden günlerde darbeler almış, bükülüp çarpılmıştı. Eski çiftlik evinin camları da ilk gece kırılmış, ön verandasının bir kısmı da mahvolmuştu. Eskiden camların olduğu yerlere tahtalar çakmıştık ve bunlar daha dayanıklı çıkmıştı. Kramer uydu çanağını yerinden koparıp arabanın ön camından içeri savuruncaya dek birkaç saat televizyon da izleyebilmiştik.

Tanrı'ya şükür, yakınlarda akıl almaz gürültüyü duyabilecek bir komşu yoktu ama burayı zaten bu yüzden seçmiştik. Etrafımızdaki arazi bir zamanlar soya fasulyesi tarlasıydı ama belli ki uzun zamandır ne ekilmiş ne de biçilmişti. Eski sahiplerin gitmesine hangi koşulların sebep olduğunu bilmiyordum ve evi satın alamayınca kiralamayı seçmiştim. Ama burası, Bones'la ikimizin Kramer'ın yaptığımız şeyi gözetlemesine imkan vermeden tuzak kurmamız için kursuz bir yerdi. Malzemeler ben eve gelmeden önce teslim edilmişti. Bu yüzden Kramer, malzemeler güvenli bir biçimde göz önünden kaldırılınca dek peşimizden buraya gelememişti. Hayaletin, Bones'la ikimizin bir şeylerle meşgul olduğumuzu bildiğinden emindim ama ne yaptığımız konusunda ancak tahminde bulunabilirdi.

Tyler kilerde oturuyordu, iPad'im yanında duruyordu, sağında da açık bir spagetti konservesi vardı. Buraya gel-

diğimizde buzdolabını doldurmuştuk ama sonra Kramer eve bağlantısı olan elektrik tellerini koparmış, yiyecekleri taze tutacak elektriği elimizden almıştı. Telleri koparırken çarpılmış, içinden geçen onca elektrik on dakikalığına cisim kazanmasına sebep olmuştu ama vücudunda yüksek voltaj dolaşırken onu pataklamak, Bones'un ya da benim çarpılmamıza yol açardı. Tuzak ne yazık ki henüz hazır değildi. Öyle olsa, hayaleti yakalamak, fena halde çarpılmaya değerdii.

Yiyecekler bozulduğundan beri Tyler konserve besinler tüketir olmuştu ve yüzündeki hüçün dolu ifade, onlardan hoşlanmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Bones'un onu yiyebileceği çok daha iyi şeylerin olduğu yere, Spade'in evine uçurabileceğini tekrarlamadım. Tyler hayaleti yakalamamıza yardım etmekte kararlıydı ve gidebileceğinden her söz edişimizde derhal reddediyordu.

Tyler bir çatal dolusu spaghetti ve et karışımını havaya kaldırarak, "İster misin?" diye sordu.

Tamamen irade gücümün sayesinde yüzümü buruşturmamayı başardım. "Ah, hayır, teşekkürler."

"Ben de istemiyorum," diyen Tyler söze devam etmeden önce hafifçe öksürdü. "Bu iş bittiğinde, bana kaç porsiyon et alacağınızdan söz etmiş miydim?"

"Biftek, fileto, pirzola, sen ne istersen," diye söz verdim. "Bir şeyler bulabildin mi?"

Bones'la ikimiz mahzende tuzağı kurmak için çeşitli kayaları ve mineralleri kesip biçerken, Tyler da hayaletlere karşı kullanılabilecek, gerçekten işe yarayan bir silahla ilgi-

li referanslar bulmak için internette dolaşıyordu. Elektrik olmadığından her gün yeni bir yedek batarya harcamamız gerekiyordu ama zaman yaklaştıkça Kramer'ı tuzağa düşürmemize yardım edebilecek bir şey bulmayı iyice ister olmuştum. Evet, adaçayı yakıyorduk ama böylesi, Kramer'ın dağılıp ortadan kaybolmasına yarıyordu —gitmesini istediğimizde işimizi görüyordu ama bir hayalet hapishanesine girmesini istediğimizde bir halta yaramıyordu. Tyler şimdiye kadar, Fabian'ın ya da Elisabeth'in üzerinde deneyebileceğimiz bir şey bulamamıştı ama o bilginin var olduğuna ve bulunmayı beklediğine inanıyordu.

Tyler ekranı görebileyim diye iPad'i çevirerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ekrandaki sayfaya baktığımda, Tyler'ın onu bana neden gösterdiğini merak ettim. Noel listesine erken başlamış olmalıydı çünkü bu nesnenin doğaüstü varlıklarla hiçbir ilgisi yoktu. Sonra nesneye daha yakından baktım, şöyle bir düşündüm... Ve gülümsemeye başladım.

Kramer'ın dinlediğini bildiğim için sözlerimi dikkatle seçerek, "Bayıldım," dedim. "On tane istiyorum. Hayır, iki düzine olsun. Bones kredi kartı numarasını ezbere biliyor, numarayı ondan alırsın. Bunları Spade'in evine yollatırız."

Tyler sıırttı. "Tamamdır. Bizim Michael Myers'a ben-den selam söyle."

"Ha? Ah, Kramer Cadılar Bayramı'nda cinayet işleyen bir seri katil de o yüzden. Anladım. Tabii ama sen burada kal ve dışarı çıkma."

Tyler gözlerini devirdi. “Kızım, sen ölü olabilirsin ama ben henüz ölmek istemiyorum. Tabii ki burada kalacağım.”

Evin ön kısmına yakın bir yerden, diğerlerinden daha gürültülü bir çarpma sesi duyuldu. Anlaşılan Kramer sabırsızlanıyordu. Onu kendi buharıyla burnundan solusun diye orada bırakmayı çok isterdim ama tuzağı bitirebilmemiz için önümüzdeki hafta boyunca başımızın üzerinde bir çatı olması gerekiyordu. Tuzağı hayalet onu görmeden buradan çıkarmak yeterince zor olacaktı. Bir de tuzağı bitirebilmek için başka yere taşıma zahmetine ihtiyacımız yoktu.

Kilerden çıkıp bomboş dolap kapakları olmayan mutfaktan -o kapaklar pencereleri örterken işimize çok yaramıştı- ve tek mobilyası şilteler olan oturma odasından geçtim. Evin antresine vardığımda içi yanan adaçayıyla dolu kavanozlardan birini aldım ve kapıyı açar açmaz, sırf alışkanlıktan eğildim.

Gerçekten de kalın bir ağaç dalı ısıklıklar çalarak tepemden geçti ve onu derhal arabanın yan aynaları takip etti. Hepsi bir tangırtıyla oturma odasına uçtu, biri şiltelerin üzerine, diğeri Kramer’ın daha önce Bones’a fırlattığı nesnelerin üzerine düştü. Onları sonradan dışarı çıkarmayı zihnime not ettim ve yeniden kapının eşiğinde belirdim.

Hayaleti selamlamak için adaçayı kavanozunu kaldırarak, “*Guten Tag*,” dedim. “Seni görebileceğim bir yerde kal, yoksa içeri girerim.”

Hayaletin, dediğimi yapacağını biliyordum çünkü Kramer sapıkça bir sebepten, yüzümüze küfür ve tehdit savurmayı seviyordu. Verandanın en zarar görmüş kısmından,

Almanca homurtular geldi. Kramer oradaki tahtaları koparıp eve fırlatmaya devam ettiği takdirde, önümüzdeki iki günde verandadan geriye pek bir şey kalmayacaktı. Ama Tyler'ı sürekli öksürten adaçayı, Kramer'ın eve girmesine engel oluyordu. Hayaletin yapabildiği tek şey, Almancayla İngilizce karışımı küfürler edip araya ne olur ne olmaz diye Latince sözcükler de eklerken eve bir şeyler fırlatmaktı.

Verandanın yanında girdap gibi dönen karanlık bir şekil göründü, sonra hayaletin uzun, ince bedeninin tepesinde rengi açılmış bir tutam samana benzeyen o tanıdık beyaz saçlar belirdi. Bir şey söylemeden bekledim, adamı sessizce uyarmak için kavanozun kenarına tık tık vurdum.

Kramer tamamen şekil kazandıktan sonra, "*Hexe*," diye tısladı.

Cadı anlamına gelen Almanca kelimeyi tanıyarak, "Hı-hı," dedim. Hayaletin bu kez ne kadar zaman esip gürleneceğini merak ediyordum. "Ben kadını, bu yüzden beni öyle görüyorsun. Son kırk elli yıldır feminist hareketi izlemek, öfkeden yanıp tutuşmana sebep olmuştur herhalde."

Engizisyoncu her zamanki gibi yeni bir küfür seliyle karşılık vermedi. Yalnızca, görülme daha iyi olacak dişlerini sergileyecek kadar geniş bir tebessümle sırtıttı. *Iyy* nidası, o çarpık çurpuk kahverengi şeyleri gördüğümde hissettiğim tiksintiyi ifade etmeye yetmezdi.

"Yanıp tutuşmama mı? Ben yanmam, yakarım," derken, yüzünden her kelimenin keyfine vardığı belli oluyordu.

Biz konuşurken Bones'un mahzende bu kana susamış pisliğin tuzağının üzerinde çalışıyor olduğunu bilmesem

derhal dönüp içeri girerdim. Ama bu evin daha fazla zarar görmesine, tuzağı kurmak için kullanacağımız zamanı başka bir şeye harcamak zorunda kalmamıza sebep olurdu, ayrıca Kramer beni öfkелendirdiğini anlardı. Ama olduğum yerde kalmamı sağlayan başlıca şey basitti: Kramer'ın burada durup beni kızdırdığı her saniye, son seçtiği kadına işkence etmediği bir zamandı. Elisabeth kadını hala bulamamıştı ve araştırmalarımız da kadının yerini henüz açığa çıkarmamıştı. Ben onun aksine yapayalnız, hayaletin işkenceleriyle ilgili sözlerine kimsenin inanmadığı bir kadın değildim. Burada durup hayaletle yüzleşebilirdim. Çünkü böylesi, kimliğini bulup onu Spade'le Denise'in yanına götürene dek o kadın için yapabileceğimin en azıydı.

"Francine'le Lisa'ya ulaşamıyorsun, bu yıl Cadılar Bayramı'nı yalnız başına geçireceksin," dedim soğuk soğuk. "Son kadını bulduğumuzda ne yapacaksın acaba? Onu bulacağız kazma dişli arkadaşım. O zaman kısa süreliğine cisimleşen pençelerle yakabileceğin tek şey şekerlemeler olacak."

Bunun üzerine daha önce beklediğim küfürleri duydum. Bazıları İngilizce, bazıları Almanca'ydı ama onun kullandığı kelimeleri tanıma konusunda epeyce ilerlemiştim, bu yüzden sözlerin özünü anladım.

"Vır vır vır, ben sürtüğün, cadının tekiyim ve cehennem ateşi beni bekliyor. Yeni malzemelere ihtiyacın var. Annem bile bundan iyi küfreder."

Bir veranda tahtası üzerime uçu. Onu tek elimle engelledim, diğer elimle hala adaçayı kavanozunu tutuyordum.

Onu yakınımnda tuttuğum sürece, Kramer bana o enerji yumruklarından birini atmaya cesaret edemeyecekti. O yumruklar, Kramer'ın şansı yaver gittiğinde bana isabet ettirdiği rastgele nesnelerden çok daha can yakıcıydı.

Üzerime fırlatılan bir tahta parçası düşüncelerimi bölmeye değmezmiş gibi, “Bu yıl Cadılar Bayramı'nda ne giysem diye düşünüyordum,” dedim. “Yıllardır kostüm giymedim ama sen bana ilham verdin. Sanırım *Wicked*’daki Elphaba’nın kılığına gireceğim. O yanlış anlaşılmış bir cadıydı ve peşinde bir çete vardı ama onları kandırdı ve sonunda kazandı. İnsanın içini ısıtıyor değil mi?”

Bu kez yalnızca bana değil, beni taşıyan rahme ve bana babalık eden karanlık lorda da hakaret eden küfürler savruldu. Kramer en azından bir konuda haklıydı. Babam tam bir pislikti. Kramer’la ikisi bu özelliği paylaşıyordu. İstedğim olduğu takdirde, yakında bir sürü ortak noktaları olacaktı. Babam müebbet hapse çarptırılmıştı ve duyduğuma göre fena halde zalimce, olağandışı cezalar çekiyordu.

“Seninle konuşmaya bayılıyorum,” derken hayaletin bana fırlattığı üç yeni tahtadan kaçtım. “Sen konuşmalarımızdan ne anlıyorsun emin değilim ama bana epey yarıyorlar. Dün gece birkaç perde parçası ve tahta çitası alıp bir Kramer bebeği yaptım. Sonra kollarıyla bacaklarını kopardım, kışına da bir çivi soktum. Yani, dün gelmeseydin, aklıma böyle bir şey yapmak gelmezdi.”

Kramer, “Alevler içinde öleceksin,” derken bana o kadar yaklaştı ki adaçayı kavanozumdan yükselen duman, ken-

disini toplayıp geri çekilmeden önce ona çarptı. Kramer'a beni ürkütme zevkini tattırmamak için yerimden kıpırdamadım. Kramer gözlerime delilik olamayacak kadar derin bir gaddarlıkla baktı ve o iğrenç dişlerini gösterdiğinde hayattayken nefesinin muhtemelen beş metre öteden hissedebileceğim kadar iğrenç koktuğunu düşünmekten kendimi alamadım.

"Hiç sanmıyorum."

Sesim sakindi ve ona bakarken gözlerimi kırpmadım. "Ben bir vampirim, bu yüzden ancak yeterince şiddetli olursa ve kaçamazsam yangında ölmem mümkün. Ama muhtemelen bir gün benden güçlü, hızlı ve gümüş bıçak kullanırken şansı yaver giden bir usta vampirin elinde öleceğim. Sense hiç ölmeyeceksin değil mi? Vücut dediğin o duman bulutunun içinde hapis kalacak, öfkelenmekten başka bir şey yapamazken dünyanın gelip geçişini izleyeceksin. Ve çoğu zaman, dünyadaki kimse seni duymayacak. Ben öyle yaşamaktansa ölmeyi yeğlerim."

Kramer kıpırdamadı ama öfkesini, tenimde dolaşan soğuklukta hissettim. Sanki hava son birkaç saniyede on derece soğumuştı. Sonra hayaletin vücudu, bir göle taş atılmış gibi dalgalandı ve bir an için puslu göründü. Kramer birden capcanlı renklerle tekrar belirdi. Tüniği kahverengi değil, griydi ve her yerinde çamur lekeleri vardı, gözleriye daha önce görüldüğü gibi soluk yeşil değildi. Yüzünde puslu görüntüsünün ve kısa beyaz sakallarının sakladığı çiçek bozukları vardı ve gümüş rengi saçlarının arasında hala soluk sarı tutamlar görülüyordu.

Elimi uzatmama gerek kalmadan, o anda benim kadar cismani olduğunu anladım. Elisabeth de katili gibi, ete kemiğe büründüğünde çok daha canlı gözük müştü.

“Üzerinde kirli etin kutsallığa eşit olduğuna dair o eski, saçma inançtan dolayı mı çamur var, yoksa Elisabeth atını korkutup seni üzerinden atmasına, boynunun kırılmasına sebep olduğunda bir çamur birikintisine mi düştün?” diye sordum yumuşak bir sesle. “Cismini ne kadar zaman koruyabileceksin acaba? İki üç dakika mı?”

Soruyu sorarken, kıpırdaması için ona sessizce meydan okuyordum. *Lütfen, lütfen bana vurmaya çalış. Sana, havadan yapılma olmayan bir düşmana karşı neler yapabileceğimi göstermeyi o kadar istiyorum ki!*

Kramer gülümsedi. Dişleri de daha canlı görünüyordu ve bu iyi bir şey değildi.

“Asıl merak etmen gereken, bir gün değil, her gün kanlı canlı olacak kadar güçlü olmak için kaç cadı yakmam gerektiği,” derken her bir kelimesinden zehir damlar gibiydi. “Bence çok kalmadı.”

“Kadınları diri diri yakmanın, gerçek bir erkeğe dönüşmeni sağlayacağını mı sanıyorsun?” Tanrım, amma sapık bir herifti!

O mide bulandırıcı tebessüm genişledi. “Kan, senin o iğrenç türünü nasıl besliyorsa, korku da beni güçlendiriyor. Beni görebilen ölümlülerden güç topladım ve bu sayede kime istersem ona görünebilmeye başladım. Tekrar kanlı canlı olabilmem için asırlar geçti ve bu yalnızca birkaç dakika sürüyordu. Ama ilk kez Cadılar Bayramı’nda üç cadı

yaktıktan sonra bir saat cismimi korudum. Şimdi alevlere gönderdiğim her cadı bana öyle bir korku şöleni veriyor ki hayal edemeyeceğin kadar güçleniyorum. Çok geçmeden, yalnızca Cadılar Bayramı'nda dünyada yürümeyeceğim, ne zaman istersem ete kemiğe bürüneceğim.”

Bones'un beni arkamdaki, dumanla dolu evin güvenliğinden ayrıldığım için mahvedeceğini bilsem de öne atılıp yumruğumu Kramer'ın çenesine elimden geldiğince sertçe savurmaktan kendimi alamadım. Yumruğum öyle tatmin edici bir çatırtıyla çenesini buldu ki daha ne yaptığımı düşünmeden bir yumruk daha savurdum ve diğer elimde tuttuğum adaçayı kavanozunu suratında sertçe parçaladım.

Kramer cam parçaları verandaya düşmeden ortadan kayboldu. Ama karnımdaki acı patlaması hayaletin uzağa gitmediğini belli etti. Geri çekildim, aceleden kapı çerçevesine çarptım, Kramer bir başka darbe indiremeden bir avuç yanan adaçayı aldım. Ya da veranda alev alamadan –ki böylesi, çok kötü olurdu.

“O pislikle oynaman bittiyse kapının önünden çekilmek ister misin? Yoksa seni devireyim mi?” dedi İngiliz bir ses kelimeleri uzata uzata.

Kramer'a öyle odaklanmıştım, yerini ele verecek karanlık girdabı görmeyi –ya da daha iyisi, geçici olarak cisimleşmiş vücuduna bir darbe daha indirebilmeyi- öyle bir hevesle bekliyordum ki diğer duyularımı kullanmaz olmuştum. Ian fasulye tarlasının kalıntılarının üzerinde yürüyordu. Bir elini annemin koluna sıkıca sarmış, diğeriyle büyük bir

öbek yanan adaçayını tutuyordu. Annemi buraya uçurmuş olsa gerekti. Böylesi iyiydi çünkü arabayla gelseler, Kramer gece sona ermeden bir arabayı daha mahvederdi.

“Kramer burada,” diye onları uyardım ve etrafıma bakındım. Ama hayaletin nereye gittiğini göremedim.

Ian alaycı bir tavırla burnundan soludu. “O yüzden çekilmeni söyledim.” Sonra annemi kucağına aldı ve kapıya doğru kurşun gibi uçtular. Bana çarpmasınlar diye tam zamanında yoldan çekildim.

Annem dikey pozisyona geçtiğinde, “Çek ellerini üzerimden,” diye çıkıştı.

“Nihayet geldik, çekerim tabii,” diyen Ian, annemi bıraktı. Annem birkaç adım geriledi ama Ian bu hiç umrunda değilmiş gibi giysilerindeki tiftikleri süpürdü. Sonra bir zamanlar oturma odası olan ama şimdi rastgele yere saçılmış şiltelerden, yer tahtalarından, ağaç dallarından ve araba parçalarından ötürü çöplük gibi görünen odada etrafına bakındı.

“Azrail, burası içinde büyüdüğüm ev kadar feci görünüyor. Bunların hepsi o baş belası hayaletin işi mi?”

“Aynen öyle,” dedim kuru kuru. Kramer konuşmamız bölündüğü için yeni küfürler savurmaya başlayarak hala verandada olduğunu belli etmişti ama annemle Ian bizi özledikleri için gelmiş olamazdı, demek ki bir şey olmuştu. “Mahzene gidelim de üçümüz... Yalnız kalabilelim.”

Ian bana gülümsediğinde, yine beyaz, düzgün dişler görerek rahatladım ama bu tebessümün şeytani olduğunu fark etmeliydim.

“Daha önce aynı anda hem anneyle hem kızla birlikte oldum ama sen Crispin’in karısısın, o yüzden üzülerek reddetmem gerek.”

Annem beni konuşma zahmetinden kurtararak, “Tam bir domuzsun!” dedi.

Verandadan yine Almanca-İngilizce karışımı sözler duyuldu. Görünüşe bakılırsa, Kramer da Ian’ın bir domuz olduğunu düşünüyordu. Yalnızca bu konuda da olsa hemfikirdik.

“Hoşçakal pislik,” dedim hayalete. Sonra ön kapıyı kapattım -Kramer kapının ardında söylenmeye devam etti ve Ian’a elimi salladım. “Beni takip edin. Aşağı indiğimizde Bones’la bana burada olmanızın gerçek sebebini söyleyebilirsiniz. Tabii müstehcen sözlerle eğlenmek dışında.”

“Ah, hemen söyleyeyim,” dedi Ian yumuşacık bir sesle. “Sevgili anneciğin, kurtarmaya çalıştığınız kadınlardan birini yemeye teşebbüs etti.”

YİRMİ SEKİZ

DÖRDÜMÜZ BİRDEKİ AŞAĞIDA OLVNCA MAHZEN gözüme çok daha küçük gözüktü. Tyler merdivenlerin tepesinde oturuyordu. Kapı, adamın nefes alabilecek kadar temiz hava alabilmesi için aralıktı ama tamamen açık değildi çünkü malum bir meraklı hayaletin konuşmamıza kulak misafiri olmasını istemiyorduk.

Anneme Ian'ın haklı olup olmadığını sormama gerek yoktu. Ian o akıl almaz şeyi söylediğinde annemin yüzünde beliren ifade, yeterince açık bir cevaptı. Ama aklımdaki basit soruyu sormak için yeraltına inmemizi beklemiştim.

“Tanrı aşkına, ne oldu anne?”

Annem bana değil yalın ahşap duvara bakarak, “Kazaydı,” diye mırıldandı. “Bir daha olmayacak.”

“Evet, olacak. Ve bir dahaki sefere Denise’i ısırırsan, kimin annesi olursan ol, Charles seni öldürür,” dedi Ian.

Ian'ın tarifiyle aklımda beliren görüntüyü silmek için alnımı ovuşturdum. Annem, Denise'i ısırdığı ve arkadaşımın iblis etkisiyle değişmiş, uyuşturucu kanını tattığı takdirde, Spade onu *gerçekten* öldürürdü. Benim yüzümden Bones'la arası feci şekilde açılacak olsa -ve Denise'i dehşete düşürecek olsa- bile bunu yapardı. Ama bir vampirin eşini koruma güdüsü, bütün bağlardan daha güçlü olurdu.

Bones, Ian'a, "Onu buraya getirmekle en doğrusunu yapmışsın," dedi ve ben de onunla hemfikir dim. Annemin Spade'le Denise'in yanında kaldığında güvende olacağını düşünmüştüm. Ama annem açlığıyla, hala menüde olmayan insanlardan beslenecek kadar mücadele ediyorsa, bu doğru değildi.

"Buna sebep olan ne anne? Biliyor musun? Biliyorsan bir daha olmasını önleyebiliriz."

"Ah, en güzel kısım da bu işte," dedi Ian, annemi dirsekleyerek.

Annem, Ian'ın koluna vurdu ve odadaki kimseyle göz göze gelmemeye devam etti. "Artık kontrol altında."

Ian buna yüksek sesle güldü. "Hiçbir vampir beslenmeyi bırakıp da uzun zaman kontrolü elinde tutamaz küçük güzel embesilim."

Ian'ın sözleri beni öyle afallatmıştı ki hakaretine tepki vermedim. "Beslenmiyor musun? Ama defalarca dışarı çıktın ve insan bulmaya gittiğini..."

"Yalanlar, yalanlar," dedi Ian neşeyle. "Bunu yargılayacak son kişi benim ama annen çiğ et paketlerinden kan

emerek hayatta kalabileceğini düşünmüş –bu bir düzine açıdan komik olsa da hiç pratik değil.”

Bones o anda hissettiği şeyi benimle paylaşmak istemediği için duygularını kilit altına almıştı. Hissettikleri benim duygularıma benziyorsa, o da annemi sarsmak ve *sen kafayı mı yedin? O kadar şey olup biterken dünyanın tek vejeteryan vampiri olmaya mı karar verdin? Şahane planın işe yaramadığı takdirde neler olabileceğini hiç düşünmedin mi?* diye haykırmak istiyor olmalıydı.

Ama bunlardan hiçbirini söylemedim, bunun sebebi Ian'ın belli ki ona saçma sapan planıyla ilgili yorumlarını sansürsüz olarak iletmiş olmasıydı. Ayrıca annem, dokunsam ağlayacak gibi görünüyordu. Annemin şimdiye kadar ağladığı zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi ve onun gözyaşları, bırakın sebep olmayı, bir daha görmek istediğim bir şey değildi.

“Tamam,” dedim ve hala sarsıp bağırma yaklaşımını seçme yanlısı olan parçamı sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. “Ne zamandır et paketlerindeki kanla beslenmeye çalışıyorsun?”

“Ekipten ayrılışımdan beri,” diye geveledi annem. “Tate bana kan torbaları verirdi ama ekipten ayrılınca öyle bir şey olmayacağını biliyordum, bu yüzden başka bir seçenek bulmaya çalıştım.”

Zamanı hesapladığımda gözlerim yerinden uçradı. Yüzü hala ifadesiz, aurası bir kasa gibi kapalı olan Bones yine bir şey söylemedi. Tyler'ın tepkisiyse hiç o kadar ölçülü değildi. *Manyak karı, köpeğimi yemeye çalışmadığın için ÇOK şanslısın*, düşüncesi aklımda cınladı.

“Tamam.” Söylediklerine inanmakta öyle güçlük çekiyordum ki sesim gıcırta gibi çıkmıştı. “Demek işe yaramadı... Peki, kimi yemeye çalıştın?”

Annem hiçbir şey söylemedi, o anda zararsız bir biçimde dümdüz olan dişleriyle dudağını çiğniyordu.

Ian, “Francine bir sesten korktu ve adaçayı kavanozunu fazla sıkınca, cam, elini kesti,” diye katkıda bulundu. “Annen üzerine atladı ve kanını emmeye başladı. Çıglıklar olmasa tahrik edici olabilirdi.”

“Ian,” dedi Bones uyarıcı bir tavırla.

Ian sırtıttı. “Haklısın. Gene de tahrik oldum.”

Ne yaptığımı bile düşünmeden göğsüne bir yumruk attım. Annemin alt dudağı titredi.

“Bunu yapmak istememiştim. Ben... Kendime engel olamadım.”

“Tabii olamadın. Sen bir *vampirsin*.”

Aklımdan aynı şey geçse de bu öfke dolu sözleri ne ben ne de odadaki diğer iki vampir söylemişti. Sözler, içerideki duman öksürmesine sebep olsa da merdivenlerden inmiş olan Tyler’ın ağzından çıkmıştı.

“Biliyorsun işte: Köpekdişleri, parlak yeşil gözler ve süper hız? Bunlar dikkatini çekmiş olsa gerek?” Annem burundan soluyunca Tyler, “O zaman neden insan kanı içme bölümünü es geçtin?” diye sordu.

“Bir insanın etini delmeyi, onu zorla tutup kanını çalmayı reddediyorum...” Annemin yüzünden karanlık bir ifade gelip geçti, sonra bu yüz, acıyla allak bullak oldu. “Bir daha öyle bir şey yapmayacağım. Asla.”

Sesi sertleşmişti. Annemin vampir olarak geçirdiği, ona atalık eden pisliğin, yanına insan attığı günleri hatırladığını biliyordum. Böylesi, öfkemi tamamen dindirdi ama hüsrana bütün şiddetiyle varlığını sürdürdü.

“Beslenirken birine zarar vermene gerek yok Justina,” dedi Bones. “Ama senin de keşfettiğin gibi, kan ihtiyacını ortadan kaldıramazsın ve hayvan eti sana uzun süre yetmez.”

“Belki yalnızca daha fazlasına ihtiyacım vardır. O et paketlerinde pek kan yoktu,” diye ısrar etti annem.

Annemin inek ya da keçi etlerini emmek için gece sinsi-ce ortalıkta dolaştığını hayal ettim. Ya Chupacabra efsanesinin asıl kaynağı oysa, onlar da annem gibi ne olduklarını inkar eden vampirlerse? Artık beni hiçbir şey şaşırtamazdı.

“İstersen bir mezbahayı emip kurut, yine de gördüğün ilk insanın kanını arzularsın,” dedi Ian acımasızca. “İnsan kanına ihtiyacımız olmasa türümüzün işi daha kolay olurdu ama var ve sen de istisna değilsin.”

“Canlarını yakmayacak olsam da kimsenin irade gücünü elinden alarak kanını bana vermeye zorlamak istemiyorum,” dedi annem. “Bu yüzden, kan bankalarından kan çalmaya başlamadıkça, başka bir çözüm yolu görmüyorum.”

“Benden kan iç.”

Benim başım da neredeyse annemin gösterdiği kadar büyük bir şaşkınlıkla

Tyler’ın olduğu yöne döndü. Tyler omuz silkti. “Onun endişelerinden hiçbirisi benim için geçerli değil çünkü kendi kanımı kendim teklif ediyorum. Yani irade gücümü elimden almış olmayacak ve zorla hiçbir yerimi yarmayacak.”

“Emin misin?” Burada nabızı atan tek kişi o diye kendisini baskı altında hissetmesi hiç hoşuma gitmezdi. Başka ayarlamalar yapabiliydik. Birçok vampirin gönüllü bağışçıları vardı. Birkaç telefon konuşması yapıp buraya bir bağışçı getirtebilirdik ama o kişinin Kramer’ın, *önce öldür, sonra selam ver*, eğiliminden ötürü hemen gitmesi gerekirdi.

“Öylece oturup tekrar kendini kaybetmesini beklemektense şimdi burada, onu kontrol edebilecek birileri varken, benden biraz kan içmesini yeğlerim.” Sonra Tyler’ın gözleminde dik bakışlar belirdi ve adam anneme baktı. “Kendini yine kaybedeceksin. Şimdiden bana kocaman, sulu bir et parçasıymışım gibi bakmaya başladın. Seni dışarı da atamayız. Cat, senin ve ısırabileceğin kadar yakında olan bütün budalalar için endişelenmekten yataklara düşer.”

Sonra Bones’a dönerek kollarını kavuşturdu. Net, kısa ve öz bir biçimde, *Bu teklif bedava değil ama ücreti annecik burada değilken konuşuruz, anlarsın ya. Ucuza gitmem, diye düşündü.*

Ona ödeme yapma konusunda hiçbir çekincem yoktu. Böylesi, Tyler’ın kanını suçluluk ya da takıntıdan ötürü teklif etmesinden çok daha iyiydi. Bones’un dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Kocam başını tek bir kez salladı, Tyler da gömleğinin kolunu sıvayarak çıplak kolunu uzattı.

Annem, “Bunu yapacağımı söylemedim,” diye karşı çıktı ama gözleri, adamın kahverengi teninin altında nabız gibi atan damarlara dikilmişti.

Ian alaycı bir tavırla soludu. “Hayatımda bundan daha az ikna edici bir itiraz duymadım.”

“Bunu yapacaksın, hem de hemen,” dedim haşınca. “Tyler haklı. Açlığını kontrol altına alana dek, onun için de diğer bütün insanlar için de tehdit oluşturacaksın. Kimseyi kazara incitmek istemediğini biliyorum.”

Tekrar demedim ama bu söylenmemiş kelime havada adeta asılı kaldı. Annem gözlerini Tyler’ın kolundan ayırarak önce bana, sonra Bones’a baktı. Olduğu yerde kıpırdandı.

“Siz ikiniz beni izlerken yapamam,” dedi sonunda.

“Ne?” dedim hemen.

Annem elini sabırsızlıkla salladı. “Çok tuhaf olur. Sen benim kızımsın, o da,” -Bones’a baktı, kocam da ona terbiyesizce sırtıttı- “fazla kibirli,” diye söze son verdi annem.

“Kimse Ian’dan daha kibirli olamaz,” diye söylendim.

Ian bana göz kırptı. “Teşekkürler Azrail.”

Bones elini sırtıma koydu. “Gel haydi Kedicik, onları yalnız bırakalım. Ian, güvenliklerinden sen sorumlusun. Birazdan döneriz.”

Tyler’a baktım ama adam Bones’la ikimizin gidişinden ötürü endişelenmektense, Ian’la ilgili, duymama gerek olmayan hayaller kurmakla meşguldü. “Yanında yalnızca onların olması senin için uygun mu?” diye sordum yine de.

“Uygun. Kış kış,” diyerek sözlerini vurgulamak için parmaklarını salladı.

“Tamam, birazdan görüşürüz.”

Bones beni kucağına alıp merdivenlerden ok gibi fırladı, neşesi her basamakla yerine geliyor gibiydi.

“O kadar çabuk gelemeyeceğinizden eminim,” diye seslendi Ian.

Yüzde yüz emin değildim ama Bones’un, “Aynen öyle dostum,” diye mırıldandığını duyduğumu düşündüm.

YİRMİ DOKUZ

SIOUX CITY’NİN IŞIKLARI UZAKTA, YERE SAÇIL-
mış elmaslar gibi parılıyordu. Altımızda millerce
tarla vardı, bazen araya evler, yollar ve fabrikalar giriyor-
du. Görüleceğimizden endişe etmiyorduk. Her şeyden
önce geceydi ve bu yükseklikte, üzerimizde siyah giysiler
varken, neredeyse görünmezdik. Ayrıca şehir sınırlarının
dışında, kırsal bölgede, insandan çok, tarlanın olduğu bir
yerdeydik.

“Bu iyi bir fikirdi,” diye mırıldandım.

Ian ortalığın temiz olduğu haberini verinceye dek harap
oturma odasında bekleyeceğimizi sanmıştım ama Bones
beni kollarına alıp Kramer arkamızdan fırlatacak tahtalar
bile koparamadan oradan uzaklaştırdı. Şimdi evden mil-
lerce ötedeydik, kafamda kendiminkinden başka kimsenin
düşüncelerini duyamayacağım kadar yüksekteydik ve baş
başaydık. Nihayet, haftalardır ilk kez yalnızdık, kimse ka-

pımızın önünde beklemiyor ya da evin etrafında tehditkar bir biçimde süzülüyordu.

Bones elimi daha sıkı tuttu. İki kuş gibi yayılmıştık – kollarımızı uzatmıştık, bacaklarımız düzdü ve rüzgar, etrafımızdan görünmez bir şelale gibi akıyordu. İlk kez yapmamız gereken acil bir şey yokken uçuyordum ve yukarısı soğuk olsa da umursamıyordum. Kendimi muhteşem bir biçimde özgür hissediyordum. Havanın soğukluğu, bunun için çok küçük bir bedeldi.

“Seninle tanışmadan önce, aklımı boşaltmak için saatlerce uçardım,” diyen Bones’un sesi, rüzgara rağmen bana ulaştı. “Huzura ancak bu kadar yaklaşabiliyordum ama arkadaşlarımdan birçoğu uçabilse de ben hep yalnız giderdim. Seninle tanışana dek bunu kimseyle paylaşmak istemedim.”

Ona baktığımda, yüzünün kusursuzluğundan ya da rüzgarın, giysilerinin vücuduna ikinci bir ten gibi yapışmasına sebep oluştundan fazlası etkiledi beni. Bones’un dudakları uzun zamandır yüzünde görmediğim tasasız bir tebessümle kıvrılmıştı ve bilinçaltıma sürtünen duygularda, Bones bunu her zaman hissedebilsin diye dünyayı yerinden oynatmak istememe sebep olan bir mutluluk vardı.

“Seninle bu şekilde burada olduğum için çok mutluyum,” diye fısıldadım. Sonunda bu noktaya gelip onun yanında süzülebilmek için dayanabileceğimden fazla olduğunu düşündüğüm zorlukları aşmış, acılar çekmiştim. Ama bu anı onunla paylaşabilmek için aynı şeyi bin kez yapardım.

Bones gülümsedi. “Yüksek sesle konuş aşkım. Bu rüzgarda seni duyamıyorum.”

Konuşmak yerine kocamın uzattığı kolunun altına girdim ve bedeninin altına geçene dek manevra yapmayı bırakmadım. Bones kollarını bana sardı, bedenlerimiz hala geceyarısı mavisi gökyüzünde süzülüyordu. Bones da benim gibi giyinmiş, üzerinde siyah, uzun kollu bir gömlekle aynı renkte pantolon ve çizmeler vardı ama boynu açıktaydı. Ağzımı oraya bastırdım ve dilim, teninin üzerinde dolaşırken koyverdiği iniltinin tadını çıkardım.

Kollarımı ona sararak, “Bunu ilk yapışımı hatırlıyor musun?” diye mırıldandım.

“Dans ediyorduk.” Sesi, içinde yükseldiğini hissettiğim arzuya yoğunlaşmıştı. “Sana duyduğum arzuyu kullanarak bana işkence ediyordun.”

Hala tenine dayalı olan dudaklarımla gülümsedim, dilimle bir başka hassas nokta buldum ve kocamın ürpertisinin zevkini çıkardım.

“Bunu o zaman bilmiyordum. Yalnızca elde edilmesi kolay biri olduğunu düşünüyordum.”

Kocam gümbürtüyü andıran bir sesle güldü, sert kollarını bana iyice sardı. “Öyleydin ama yine de seni mümkün olduğuna inanmadığım kadar istiyordum. O ilk birkaç hafta beni nasıl delirttin bilmiyorsun. Seni her gün görmek ama benden nefret ettiğin için dokunamamak işkence gibiydi.”

“Kendimden daha çok nefret ediyordum.” Yine fısıldamıştım ama kocam bu kez beni duydu. “Sen bana kendimi

nasıl kabulleneceğimi gösterdin ve sana, itiraf edebileceğimden çok daha önce aşık oldum.”

Bones başını eğdi ve serin dudakları benimkilerin üzerine kapladı. Ağzımı açarak tadını aradım, kadife gibi yumuşak dilini ve şimdi dişlerinin arasından çıkmış olan iki sivri köpekdişini hissettiğimde inledim. Benim dişlerim de uzadı, öpücüğümüz derinleştğinde kocamın dişlerine sürtündü ve Bones, ağzını eğik bir biçimde benimkine iyice yapıştırdı.

Gücü etrafımı sararak duyularımı şehvetten çok daha öte bir derinlikle okşadı. Dillerimiz birbirine dolandı ve o mahrem dans, sinir uçlarıma zevk dalgaları gönderdi. Bacaklarımı kalçalarına sardım, sessiz ve aç bir davetle ona sürtündüm. Bones ellerini biraz indirerek beni iyice kendisine çekti ve kalçalarını kıvrıdığına şiddetlenen sürtünme hissi, kasıklarımın sıcak olmasına sebep oldu. Bones’un bedeni öyle sert, öyle ince, nabız gibi atan bir enerjiyle öylesine doluydu ki. Ayrıca rüzgarın itişini beni daha da tahrik ediyordu. Şimdiki, Tyler kilerde, merdivenlerin tepesinde beklerken, öfkeli bir hayalet dışarıda tehditler ve küfürler savururken yaşadığımız o çalıntı anlar gibi olmayacaktı. Artık bu an bizimdi ve tadını çıkarmak için o açık, uçsuz bucaksız gökyüzünde istediğimiz kadar uzağa uçabilirdik.

Tabii bu tür bir şey, uçarken yapılabiliyorsa. Vücuduma bastıran kalın, uzun kabartıyla, Bones’un kalçalarını aklıma başımdan alan bir biçimde sallayışı birleşince, kocamın beni boşuna tahrik etmediğini anladım. Bizi havada tutacak güce sahipti ama uçmak, aynı zamanda konsantrasyon

gerektiriyordu. Galiba ben artık kendi kendimi havada tutmuyordum. Bones'un dilinin kışkırtıcı bir biçimde benimkine dolanışına, o kabartı, klitorisime her sürtündüğünde yaşadığım zevk patlamasına fazlasıyla odaklanmıştım. Bones kollarını bedenime sarmamış olsaydı muhtemelen yere çakılırdım.

Bones bizi havada tutmayı başarabilse bile, bunun doğuracağı sorunlar da vardı. Bones dikkatini etrafımızda olan bitenlere değil de belinin altındaki radara verdi diye ufak bir hava taşıtına çarpmamız, herkes için trajik olurdu. Belki de altımızdaki tarlalarda bir yer bulmak daha iyi bir fikirdi. Ama havada süzülürken birbirimize dokunma düşüncesinde, burada kalmak istememe yol açan kışkırtıcı bir yan vardı.

Ağzımı onunkinden güçlükle çekerek, "Burada... Mümkün mü?" diye sordum.

"Evet." Arzumu iyice artıran hararetle bir tıslamaydı.

Başını yeniden aşağı çektim. Bones, elini kotumun içine sokarken derinlerimdeki her şey beklentiyle gerildi. Kocam diğer koluyla hala bana destek veriyordu. Bones'un parmakları beni alev alev yakan bütün noktaları bulduğunda gırtlığımdan bir inilti koptu. Ona iyice yaslandım -öpüşürken arada bir hızlı nefesler alıyorduk- ve fermuarının altındaki o sert, leziz erkekliğine uzandım. Elimi dolduran erkekliği, parmaklarımı saramayacağım kadar kalındı, Bones'un gücü ve oraya yönelttiği kanla nabız gibi atıyordu. Onu kocamın ritmik hareketleriyle uyumlu bir biçimde okşadım, ağzı, sözsüz iniltilerimi emip boğuyordu.

Hissettiğim o tatlı acı, içime giren parmaklarının her bir darbesiyle şiddetlendi. Onu içimde istiyordum ama bacaklarımı açtıkça kotum iyice yukarı çıkıyordu.

Kocam, "Seni hemen şimdi istiyorum Kedicik," dedi ve alt dudağımı ısırarak köpekdişlerinin çıkardığı iki damla kanı emdi. Sonra dilini köpekdişlerinde gezdirdi, ağzını benimkine dayadı ve öpücüğümüzü o leziz kanıyla tatlandırdı.

Bones kesintisiz, tek bir hareketle beni çevirdi. Kolu üst bedenimi desteklemek için göğüslerimin arasından geçti ve bacaklarımın sallanmasına engel olmak için ayağını kanca gibi, ayak bileklerime doladı. Sonra vahşice uçuşan saçlarımı kenara iterek boğazımı öptü, boş eliyle de kotumla külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi. Arkama dayanan sert et parçasını hissettiğimde, en hassas bölgelerime çarpan buz gibi havayı unuttum. Bones aşağı uzanarak, o uzun, kalın erkekliğini merkezime yöneltti. İçimi çekerek ona yaslanırken, bacaklarıma sarılan, kendimi ona iyice açmama engel olan kumaş parçalarına aklımdan lanet okudum.

Bones'un ağzı, boynumdaki, canlı olsam nabzımın çılınca atıyor olacağı noktaya kilitlendi. Tekrar arkaya doğru sallanarak onu tamamen içime almaya çalıştım ama kocamı beni yalnızca penisinin başıyla kışkırttığında içim hüsrarla doldu ama bir yandan da mest oldum.

Bones, "Gözlerini aç," dediğinde sözleri boynumda titreyti.

Gözlerimi kapattığımı nereden bildiğini anlamıyordum -yüzüm diğer tarafa dönüktü- ama söylediğini yaparak on-

ları açtım. Uçuşan kızıl saç tutamlarının arasından altımıza yayılmış olan, bu yükseklikten çok geniş ve daha az belirgin görünen ama rüzgarda sallandığı belli olan mısır tarlalarını gördüm. Yukarıdan bakıldığında daha büyüleyiciydiler. Çünkü uzaklık, kuruyan mısır kabuklarını ve çatlamış sapları gözden saklıyor, tarlaların millerce uzanan, dalgalanan, altın rengi bir okyanusa benzemesine yol açıyordu. Hafifçe sallanan o tarlaları görmek, içimi uzun zamandır hissetmediğim bir huzurla doldurdu. Köklerim beton ya da asfalt ormanlara değil, kırsala dayanıyordu ve burada, ister gerçek anlamda, ister mecazi olsun, bize musallat olan hayaletler yoktu.

O manzaranın ihtişamı göğsümün sıkışmasına, gözlerimin yaşlarla yanmasına sebep oldu. Son günlerin karanlığı, dünyanın, birbirini incitmeye çalışan insanlardan fazlasını içerdiğini unutmayı kolaylaştırmıştı. Nereye bakacağınızı bildiğiniz ve gözlerinizi açmayı hatırladığınız takdirde, dünyada güzellik de vardı. Bones'un dudakları boynumu okşamayı sürdürdü ve hem tutkuyla hem de hüznle ürpermeme sebep oldu. Bones'un açlığını vücuduma mahrem bir biçimde yasladığı o sert uzuvdan fazlasında hissedebiliyordum. Kocamın aurası etrafımı sarmış, tutkusuyla ihtiyacı birleşerek duyularımı kavuruyordu ama Bones, içimdeki kırık olduğunu bile bilmediğim bir şeyi iyileştireceğini her nasılsa bildiği bir şeyi görene dek bana sahip olmamıştı.

Bones'un benim için ne anlama geldiğini ifade edebilecek sözcükler vardı ama bin yıl boyunca, şimdiye kadar ko-

nuşulmuş bütün dilleri öğrensem de bu hissi tanımlayacak kelimeleri bulamazdım.

Aşağı uzanarak ellerimle onunkileri sıktım. Kelimelere dökemediğim hislerin en azından bir bölümünü bilebilsin diye aklımı okuyabilmesini diledim. Bones'un dudakları boynumda, gülümsemeye benzeyen bir şeyle kıpırdadı.

"Seni seviyorum Kedicik," diye fısıldadı Bones.

Ben de ona aynı şekilde karşılık vermek üzereydim ama yalnızca içimi çekebildim. Çünkü köpekdişleri boynuma batarken, kocam da içimin derinliklerine girmişti. İkili darbe, duyularımı alevlendirdi, sinir uçlarımı ateşe verdi. Ellerini daha sıkı tuttum, kocam çok ama çok yavaşça geri çekilirken gırtlığımdan kesik kesik sesler yükseldi, sonra Bones bağırmama sebep olacak bir sertlikle tekrar içime girdi.

Vampirlerin vücut ısısı yükselmezdi ve etrafımızdaki soğuk hava, muhtemelen oda sıcaklığının altındaydı ama yine de kendimi ısınyormuşum gibi hissettim. Bir başka kışkırtıcı, ağır geri çekilme hamlesi o ısı hissini artırdı ve bunu hızlı, derin bir darbe takip ettiğinde kendimi tenim kıvılcımlar saçmaya başlayacakmış gibi hissettim. Bacaklarımın etrafındaki kumaş onları birarada tutuyordu ama böylesi, Bones'u daha sıkı tutabileceğim anlamına geliyordu, ben de öyle yaptım. Duygularımın arasında beliren o dalga, kocamın bundan ne kadar zevk aldığını belli etti. Ben de aynı şeyi yapmaya, kocam erkekliğini acelesizce, santim santim çekerken onu bütün kaslarımla sıkıştırmaya devam ettim.

“Durma,” diye hırladı.

Gözlerimi açık tutmaya, üzerinde süzöldüğümüz o göz alıcı manzaraya bakmaya çalıştım ama içimde büyüyen zevk, gözlerimin kapanmasına sebep oluyordu. Duyduğum zevk, o vahşi, beni mest eden darbelerin yanı sıra, kocamın bedeninin en ufak hareketleriyle bile artmaya devam etti ve bütün bedenim bu yoğunluktan dolayı titremeye başladı. Bones’un kolları bedenime dolanan çelik şeritler gibiydi. Beni kendisine vücudumu yaralayacak kadar sertçe bastırıyordu ama ben onun beni daha da sıkı tutmasını istiyordum. Dişlerinin boynuma sert saplanması vücudumu daha da ısıtıyor, her darbesi kasıklarımdaki zevk geriliminin artmasına sebep oluyordu. Ben de onun durmasını istemiyordum. Etinin benimkiyle birleştiğini hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu bacaklarım ve iç kaslarımla orada tutmaya çalışıyordum. İniltileri beni daha da ateşliyordu ama bu, bana sürtünen, hislerini benimkilerle birleştiren aurasına kıyasla bir hiçti. O sayede ne zaman daha hızlı hareket etmem gerektiğini bilebiliyordum. Ellerini ne zaman bırakıp onu kendime çekmek için kalçalarını ne zaman tutacağını da. Sonra Bones kontrolünü kaybedip beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına sürükledi ve hiçbir şey bilemez oldum.

Ardından birkaç saniye boyunca kıpırdayamadım. Yalnızca ona tutunabiliyor, Bones’un orgazminin son titremelerinin ve benim içimde devam eden karıncalanmaların tadını çıkarabiliyordum. Sonunda gözlerim pır pır ederek açıldı. Bir noktada gözlerimi tekrar kapatmış olmalıydım.

Artık altın rengi, rüzgarda sallanan mısır koçanlarının üzerinde değil, bir cadde ağının üzerinde ama neyse ki sokak lambalarına çarpmayacak -ya da utanç verici bir biçimde aydınlatılmayacak- kadar yüksekteydik.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye mırıldanırken, uzanarak elimi saçlarının arasından geçirdim.

Bones başını çevirdi, burnunu gömleğimin kumaşının üzerinden koluma sürttü.

“Hiçbir fikrim yok.”

Sevişme sonrası, kahrkahr nefes nefeseydi. “Pek iyi bir kaptan olmayabilirsin ama şahane bir pilotsun.”

Bones’un gülüşü de benimkine karıştı. Bir kornanın öfke dolu sesi bize ulaştı ve araya girmeye çalışan gerçek dünyayı hatırlamamıza sebep oldu ama ben gözlerimi kapatıp başımı Bones’a dayadım.

Gerçek dünya birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

Otuz

26 EKİM'DE, BONES'LA İKİMİZİN KİREÇ TAŞI/kuvars/moisanit tuzağın son rötuşlarını yapışından dört saatten az zaman sonra, cep telefonum bir mesajla biplede. Ben duşta, saçımdaki köpükleri duruluyor ve suyun her gün daha da buz kesişini umursamamaya çalışıyordum. Elektrik olmaması sıcak suyun da yokluğu anlamına geliyordu. Karbonmonoksit dumanı Tyler'ı öldürecek olmasa, sırf yine sıcak duş alabilmek için evin içine jeneratör yerleştirirdim.

Mesajı okumak için acele etmedim ve saçımı durulamaya devam ettim. Çünkü Denise'in günlük haberleri gönderme, bana evlerinde her şeyin yolunda olduğunu bildirme zamanıydı. Acil bir şey olsa mesaj göndermezdi. Cep telefonumun şarjının bitmemesi için arayıp sohbet etmiyorduk ve dürüst olmak gerekirse, son kadını hala bulamadığımızı yüksek sesle itiraf etmektense, "haber yok"

diye mesaj yollamak daha kolaydı. Hepimiz gitgide artan bir dehşetle takvimdeki günlerin geçişini izliyorduk.

Kramer son bir haftadır yanımıza eskisi kadar uğramıyordu. Muhtemelen zamanını, suç ortağını kurbanının kaçırılışı için hazırlamakla, kadına ettiği işkenceleri artırmak arasında bölüştürdüğünü bilmek, sürekli midemin bulanmasına sebep oluyordu. Kadını bulamadığımız takdirde, yüz saat kadar sonra ölecekti.

Evde o anda yalnızca Bones'la ikimiz vardık. Ian, Tyler ve annem, Southern Hills Alışveriş Merkezi'ndeydiler. Ian etrafta dolaşarak kendisine yiyecek birini ararken annem, Kramer onlara rastlayabilir diye Tyler'a göz kulak oluyordu. Annemin çok geçmeden Ian'ın yaptığını yapıp farklı besinlere yöneleceğini umuyordum. Ian'ın bu yüzden mi bu kadar sık dışarı çıkmakta ve onları da yanına almakta ısrar ettiğini merak etmiyor değildim ama belki de Ian, sadece sürekli aynı yerde kapalı kaldığı için sıkılıyordu.

Duştan çıkıp birkaç hızlı, etkili havlu darbesiyle kurulandıktan sonra telefonumu tezgahdan alıp mesajı okudum. İlk düşüncem, bunun saçmalık olduğuydu. Ekranda aralarında hiç boşluk olmayan, bazıları tekrarlanan, bazıları tekrarlanmayan harfler, semboller ve rakamlar vardı. Belki de Denise'in telefonu çantasında ya da pantolonunun cebinde sallanmış, numaram kazara tekrar çevrilmişti. Ben de daha önce insanları kıcımla aramıştım. Ama mesaj Denise'in telefonundan gelmiyordu. Elisabeth'in numarasından geliyordu. Mesaja daha yakından baktım.

6CICA5360#(SC5360BATI^CISC5360BATI6CICASC

Düzeni çözünceye kadar mesajı iki kez daha okumam gerekti. “Beş bin üç yüz atmış Batı Altıncı Cadde, Sioux City,” dedim yüksek sesle. Sonra heyecan, damarlarımda şimşek gibi dolaşmaya başladı ve daha yüksek sesle, “Beş bin üç yüz altmış, Batı Altıncı Cadde, Sioux City. Tanrım, başarmış! Elisabeth, kadını bulmuş!” dedim.

Ama mesajı neden böyle karman çormandı? Elisabeth birkaç hafta önce Francine’in adresini mesajla yolladığında, sözcükler düzgün ve belirgindi. Bunlarıysa aynı anda jonglörlük yaparken yazmış gibiydi. Neden anlamama ihtimalimi göze alarak böyle karmaşık bir mesaj göndermişti?

Bones yatak odasına girdiğinde olayı çözmüştüm. Kocama hem umutlu hem kasvetli bakışlar attım.

“Elisabeth, kadını bulmuş,” dedim. “Ve görünüşe bakılırsa, adresi Kramer’la dövüşürken yollamış. Yani Kramer kadını bulduğumuzu biliyor. Yani geleceğimizi de biliyor.”

Uçarak kestirme bir yol kullansak da Sioux City’nin Prospect Hill mahallesine, adresin olduğu yere varmamız en az yirmi dakika sürecekti. Bones daha hızlı uçabilirdi ama ben onun kadar yetenekli değildim ve kocam ikimizi de oraya daha çabuk ulaştırarak gücünü harcadığı takdirde, hızla kaçmamız gerektiğinde daha az gücü olurdu. Zaten trafik saatinde, işten eve dönen insanlar tarafından görülmemek için iyice yükselerek enerji harcıyorduk. Karanlık, ancak

bir saat sonra tamamen çökecekti ama akşamüstü saati yükselmemizi gerektirecek kadar aydınlık olsa da beklemek gibi bir şansımız yoktu.

Prospect Hill bölgesini işaretleyen beyaz heykeli görmemiz sanki asırlar sürdü. Daha önce MapQuest haritasına baktığımız için nereye ineceğimizi biliyorduk ama insanların evlerinin numaraları, işimize gelecek şekilde çatılarına kazınmamıştı. Bones bizi kadının sokağı olduğunu düşündüğümüz yerin yukarısına taşıdı ve düz bir çizgi halinde alçalarak, yüksek çitlerin ortasında bir yere indik. Yer sarsıldı ve ayaklarımız normaldekinden çok daha sert olan inişimizin etkisiyle bileklerimize dek toprağa gömüldü. Ben gücün bir kısmını dağıtmak için hemen diz çöktüm. Canım yine de çok yandı ama şehir merkezine bu kadar yakın bir yerdeyken ve birçok insan mağazaların vitrinlerine bakıp yemek yiyecek bir yer ararken ya da başka bir şey için dolaşırken, rahat iniş yapmak için görülmeyi göze alamazdık. Neredeyse her telefonun video çekme özelliği varken, daha “ihlal edilen doğaüstü güvenlik kuralları” kelimesini telaffuz edemeden, haberlere ve internete malzeme olurduk. Böylesi de başımızı yalnızca vampir Kanun Gardiyanları’yla değil, Madigan’la da derde sokardı. Adamın beni bulmaya programlanmış olan yüz tanıma yazılımı tam olarak nerede olduğumuzu öğrenmesini sağlardı.

Bones yüz elli metre yükseklikten yere atılan bir bowling topu gibi düşmekle eşdeğer olan darbenin sebep olduğu hasarlardan benden çok daha hızlı bir biçimde kurtularak, “İyi misin aşkım?” diye sordu.

Ayağa kalktığımda sırtıma saplanan ağrıdan ötürü yüzümü buruşturarak dişlerimin arasından, “İyiyim,” dedim. Diz çökerek bacaklarımı kurtarmış olabilirdim ama yanlış açıyla iniş yapmış olmalıydım. Çünkü doğrulurken omurgamdan birkaç çatırtı duyuldu. Acı verici karıncalanmaların ardından acı dindi. Konu iyileşme yetisi olunca, vampir olmaktan iyisi yoktu.

Bones ceplerinden adaçayı çıkarıp yaktı. Ben de yanık kenarların yere düşmemesine dikkat ederek aynısını yaptım. Her yerde kuru, kırışık yapraklar vardı ve yangın çıkarmak, üzerimize istenmeyen bir ilgi çekmenin şahane bir yolu olurdu.

Çitlerin arasından çıkıp dolaşmaya çıkmış normal bir çiftmişiz gibi, en yakın kavşağa doğru yürüdük. Duyduğum mırıltılara bakılacak olursa, iniş yaptığımız noktaya en yakın olan insanlar, sesin ve hissettikleri anlık titreşimin sebebini merak ediyorlardı ama neyse ki bunları gökyüzünden düşen iki insanla bağdaştırmamışlardı. O kadar hızlı inmiştik ki doğru noktaya bakan biri bile bizi ancak hızla kayan bir şerit olarak görmüş olabilirdi.

Bones başıyla önümüzdeki sokak levhasını işaret ederek alçak sesle, “Orası Cook Caddesi,” dedi. “Altıncı Cadde de buralarda olmalı...”

Kocamın sesi alçalarak kesilirken, aurasından görünmez yangın alarmlarını andıran bir gerilim yayıldı. Bakışlarını takip ettiğimde, bel kemiğim dehşetle ürperdi.

Sokağın ortasında tunikli bir adam süzülüyor, beyaz saçları esintide hareket etmiyordu. Arabalar doğruca içinden

geçiyordu. Sürücüler, tarihin en verimli seri katillerinden biriyle temas ettiklerinden habersizdi. Engizisyoncu'nun, gözleri göremeyeceğim kadar uzakta olsa da doğruca bize baktığını biliyordum.

Mahalleye gelişimizi fark eden biri vardı demek.

"Bones," dedim yumuşak bir sesle. "Ben onu uzaklaştı-
rırım. Sen kadını al, sonra benimle buluş."

Kocamın dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı ama al-
çak tondaki cevabını yine de duyabildim. "Seni bırakma-
yacağım."

Kramer birkaç saniye sonra saldıracaktı. Hayalet çoktan
bize doğru gelmeye başlamıştı ve elimizi sıkıp "Ne haber
komşular?" demeye niyetli olmadığını biliyordum.

"Sen bir erkeksin, onu yeterince kışkırtamazsın," diye
fısıldadım çabuk çabuk. "Ama benden daha güçlü ve hızlı-
sın, yani kadın hayattaysa, onu kurtarabilecek tek kişi sen-
sin. Şimdi tartışmayı bırak ve *git*."

Adaçaylarımı Bones'a verdim ve doğruca Kramer'a doğ-
ru koştum. Hayalet, artık püskürten bitkiyi taşımadığını
görsün diye kollarımı kaldırıp sallamayı da ihmal etmedim.
Bones geride, dişlerinin arasından küfretti ama ben arkamı
dönmedim. Haklıydım ve kocam bunu biliyordu. Hoşuna
gitmeyebilirdi ama böylesi, gerçeği değiştirmiyordu.

Şimdi, Kramer'ın son hedefini korumaktansa, peşim-
den gelmesini sağlamam gerekiyordu. Kadını çoktan öl-
dürmediği takdirde, Francine'le yaşananlar, hayalete, ka-
dını almamıza engel olamayacağını göstermiş olmalıydı.
Son birkaç saniyesini kadınla geçirmektense, bu konuda-

ki hüsrânının acısını benden çıkarmaya karar vereceğini umuyordum.

Kramer benim ona yaklaşmamdansa Bones'un hareketlerine odaklanır gibi olduğunda, "Hey, Çirkin Hayalet Casper!" diye seslendim. "Sen beni yakalayamadan, o sakallı çenene bir tane çakabileceğime bahse giririm!"

Sözlerim, kaldırımdaki başka insanların başlarını çevirmelerine yol açtı ama benim dikkatim, keşişlerinkini andıran bir tunik giymiş olan puslu şeklin üzerindeydi. Şimdi hayalete, cisimleştiği kısa sürede ona attığım iki yumruğu hatırladığı için burun deliklerinin genişlediğini görecektim kadar yakındım. Kramer yine de kime saldıracağına hala karar verememiş gibi arkama baktı. İçimden, *Yemi yut*, dedikten sonra aramızdaki son birkaç metreyi de aşım.

"Hazır ol, seni üçüncü kez tokatlayacağım!" diyerek elimi çenesine doğru salladım.

Kramer cismani değildi, bu yüzden elim ona zarar vermeden içinden geçip gitti ama ya hareketim ya da sözlerim Kramer'ın karar vermesine sebep olmuştu. Kramer tükürürcesine küfretti ve bana dönerek kendi kolunu savurdu.

Eğildim ama yeterince çabuk davranamadım. Başımın yan tarafında bir acı patlaması hissettim. Toplamayı başardığı enerji, eti kemiği olan birinin atabileceği bir yumruktan bile can yakıcıydı. Bir mağazanın ön vitrinine çarpmadan önce dengemi buldum ve onun yerine duvara çarptım. En azından camı parçalamak yerine üzerime biraz alçı yağmasına sebep olmuştum. Sonra hayaletle yüzleşmek için döndüm.

“Acıması bir hareket,” dedim sert sert. “Seni kaçırmak için adaçayına bile ihtiyacım yok. Zaten yeterince korkaksın.”

Adamın yüzü öfkeyle allak bullak oldu ve ağzından sel gibi Almanca küfürler boşandı. O sözleri kaçmam gerektiğine dair bir işaret olarak aldım ve bu güzel sonbahar akşamında işlerine bakan insan gruplarının arasından fırladım.

Açık bir spor barına ulaşmıştım ki sırtıma bir balyoz darbesi yemiş gibi oldum. Dengemi tamamen kaybetmiş halde öne uçtum. Ufak çocukları olan bir ailenin masasına çarpmamayı başardım, onun yerine bira sürahilerinin ve tavuk kanatlarının üzerine abanmış olan birkaç genç adamın masasına çarptım. Masa, darbemle kırıldı, köpüklü sıvı, cam parçaları ve turuncu soslu tavuk kanatları üzerime sıçradı. Masanın etrafında oturan dört adam bana hayretle baktı, ikisinin elinde hala tavuk kanatları vardı.

İçlerinden biri nefes nefese, “Senin derdin ne hanımefendi?” diye sordu.

Beni oraya uçuran hayaleti göremiyor olabilirlerdi ama gerçekten masalarına sıkıntıdan dalış yaptığımı mı sanıyorlardı? Yerden baktığımda Kramer’ın yaklaştığını görebiliyordum. Yoluna çıkan birinin içinden geçmesi gerektiğinde, şekli gözden kayboluyordu. Tekrar dört genç adama bakarak onları da diğer müşterileri de hayalet gelmeden kaçırarak bir bahane aradım.

Graham’ın o gün eski evimde düşündüğü aşağılayıcı şeyleri hatırlayarak, “Regl dönemindeyim ve ilgiye ihtiya-

cım var,” diye doğaçlama yaptım. “Yaşamak istiyorsanız benden hemen uzaklaşın!”

Bunun ardından masanın kalıntılarını, kaçabilecekleri kadar yavaş bir hareketle üzerilerine ittim. Sıçrayarak masanın yolundan çekildiler ve gerilemeye başladılar. Neyse ki bunu yapan tek kişi onlar değildi. Açık havadaki oturma alanı çabucak boşalmaya başladı.

“Deli karı,” sözlerini duydum ama dikkatimi tamamen hayalete vermiştim. Şimdi benden yalnızca dört metre uzaktaydı ve dişlerini gösteriyordu. Sırf eğlenmek için birkaç kişiyi öldürmeye karar vermeden önce, bu insanları ondan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Duvarın üzerinden atlarken, “Gel de yakala beni çükü kalkmaz!” diye bağırdım. Diğer tarafta daha az kalabalık mağazalar ve çoğunun sahibi başka yerde olan arabalar vardı. Kramer’ın yemi yutup yutmadığını görmek için arkama bakmaktansa, koştururken hakaretler yağdırmayı sürdürdüm. “Biliyorum, şeyin kalkmıyor diye, cadıların, erkeklerin iktidarını ellerinden alabildiği yalanını uydurdun ama...”

Bir şey sırtıma çarptı ve içimde bir acının patlamasına sebep oldu. Aynı zamanda dengemi yine bozdu. Kaldırımda yüzüstü kaydım, ayağa kalkabileceğim kadar iyileşene dek birkaç metre o halde ilerledim. Ayağa kalkar kalkmaz, karnıma görünmez bir balyoz indi, tekrar dizlerimin üzerine çöktüm.

Birisi haykırdı. Kimin bağırdığını göremedim çünkü görüşüm bulanık ve kırmızıydı. Kan tükürdüm ve çene-

mi hafifçe kıpırdatınca mide bulandırıcı çatırtılar duyuldu. Yüzüm ateşe verilmiş gibi yanıyordu ama yeniden ayağa kalkarak kendimi bir sonraki darbeye hazırladım. İçimden tekrar tekrar, *İnsanlardan uzaklaş, insanlardan uzaklaş*, diyordum. Kramer bana ne yaparsa yapsın, iyileşecektim. Ama onlar iyileşemezdi.

Yüzümün iyileştiğini hissetsem de gözlerimde hala kan olduğu için, nereye gittiğimi göremeden birkaç metre ilerledim. Sonra tekinsiz, metalik bir gümbürtü duydum ve vücudumun her yanı akkor bir acıyla kavruldu. Gözlerimin önünde ışıklar parladı ve kulaklarım, çatırdayan metal ve kırılan cam sesleriyle cınladı. Şimdi gerçekten göremiyordum ama benzin kokusuyla üzerime bastıran muazzam ağırlık, neler olduğunu anlamamı sağladı.

Lanet olası hayalet, üzerime ters çevrilmiş bir araba fırlatmıştı!

Cadılar Bayramı'nın yaklaşmasının Kramer'ı ne kadar güçlendirdiğine hayret edecek zamanım yoktu. Çünkü ekşi koku, bana oradan *hemen* uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu. Hayalet muhtemelen, tepemdeki arabanın benzin deposundaki yanabilir sıvıyı ateşe vermek için çakmak bulmaya ya da kıvılcım çıkarmaya çalışıyordu. Daha önce bir kez yanımda bir araba patlamış, ölmeme ramak kalmıştı. Patlayan bir arabanın altında olmak mı? Şüphesiz bir daha dönmemek üzere ölürdüm.

Bedenimdeki bütün kasları gerdim, tekrar birleşmeye çalışan çok sayıda kırık kemiğin yarattığı acıyı yok sayarak bütün gücümle ittim. İçim ızdırapla dolunca bir an başım

döndü ama ağırlık, üzerimden kollarımla bacaklarımın uzanabildiği kadar kalktı. Yine korkunç bir acı duymama sebep olan bir hareketle arabayı ittim ve altından kayıp çıktım, kurtulduğumda da tekrar yere düşmesine izin verdim.

Gözlerimi birkaç kez kırptıktan sonra yakında toplanmış insan kalabalığını görüp üzülmeyi başardım. Her birinin yüzünden, çeşitli seviyelerde şok okunuyordu. Ama görüntüyü kaydetmek için havaya kaldırılmış hiçbir telefon göremedim, bu yüzden minnettar olmalıydım. Sonra bana bakan başka birini gördüm. Kramer yolun kenarındaki, arabanın az önce park edilmiş olduğu boşlukta süzülüyordu ve yeşil gözleri büyük bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti.

Neden o feci enerji darbelerinden birini indirmek için bana yaklaşmadığını bilmiyordum ama o bunu yapana kadar orada durup onun için poz vermeye niyetim yoktu. Dönerek sokağın en az kalabalık kısmını tespit ettim ve koşmaya başladım. Kemiklerim yine çatırdadı ve tenim iyileşmeyi tamamlamadan önce, kendimi üzerimde bir karnınca ordusu geziniyormuş gibi hissettim ama koşmayı bırakmadım. Kramer'ın bana yetiştigini belli edecek yeni acı patlamasını bekliyordum.

Bir hışırtı duydum, sonra karnıma sert bir şey bastırıldı. Kendimi savunmak için derhal tepki verecektim ama etrafımı saran, havayı gizli akıntılarla çatırdatan gücü tanıdığımda durdum. Yukarı çekildim ve ayaklarım yerden keşildi. Güçlü bir kol gövdeme sarılmış, diğeryse tiz, kadınsı bir sesle haykıran birine dolanmıştı.

O ığlık hayatımda duyduğum en tatlı müzikti çünkü Bones'un Kramer'in son kurbanına zamanında ulaşp onu kurtardığını gösteriyordu.

OTUZ BİR

KRAMER'IN BİZİ TAKİP EDEMeyeCEĞİNDEN EMİN olacağımız kadar yükselip uzaklaştığımızda, Bones, Spade'e mesaj atarak bizimle I-29'un Missouri Nehri'ne en çok yaklaştığı noktada, Savaş Kartalı Parkı'nda buluşmasını söyledi. Kramer'ı öfkeden köpürür halde yerde bıraktığımızdan bu yana bir saatten fazla zaman geçmişti ama kadını yine de doğruca Spade'in evine götürüp hayalete onu benim vasıtamla takip etmesi için en ufak bir şans dahi veremezdik.

Kadının adı Sarah'ydı ve Bones onu evinden aldığından beri pek sakinleşmemişti. Tabii kadını suçlayamazdım. O uçuş kadını aklını başından alacak kadar korkutmamış olsa bile, konuşmamın beşinci dakikasında, Kramer'ın Sarah'ya neredeyse aklını kaçırmasına sebep olacak kadar işkence ettiğini fark etmiştim. Hayalet, tam da korktuğum gibi, Francine'le Lisa'ya ulaşamadığı için, kayıp zamanını onun-

la telafi etmek istemişti. Sarah'nın düşünceleri parazit, deşet ve Kramer'ın bana söyleyip durduğu, cadıların yaşamasına izin vermemekle ve kendisinin durdurulamaz oluşuyla ilgili saçmalıkların bir karışımıydı. Bones'la ikimiz kadına gözlerimizi parlatarak bize güvenebileceğini söylemiştik ama Sarah, bakışlarımızla bile sakinleşemeyecek haldeydi.

Vampir zihin kontrolü bazı insanlar üzerinde, genetik bir anomaliden, travmadan ya da büyük bir irade gücünden ötürü ancak ısırıldıklarında işlerdi ama olan biten o kadar şeyden sonra kadını ısırmaya içim el vermiyordu. Sarah kaçmaya çalışmıyordu. Yani söylediğimiz şeylerin bir kısmı, zavallı kadın her seste irkilse de Kramer'ın birden ortaya çıkıp işkencelerini sürdürmesini bekler gibi etrafına baksa da, Sarah'ya ulaşıyor olabilirdi. Francine ve Lisa'yla birkaç gün geçirmenin, Sarah'nın sinir krizi geçirmesine engel olacağını umuyordum.

Tabii Sarah'ya ve diğer kadınlara asıl yardım edecek şey, işkencecilerini o taş ve mineralden oluşan tuzığa hapsedebilmemiz olurdu. Sonra Kramer'ın onlara verdiği duygusal hasarı atlatmak için istedikleri kadar zaman harcayabilirlerdi. İçim öfkeyle yanıyordu. Karşılaştığım çoğu katil, kötülük kemiklerine işlemiş olsa da yalnızca insanların bedenlerini mahvetmeye çalışırdı ama bu Kramer'a yetmiyordu. Engizisyoncu, kurbanlarının akıllarını, kalplerini ve ruhlarını da yıkıyordu.

Spade gecenin örtüsünün altından çıktı ve gözeneklerinden korku fişkırان Sarah geri çekildi. Herhalde gökyüzünden başka birinin düştüğünü görmek, o anda kadına

fazla gelmişti. Sarah'yı tutarak gelenin bir arkadaşımız olduğunu, Sarah'nın onun yanında güvende olacağını mırıldandım. Sarah, Spade'in onu Francine'le Lisa'nın yanına götürceğini söylediğimde, geri çekilmeye çalışmaktan vazgeçecek kadar sakinleşti. Ona Kramer'ın kurban seçtiği diğer iki kadından ve onların güvende olduklarından bahsetmiştim. Kelimeler iyiydi hoştu ama kadınları kendi gözleriyle görmek, Sarah'nın fena halde yara almış aklına, Kramer'ın görünmeye çalıştığı kadar güçlü bir cezalandırıcı olmadığını, benim ispatlayamayacağım kadar sağlam bir biçimde gösterecekti.

Bones kadına acıma dolu son bir bakış attıktan sonra arkadaşının yanına giderek Spade'i herhalde kadının nazik akıl sağlığıyla ilgili uyarmak için kenara çekti. Bir dakikalık, alçak tonda bir konuşmadan sonra geri döndüler. Diğer vampir, kadına bir palto olduğunu minnetle fark ettiğim bir karaltı uzattı. Bones'la ikimiz kadını almak için öyle çabuk harekete geçmiştik ki bırakın kadına palto getirmeyi, kendimizinkileri almayı bile akıl edememiştik.

"Sarah, bu Spade, en iyi arkadaşlarımdan biri," diyen Bones, vampire normalde kullandığı isimle değil, Spade'in kendi seçtiği isimle hitap etmişti. "Sana çok iyi bakacak."

Sarah paltoyu aldı ama sonra bana yaklaştı. "O mu? Siz de gelmiyor musunuz?"

Kadının koyu kahverengi gözlerinde yalvaran bakışlar vardı ve kesik kesik düşüncelerinden bensiz gitmek istemediği anlaşılıyordu. Sebebi, benim de kadın olmam ve bu yüzden kendini yanımda daha güvende hissetmesi ya

da Spade'in uzun boyu ve etrafını saran siyah paltosuyla göz korkutucu görünmesi olabilirdi. Nehre yakınlığımız, Spade'in omuzlarına değen saçlarının yüzünün etrafında dramatik bir biçimde uçuşmasına sebep olarak görünüşünün etkisini artırıyordu. Ama Spade, güvenilir olmanın yanı sıra çok da centilmendi.

Kadına, "Şimdi gelemem. Ama seninle yakında görüşeceğiz," diye söz verirken Bones'la bakıştık. İki gün sonra tuzağı Spade'in evine götüreceğimiz, sonra da içimdeki sinyalin Kramer'ı bize getirmesini bekleyeceğimiz düşünülürse, kadını gerçekten çok yakında görecektim.

Sarah bunu öğrenince çok daha gergin olacaktı, orası kesindi.

Ya da şansımız yaver giderdi ve Sarah, suç ortağının kim olduğunu biliyor olurdu. Kramer onlara saldırmadan önce, üç kadından ikisinin aynı düzene uygun olduğunu görmüştük ve Sarah'nın da istisna olmayacağından emindim.

"Sarah, senin kedin vardı değil mi?" diye sordum ona. "Ama öldü değil mi? Nasıl öldü ya da onu kim öldürdü biliyor musun?"

Sorduğum soru kadının düşüncelerinin kasılmasına, tutarlı düşünceleri, daha dengesiz, dağınık olanlardan ayırmamın zorlaşmasına sebep oldu. Ama "asılmış", "içeri zorla girilmiş" gibi düşünce parçaları duydum ve inancım doğrulanmış oldu. Francine'le Lisa'nın kedileri de asılmış, minik bedenleri sergilenmek üzere geride bırakılmıştı. Kramer'ın işkencesinin ilk adımı buydu.

"Kim yaptı, biliyor musun?" diye bastırdım.

Kadın başını iki yana salladı ve üzüldüğü öyle açıkça belli oldu ki Bones beni dürttü. “Önce kadını yerleştirelim Kedick,” diye mırıldandı. “Denise ve diğerleri yanındayken sorulara daha iyi cevap verebilir.”

Kocam haklıydı. Henüz çok erkendi ve kadının kedisini kimin öldürdüğünü bilme ihtimali zaten düşüktü. Sarah’ı çabucak kucaklayarak ona veda ettim, tekrar, yakında her şeyin sona ereceğini ve güvende olacağını söyledim.

Tanrım, lütfen bu doğru olsun, diye dua ettim.

Spade onu bir baloya götürmeyi teklif ediyormuş gibi, kolunu Sarah’ya uzattı. “Lütfen benimle gel,” dedi.

Sarah bana baktı. Ben de yüzüme zorla bir tebessüm yerleştirerek başımı salladım. “Seni diğerlerinin yanına götüreceğim, ben de seni yakında yine göreceğim.”

Sarah bariz bir isteksizlikle Spade’in koluna girdi. Spade, bana ve Bones’a başını son kez salladı, sonra Sarah’ı kollarına alıp Vlad Tepeş’in nefret ettiği o eski Drakula filmlerine yaraşan, gösterişli kanat hareketleriyle uçup gitti.

Bones’a dönerek hafifçe gülümsedim. “Fırlat beni Scotty.”

Bones eğlenerek yumuşak bir sesle güldü. “Bunun için bana ihtiyacın yok. Artık kendi kendini fırlatabilirsin.”

“Biliyorum,” derken, kollarımı kocama doladım. “Ama böyle uçmayı yeğlerim.”

Güçlü, sert ve mutluluk verici kolları beni kavradı. “Ben de öyle Kedick.”

Çok sonra, verandadaki tahtaların, orada birisinin olduğunu belli eden çıtırtısını duydum. Verandadaki, Kramer olmalıydı. Sırtımı duvara dayamış halde oturma odası zemininde oturmayı sürdürdüm ve *Onu yok saysam mı*, diye düşündüm. Kıpırdadığım takdirde Bones uyanabilirdi ama daha az önce uykuya dalmıştı. Başka herkes uyurken, adaçaylarının sönmediğinden emin olma sırası bendeydi. Kramer daha önce adaçayı kavanozlarını devirmek için üzerlerine dallar ya da tahta parçaları atmıştı. Ya evi ateşe vermeye çalışıyor ya da onu uzakta tutan dumanın dinmesini istiyordu. İkisi de keşfetmek istediğimiz seçenekler değildi, bu yüzden nöbetleşe uyuyorduk.

Bones'a kalsa nöbetleri Ian'la kendisi arasında bölüştürürdü ama bu adil olmazdı. Annem şafak söker sökmez bitkin düşmekten kendisini alamıyordu ama ben, erkekler kadar uyanık kalabilirdim. Hepimiz oturma odasında uyuyor, yatak odalarından getirdiğimiz dört şilteyi paylaşıyorduk. Konforlu olmayabilirdi -romantik olmadığı da kesindi- ama daha güvenliydi. Nöbetçi uyuyakaldığı ve Kramer adaçayına rağmen içeri girebildiği takdirde, diğerlerini uyandırmadan en savunmasız kişiyi seçemeyecekti. Böyle birbirimizin dibinde uyurken öyle bir şey yapamazdı.

Dışarıdan yine bir tahta gıcırıtısı geldi ama bu kez onu tam duyamadığım bir fısıltı takip etti. Kaşlarımı çattım. Böylesi, Kramer için olağandıydı. Normalde avazı çıktığı kadar küfreder, orayı burayı kırıp dökerdi. Hayalet ne zaman uyuduğumuzu da biliyordu, bu yüzden başımıza iyice bela olabilmek için sık sık şafakta yanımıza uğrardı. Ama

fısıltılar? Duyduğum ses, beni ayağa kalkmama sebep olacak kadar meraklandırdı. Dışarıdaki, adaçayından dolayı içeri giremeyen ve yüksek sesli bir selamla herkesi uyardırmayacak kadar düşünceli olan Fabian ya da Elisabeth olabiliirdi.

Elimden geldiğince sessiz adımlarla kapıya doğru ilerledim. Herkesin uyanıp o garip fısıltının kaynağını araştırmasına gerek yoktu. Bones kıpırdandı ama gözleri kapalı kaldı. Annem dünyadan tamamen kopmuştu. Tyler hiç aralıksız horluyordu, Ian'sa kıpırdamadı bile. Ona bakarken, başımı iki yana sallamaktan kendimi alamadım. Ian her sabah bebek gibi uyurdu –bir eli sürekli pantolonunun içinde olan bir bebek gibi. Herhalde yaramazlıkları, vicdanını, uykusundan bir an olsun feragat etmesine sebep olacak kadar bile rahatsız etmiyordu.

Diğerlerini uyandırmamaya özen göstererek ön kapıyı dikkatle açtım. Mahvolmuş verandanın uzak ucunda süzülenin Fabian ya da Elisabeth değil, Kramer olduğunu görünce şaşırdım. Beni gördüğünde gevşek tahtalardan birini bıraktı, neredeyse dostça bir hareketle yanına çağırdı.

Ah, tabii, adaçayı almadan hemen koşup geleceğim, diye düşündüm. O arabayı üzerime fırlatınca aptallaştığımı mı düşünüyordu?

Ona ortaparmağımı gösterdim, sonra sadece diğerlerinin biraz daha uyumasına fırsat vermek için kapıdan birkaç metre uzaklaşmaya karar vererek en yakındaki iki adaçayı kavanozunu aldım. Kramer formundaysa, çok geçmeden küfürler etmeye ve eve tahta parçaları fırlatmaya başladı.

Engizisyoncu, parmak hareketime tepki vermedi. Ben verandanın harap kalıntısının üzerinde hiç ses çıkarmadan yürürken, kıpırdamadan, konuşmadan bekledi. Kapıyı açık tuttum ve ondan iki uzun adımda ulaşamayacağım kadar uzaklaşmamaya özen gösterdim.

“Seni yine görmek ne güzel,” dedim alçak sesle.

O yosun yeşili gözler beni baştan aşağı süzdü ama bana daha önceki gibi müstehcen bakışlar atmıyordu. Şimdiki, rakibini ölçüp tartan ve onu eksik bulan bir düşmanın bakışlarıydı.

“Güçsüz kuvvetsiz bir kadının, yani senin, beni yenebileceğine mi inanıyorsun?”

Cinsiyetime hakaret etmişti etmesine ama Kramer’ı hiç bu kadar makul görmemiştim. Gerçekten düşünceli gibiydi ve sesi benimki kadar alçaktı –normalde kullandığı, borazanı andıran sesle konuşmuyor, cadıların yanacağından söz etmiyordu. Sorusuna, yıllar boyunca hakladığım diğer kibirli pisliklerin bir listesiyle cevap verebilirdim. Ya da onları şimdilik ulaşamayacağı bir yere götürerek, Francine, Sarah ve Lisa’yla ilgili planlarını çoktan baltaladığımı söyleyerek... Ama beni azımsamaya devam etmesini istiyordum. *Benim gibi ufacak bir kızdan korkmana gerek yok koca canavar. Kimseye zararım dokunmaz benim.*

“Konuşmak anlamsız. Kimin kimi yendiğini ancak bu iş bittiğinde ve birimiz ayakta kaldığında öğreneceğiz,” diye yanıt verdim.

Kulağıma çalınan hafif sürtünme sesine bakılırsa evdeki birisi uyanmış, kapıya doğru geliyordu. Uyanan kişi

kapıya ulaşmadan, aurası sayesinde onun Bones olduğunu anladım. Fısıltılar bile hafif uykusunu bölmeye yetmişti. Kramer'sa bunu fark etmemiş gibiydi. Dikkatini benden uzaklaştırmadı.

Hayalet yine düşünceli düşünceli, “Kadın olmana rağmen güçlüsün,” dedi. “O arabayı hiçbir etkisi olmamış gibi yana itiverdin.”

Aslında canım fena yanmıştı. Başka koşullar altında arabanın altında kalıp iyileşmeyi beklerken, “Ayy, çok acıyor!” diye bağırabilirdim ama o sırada öyle bir lükse sahip değildim.

“Beni bir arabayla öldürmeye çalışan ilk kişi sen değilsin,” derken, iki olay da pek önemli değilmiş gibi omuz silktim. Bones'un kapının ağzında olduğunu hissedebiliyordum ama kocam dışarı çıkmadı ve kapının eşiğindeki gölgelerin içinde hayaletten saklanmayı sürdürdü.

Kramer, soğuk ve hesapçı bir tavırla gülümsedi. “Onun seni öldürmeyeceğini biliyordum.”

İlginç. Hayalet bunu söylediğinde, ben arabanın altında kısılmışken, etrafta koşuşturup benzin deposunu ateşe vermeye çalışmadığını düşündüm. Arabayı patlatma fikri aklına gelmemiş miydi? Yoksa aslında arabanın beni öldürmeyeceğini bilmiyor, yalan mı söylüyordu?

Bir manyağın aklının nasıl çalıştığını nereden bilecektim ki?

“Niye her zamanki gibi esip gürelemiyorsun da alçak sesle sohbet ediyorsun?” diye sorarak konuyu değiştirdim. “Francine’e, Lisa’ya ve Sarah’ya ulaşamadığın için yalnız kaldın, konuşacak birini bulamıyor musun?”

Lütfen öfkeden kudur ve suç ortağının kim olduğunu söyle, dedim içimden sessizce. Haydi, o pislik her kimse, onunla ne kadar zaman geçirdiğini söyleyerek etkile beni!

Ama Kramer bunu yapmadı. Bana yine düşünceli bir bakış attı. “Onlar için neden bu kadar çok şeyi göze alıyorsun? Senin için hiçbir önemleri yok.”

“Hayır, asıl senin için hiçbir önemleri yok,” diye düzelttim derhal, “ama bana bir şey ifade ediyorlar çünkü başları dertte ve ben onlara yardım edebilirim. Canımı yalnızca sevdiğim insanlar için tehlikeye atsam, avladığım canavarların yarısından farkım olmaz. Kötü insanlar bile sevdikleri için kendilerini riske atar. Sırf tanımadığım kadınları seçtin diye, bir kenarda durup ölmelerine izin verecek değilim.”

Kramer’ın tebessümü genişleyerek boş damak parçaları arasındaki kahverengimsi azı dişlerini ortaya serdi. Ebediyen -ve umarım bir hapisanede çürürken- iğrenç bir ağzı olacaktı ve bunun ilahi adalet olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

“Hala beni durdurabileceğine inanıyorsun *Hexe*. Ama durduramazsın. Benden korkmuyorsun ama yakında korkacaksın.”

Sertçe, “Hayır, korkmayacağım,” dedim. “Benden hiç güç alamayacaksın. Çünkü numaranı biliyorum Engizisyoncu. Fiziksel bir bedenin yok diye öldürülmen zor olabilir ama ben burada dururken, çoktan mezarlarında çürümeye başlamış olan diğer pisliklerden daha korkutucu değilsin.”

Kramer yalnızca, “Cadılar Bayramı’na dek,” dedi ve ortadan kayboldu.

Adamın az önce durduğu yere bakarken gülümsedim.

Ben de buna güveniyorum zaten aşağılık herif.

OTUZ İKİ

30 EKİM'DE, GECENİN GİZLEYİCİ ÖRTÜSÜ DÜŞER düşmez, Ian, Bones ve ben uçarak yıkık dökük çiftlik evinden uzaklaştık. Her birimizin elinde büyük, üzeri muşambayla kaplı bir nesne vardı. Annem ve Tyler geride kalacak, yarın öğleden sonra, daha geleneksel bir yöntemle -bir taksiyle- Spade'in evine gidecekti. Böylece, ödünç aldığım yetenek, Kramer'ın yalnızca yoğunlaşarak beni bulamayacağı kadar yok olduğu takdirde, hayalet de onların peşinden Spade'in evine gidebilecekti. Hayalet onları takip etmekten fazlasını yapabilir diye yanlarında bol bol adaçayı olacaktı ama ben onun sinsice hareket edeceğine, görülmek istemeyeceğine bahse girerdim. Sonuçta onlar, Kramer'ın dikkatle seçtiği hedefler değildi. Kramer'ın asıl istediği, Francine, Lisa ve Sarah'ydı, biz de onları bulacağından emin olmak istiyorduk.

Tabii biz her şeyi yerli yerine yerleştirdikten sonra.

İşte bu yüzden kocaman paketlerle doğruca Spade'in evine uçmuyorduk. Önce Ottumwa'daki, eski bir atık tesisi olan, kullanılmayan bir binaya gittik. Binanın altında Des Moines Nehri'ne giden su boruları, tüneller ve kanalizasyon ağı vardı. Burası, kendi yeraltı nehrine sahip olan mağaramız kadar ideal bir ortam değildi -ve yıllardır işlevsel olmasa da iğrenç kokuyordu- ama işimizi görecekti. Bones, dengi Mencheres'ten binayı ve onu çevreleyen nehir kenarındaki mülkleri satın almasını istemiş, o da geçtiğimiz iki hafta içinde sahte bir şirket adı kullanarak bunu yapmıştı. Başka birinin burayı yıkıp yeni bir iş yeri dikmesine, bunu yaparken de Heinrich Kramer'ın ebedi dinlenme yeri olacağını umduğumuz şeyi yerinden kıpırdatmasına izin veremezdik. Şimdi yeraltındaki kanalizasyonda nehrin su kaynağına ulaşacak kadar derin bir oyuk açmamız gerekiyordu. Böylece, tuzağı koymayı planladığımız yerin etrafında taze su akıntısı olacaktı.

Bir önceki tuzağı yerleştirmek için Bones'la ikimizin, ayrıca Chris'in ekibinin bir hafta çalışması gerekmişti. Bu tuzağı kurmak için tam beş saatimiz vardı ve daha boruda oyuk açmamız gerekiyordu. Başarma ihtimalimizin ne kadar düşük olduğunu hesaplamak istemiyor, onun yerine Bones'un, Spade'in ve Ian'ın ne kadar güçlü olduğu gerçeğine odaklanmaya çalışıyordum. Ben de elimden geleni yapacaktım ve tuzağı ya bitirebilecek ya da bitiremeyecektik. Kesin olan tek şey, endişelenerek zaman kaybedemeyeceğimizdi.

Boş tesisin dışında zemine indik ve elimdeki ağır tuzak parçasını ayaklarım yere değer değmez bıraktım. O koca

şeyi taşıırken bir saat boyunca uçmak, Bones'un havadayken beni öyle çabasızca taşıyışını takdir etmemi sağlamıştı. Evet, bu kaya parçasından daha hafiftim ama Bones benimle birlikte en az bir kişiyi daha taşıırken de uçmuş, daha uzağa, daha hızlı gitse de bunu kolayca yapıyor gibi görünmüştü.

Ian yere inerken toprakta oluşturduğum uzun ize dik dik bakarak, "Şahane iniş," dedi. "Biz dikkat çekmemeye çalışıyoruz, sense buraya meteor çarpmış gibi görünmesine yol açıyorsun."

Ben binanın duvarına çarpmamayı başardığım için kendimle gurur duyuyordum -havada kalmak, inmekten çok daha kolaydı!- bu yüzden burnumu kibirle havaya diktim.

"Daha ölmeyene dönüşeli iki yıl oluyor, şimdiden uçabiliyorum. Senin kanatlarını bulman ne kadar sürdü güzel çocuk?"

Ian'ın yüzündeki öfke, Bones'un alaycı bir tavırla solumasına sebep oldu. Ian rekabete bayılırdı. "Bunu hak ettin dostum."

"Güç sülüğü," dedi Ian suratını asarak.

Doğru söylüyordu ama Bones güldü. "Sen öyle bir yeteneğin olması için iki hayanı birden verirdin. Ayrıca karım, vampir olmadan önce de uçabiliyordu, bu yüzden bu yetenek yalnızca ona ait."

"Gevezeliğiniz bittiyse," dedi pürüzsüz bir ses binadan, "belki bu tuzağı kurma işine koyulabiliriz?"

Spade çoktan binaya girmişti -bu iyiydi. Yerdeki büyük kaya parçasına ve binanın girişine baktım. Sonra

eklemlerimi çıkırdattım. Her şeyin bir sırası vardı. Önce bütün parçaların sığabileceği kadar geniş, yeni bir kapı açmalıydık. Kanalizasyon borusuna giden tünellerin, yenden şekil vermemizi gerektirmeyecek kadar geniş olduğunu umuyordum.

Beş saatlik geri sayım başlamıştı.

Dört saat yirmi iki dakika sonra, Ian kanalizasyon borusunun dibinde yenden birleştirilmiş olan tuzağa baktı. Tuzağa, yanındaki Des Moines Nehri'ne ulaşmak için açtığımız delikten sular boşanıyordu. Ian nefes nefese güldü.

“Devasa bir kazana benzetmişsin. Tam bir manyaksın sen Azrail.”

Cevap vermeden önce yüzümdeki ekşi kokulu soğuk suyu sildim. Herkes yukarıdaki tünelde bekliyordu ama ben sağlamlığından emin olmak için tuzağın dibini bir daha kontrol etmek istemiştim. Evet, bana paranoyak diyebilirsiniz. Yarın her şey yolunda gittiği takdirde, Kramer tuzağa girdiğinde, kanalizasyon duvarındaki girişi ve tuzağın tabanını iyice güçlendirebilir, zamanın ve erozyonun Kramer'ın hapisane hücrelerini etkilememesini garantiye alabilirdik ama tuzak şimdilik dayanacak gibi görünüyordu.

“Kramer kafayı cadılığa takmış, bu yüzden tanıdık bir ortamda olmasını istedim. Kimse duygusal olmadığımı söyleyemez.”

Ciddiyetsiz sözlerime ve hiç olmadığım kadar yorgun olmama rağmen, mutlulukla bağırmak istiyordum. Başar-

miştık! Tuzağı kurmuştuk, alt yarısı nehir suyuyla yıkanıyordu ve fazladan zamanımız vardı. Evet, fazla zamanımız yoktu ama kılı kırk yaracak değildim. Öyle hızlı ve sıkı çalışmıştı ki o an Ian'a bile şöyle kocaman, sulu bir öpücük verebilirdim. Küstah ve iğrenç bir sapık olabilirdi ama aklına koyduğunda amacına ulaşmayı çok iyi biliyordu. Bones'un ya da Spade'in gücünden, adanmışlığından hiç şüphe duymamıştım ama Ian beni şaşırtmıştı.

"Senin hayalet burayı bulmadan önce gidelim," diyen Spade tünele girerek gözden kayboldu. Sesi, arkasından süzülüyordu. "Denise işimizin bittiğini duyduğunda çok rahatlayacak."

Kanalizasyon duvarına tırmandım, yukarıya bir iki metre kalmışken Bones'un elimi tutup beni çekmesine izin verdim. Cevabın evet olduğunu umarak Spade'in arkasından, "Araba getirdin değil mi?" diye seslendim.

"Elbette," cevabı bana ulaştı. "Uçarak daha fazla enerji harcamak istemeyeceğimizi düşündüm. Ayrıca yarın Kramer'la savaşırken bütün gücümüzü kullanmamız gerekecek."

Ne kadar doğru. Sonra çamurlu, ıslak halimize baktım ve Bones'a hüzünlü bir bakış attım. "Yine Spade'in malına zarar vereceğiz."

Bones sırtıttı. "Endişelenme. Kiralık olduğundan eminim."

Arabayı Spade sürdü, Ian ön koltuğa geçti, Bones'la ikimiz de arka koltuğa yerleştik. Kocama yaslanıp gözlerimi kapatmaktan o kadar memnundum ki ıslak ve leş gibi olmayı da, üşümeyi de umursamıyordum. Spade kaloriferi

açtı, böylece çok geçmeden ısındım. Elektriği olmayan, buz gibi gece havasının tahtalarla kapatılmış pencerelerde ki sayısız yarıktan içeri girdiği bir evde iki hafta geçirdikten sonra, o sıcaklık bana cennet gibi geldi. Aslında, o kadar gevşemiştım ki sanırım uyuyakalmıştım çünkü gözlerimi ancak araba sarsılarak durduğunda açtım ve etrafımızdaki yer şekillerinin tamamen değiştiğini gördüm.

Sonunda iki katlı, mavi-beyaz, güzel bir evin yanındaki, çakıllı bir yoldaydık. Evin arkasında dönümlerce saman tarlası vardı ve sağ tarafında boş bir ahır görölüyordu. Etraf şahane bir biçimde sessizdi. Komşu yoktu, bu yüzden kimsenin gürültülü düşünceleri aklımı rahatsız etmiyordu.

Başka insanların düşüncelerini duyamamamın çok ama çok kötüye alamet olduğunu fark ederken Spade de, “Tanrım, olamaz,” diye fısıldadı. Evdeki dört zihinden yayılan düşünceleri duymalıydım. Oysaki tek duyduğum, tekinsiz bir sessizlikti.

Spade araba kapısını açmadı –onu öyle bir şiddetle itti ki kapı metalik bir kopma sesiyle taşıttan ayrıldı. Sonra Spade bulanık bir leke gibi hızla hareket ederek eve doğru ilerledi. Geri kalanımız da arabadan indik ama o kadar hızlı değildik. Ian araba ilerlemesin diye vitesi park konumuna aldı. Dehşet, kendimi damarlarımdaki kanın yerini buzlu su almış gibi hissetmeme sebep olmuştu. Eve doğru koşarken aklımda inkar sözleri yankılandı. *Denise’e bir şey olmasın. Lütfen, olmasın.* O benim en iyi arkadaşımdı. Lisa’ya, Sarah’ya ve Francine’e bir şey olması da korkunç olurdu ama Denise... Denise...

Spade evin ön kapısını da koparıp bir kenara attı, sonra da içeride kayboldu. Üçümüz hemen arkasındaydık. Üst kattan gelen sert havlamalar kalp atışlarını tespit etmeyi imkansız kılıyordu ve bu ses, Bones'un içeri girmeden önce duraksamasına, beni de sürükleyerek durdurmasına yol açtı. Belki de Dexter, Spade'in kapıyı menteşelerinden koparıırken çıkardığı sestten ötürü havlıyordu.

Ya da Kramer hala evin içinde olduğu için havlıyordu. Hayalet bir gün önceden ete kemiğe bürünmeyi nasıl başarmıştı? Kanlı ayak izleri, birinin merdivenlerden indiğini ve kapıdan çıktığını gösteriyordu, ayrıca yanan adaçayı kokusu almıyordum. Denise çoğu ölüm türüne karşı bağışkıktı ama Spade, Denise'i damgalayan iblisin arkadaşları intikam almak için gelebilir diye her zaman yanında bir iblis kemiği tutardı. Denise'i öldürebilecek tek maddeden yapılmış olan kemikten bıçak ona karşı mı kullanılmıştı?

Ah Tanrım, Kramer onlara ne yaptı?

Ian, "Beni takip etmeden önce adaçayı alın," dedi ve hiç beklemeden eve daldı. Spade yukarı katta neredeyse dizlerimin çözülmesine sebep olan, yasla dolu sert bir ses çıkardı. Gözlerim yaşlara bulanarak pantolon cebimde tuttuğum sıırıslıklam adaçayından bir tutam aldım ve yak-tım, aceleyle içeri girip elimde dumanı tüten adaçayıyla merdivenleri tırmandım. Duyduğum seslere ve kokuya bakılacak olursa, Bones evdeki kavanozları yeniden dolduruyor ve yakıyor, çok geç olsa da koruyucu bir bariyer yaratmaya çalışıyordu.

Sağdaki ilk odaya giden kanlı ayak izlerini takip etmeme gerek kalmadı. Spade'in boğuk sesi, insanın kalbini parçalayan bir işaret ışığı gibiydi. Odaya daldığımda gördüklerim, açık dolabın duvarına saçılmış olan kanlar, kemikler ve adlandırmak bile istemediğim şeyler olunca içim ızdırapla doldu. Ian dolabın yanında duruyordu, Spade o tüyler ürpertici manzaranın orta yerinde diz çökmüş, hareket etmeyen, kanla kaplı bir şekli kucağına almıştı. Dexter bir köşede hırılıyor, havlıyor, halıdaki kızıl pati izlerini takip ediyordu.

Kadınsı bir sesin, havlamaların ve Spade'in, Denise'in adını tekrarlayan hırıltılı sesinin altından, "Bir şeyim yok," dediğini duydum.

Boğazımdan yükselen rahatlama hıçkırığını bastırdım. Daha pratik olan Ian'ı Spade'in omuzlarını çekti.

"Bırak onu Charles. Muhtemelen o kadar sıkı tutuyor-sun ki nefes bile alamıyor."

Spade geriye yaslanarak arkadaşımın vücudunun daha önce görmediğim üst yarısını ortaya çıkardı, ben de olduğum yerde yalpaladım. Denise'in kazağında üç kanlı delik vardı. Sevgili arkadaşım, göğsündeki birbirine yakın yaralara bakılacak olursa, normal olan herkesi öldürecek kadar çok kez sırtından vurulmuştu ama bu onu öldürmeye yetmemişti. Arkasını dönüp onu vuran kişinin peşinden gitmiş olmalıydı. Saldırgan bu yüzden bir sonraki hedefi olarak Denise'in yüzünü seçmişti. Duvara, Denise'in hala şekilsiz olan yüzüne ve başının arkasındaki, vişneli turtaya benzer manzaraya bakılacak olursa, saldırgan silahını arkadaşımın üzerine boşaltmıştı.

Suç ortağı her nasılsa burayı bulmuş ve geri kalanımız uzakta, Kramer'in tabutuna son çivileri çakmaya çalışırken saldırıya geçmişti. *İçeri nasıl girdi*, diye düşündüm. Denise'in görünüşünden ötürü hala şok içindeydim. Arkadaşım tanımadığı bir erkeği içeri almazdı ve odadaki kan banyosunun da kanıtladığı gibi kolayca yenilmezdi.

Bones kapıda belirdi, kasvetli bir yüzle kanla kaplı dolaba ve Denise'in durumuna baktı. "Evde başka kimse yok," diyerek duyularımın bana zaten haber verdiği şeyi doğruladı. "Kramer'in burada olduğuna dair bir işaret görmüyorum. Ya da daha önce burada olduğuna dair... Adaçayı kavanozlarının hiçbirisi ters çevrilmemiş, kırılmamış. Adaçayları yalnızca yanıp bitmiş ama görünüşe bakılırsa bu çok uzun zaman önce olmamış."

Spade, Denise'in matlaşmış saçının bir tutamını geriye attı. Vampirin eline yapışan şeyleri görüp yüzümü buruşturdum.

"Ne olduğunu bize anlatabilir misin sevgilim?"

Denise'in gözlerini odada gezdirişine bakılacak olursa, arkadaşım odaklanmakta güçlük çekiyordu. Şaşırtıcı değildi, onun bilincini koruyor olması bile beni hayrete düşürüyordu. Böyle iyileşmiş olabilmesi için iki saat kadar önce vurulmuş olması gerekiyordu ama iblis kanının getirdiği hücre yenileme yeteneğine rağmen hala kötü durumdaydı. Bir vampirin ya da gulyabaninin Denise'in gördüğü kadar zarar görüp de sağ kalabileceğinden emin değildim. Ama Denise, bir kıyma makinesine balıklama dalmış gibi görünse de bir cevap gevelemeyi başardı.

“Lisa’yla Francine... Uyuyordu. Korkunç... Bir ses duydum. Buraya geldim... Helsing’i gördüm...”

Odada, Dexter havlamayı kestiği için duyabildiğine göre yalnızca iki kalp atışı vardı, demek ki kedim o anda odada değildi. Helsing muhtemelen aşağı katta saklanıyordu. Son zamanlarda sık sık Kramer’la kapışmamız, kedime yüksek bir ses duyduğu anda koşup saklanması gerektiğini öğretmişti, bu yüzden silah sesleri onu kaçırmış olmalıydı.

Denise kızıla boyanmış ellerinden birini kaldırıp arkasındaki duvarı işaret etti. “Onu... İpten indirdim... Sonra kurşunları hissettim.”

İpten mi? Dikkatimi, dolabın rayından sarkan, en alt kısmı daire şeklinde bağlanmış olan kemere yönelttim. Bütün giysiler iki kenara itilmiş, o nesne ortada kalmıştı ama duvarda Denise’in başının kanlı kalıntıları olduğundan, ilk bakışta ipe odaklanmamıştım.

Bones, kemeri olduğu yerden çekip almak için Spade’le Denise’in etrafından dolaştı ve kokladığında çenesindeki bir kas seğirdi.

“İçeri nasıl girdi Denise?” diye sorarken, arkadaşımın göz hizasına inebilmek için diz çöktüm. “Bize o adamın kim olduğunu bulmamıza yardım edecek bir şey söyleyebilir misin?”

Denise’in gözleri yine devrildi ve bayılmamaya çalışıyormuş gibi gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Konuşan Bones oldu, kocamın sesi küllerden bile kuruydu.

“Adam değil Kedicik. Kadın.”

Denise'in gözlerinin beyazı ortaya çıksa da arkadaşım başını sallamayı başardı. "Sarah," diye geveledi bayılmadan hemen önce. "Beni vuran Sarah'ydı."

OTUZ ÜÇ

DUYDUKLARIMA İPAPMAK İSTEMİYORDUM AMA başı tamamen eski haline kavuşmamış olsa bile, Denise'in sözlerinden şüphe etmiyordum. Kramer'ın kötü niyetlerinden koruduğumuzu sandığımız kadın, aslında onun *suç ortağıydı*.

Gözlerinden zümrüt parıltıları saçılan ve köpekdişleri üst dişlerinin arasından fırlayan Spade, "O kaltağı öldürecekim," diye söylendi.

Bones'un aurasından sızan öfkeye bakılacak olursa, Spade'in bir numara alıp sıraya girmesi gerekecekti.

"Denise'in üstünü başını temizle Charles," dedi Bones. "Yeterince çok şey yaşadı, bir de yine kendi kanı ve beyin parçalarıyla kaplı halde uyanmasın."

Spade, Denise'i kucağına aldı, mırıl mırıl Sarah'yı öldürmek için kullanacağı sayısız farklı yolu sayarken onu odadan çıkardı. Ben Sarah'nın ölümünü planlamaya başla-

yamayacak kadar derin bir şoktaydım ama kendi kana susamış öfkemin de çok geçmeden kabarcığını biliyordum.

“Kramer kadınlardan nefret ediyor, neden bir kadınla ortak olsun?” dedim. İçine düştüğümüz acayip durumu çözmeye çalışıyordum.

“Çok basit. Kadın artık işine yaramaz olduğunda ona ne yapacağını biliyor,” dedi Bones kısaca.

Sarah gerçekten de adamın işine yaramış, düşmanlarının onu doğruca Lisa’yla Francine’e götürmesini sağlamıştı. Kramer’ı son gördüğümde, halinden o kadar hoşnut olmasına şaşmamak gerekirdi. İçim suçlulukla yanıyordu. Lisa’yla Francine’e onları koruyacağımıza söz vermiştik. Onun yerine, cinayetlerinin suç ortağına, en kötü ihaneti burnumuzun dibinde gerçekleştirmesi için yardım etmiştik.

“Silahı nereden buldu?” diye sordu Ian.

“Suç ortağı da Kramer’a saldırısında eşlik eder diye burada üç silah bulunduruyorduk,” dedi Spade, evin bir başka odasından. “Her kadına onların nerede olduğunu, nasıl kullanacaklarını gösterdik... Ama o kaltak Sarah, ateş etmeyi zaten biliyordu.”

Lisa’yla Francine’e silah doğrultarak onları kendisiyle birlikte gelmeye zorlamış olmalıydı. Kadınlar onun Denise’e yaptıklarını gördükten sonra, Sarah’nın isteğini reddedemeyecek kadar korkmuş olmalıydı. Öyle olduğundan hiç şüphem yoktu.

Bones konuşmadan önce yine bana anlaşılmaz bir bakış attı. “Lisa’yla Francine’i yaya götürmemiş. Burada bir arabanız var mıydı?”

“Evet.” Spade’in sesindeki acı, akmaya başlayan düşün sesine rağmen duyuluyordu. “Acil bir durum olabilir diye, Denise için bırakmıştım.”

Sarah arabayı Francine’le Lisa’yı götürmek için kullanmış, muhtemelen ellerini ayaklarını bağlayıp ağızlarını tıkadıktan sonra onları bagaja tıkmıştı. Sorunsuz bir yolculuk yapmayı garantilemek istiyorsa başlarına vurması ve onları bayıltması gerekirdi. Öyle olduğunu düşünmek bile kendi başımı hüsrarla duvarlara vurmak istememe yol açtı. Denise’in haline bakılacak olursa onlar gideli saatler olmuştu. Şimdi çok uzakta olmalıydılar. Sarah muhtemelen planını, Spade bizimle tesiste buluşmak üzere evden ayrılır ayrılmaz uygulamaya koymuştu.

Belki de bize, kadınları nereye götürdüğüne dair bir ipucu bırakmıştı. Öyle olduğundan şüpheliydim ama hiçbir şey yapmadan durmak beni delirtiyordu. Mahvolmuş banyodan çıktım ve aşağı kata inerek çöp kutularına baktım. *Lütfen Sarah, bir şeylerin üzerine yerini belli edecek bir şey yazacak ve sonra onu atacak kadar aptal olsun.*

“Onun planlarını, düşüncelerinden anlamamana şaşırdım Crispin,” dediğini duydum Ian’ın.

“Düşünceleri dağınık, dengesiz ve sıklıkla tutarsızdı. Bunun kötü niyetlerden değil, Kramer’in işkencelerinden kaynaklandığını sandım,” diye ölçülü bir yanıt verdi Bonnes. “İnan bana, keşke daha dikkatli olsaydım diyorum.”

Ben de öyle diyordum ama Sarah’yla geçirdiğimiz kısa zamanın büyük bir kısmında uçmuştuk. Uçmak, kadının hem zihinsel hem de sözsel olarak haykırmasına yol açmış-

tı –pek tutarlı değildi. Sonra, Spade’i beklerken, yalnızca vampirlere duyduğu korkuyu -bu, vampirlerin varlığını henüz öğrenmiş olan insanların yüzde doksan dokuzunun göstereceği bir tepkiydi- göstermişti. Bir de Lisa ve Francine’le tanışma isteğini.

Tanrım, kadının *o* düşüncesinin ardındaki niyeti yanlış anladığımız kesindi. Durumun bir başka mide bulandırıcı yanı da Sarah’nın Kramer’in seçtiği üçüncü kurban değil, hayaletin suç ortağı olması durumunda, üçüncü kurbanın hala belirsiz olmasıydı. Mutfağa giderken bir saatin yanından geçtim ve zamanın nasıl hızla azaldığını hatırladım. Saat, sabahın üçünü beş geçiyordu, yani resmen 31 Ekim günündeydik. Elisabeth, Kramer’in etrafında dolaştığı bir başka kadını fark etmiş olabilirdi.

“Üçüncü kadının kim olduğunu biliyorum,” dedi Bones.

Mutfaktaki çöp kutusunun içinden yiyecek, kağıt ve paket parçaları çıkarırken donakaldım. Yüzü heykeltıraş elinden çıkma gibi güzel, sert hatlı olan kocam merdivenlerden indi.

“Biliyor musun? Nasıl? Kim o?”

O koyu kahverengi gözler, yönelttiğim sorulara rağmen bocalamadı. “O sensin Kedicik.”

“Ben mi?” dedim şaşkınlıkla. Üst kattaki bütün faaliyetler durdu, birden sessizlik oldu. “O ben değilim. Neden böyle bir şey...”

“Tanıma uyan tek kişi sensin,” diye sözümü kesti. “Kramer son birkaç haftadır başka kime kafayı taktı? *Sana*. Onun için, tuzak kurduğumuzu öğrenmeden önce bile seni

takip ediyor, daima önce sana saldırıyordu. Beni bir kez öldürmeye çalıştı, onda da seni öpüyordum. Kurbanlarını seçtiği zaman dilimi de uyuyor çünkü seninle, Francine'le Lisa'nın işkence görmeye başladıklarını söyledikleri günlerde tanıştı. Sen de onlar gibi trajediler yaşadın. Sioux City bölgesinde kalıyordun. Sarah'ya kedini astırmaya bile çalıştı! Helsing'i Lisa'nın ve Francine'in kedileri gibi, senin yakının olarak görmese, bunu yapmaya neden çalışsın?"

"Hayvanların, kendi varlığını sezebildiğini biliyor," diye fısıldarken Bones'un söylediği şeyleri sindirmeye çalıştım.

"Sarah, Dexter'a hiçbir şey yapmamış değil mi?" dedi Bones. "Kramer'ın profiline, tek bir şey dışında kusursuz bir biçimde uyuyorsun: Bekar değilsin. Ama Kramer'ın planı seni benden ayırmak ve sana şimdiden söyleyeyim, öyle bir şey yapmasına izin vermeyeceğim."

Bones'un söylediği her şeyin mantıklı olduğunu fark ettiğimi gizlemek için alaycı bir tavırla soludum. Kramer'la tanıştığımda ilk yaptığım şey neydi? Ona damarlarımda cadı gücünün dolaştığını söylemiş, üzerine Kalıntılar'ı salmışım. O günden sonra başka şeylerle birlikte bana cadı demeye başlamış, nasıl yanacağımdan bahsetmişti. Ama ben bunları anlamsız sözler olarak yok saymışım. Kramer'ın söylediği hiçbir şeyin anlamsız olmadığını çok geç anlamışım.

Beni azımsadığı için, onu yeneceğimden çok emindim. Görünüşe bakılırsa asıl ben onu azımsamışım.

"Kramer bizi ayıramayacağını biliyor," diye söze başlar-ken son bir şeyi fark ettim ve çenem kasılarak kapandı.

Tabii ona yalnız gitmekle, Francine ve Lisa'yı kurtarabileceğimi düşünmezsem.

Bones tebessüm etmekten çok, dudak büktü. "Aynen öyle aşkım, bu yüzden çok geçmeden bir hayaletin seni ziyaret etmesini bekliyorum."

Ian, Sarah'nın Spade'in arabasını görülebileceği bir yere park edecek kadar aptal olabileceği umuduyla etrafta uçmak için evden çıktı. Spade yukarıda Denise'le kaldı, onu yıkayıp temizledi ve iyileşmesini hızlandırmak için kanını içirdi. Duyabildiklerime bakılacak olursa, Denise şu anda neredeyse normal bir biçimde uyuyordu, nabızı artık zayıf ya da düzensiz değildi. Bones, Spade'in dizüstü bilgisayarcının başındaydı. Sarah'nın, Francine ve Lisa'yı götürmüş olabileceği bir mülkün sahibi ya da kiracısı olup olmadığına bakmak için, kadına ait, bulabildiği bütün hesapların şifresini kırıyordu. Kadının o kadar aptal olduğunu umabilirdik ama Kramer ona talimat verdiği takdirde, öyle olduğundan şüpheliydim. Hayalet son derece akıllı olduğunu göstermişti ve kullanabilecekleri, bizi Sarah'ya götürmeyecek o kadar çok sayıda boş, terk edilmiş bina vardı ki bir şey bulmamız mucize olurdu.

Helsing'i oturma odasındaki kanepenin altında, o dar boşluğa girecek şekilde dümdüz olmuş halde buldum. Kedinin oradan çıkması için kanepeyi kaldırmam, sonra da kucağıma gelmesi için ona birkaç dakika yalvarmam gerekti. Onu okşarken, elim boynuna değdiğinde tıslıyordu, bunun sebebi ya kötü anılar ya da boynundaki yaralanmay-

dı. Ya da ikisi birden. Dexter ayaklarımın dibinde duruyor, bana yakın olarak kendisini güvende hissetmeye çalışıyordu ama Helsing'in pençelerinin menziline girmemek için kanepeye atlamaya cesaret edemiyordu.

Tyler'la annem yola çıkmış, buraya geliyordu. Artık beklemlerine gerek yoktu. Bones kırık ön kapıyı yerine yerleştirmiş, menteşeler tamir edilemeyecek kadar zarar gördüğü için kapıyı çivilerle tutturmuştu. Buraya gelen ya da evden ayrılan birinin arka kapıyı kullanması gerekekti. Her odada, yanan, hayaletleri püskürten adaçayının yumuşak ışığı vardı. Öyle olsa bile, Kramer'ın varlığı evin her yerinde hissediliyor, bizimle Denise'in vurulduğu odanın kapalı kapısından dışarı sızan kan kokusundan tutun, sürekli yeniden doldurmak ve yeniden yakmak zorunda olduğumuz adaçayı kavanozlarına dek, her şeyi kullanarak dalga geçiyordu. Dışarıda rüzgardan ya da vahşi hayatın doğal faaliyetlerinden kaynaklanmayan bir hışırtı duyduğumda şaşırmadım. Muhtemelen Sarah'nın korkunç davranışından ötürü canı yanan kedimi, sarsmamaya dikkat ederek kucağımdan indirdim ve ayağa kalktım.

Bones önünde dizüstü bilgisayarla kanepede kaldı, sıkı sıkı tuttuğu enerjisi, bir an için kalkanlarından dışarı sızdı.

Beni sert bir bakışla yerime mıhlayarak, "Bak bakalım, yararlı bir şey bulabilecek misin?" dedi. "Ama onunla gitmeyeceksin."

Son kısmı söylerken sesinde gizli bir sertlik vardı. Başımı salladım, münakaşa etmedim çünkü Engizisyoncu'yla hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. En azından henüz.

Evin arka kapısından çıkarak o hışırtı seslerini duyduğum boş ahıra doğru yürüdüm. Yanımda adaçayı götürmüyordum ama Kramer'ın buraya bana saldırmak için geldiğini sanmıyordum. Hayır, hayalet iki sebepten buradaydı: Zaferini başıma kakmak ve bana reddedemeyeceğimi düşündüğü bir teklifte bulunmak için.

Gerçekten de ahırın açık kapılarının yakınında, yerden otuz santim kadar yüksekte, tunikli bir şekil süzülüyordu. Adaçayı taşımadığımı göstermek için ellerimi kaldırdım ve ondan yirmi metre kadar ötede durdum.

İlk sözlerim, "Bana bir kez bile dokunursan bu konuşma biter," oldu.

Gözlerinin parlayışına bakılacak olursa, bu sözler Engizisyoncu'nun hoşuna gitmişti. "Sonunda benden korkuyor musun *Hexe*?"

"Sabrım taşıyor," diye cevap verdim. "Bu yüzden, her zamanki oyunlarımızı oynamak, yapmak istediğim şeyler listesinde son sırada."

Kramer kolunu uzattığı takdirde bana dokunabilecek kadar yaklaştı ama gerilemedim. Uyarım şaka değildi. Enerjiyle dolu parmaklarından biriyle bile bana dokunduğu takdirde konuşmamız bitecekti ve ben adaçayıyla dolu eve geri dönecektim, Kramer da dışarıda bağırıp çağıracaktı.

"Hizmetkarım diğerlerini bana getirdi," derken her sözcüğün tadına vardığı belliydi.

Tek bir kasım bile seğirmese de kuşkularım doğrulanınca karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. *Francine, Lisa, çok üzgünüm.*

“Bu kadar yolu, arkadaşımın beyin parçalarının duvarı süslediğini gördüğümüzde, zaten çözdüğümüz bir şeyi söylemek için mi geldin? Haydi ama Kramer. Sen bile o kadar kibirli değilsin.”

Yeşil gözlerini kısıp bana bakarak “Hayatlarını artık önemsemiyor musun?” diye sordu.

Ne soracağını tahmin etmemişim gibi omuz silktim. “Artık onlar için yapabileceğim bir şey yok, değil mi?”

Saçlarımı omuzlarımdan havalandıran esinti, karşımdaki hayaletin hiçbir yerini kıpırdatmadı. Kramer’ın çamurla kaplı tuniği hiç hışırdamadı. Beyaz saçları, kırıksık, sert hatlı yüzünü eski köselenin etrafındaki, rengi açılmış saman gibi çevrelemeye devam etti.

“Onları hala kurtarabilirsin... Bu gece beni dövüşte yenebilirsen.”

İşte. Kramer ona gönüllü olarak gitmem gerektiğini biliyordu. İnsan ortağını beni kaçırmayı için gönderemezdi. Çünkü Sarah’yı görür görmez boğazını parçalardım.

Bones’a hayatımı feda etmeyeceğime söz vermiştim ama sırtımı da dönemezdim. Çünkü bahis büyümüşü ve bütün bunlardan sorumlu olan pisliğin işini kolaylaştırmayacaktım. Çenemi kaldırdım. “Etrafımdaki onca adaçayının güvenliğini terk edip de seninle bu gece bir yerlerde buluşacağımı nereden çıkardın?”

Kramer ağır, kendinden emin bir tebessümle gülümse-di. “Çünkü hala beni yenebileceğine inanıyorsun *Hexe*.”

Hem de öyle bir yenerim ki, diye bağırarak istiyordum. Sonra da yüzüne tokadı basıp o kibirli tebessümü yok et-

mek ve kahverengi diş kalıntılarını gırtlığına sokmak... Ama bunlardan hiçbirini yapamazdım. Çünkü Kramer, bu cisimsiz haliyle üstünlüğü elinde tutuyordu.

Ama bu akşam güneş battığında, Kramer ete kemiğce bürünecek ve kurallar değişecekti.

“Öyle düşünsem de,” dedim soğukkanlı bir tavırla, “kocam seninle dövüşmemi istemeyebilir. Senin de fark ettiğin gibi, epey korumacı.”

Kramer alaycı bir tavırla burnundan solur gibi bir ses çıkardı. “Sen hiçbir erkeğin otoritesini kabul etmezsin. Kocan itiraz etse bile ona başkaldırırsın.”

“Erkeğin otoritesi” sözleri, feminist yanıımı kızdırdı – Kramer’ın da niyeti bu olmalıydı. Ama bazı zorlukların, birlikte değil, ancak tek başına çözülebileceğine dair hatalı fikrimden dolayı Bones’a sırtımı dönmenin çok yanlış olduğunu zor yoldan öğrenmiştim –hem de iki kez.

Kramer bunu anlayamazdı. Çünkü bu, sevgiden ve büyük saygıdan doğan bir mantıktı ve karşımda süzülen nefret dolu adama tamamen yabancı şeylerdi. Haklı olduğuna inanmasına izin verecektim.

Sesimi alçaltarak fısıldadım, “Bu birisinin hoşuna gitmese de o kişi kim olursa olsun, yapılması gerekeni yaparım. Kimse umrumda değil.”

Hayaletin yüzünde tatmin hissi belirdi. Konuştuğunda sesi benimki kadar alçaktı. “Sarah seninle Sioux City’deki Grandview Park’ın girişinde buluşacak. Ona seni bana getirme talimatı vereceğim ama diğer kadınların nerede olduğunu bilmeyecek, bu yüzden onu hipnotize edemeyeceksin.”

Hafifçe gülümsedim. “Bana yalnız ve silahsız gelmemi söylemeyecek misin?”

Kramer beni hor görüyle süzdü. “İstediğin silahı getir. Ama yalnız gelmezsen, beni yenip yenemeyeceğini asla öğrenemeyeceğini zaten biliyorsun.”

Ben de ona küçümseyici bir bakış atarak “Beni bir daha görene kadar o kadınlara dokunma,” dedim. “Seni mezarın diğer yanına postalamadan önce, dövüşemeyecek kadar yorgun olmanı istemiyorum.”

Kramer’in ağzı beklentiyle, gaddarca kıvrıldı. “Alacakaranlıkta gelmezsen o kadınlar öncekilerden çok daha fazla acı çekecek, bundan emin ol.”

Sonra cevap verip vermeyeceğimi görmeden ortadan kayboldu. Francine’le Lisa’ya merhametli davranması için yalvarmak, hayaletin onlara daha da korkunç işkenceler yapmasına sebep olurdu. Elimdeki tek şey, Kramer’in enerjisini bana saklamak isteyeceği umuduydu –ve bana buradan gerçekten gidecek kadar güvenmediği umudu. Onu artık göremiyordum ama bu, hayaletin hala yakınlarda olmadığı anlamına gelmiyordu. İçeri koşup Bones’a, Sarah’yla nerede, ne zaman buluşacağımı söylemediğimden emin olmak için burada bekliyor olabilirdi. Bones’un gitmeme fiziksel olarak engel olup olmayacağını merak edebilirdi.

Kediyi öldüren merakın bir hayaletin yanımda kalmasını sağlayacağını umuyordum. Burada olduğu takdirde, Francine’le Lisa’ya işkence edemezdi. Arkamı döndüm ve eve doğru yürümeye başladım. Şimdi yapmam gereken tek

şey, kocamı, bütün koruma içgüdülerini, ayrıca doğasında olan vampir sahipleniciliğini bir kenara bırakması için ikna etmekti. Kolay bir iş değildi ama bunun neden doğru karar olduğuna dair yeterince mantıklı sebep bulamıyorsam, belki de bu gece zaten Kramer'a gitmemeliydim.

OTUZ DÖRT

KAPIDAN İÇERİ GİRER GİRMEZ BONES, “HAYIR,” dedi. Artık kanepede oturmuyor, yeşil parıltılar saçan gözleriyle girişin yanında volta atıyordu.

Dudaklarım minicik bir tebessümle kıvrıldı. Anlaşılan Bones önleyici bir hamlede karar kılmıştı. “Neye hayır?”

“Hayır, onları kurtarmak için kendini feda etmeyeceksin,” diye cevap verirken yanıma geldi. “Seni çok iyi tanıyorum ve Francine’le Lisa’yı ölüme terk etme düşüncesinden nefret etsem de onları ya da seni seçmem gerekiyorsa seni seçerim.”

Ona karşılık vermedim, evde dolaşıp perdeleri çekmeye başladım. Bones duygularını demirden bir duvarın ardına saklamıştı ama havadaki güç cızırtısına bakılacak olursa, benimle kanının son damlasına kadar savaşmaya hazırды.

Sakıncası yoktu. Aşık olduğum adamdan zaten bundan azını beklemezdim. Bizi gözleyebilecek hayaletlere engel

olmak için bütün perdeleri çektiğimde, mutfaktan bir kalem aldım ve bulduğum ilk kağıt parçasına -süpermarket fişi- yazmaya başladım.

Kramer muhtemelen bizi dinliyordur, itiraz etmeye devam et.

Bones'un kahkahası kısa ve neşesizdi. "Dert değil aşkım çünkü öyle bir şey olmayacak."

"Hep böyle yapıyorsun, bana ne yapacağımı söylemek istiyorsun," derken, *Kramer değiş-tokuş istemiyor, bu gece tek başıma onunla dövüşmem için bana meydan okuyor*, diye yazdım.

"Daha önce de belirttiği gibi, önce sana tecavüz etmek, sonra da seni diri diri yakmak için gereken ete kemiğe kavuşmuşken, seni o hayaletin yanına göndereceğimi mi sanıyorsun?" Kocam burnundan soludu. "Seni sevmesem bile, böyle bir şeyin olmasına izin vermezdim."

Süpermarket fişinin üzerinde yer kalmamıştı, bu yüzden birisinin mutfak tezgahında bıraktığı, karton kapaklı bir kitap buldum ve daha boş olan başlangıç ve bitiş sayfalarını kopardım.

Benimle dövüşürken ete bürünmek, gücü değil, zaafı olacak.

Kramer'ın bekleyeceği şeyi yaparak, "Kendim hallederim!" dedim yüksek sesle. "Sen de bana emir veremezsin."

"Mantığa kulak vermektense ölecek kadar aptal mısın?"

Kocamın aurasından öfke ve hüsrana saçılıyor, etrafımda girdap gibi akıyordu ama sözleri soğuk olsa da ona uzattığım sayfayı okudu. Dediklerinde içten olsa buna zahmet etmezdi.

*Elisabeth'in dairesine git. Ona Sarah'nın benimle alacakları-
ranlıkta, Sioux City'deki Grandview Parki'nde buluşacağını
söyle. Bizi oradan takip edebilir, sonra da Kramer'la ikimizin
nerede olacağını sana söyleyebilir. Sen gelene kadar onu oya-
larım. Sonra da onu tuzağa götürürüz. Daha önceki planın
aynısı. Ama kadınlar onu bize getirmeyecek, ben onu sana
getireceğim.*

Kramer gururumun kurbanı olup onunla yalnız yüzleş-
meye razı olacağımı sanıyordu ama iki masum hayat teh-
likedeyken, desteksiz şuradan şuraya gitmezdim. Kramer
adil dövüşmeyecekti, benim de kurallara göre oynayan tek
kişi olmaya niyetim yoktu.

"Kendi kibrin seni kör etmemiş olsaydı ne kadar riskli
bir şey kalkıştığını görürdün," dedi Bones sertçe.

Rol mü yapıyor, yoksa sözlerimi çürütmenin bir yolunu
bulamadı mı bilmiyordum, bu yüzden suçlamaya yönelik
bir cevap verdim.

*Kramer, Spade'in evini Elisabeth'i takip ederek bulmadı.
Benim sinyaliyi takip etti. Elisabeth ondan kaçma konusun-
da usta. Bu plan işe yarayacak.*

Yüksek sesle, "Kibir mi?" dedim. "Asıl kibirli olan sen-
sin, bütün kararlarımı benim yerime verebileceğini sanı-
yorsun! Ben çocuk değilim Bones. Bana ne yapacağımı
söyleyip de sana itaat etmemi bekleyemezsin."

*Sana düello yapman için meydan okunduğunda yalnız
gitmene izin vermem gerekti, diye yazdım ve ona dik dik
baktım.*

Dünyanın en zor şeyiydi ama bunu yaptım.

Bones bir elini saçlarının arasından geçirirken alçak sesle küfretti. “Bu aynı şey değil.”

Kalemim sayfanın üzerinde hızla hareket etti. *Evet, aynı şey. Gregor meydan okumasını kabul etmediğin takdirde nasıl durmayacaktıysa, Kramer da durmayacak. Hedefini seçtiğinde asla bocalamıyor ve kimse, ölümlerden sonsuza dek kaçamaz! Ya ben başka bir vampirle dövüşürken saldırırsa? Gitmezsem daha büyük bir tehlikede olacağım.*

“Ölümle ilk kez yüzleşmiyorum ve son kez yüzleştiğimi de sanmıyorum,” diyerek, kocamın hayatımızı değiştiren o düelloda yerini almadan önceki sözlerini tekrarladım. “Tehlikeli bir hayat sürmeyi seçtim ama *ben buyum* ve hiç değişmemiş olsak bile böyle olurdu.”

Bones’un aurası, duygularından kaynaklanan enerjinin tehlikeli kıvılcımlarını saçsa da dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

“Belden aşağı vuruyorsun Kedicik.”

Ben de hafifçe gülümsedim ve gözlerimi onunkilerden ayırmadım. “Biri bir zamanlar bana adil dövüşmememi ve belden aşağı vurmamı söylemişti.”

Bones’un bakışları öyle yoğundu ki her nasılsa zihnimi okuyup okuyamadığını merak ettim. Öylesi, işe yarardı. Böylece kocam, konuşanın gururum olmadığını anlardı. Konuşan, tecrübelerimdi. Kramer’ın asırlar boyu seçtiği diğer kadınlara hiç benzemiyordum. Aleyhime çalışan eski moda bir hukuk sistemi yoktu, arkadaşlarım ve ailem beni terk etmemişti, et ve kandan yapılmı olabilirdim ama insan değildim. Tıpkı Engizisyoncu’nun da çok uzun zamandır

insan olmadığı gibi. Kramer benimle dövüştüğü takdirde, nihayet kendine denk birini seçmiş olacaktır.

Kramer daha önce hep kaçtığımı görmüştü. Yerimde durup dövüştüğümü hiç görmemişti. Bu gece ona, ölme-yen dünyasının bana neden Kızıl Azrail dediğini gösterecektim.

Bones birden beni tuttu, ağzını benimkine öyle tutku-lu bir öpücükle yapıştırdı ki başını kaldırdığında kan tadı aldım. Ama bu beni endişelendirmedi. Kanı dudaklarımdan, kocamın gözlerindeki ateşe denk bir aklıkla yaladım, onu yere atıp tahtaları çatlatacak bir sertlikle sahip olmak istiyordum. Dudak hareketleriyle, *seni seviyorum*, dedim ve yine kavurucu, vahşice bir öpücük için başını aşağı çektim.

Kocam ağzımı aşağı, boynuna doğru itti ve bana sür-tünerek köpekdişlerimi neredeyse zorla tenine sapladı. Sessiz talebini yerine getirerek onu ısırdım, kanı aktığında kana kana içtim ve sırf Kramer'ın ne kadar yakından dinlediğini bilmediğim için mutlulukla inlemedim. Ben kanını içip o baş döndürücü sıvıdan hem besin hem güç alırken, kocam ellerini kuvvetle, sahiplenici bir biçimde vücudumda gezdirdi. Emişime ve Bones'un iradesine rağmen, kızıl akıntı incecik bir sızıntıya dönüştüğünde durdum, Bones'un boynunu yalayarak bütün izleri temizledim. Kendimi ağır ve yok olmuş hissediyordum. Duyularım, yaptığım şölenin aşırılığından ötürü uğulduyordu. Normalde ondan beslen-diğimde, bunun yarısı kadar içerdim ama onu boşaltma-mı neden istediğini biliyordum. Bones yeniden dolabilirdi ama gittiğinde ben öyle yapamazdım.

Geri çekildiğimde yanaklarımı avuçladı, kalkanlarını indirip aurasının üzerime akmasına izin verirken gözlerimin içine baktı. Duyguları benim hissettiklerime öyle bir dolandı ki benimkiler nerede bitiyor, onunkiler nerede başlıyor, bilemez oldum. Ondan yayılan hüsrana, aşk, şehvet ve endişeden, benimle ikimiz de düşünemez hale gelinceye dek sevişmek istediğini tahmin ettim... Sonra da beni bağlayacak ve güneş doğana dek üzerime tuğla yığacaktı. O hislerin şiddeti bana, kocamın yapmak istediği son şeyin, az sonraki hareket olduğunu anlattı.

Buz gibi bir sesle, “Burada durup senin saçma sapan fikirlerini daha fazla dinlemeyeceğim,” dedi. “Hayatını bir kenara mı atmak istiyorsun? Tamam. Ama bunu bensiz yapacaksın. Seninle işim bitti.”

Duygularına öyle derinden bağlı olmasam, bu sözleri duymak beni yıkardı. Ama gülümseyerek ellerini sıktım ve kalbimin dolup taşıdığını hissettim. Kocam da ellerimi sıktıktan sonra dudaklarına götürdü ve onları sessizce, tutkuyla öptü.

Sonra beni bıraktı, arkasını döndü ve evden çıktı, kapıyı da arkasından çarptı.

Ian, Bones’un hışımla çıkışından hemen sonra eve girdi. Dışarıda bizi dinleyen tek kişi Kramer değildi. Ian bana baktı, tek kaşını kaldırdı, sonra üzerine aceleyle bir şeyler karaladığım sayfalardan birini aldı ve okudu.

“Crispin’le ayrıldığınıza ve öldürmem gereken birkaç saat olduğuna göre, sevişmeye ne dersin?” diye sordu ağır bir alaycılıkla.

“Kıçımı ısır,” diye içimi çekerek sayfaları toplamaya başladım.

Ian göz kırptı. “Elbette. Yatakta yapmayı en çok sevdiğim ikinci şey.”

Ona cevap vermedim çünkü Ian’ın ciddi olmadığını biliyordum. Ayrılmanızın senaryo gereği olduğunu bilecek kadar şey okumuştum ama pislik yapma fırsatını hiç kaçırmazdı. O sırada Spade merdivenlerden indi. Bana bakarken yüzünde beliren temkinli ifade, duyduğu şeyin sahte olduğundan haberdar olmadığını belli ediyordu. Daha önce Bones’la gerçekten ayrılışımıza tanıklık etmiş ve sonradan ikimizin de aklını başına getirmesi gerekmişti, bu yüzden muhtemelen, *Öf, gene mi aynı şey*, diye düşünüyordu.

Spade’e sayfaları verdim ve başparmağımı kaldırdım, çatılmış kaşları birkaç saniye sonra düzeldi, bana bakarken yüzünde öldürücü bir kararlılık belirdi. Sonra kalemi aldı ve sayfada kalan boşluğa üç kelime yazdı.

Ben de geliyorum.

Bir şey söylemedim. Sarah’nın Denise’e yaptığı şeyden sonra, sözle ya da başka şekilde itiraz etsem de Spade’i hiçbir şekilde kararından döndüremezdim.

Otuz Beş

TAKSİ ŞOFÖRÜ YOLUN KEPAKINDA DURDU, BEN de devasa, yarım bir kabuk şeklindeki beyaz açikhava tiyatrosuna uzaktan baktım.

“Geldik,” dedi adam neşeyle.

Taksimetreye baktım ve cebimden uygun miktarda para çıkardım. “Teşekkürler. Üstü kalsın.”

“Tamamdır. Cadılar Bayramınız kutlu olsun.”

Ben de öyle olacağını umuyordum. Arabadan indim, uzaklaşan taksinin fren ışıklarının soluşunu izledim. Sonra deri ceketime daha sıkı sarındım ve hoşgeldiniz levhasına yaslanarak beklemeye başladım.

On beş dakika sonra, gökyüzü çivit mavisinden obsid-yene döndüğünde ve güneşin son huzmelerinin yerini yıldızlar aldığı anda, gösterişli bir Mercedes E sınıfı sedan yanıma yanaştı. Markasından ve modelinden, onun Spade’in Denise’e bıraktığı araba olduğunu anladım. Gerçekten de

koyu renk cam indirildiğinde, Sarah'nın direksiyonda olduğunu gördüm. Siyah saçları Elisabeth'te sıklıkla gördüğümüz gibi, sıkıca geriye çekilip topuz yapılmıştı. Elisabeth saçlarını böyle yaptığında, yüzünün hiç makyajsız bile ne kadar güzel olduğu vurgulanırken, Sarah yalnızca daha sert görünüyor, cımbızla iyice bir alınsa iyi olacak kalın kaşları ve incecik, gergin bir çizgi halindeki dudakları iyice ortaya çıkıyordu.

Yolcu kapısını açtığımda ilk sözleri, "Beni öldürürsen, diğer kadınları asla bulamazsın," oldu.

Düşünceleri yine o korkuyla nefret karışımıydı ve arında, deliliğin işareti olduğunu fark ettiğim bir parazit vardı. İlk tanıştığımızda, kadını delirtenin Kramer olduğunu sanmıştım. Şimdiyse Engizisyoncu'yu en başta kadına çekenin, muhtemelen Sarah'nın dengesizliği olduğunu fark ediyordum.

Koltuğa yerleşirken, "Ah, seni şimdi öldürmeyeceğim," dedim. "Bu gece öleceğinden şüphen olmasın ama dua et, bunu yapan Kramer değil de başkası olsun."

Kadının koyu kahverengi gözleri benimkilere dikildi, sonra çabucak başka tarafa baktı. "Kramer senin bana yalan söyleyeceğini anlatmıştı. Ama ben zaten cadıların doğruyu söyleyemediğini biliyordum."

Gaddarca burnumdan soludum. "Seni sapkınlaştıran ne, bilmiyorum Sarah. Belki kötü yetiştirildin ya da sevdiğin adam seni başka bir kadın için terk etti. Ama ne olursa olsun, *Herkes ettiğini biçer*, sözünü unutma. Bunun ne anlama geldiğini öğreneceksin ve öğrenmemiş olmayı dileyeceksin."

“Yalanlarını dinlemeyeceğim artık kirli şey,” diye tısladı. Sonra yüz metre kadar ilerledi ve banketin daha karanlık bir kısmına park etti. Kaşlarımı kaldırdım. Kramer bizimle burada buluşacak kadar aptal olamazdı değil mi?

“Burası mı, yoksa nereye gitmemiz gerektiğini unuttun mu?”

Sarah anahtarları çıkarıp arabadan indi, onlarla arabanın tepesinde gergin bir tempo tutturdu. “Kramer senin beni oraya uçuracağını söyledi.”

Eyvah. Bones’un buraya gönderdiğini bildiğim hayaleti görmek için etrafıma bakmadım ama ilk içgüdüm o oldu. Uçtuğum takdirde Elisabeth beni takip edemezdi, bu da planlarımızın geri kalanının suya düşmesine sebep olurdu.

Sarah beni uçarken görmüş müydü? Hayır, Bones beni sokaktan almış ve ikimizi birden Savaş Kartalı Parkı’na uçurmuştu. Kramer da uçtuğumu görmemiş olmalıydı çünkü Francine’i aldığımızda beni yine Bones uçurmuştu. Belki de Sarah’nın boş atıp dolu tutmasını umuyordu.

“Bütün vampirler uçamaz. Henüz öyle bir güce sahip olmayacak kadar gencim,” dedim ve oturmaya devam ettim.

Anahtarları arabanın tepesine daha sert vurdu. “Yine yalan söylüyorsun. Kramer seni Ohio’da, bir mağaranın yakınında uçarken gördüğünü söyledi. Beni alıp onun yanma uçacaksın. Yoksa ona ihanet ettiğini bilecek ve bedeli diğer cadılar ödeyecek.”

Dişlerimi gıcırdattım. Söylediği doğrudu. Annemi, Tyler’ı ve ev hayvanlarımızı Ohio’daki mağaradan götürdüğümüzde, Bones’la birlikte uçmuştum. Madigan’ın

askerlerinin katliamı sona erdiği için Kramer'ın gittiğini sanmıştık ama o sinsî pislik orada kalıp bizi izlemiş olmalıydı. Sarah'nın beni arabayla götürmesine izin vermek yerine uçmamda ısrar ettiğine göre, bu gece hayalet müttefiklerimin beni takip edeceğinden kuşkulanıyordum sanırım. Belki yanıliyordum ve Kramer onu kendi başıma yenme yönünde kibirli bir arzuyla kör olduğumu düşünmüyordu. Ya öyleydi ya da hiçbir şeyi riske atmayacak kadar dikkatliydi.

Kramer'ın olduğu yere vardığımda, Elisabeth'le Fabian'ın zayıflayan gücüne odaklanarak yerimi bulmaları en az birkaç saat sürecekti. Kramer bana o şekilde ulaşmasının ne kadar sürdüğünü biliyordu. Bu yüzden elinde epeyce zaman olduğunu bilecekti. Kahrolası hayalet, hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Ödünç aldığım güçlerin ne kadar azaldığını düşündüm. Sonra Kramer'ı bir an önce yenmediğimiz takdirde, karşımıza çıkacak geçerli tehlikeler listesini düşündüm. Kramer'ı, Bones'a ve diğerlerine sırtımı dönmeden yenmenin bir yolu olmalıydı.

Sarah yine arabanın tepesine vurdu. "Daha fazla beklemeyeceğim. Kramer'ın dediğini yapmazsan giderim."

Ah, onu gökyüzüne çıkarmayı çok istiyordum. Sonra da yere çakılmadan önce çılgınlıklarını dinleyebilmek için onu bırakmayı. Ama Kramer'ı uzun süre bekletirsem, yeni, kanlı canlı vücudunu iğrenç bir biçimde kullanacağından emindim. Hüsrarla yumruklarımı sıktım. İçimde o ödünç alınmış gücün biraz daha fazlası olsaydı, ne olurdu sanki?

Ama hayır, yeteneğimin o son, “Kıvılcım var ama ateş yok,” aşamasındaydım.

Ama... Belki de onlara ivme kazandırdığım takdirde, Marie'den aldığım, zayıflamış güçler yine işleyebilirdi.

Sarah bana sürücü penceresinden bakmak için eğilerek soğuk soğuk, “Zamanın doldu,” dedi.

Arabadan inip omuz silktim. “Pekala, evet, uçabiliyorum.” Sonra ona dişlerimi göstererek sırıttım. “Ama o kadar iyi iniş yapamıyorum ve Tanrı şahidim olsun ki doğruyu söylüyorum. Yani inerken kendini hazırlasan iyi olacak çünkü muhtemelen canın yanacak.”

Aralarına evler ve çoğunlukla boş olan yollar saçılmış geniş tarlaların üzerinden uçarken, Sarah'nın bahsettiği Balkabağı Şehri tarlasını aradım. Tabii şimdiden oranın üzerinden birkaç kez geçmiş olabilirdim. Orası tarımın merkeziydi. Çiftlik evleri, ahırlar ve çeşitli depolama tesisleri vardı ve bunlar, soya fasulyeleri, samanlar ve mısırlar tarafından dört bir yandan sarılmıştı. O yükseklikten baktığımda, altın rengi mısır tarlaları Bones'un beni uçurduğu geceyi hatırlattı ve boğazım pişmanlıkla sıkıştı. Elisabeth, Bones'a Kramer'la olan buluşmama uçarak gittiğimi haber verdiğinde kocam çok endişelenecekti ama o yanılmaz mantığını kullandığı takdirde, arkamda yine de ekmek kırıntılarından bir iz bırakabileceğimi fark edecekti. Böylesi, daha önce üzerinde anlaşılmaya vardığımız plan olmasa da sonuç aynı olacaktı. Yalnızca, ikimizin de istemediği kadar kıl payı yırtmış olacaktık.

Suçluluğumu ve duygularımı bir kenara ittim. Şu anda onlara ihtiyacım yoktu. O duygulara daha sonra, Kramer'la birlikteyken ihtiyaç duyacaktım.

Bir mil kadar ileride, normalden daha çok ılık biraraya toplanmıştı. Sarah'nın gözlerini sımsıkı kapattığını fark ederek ışıklara doğru uçtum. Ondan yardım alamayacaktım. Sonra o mısır tarlalarından birinin içinde büyükçe bir labirent olup olmadığını görmek için alçaldım. Gökyüzüne değil, sokağa dönük olacak bir levha aramaktansa, labirenti bulmak daha kolay olacaktı. Gerçekten de hoş bir manzara teşkil eden evi, ahır, balkabağı tarlasını ve ağılı saran ağaç halkasının dışında, aralarına belirgin, soyut bir desen oyulmuş mısırlardan oluşan başka bir tarla vardı. Üzerinden uçtuğum çoğu evin aksine, burada hummalı bir faaliyet de vardı. Tarlanın temizlenmiş bir kenarına düzinelerce araba park edilmişti. Kulağıma müzik, ürkütücü ses efektleri ve sesler çalındı. Daha yakından baktığımda, labirentin içinde kostümlü insanların yürüdüğünü gördüm.

Tanrı aşkına, bu, aileler ve çocukların katıldığı bir Cadılar Bayramı kutlamasıydı. Kramer iğrenç, küçük daveti için burayı seçmemiş olsa iyi ederdi.

Sarah'yı kabaca sarsarak, "Aç gözlerini," dedim. "Burası mı?"

Sarah gözlerini azıcık araladıktan sonra başını salladı. "Evet. Bizi labirentin batısındaki ikinci tarlaya götür."

"Batı mı? Bana sağ, sol, yukarı, aşağı de," diye çıkıştım. Sokak levhalarını göremeyecek kadar yüksekte olduğum için, yeri bulmak bile yeterince zor olmuştu. Normalde

Grandview Parki'ndan arabayla kırk dakika sürmesi gereken yolculuk, bir saatten fazla zamanımı almıştı. Sioux City'yi çevreleyen bölgelerin haritalarına, Orange City'nin yukarıda ve sağda olduğunu bilecek kadar bakmıştım ama bulmam gereken yerin üstünden sırf Kramer'ı oyalamak için birkaç kez geçmemiştim. Kaybolduğum için geçmiştim.

Sarah hayretle, "Batının hangi yön olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu.

Yere düşsün diye onu bırakmayacaktım. Onu yere kendi ellerimle atacaktım. "Pusulam varmış gibi mi görünüyorum?"

Sarah elini gökyüzüne doğru salladı. "Yolunu bulmak için yıldızları kullanamıyor musun?"

"İki yüz yirmi dokuz değil, yirmi dokuz yaşındayım. Yolumu GPS, MapQuest ya da TomTom'la buluyorum. Kahrolası yıldızlara bakarak değil, tamam mı?"

Kadın öfkeyle içini çekti. "Labirentin sağındaki ikinci tarlayı dene. Orası değilse, Kramer bizi bulana kadar yürürüz."

Sarah'nın düşünceleri hala yalan söyleyip söylemediğini anlayamayacağım kadar dağınıktı. Kramer gerçekten buradaysa kadına artık ihtiyacım yoktu ama bu bir tür test olabilir diye onu canlı tutacaktım. Aptal kadın, onu öldürmekle kendisine iyilik edeceğimin farkında değildi.

Labirentin sağındaki, el değmemiş ikinci tarlayı hedef alarak alçaldım. Yarım milden daha yakında insanlar bulunsa da bu bölümde ışık olmamasının yanı sıra, kara gökyüzü ve koyu renk giysilerimiz bizi görünmez kılacak-

tı. Elimden geldiğince yavaşladım ve yere düşer düşmez Sarah'yı bırakarak yuvarlandım. Yuvarlanmam, yanımda on metrelik kuru bitki örtüsünü sürüklemem anlamına geliyordu ama aynı zamanda darbeyi hafifletmiştim. Sarah yuvarlanmadı ve mısır koçanlarının arasına çakıldığında acıyla bağırdı.

"Bebecik uf mu olmuş?" diye sordum ve Sarah yerde kıvranıp ayak bileğini tutarken, onu tekmeleme dürtümü bastırdım.

"Kaltak, bileğimi kırdın!" diye çıkıştı bana.

Yakından gelen müzik, ses efektleri, kahkahalar ve iyi niyetli, korkutucu şakalardan ötürü atılan memnuniyet çığlıkları sayesinde, Cadılar Bayramı konuklarından hiçbiri Sarah'yı duymayacaktı. Onun için, hiç tereddüt etmeden yanına gittim, yaralı ayağını elime aldım, sonra da kemiğin çatırdadığını duyacak kadar güçlü bir hareketle yana çektim.

"Şimdi bileğini kırdım işte," dedim ona.

Sarah resmen uludu ama bulunacağımızdan endişelenmesem de çığlığı kulaklarımı acıtıyordu. Elimle ağzını kapattım.

"Bağırmayı kes, yoksa sana gerçekten bağırmaya değer bir şey yaparım."

Anne babaların kullandığı eski püskü tehdit işe yaradı. Sarah yüksek hıçkırıklarını bastırdı ve ayağa kalkmak için pençe haline getirdiği eliyle, koluma tutunmaya çalıştı. Onu itsem mi diye düşündüm ama kadın tek ayak üstünde sıçradığı, tökezlediği takdirde Kramer'a ulaşmamızın daha uzun süreceğine karar verdim, bu yüzden kadının bana yas-

lanmasına izin verdim. Sarah konuşmadı ama aklında, çılgınca bir parazitte önce dünyada, sonra cehennemde nasıl yanacağımın düşüncesiyle, duyduğu hoşnutluktan oluşan nefret dolu bir karışım vardı.

Ne hoş biri.

“Ya bana ayak uydurursun ya da seni bırakırım. Hangisi olduğu umrumda değil,” dedim ve yürümeye başladım. Doğru yöne gittiğimden emin değildim ama Kramer buradaysa, yere çarptığımızı görmüş olabilirdi. Labirentteki ve onu çevreleyen çiftlik evindeki ailelerin aksine hayalet, gökyüzünü incelemeyi akıl etmiş olmalıydı. Kutlamanın yapıldığı tarlanın dışında başka ışık görmemiştim, bu yüzden Kramer buradaysa bile, dikkat çekmemeye çalışıyordu.

Sarah yanımda topallıyor, parmakları koluma batıyor ve her adımında ağzından ufak çığlıklar yükseliyordu. Sarah’nın çığlıkları, kuruyan binlerce mısır koçanının birbirine sürtünürken çıkardığı, kağıt hışırtısına benzeyen ses ve tarlanın diğer bölümündeki kutlamalar derken, burada bizden başka kimin olduğunu duyamıyordum.

Kahrolası Kramer. Adamın neden benimle buluşmak için böyle bir yer seçtiğini merak etmiştim. Şimdiyse sebebi biliyordum. Yerini ele verecek hareketlere odaklanamıyordum çünkü etrafımdaki her şey hareket ediyordu. Mısırların boyu benimkinden uzundu ve hepsi aynı görünüyor, daireler çizip çizmediğimi anlamamı bile imkansız kılıyordu. Doğal ve yapay sesler gürültüleri yutuyordu ve tarlanın diğer tarafındaki insanlar, Kramer’ı, Francine’i ya da Lisa’yı aramak için bölgenin üzerinde alçaktan uçmama

engel oluyordu. İnişim görülmemiş olabilirdi ama bu devasa, hareket eden kanvasın üzerinde bir şey bulacak kadar alçaktan, yavaş yavaş, yarasa gibi uçan bir kadın, eninde sonunda fark edilirdi.

Onun için, sırtımda kızgın bir acı patlaması hissetmeden önce hiçbir uyarı gelmedi. Patlamalar hızla iki, üç oldu ve göğsümü, erimiş, alev alev bir ızdırap gölüne çevirdi. Tökezleyerek Sarah'yı devirdim ve ayakta kalmak için bileğine basınca haykırdı. Sarah'nın çırpınışı dengemi kaybetmeme sebep oldu ve doğamda olan vampir refleksleri bile düşmeme engel olamadı. Son anda döndüm ve yine de yere çarptım ama en azından yüzüstü düşmedim.

Ayağa fırlamak istiyordum ama yapamadım. Kollarımla bacaklarımdaki olağan dışı ağırlık ve göğsümde devam eden yanma hissi, normal kurşunlarla vurulmadığımı gösteriyordu. Kurşunlar gümüştü.

Saniyenin onda biri kadar bir sürede, üzerimde süzülen beyaz saçlı bir adam, keşişlerinkine benzeyen, esintide uçuşan siyah bir cüppe ve bana bir silah doğrultmuş olan son derece cismani eli görebildim. Sonra bir başka patlama duydum. Aklımın acıyla patladığını hissettim ama başka hiçbir şey göremiyordum.

OTUZ ALTI

BAŞIM, BİRİSİ BEYİNİME FİŞEKLER SOKMUŞ, SONRA da patlatmış gibi zonkluyordu. Farkına vardığım ilk şey bu oldu. İkincisiyse göğsümdeki, vücudumun geri kalanının da acıyla zonklamasına sebep olacak kadar güçlü olan yanmaydı. Üçüncüsü, ellerimle ayaklarımın, arkamdaki, uzun ve sert bir şeye bağlı oluşuydu. Fark ettiğim dördüncü şeyse beni en çok rahatsız edendi: Islaktım ama üzerimdeki su değildi. Benzinin sert kokusu, içime nefes çekmeme bile gerek kalmadan burun deliklerime doldu.

“Yak onu! Onu hemen, uyanmadan önce yak!” dedi tıdık bir ses.

Sarah. Hazır fırsatım varken onu öldürmeliydim. İnsan geriye baktığında hep en doğru seçeneği görürdü.

Gözlerimi açtım. Kramer uzun mısır saplarının arasındaki üçgen şeklindeki bir açıklığın ortasında, benden bir iki metre uzakta duruyordu. Sarah kenardaydı ama Lisa'yla

Francine, üçgenin diğer iki köşesini oluşturunuyordu. Onlar da benim gibi yere dikilmiş metal direklere zincirlenmişti, ağızları tıkanmıştı ve korkudan irileşmiş gözlerle bana bakıyorlardı. Ama benim aksime, ikisinin de göğsüne saplanmış, büyük, gümüş bir hançer yoktu. Bıçaktan sürekli asit akıyor, sinir uçlarımı kavurup gücümü tüketiyordu. Ama göğsümün merkezine yakın olsa da kalbime saplanmış değildi. Kramer bıçağı ya kasten, beni kolayca öldürmek istemediği için kalbime isabet ettirmemişti ya da istediği kadar iyi nişan alamamıştı.

Kramer yeni, kapüşonlu, siyah cüppesinin içinden büyük, deri ciltli bir kitap çıkardı. Herhalde buharsı formundayken giymek zorunda olduğu o eski, çamurlu cüppeden sıkılmıştı. Kitabı açıp yüksek sesle okumaya başlarken, gözleri kötücül bir zafer ışıltısıyla parlıyor gibiydi.

“Ben, Henricus Kramer Institoris, inanç adına atanmış Yargıç, siz karşımdakilerin tövbe etmeyen kafirler olduğunuzu bildiriyorum ve böyleleri, adil bir biçimde cezalandırılacaktır,” dedi. *Cadılar Balyozu*’nun orijinali Latince olsa da anlayalım diye İngilizce konuşmayı ihmal etmemişti.

Muhtemelen, Kramer benim bağırarak yardım istemeyeceğimi bildiği için ağzım tıkalı değildi. Ama bu, sessiz kalacağım anlamına gelmiyordu.

“Onu okudum, biliyor musun? Yazımın sıkıcı ve tekerürden ibaretti, ayrıca dramatik bir vurgu için sürekli büyük harf kullanman çocukçaydı. Ah, açıkça söyleyeyim: Kitabın berbattı. Doğrulamalarında sahtecilik yapmana şaşmamak gerek.”

Kramer'ın gözleri şimdi öfkeyle parlıyordu. Kitabı çat diye kapattı, bana doğru yürüdü. Yazarlar, eleştirilere karşı çok hassas oluyordu.

"Hemen ölmek mi istiyorsun *Hexe*?" diye tısladı bana. Sonra eğildi, görüş alanımın dışında olan bir şeyi aldı. Doğrulduğunda, elinde bir fırtına feneri vardı ve altınımı turuncu alevler, etrafını saran camı, özgür bırakılmak için yalvarır gibi okşuyordu.

Kramer'ın omzunun üzerinden, adamın beni yakması ihtimalinin beklentisiyle neredeyse heyecandan titreyen Sarah'ya baktım.

"Suç ortağın rutininin ne olduğunu bilmiyor olabilir ama ben biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. "O yüzden feneri indir. Beni henüz yakmayacaksın, bunu ikimiz de biliyoruz."

Sarah hoplayıp zıplayarak bize yaklaşırken, "Ne diyor?" diye sordu.

Kramer beyaz kaşlarını çattı, ben de dudaklarımda hafif bir tebessümün belirmesine izin verdim. "Kadın sana fena halde patronluk taslıyor değil mi? Ama bu mantıklı. Ne de olsa üzerinde pantolon olan o, sense elbise giymişsin, değil mi?"

Kramer'ın yumruğu birden fırladı ama yüzüme inmedi. Sarah tam dengesini bulmak için Kramer'a yaslanırken, yumruk kadına isabet etti. Burnundan kızıl kanlar fışkıran kadın geriye düştü. Artık adamın işine yaramayacaktı, bu yüzden Kramer onunla ilgili niyetini saklamıyordu.

"Neden?" dedi Sarah nefes nefese.

İncindiği ve aklının karıştığı yüzünden belliydi ama bunu düşüncelerinde duyamadığımı geç de olsa fark ettim. Lisa ve Francine için de aynı şey geçerliydi. Akıllarının içinde panikle haykırıyor olmalıydılar ama onlardan tek duyduğum, küt küt atan kalplerinin sesi ve tıklalı ağızlarından aldıkları kısa, hızlı nefeslerdi.

Kramer'ın başıma sıktığı gümüş kurşun beni yalnızca adamın bağlayıp benzinle ıslatabileceği kadar uzun süre baygın tutmamıştı. Zihin okuma yeteneğime de kısa devre yaptırmıştı. Bir iki kurşun daha yesem tamamen ölecektim ama tabii Kramer henüz ölmemi istemiyordu. İşlere iyi yanından bakacak olursak, herkesin telaş dolu düşüncelerini duymadığımda, daha iyi konsantre olabilirdim.

Kramer, Sarah'ya, "Tek kelime daha etme *Hexe*," diye çıkıştı.

"O fahişe demek," diye katkıda bulundum. "Bütün kadınları öyle görüyor. O kelimeyi kısa hayatının geri kalanı boyunca duymaya alış."

Kramer bunun üzerine elinin tersiyle çeneme bir tokat attı ama bıçaklanmaya ve vurulmaya kıyasla, sevgi dolu bir dokunuştı bu. "Dikkat et de beni sarsma, gümüş bıçağın kalbimi parçalayıp eğlencene erkenden son vermesini istemezsin," diye alay ettim onunla.

Kramer göğsümdeki bıçağa baktı ve sıkılı yumruğunu indirdi. Ben hiç kıpırdamadım ama içten içe kaşlarımı kaldırdım. Blöfüm işe yaramıştı.

Demek bıçağın kalbimi delmediğini, hemen dışında olduğunu bilmiyorsun. Güzel.

Ya kırık burnunun acısından ya da Kramer'ın tam da onu uyardığım gibi biri olduğunu fark edişinden ötürü, Sarah'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ama ona acı-mak içimden gelmiyordu. En iyi arkadaşımı o kadar çok kez vurmuştu ki Denise'in ölmüş olduğuna inanmıştı her-halde. Denise'in milyarda bir görülen bir doğaüstü statü-sü olmasa, arkadaşım gerçekten ölürdü. Sonra Francine'le Lisa'yı kaçırmış ve bu canavara hediye etmişti. Yanarak öl-melerini bekleyerek.

Hayır, Sarah kendisinin de Kramer'ın gaddarlığının he-defi olacağını fark ettiği için gözyaşı döküyor diye ona acı-yacak değildim. Kramer, Sarah'nın karnına bir tekme indi-rip kadının iki büklüm olmasına, ızdırapla haykırmasına sebep olduğunda, Sarah'ya gene de acımadım. Yanmak, o darbeden bin kat fazla can yakardı, bunu deneyimlerimden biliyordum. Ve işlediği suçlara bakılacak olursa Sarah bunu hak ediyordu.

Kramer çizmeli ayağını Sarah'nın kırık ayak bileğine in-dirdi. Kadının nefes nefese çılgılığı ve etrafımızdaki mısır koçanlarının sürekli hışırtısı derken, kemiklerin parçalan-dığını duyamadım. Ama muhtemelen parçalanmışlardı. Sarah kıvrılarak cenin pozisyonuna geçti, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya ve Engizisyoncu'dan asla göremeyeceği merha-meti dilenmeye başladı. Kramer kadının göğüs kafesine son bir tekme indirdikten sonra onu yerde acıyla kıvrandır halde bıraktı ve dikkatini yine bana yöneltti.

Adam yaklaşırken hiçbir şey söylemedim. Kitabın yanı sıra, açıklığın ortasına yakın bir yerde bir çanta vardı ve

içinde olması gereken çeşitli işkence aletlerini hayal edebiliyordum. Kramer çantayı orada bıraktığına göre şu anda benim için başka planları vardı ve onların ne olduğunu anlamam için akıl okumama gerek yoktu.

“Şeytanla yaptığın anlaşmayı itiraf ediyor musun *Hexe*?” Bu kelimeler yumuşak bir sesle, neredeyse yaltaklanır gibi söylenmişti. “İtiraf edersen hayatını bağışlayabilirim.”

Bunun üzerine alaycı alaycı soludum. “Elisabeth’e neler olduğunu öğrenmemiş olsaydım bile, *kitabını okudum*, unuttun mu? Kitapta tutsaklara, canlarını bağışlayacağın konusunda yalan söylemenin, iyi bir Engizisyoncu olmanın bir parçası olduğunu yazmışsın.”

Adamın yumruğu çeneme indi, dudağımın iyileşmeden önce kanamasına sebep oldu. “Büyük Sahtekar’la aranızdaki ittifakı itiraf et ve yok say!”

“Sarah’nın onun aleyhine döndüğünde ne kadar şaşırdığına bakılacak olursa, bu etiket sana da uyuyor diyebiliriz,” dedim.

Adam kaşlarını çattı ve bana, leş kokulu soluğu, artık nefes almama gerek olmadığı için sevinmeme sebep olana dek yaklaştı. “Beni devam etmeye teşvik eder gibisin.”

Bağlı ellerimin izin verdiği kadar omuz silktim. Bir planım vardı ama bunu Kramer’a belli edecek değildim. Ayrıca, dikkatini Francine’le Lisa’dan ziyade bana yönelttiği sürece, onlar yerine ben dayak yiyecektim.

Eh, belli sınırlar içinde, diye kendimi düzelttim. Kramer bluzumun ortasını tuttu ve kumaşı dikkatle çekip kılıcın kabzasından uzaklaştırdı. Ceketimi çoktan çıkarıp onunla

bir şeyler yapmış, üzerimde yalnızca, düğmeli siyah bluzum ve kot pantolonum kalmıştı. Bluzum bıçaktan kurtulduğunda, Kramer onu doğal olmayacak kadar güçlü olan tutuşuyla iki yana çekti. Adam göğüslerime bakarken, feneri, yüzüne azalıp artan bir ışık düşürdü. Kramer sabırsızca sütyenimin ön kısmını, korçanın olduğu yeri çekiştirdi.

Kızıl elmaslı alyansımın üzerine bahse girerdim ki insanken Kramer gibi bir domuzun şeyi, yalnızca karşısındaki kadın, çaresiz ve dehşet içindeyken kalkıyordu. Şimdi ete kemiğe bürünmüş bir hayaletti ve muhtemelen böyle bir derdi yoktu. Ama sütyenimi açtığı anda bana attığı bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, utançla büzülmemi bekliyordu. İstedğini yapmadım, açıkta olan yalnızca tenimdi ama Kramer bu hareketlerle ruhunu açığa vuruyordu. Engizisyoncu, aralarındaki bıçağa dokunmamaya dikkat ederek göğüslerimi kabaca ellediğinde de utanmadım. Öfkeden kuduracak gibiydim. Onu parça parça etmek, sonra her bir parçasını yakıp kül etmek istiyordum ama şu anda öfkeye ihtiyacım yoktu. Doğüstü LoJack sinyalimi gönderebilmek için başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Boğazımın sıkışmasına, gözlerimin nemlenmesine sebep olacak bir suçluluk ve pişmanlık duygusuna ulaşmam zor değildi. Yapmam gereken tek şey, birkaç yıl önceyi, Bones'u öptüğüm ve onu sevdiğimi söylediğim günü hatırlamaktı... Sonra da ona arkamda tek bir iz bile bırakmadan giderek ihanet ettiğim günü. O sırada terk etmenin, onu korumanın tek yolu olduğunu düşünüyordum ve Don beni dört uzun yıl boyunca saklı tutarak iyi bir iş çıkar-

mıştı. Ama bunun tek yararı, Bones sonunda beni bulana kadar ikimizi de mutsuz etmek olmuştu.

Dört yıl. Birlikte olduğumuzdan daha uzun süre ayrı kalmıştık ve bunun sebebi, yerimde durmam gerekirken sırtımı dönmemdi. Bones beni affetmiş olabilirdi. Ama ben kendimi asla affetmeyecektim. Geri alabilmeyi en çok dilediğim hatanın anısı, gözlerimdeki nemin yerinden ayrılıp yanaklarımdan süzülmesine yol açtı. Gözyaşlarım daha hızlı akarak Kramer'ın ellerine damladı. Kramer zalimce bir tatminle pembe damlalara bakmak için etimi sıkmayı kesti.

“O kanlı gözyaşlarını dökmeye devam et *Hexe*. Yalnızca Şeytan'la arandaki bağı kanıtlıyorlar.”

“Kanıtladıkları şey, vampirlerin vücutlarında, insanlarda olduğu kadar su olmadığı gerizekalı,” dedim ve bana attığı tokadın tadını çıkardım çünkü ihtiyacım olan o nemin devam etmesine sebep olmuştu.

Sonra o iğrenç kokulu ağzını, bıçağa dikkat ederek tenimde dolaştırdı ve kalan az sayıda, kahverengimsi dişi tenimde izler bıraktı. İçim tiksintiyle doldu ama onu yok saymak için mücadele ederek düşüncelerimi tiksintiyle pişmanlıktan, mezarın gücünü son kez çağırdığımda hissettiğim sakin, beyaz hiçliğe yönelttim. Daha önce olduğu gibi, yüzeyin hemen altında değildi. Onu aramam gerekti. Bıçağın acısı ve Kramer'ın bedenimin altlarını ellemesi konsantrasyonumu bozuyordu ama o şeyleri kenara itmeye çabaladım. İçimdeki o hafif kıvılcımı bulmam gerekiyordu. Gücümün büyük bir kısmını kaybetmiştim ama tamamını değil. İçimde bir yerlerde olmalıydı...

Gümüş bıçağın sebep olduğu zonklamanın ve pişmanlığımın acısının üzerini serin, yatıştırıcı bir sükunet örter gibi oldu, tek bir dokunuşla ikisini birden azalttı. Gözlerimden akmaya devam eden yaşlara rağmen gülümsedim. *Evet, böyle.* Bu güce ulaşmak, kendimi bırakmak, duygusal ya da fiziksel ızdırapları bir kenara itmek anlamına geliyordu. O kısa okşayışın işaret ettiği mutluluk verici boşluğa yoğunlaştım ve sonunda aradığım, içimde kalan kor parçasını buldum. Birkaç ay öncekine kıyasla minicik bir zerrecikti ama yine de çınılıyordu. Tanrım, o sessiz boşluğun ne muhteşem olduğunu unutmuştum! Yuvama döner gibiydim. Şimdi yanaklarımdan süzülen yaşlar, tanımlanamaz bir huzurla doluydu. Güç ebediyetin kenarlarına sürtünmekten kaynaklanıyorsa, ölüm gerçekten de korkulacak bir şey değildi.

Kramer geri çekilerek bana sapkınlık ve kafa karışıklığı karışımı bir ifadeyle baktı.

“Neden durmam için yalvarmıyorsun? Neden bu kadar sessizsin?”

Kendimi mezarın akıl çelici kollarından Kramer’a odaklanabilecek ama bunu yaparken güce tutunabilecek kadar çektim.

“Yalvarmam ancak hoşuna gider ve hoşuna gidecek herhangi bir şey yapacağımı sanıyorsan, beni yanlış tanımışsın demektir. Başka ne konuda yanılıyorsun biliyor musun? Bu gözyaşlarının ardındaki sebep konusunda.”

İçimdeki zerrecik şimdi uğulduyor gibiydi. Beyazlık, göğsümdeki bıçağın acısını kemirip yok ediyordu.

“Gözyaşlarımın, zayıflığımın alameti olduğunu düşünüyorsun. Pes ettiğimi. Tıpkı ete kemiğe bürünmenin seni güçlendirdiğini sandığın gibi. *Yanıltıyorsun*. Etin seni zayıf kılıyor ve bu gözyaşları, hayal edebileceğin bütün silahlardan daha güçlü.”

Kramer bana doğru eğildi, konuştuğunda pis kokulu nefesi yüzüme çarptı. “Ağlamaktan hoşlanıyor musun? O zaman hiç durmamayı sağlayacağım.”

Sonra Kramer kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Elini tekrar üzerimde gezdirdi ama bu kez temkinliydi.

“Sende bir... Gariplik var,” diye mırıldandı.

Gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, “Titreşiyor muyum?” diye sordum. “Seni Ohio’da, St. Louis’te, Sioux City’de, çiftlik evinde bana getiren o enerji çizgisini takip ettiğinde olduğu gibi, çekildiğini hissediyor musun? Bunu neden yine böyle sine güçlü hissediyorsun biliyor musun?”

Elini yüzüme sürmek için uzandı. Eline bulaşan pembe ıslaklığa, zafer yerine artan bir endişeyle baktı.

Kelimeleri uzata uzata, “Bunlarda bir şey var,” dedi.

Her kelimeyi okşarcasına, “Aynen öyle,” dedim. “Güç var.”

OʻUZ YEDİ

DAHA ÖNCE, MARIE'DEN ÖDÜNCÜ ALDIĞIM YETeneğin bütün gücü içimdeyken, kanımı döküp Kalıntılar'ı çağırabiliyordum. Ama *hayalet* çağırmak istiyorsam, içimden haykırırken gözyaşı dökmem gerekiyordu. İçimde gözyaşlarımın her yerdeki hayaletlerin yanıma koşmasını sağlayacağı kadar güç kalmamıştı. Ama Elisabeth'le Fabian'ın yaptığı gibi, beni bulmak için bütün güçleriyle yoğunlaşmış olan hayaletler?

Evet, içimde hala buna yetecek kadar güç vardı. Kramer'in yere koyduğu fener, tepemizde uçan birinin bizi bulmasını kolaylaştıracaktı.

Kramer geri çekilerek elini, gözyaşlarım zehirliymiş gibi tuniğine sildi. "O gözyaşlarını yakıp kurutacağım *Hexe!*"

Mesajımın gönderildiğine inanıyordum ve şimdi ölü taklidi yapmayı bırakıp o şeytanın kıcına tekmeyi basma zamanıydı.

“Dene de görelim.”

Kramer feneri aldı, gözlerindeki bakış, bu kez blöf yapmadığını belli ediyordu. Gözyaşlarımda hissettiği şey onu, önce bana tecavüz ve işkence etme riskini almaya değmeyeceğine dair uyarılmış olmalıydı. Ama gümüş bıçağı göğsüme sapladığında bir iki santimetre sapmış olduğundan, kollarımı aşağı çekip beni tutan metal kelepçeleri kırmakta tereddüt etmedim. Bıçak kalbimi delecek kadar olmasa da sarsıldı ve Kramer bu hatayı düzeltemeden önce onu çekip çıkardım. İki sert hareketle ayaklarımı zincirlerden kurtardım. Kramer feneri bana fırlattığında, boş direğin dibinde, yanacak kuru mısır yapraklarından başka bir şey kalmamıştı.

Yapraklar bir hışırtıyla alev aldı. Çünkü Kramer’ın beni bulduğu benzin onları da ıslatmıştı. Üzerimdeki benzin buharı alev almasın diye geriye sıçradım ama Kramer, Francine’le Lisa’nın üzerine de benzin dökmüştü. Etrafımızdaki kuru, mevsim ilerlediği için çıtırdayan mısır koçanları, uzun, ince kibrit çöpleri gibiydi.

Kramer feneri bana isabet ettiremediği için hüsranlı oldu.

Sarah alevlere bir bakış attı ve sürünerek, elinden geldiğince açıklıktan hızla uzaklaşmaya çalıştı.

Francine’e koşarak bir futbol oyuncusu gibi direğini devirdim, el ve ayak bileklerindeki metali kopardım. Francine tıkalı ağzından acı dolu bir nefes verdi ama Kramer iğrenç niyetlerinden öyle kolayca vazgeçecek değildi. Yerdeki yanan yapraklara uzandı ve birini bize fırlattı.

Francine'in direğinin olduğu nokta, o açgözlü turuncu ve sarı dillerle temas edince alev aldı ama ben kadını zamanında çekip kurtardım.

Sözlerimi vurgulamak için onu iterek, "Kaç!" diye bağırdım. Lisa'nın boğuk çığlıkları, zaten bildiğim bir şeyi belli etti: Kramer'in şimdi ona odaklanmış olduğunu. Kramer sırtarak Lisa'ya yanan bir mısır yaprağı fırlattı, kendi cüppesinin eteklerinin alevlere sürtündüğünü fark etmemiş gibiydi.

Lisa'yı devirecek zamanım yoktu. Francine'i özgür bırakmak ve ayaklarının dibindeki sırlıslıkla, alev almak üzere olan daireden güvenli bir biçimde çıkarmak, değerli saniyelere mal olmuştu. Parlayan yaprak Lisa'ya doğru uçtu ve onu kurtarmak için yapabileceğim tek şeyi kristal berraklığıyla anladım. Direğe zincirlenmiş, çaresiz kadını hedef almak yerine, yanan füzenin üzerine kendimi fırlattım, onu tuttum ve üçgen açıklığın dışına inerken yanımda götürdüm.

Kollarımdan alevler yükseldi, benzinden ıslanmış giysilerime ulaştığında, parlayarak bir ateş çığına dönüştü. Düşünmeme bile engel olacak kadar yoğun bir acıyla kavruldum. O acı, bir anda yayılarak bütün vücudumu kapladı. Alevlerin yüzüme ulaşması için geçen kısa sürede, kendimi gökyüzüne fırlatmış olduğumu, büyük bir hata yaparak, uçmakla alevleri yellediğimi fark ettim. İlkel içgüdülerimin bildiği tek şey, bu işkenceden kurtulmak istediğimdi. Acı, bütün sinir uçlarımda patlarken çığlıklar attım ve içimde kalan irade gücüyle kendimi zorlayarak tarlaya indim,

elimden geldiğince hızla yuvarlanarak Kramer ve diğerlerinden uzaklaştım.

Aklım, o merhametsiz alevler etimi kemirirken duyduğum ızdırapla patlarken, içimden tekrar tekrar, *iyileşeceksin, iyileşeceksin, iyileşeceksin*, diyordum. Göremiyor, duyamıyordum ama tekrar çılgılık atıp da alevler ağzıma girdiğinde ve içim korkunç bir biçimde kavrulduğunda, her şeyi hissedebildim. Bütün içgüdülerim, bana etimin geri kalanını parçalayan jiletler gibi gelen şeylerin üzerinde yuvarlanmaktan vazgeçmemi haykırıyordu. Vücudumun bir santimini bile es geçmeyen ama akıl sağlığımın son zerresini henüz elimden almamış olan korkunç acıdan kaçmak için içgüdülerimi yok saydım ve yuvarlanmaya devam ettim.

Bana bin yıl gibi gelen bir süreden sonra, tekrar görebildiğimi fark ettim. Cenin pozisyonundaydım, hala tarlalarda körlemesine yuvarlanıyordum. Bulanık görüşümü kullanarak, ayaklarımdaki, çizmelerimin eridiği noktalardaki birkaç alev kalıntısını tespit ettim ve onları ellerimle söndürdüm. Böyle yaparak zaten daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük olan acıya yeni bir ızdırap ekledim ama alevlerin hepsi sönene ve ayakkabılarımdan kalıntıların tamamı ayağımdan çıkana dek ellerimi sallamayı sürdürdüm.

Bir an sersemlemiş halde, aşağı, kendime baktım ve üzerimde hala siyah kotumla bluzumun olduğu sandım. Ama sonra üzerimden sarkan kara, lime lime şeylerin giysi değil, kendi kömürleşmiş tenim olduğunu fark ettim. O kavurucu acının orta yerinde, kusmak ve dehşetle çılgılık atmak istiyordum ama Francine'le Lisa, hala kendilerini, onları

öldürmeye kararlı bir manyaktan korumaya çalışıyordu. Neye benzersem benzeyeyim, canım ne kadar yanarsa yansın, ateşin verdiği hasardan ötürü paniğe kapılmak ya da harekete geçmeden önce iyileşmeyi beklemek gibi bir seçeneğim yoktu. Hemen harekete geçmek zorundaydım, yoksa o ateşli füzenin önüne atlayarak kendimi boşu boşuna çatır çatır yakmış olacaktım.

Ayağa kalkarken kırırdamanın kararmış, çatlayan tenime yaptıklarından ötürü, acıyla iç çekmekten kendimi alamadım. Acımasızca, *iyileşeceksin*, diye tekrarlardım, sonra kendimi havalanmaya zorlamaya çalıştım. İlk teşebbüste hemen yere düştüm, yere çarptığımda mısır koçanları hala kısmen kömür halinde olan tenimi yırttı. Yine acıyla iç çekerek ayağa kalktım ve kendimi tekrar yukarı fırlattım.

Bu kez düşmeden önce ancak otuz metre kadar ilerleyebildim ama o öldürücü köz parıltısının nerede olduğunu tespit edebildim. Uçmaktan vazgeçerek o yöne doğru koştum, acı, yavaşça hafiflemeye başlamıştı. Normalde vampir yaraları neredeyse hemen iyileşirdi. Ama alevler hem tenime hem kaslarıma öyle büyük çaplı bir hasar vermişti ki iyileşmem birkaç dakika sürüyordu. Ya da canım o kadar çok yanıyordu ki bana öyle geliyordu.

Alevler tam Lisa'nın direğinin dibindeki kuru bitkileri yalarken, üçgen şeklindeki açıklığa daldım. Hiç yavaşlamadan kadına çarptım ve aynı anda onu yukarı kaldırdım. Direk yerde kaldı ama darbe, Lisa'yı metal kelepçelerden kurtardı. Benzin alev alıp direkte ilerlediğinde, Lisa çoktan birkaç metre yükselmişti ve güvendeydi.

Ama bu, kadının boğuk çığlıklarını kesmedi. Düşmeden hemen önce, kadının bana perişan bir halde, dehşetle baktığını gördüm. Sonra düşüşün darbesini kendim alayım diye döndüm. Darbe vücudumda yankılandı ve koçanlar, sırtımdaki yeni deriyi yırtıp götürmüş gibi hissederken çığlığımı bastırdım.

Lisa onu çarpmanın asıl darbesinden korumama duyduğu minneti, ikimiz kayarak durur durmaz beni tekmeleyip yumruklayarak gösterdi. O sert çakılış, ağzına tıklmış nesnenin düşmesine sebep olmuştu, Lisa bu yüzden içine derin derin nefes çekip arada haykırabiliyordu. Normalde bir insanın bana vurması gülünç denecek kadar hafif bir etki yaratırdı ama yeniden kıvrılarak cenin pozisyonuna geçme dürtümü bastırarak kadının ellerini yakalamaya odaklandım.

“Bana vurma, şu anda canımı çok yakıyor!”

Sesim neredeyse tanınmayacak kadar boğuktu. İçine bir ciğer dolusu alev çekmek insanı bu hale getiriyordu, o insan bir vampir olsa bile. Lisa benimle mücadele etmeyi kesti ama gözeneklerinden hala, benzin kokusunu bile bastıran bir korku kokusu yayılıyordu.

Sözlerine kendisi de inanmıyormuş gibi, “Cat?” dedi.

“Başka kim olacak yahu?”

Sert sözlerimi telafi etmek için gülümsemeye çalıştım ama yaptığım, kadının geri çekilmesine sebep olunca durdum. Koluma baktığımda çoğunlukla iyileşmiş olan tenimin bir is tabakasıyla kaplı olduğunu gördüm ama aralarda hala kanlı, kömürleşmiş bölümler vardı. Tamam, deliğin-

den yeni çıkmış çıtır çıtır bir iblis gibi görünüyordum ama karşısındaki hala *bendim*.

Kadının gözyaşları yanaklarından sel gibi aktı. “A-ama... Yandığımı gördüm.”

“Bones’un da diyeceği gibi, *aynen öyle*,” derken, kocamı hatırlamak ürpermeme yol açtı. “İyileştim. Çoğunlukla.”

Kadın hala bana inanamayacak kadar şokta gibi görünüyordu. “Ama... Ama...”

“Sohbet edecek zamanımız yok, seni buradan uzaklaştırmalı ve Francine’i bulmalıyım,” diye mırıldanarak kadını tekrar tuttum. O anda benimle mücadele etmeye çalışmadı ama onu kaldırıp havadan attığım son bakışın bana en yakındaki yolu gösterdiği yere koştuğumda bağırdı. Sokakta, bir an önce söndürülmediği takdirde yayılmaya başlayabilecek yangından uzakta, daha güvende olacaktı.

Kaldırımı görür görmez kadını bıraktım ve tekrar mısır tarlasına daldım. Acım neredeyse dinmiş ve bu beni son derece rahatlatmıştı. Böylece daha hızlı koşabiliyor, bir yandan da beni Francine’e götürecek seslere kulak kabartabiliyordum. Ama buraya Sarah’yla geldiğimde olduğu gibi, ölmekte olan mısır koçanlarının doğal sesleri -üstelik yakındaki yangının çitirtıları ve insanlar turuncu ışıkları fark etmeye başladığında, tarlaların diğer bölümünden gelen, kafa karışıklığına alamet seslerle birleşmişti- yine duyularımı işe yaramaz hale getirdi.

Kendimi tarlanın üzerine fırlatmak ve tekrar uçmayı denemek üzereydim ki sert bir çatırtı sesi geldi ve yanımdaki koçan patladı. Tam zamanında dönerek beni hedef alan

bir sonraki kurşundan kaçtım ve aklımda feci planlarla Kramer'a doğru koştum. Adam daha önce beni vurmaya başarmıştı çünkü omzuma yaslanan Sarah'yla birlikte çok yavaş yürüyordum ama şansı bir daha o kadar yaver gitmeyecekti.

Silahı elinden koparırcasına aldım ve atabildiğim kadar uzağa atarken acımasızca bir zevk duydum. Gümüş kurşunlar Kramer'a zarar vermezdi, bu yüzden silah işime yaramazdı. Adam hırlayarak beni yere yatırmaya çalıştı ama bacaklarını fazlaca açmış oluşunu aleyhine kullanarak dizimle, uzuvlarını toza dönüştürecek bir güçle kasığına vurdum.

Tükürürcesine, "Şimdi kim ağlıyor pislik?" dedim ve adam iki büklüm olduğunda aynı dizimi kullanarak yüzüne vurdum. O darbeler canımı yaktı ama Kramer'inki kadar değil, bunu bilmek acıma tat katıyordu. Sonra acımasızca böğrüne vurdum, sonra bir daha, sonra bir daha.

Kramer tepki veremeyeceği kadar hızla gelen darbelere karşı kendisini koruyamayarak geriye devrildi. Hayalet, asırlardır insanları cezalandırıyordu ama etkisiz karşı saldırılarına bakılacak olursa, kendisini savunmayı öğrenmeye yeterince zaman ayırmamıştı. Savaş içgüdüğü benim damarlarımda dolaşüyor, Kramer oramı buramı ellerken içimde tuttuğum öfke ve yaşadıkları çağdaki batıl inançlarla adaletsizliklerden dolayı ona karşı koyamayan insanların var olduğunun bilgisiyle alevleniyordu. Darbelerim yağmur gibi, daha sert ve hızlı inmeye başladı. Bones'un bana öğrettiği bütün iğrenç, etkili numaralar kendini korumaya

alışan Kramer'ın ağızından çıkan boğuk acı homurtularıyla meyve veriyordu.

Hayır, kurtulamayacaksın, diye düşündüm ve adam yumruklarım ile ayaklarımın ulaşamayacağı bir noktaya sürünmeye çalışırken saldırımı şiddetlendirdim.

Adama hak ettiği şeyi yaptığım, onu patakladığım için mutluluğun zirvesindeyken bir felaket oldu.

...Orada ışık var... Yangın!.. Buradan gitmemiz gerek.. Çocuklar nerede?.. Ah, Tanrım, ekinler!.. İmdat, biri bana yardım etsin!

Bir anda yüzlerce farklı ses, yüze inen bir karate tekmesi gibi aklıma saldırdı. Kendime engel olamadan başımı tuttum. Kramer'dan, onu pataklamayı kestiğimi fark etmeden önce körlemesine kaçmak için geri çekildim. Ama o merhametsiz ses şelalesi beni kovaladı, tedirginliğimden g bulur gibi daha gürültülü hale geliyordu.

Kramer benim ona gösterdiğim inatçı kararlılıkla üzerime atıldı. şimdi, o sesler aklıma balyozla döverken, dikkatimi bir tekme ya da yumruktan kaçmakla yıkıcı bir darbe indirmek arasındaki o kritik, saniyenin onda biri kadar sreye vermeme engel olunca, bu kez darbeleri yeterince hızlı engelleyemeyen ben oldum. Kramer'ın elmesi dizlerimin üzerine kmeme sebep oldu, sonra sırtıma inen sert darbe bel kemiğimdeki acıyla iki büklüm olmama yol açtı. Kramer beni tekrar tekmelemek için ayağını çekti –ve bacağı yukarı çekildi. Arka st düştü ve o anda onun kadar cisimsel olan güzel, kumral bir kadın üzerine atıldı.

Elisabeth katilini pataklarken, “Kaç Cat!” dedi.

Kaçmadım. Elisabeth beni sakatlayamayacakları bir seviyeye düşürmek için gereken o değerli saniyeleri bana kazandırırken, içime dolup taşan minnetle olduğum yerde kaldım. Kramer tekrar üstünlüğü elde edip Elisabeth'i yere atıp da karnına yumruklar indirmeye başladığında ben ayağa kalkmıştım ve içim yeni bir azimle doluydu. Elisabeth buradaysa, Bones da çok uzakta olamazdı.

Engizisyoncu'nun üzerine atıldım, köpekdişlerimi ensesine bütün tendonlarını koparacak bir güçle sürttüm. Ağzım iğrenç bir tatla doldu –kan değil, toprağın altından gelmiş gibi nemli, küflü bir şeyle. Sıvıyı tükürdüm ama ensesini yarmaya devam ettim. Çünkü bu, Kramer'ın acıyla haykırmasına ve Elisabeth'e yumruk atmayı bırakmasına sebep olmuştu. Kramer'ın altındaki kadın bir anda yok oldu, her zamanki buharı, puslu haliyle yanımda belirdi.

Izdırapla, “Sana daha fazla yardım edemem!” dedi. “Cismani kalacak güce sahip değilim.”

Kramer ayağa kalkmaya çalıştı ama ben dizimle, normal bir insanı sakat bırakacak kadar büyük bir güçle sırtına vurdum, ensesinden daha büyük bir parça kopardım ve Elisabeth'e cevap vermeden önce tükürdüm.

“Bana zaten yeterince yardım ettin.”

Kramer ensesine yaptığım şeye rağmen inanılmaz bir biçimde konuşmayı başardı ve Almanca bir şey söyledi. Diğerlerinin arasında *hure* kelimesini duydum ve dirseğimi gırtlığına dolayıp bütün gücümle çektim.

Gerilimin aniden azaldığını hissettim, hızımdan ve artık tutacağım bir şey olmadığından dolayı geriye düştüm

ama ayağa kalktığımda Kramer da ayaklarının üzerindeydi. Başı yerindeydi ve ensesinde açtığım yara da neredeyse tamamen kapanmıştı.

Kramer, “Beni öldüremezsın *Hexe*,” derken, her kelimesinden zehir damlıyordu. “Güçlerinin ötesindeyim.”

“Öyle olmadığını göstereceğim sana,” diye söylendim.

“Neden savaşıyorsun?” diye sordu. “Sen ve diğerleri hayattasınız ama benden sonsuza dek kaçamazsınız. Beni o kurnazca tuzaklarından birine asla düşüremeyeceksin.”

Gökyüzüne, Kramer’ın arkasına baktım ve dizginlenmemiş, tanıdık bir güç dalgasının etrafımı sardığını hissederek gülümsedim.

“Haklısın, seni 250 mil uçurup yeni tuzağımızın olduğu yere götürecek halde değilim.” Kramer’ın muzaffer tebessümü, “Ama kocamın bu işe hazır olduğundan eminim,” diye eklediğimde soldu.

Kramer tam zamanında dönerek, karanlık bir şeklin, yerde derin bir iz oluşturacak kadar büyük bir güçle kendisine çarptığını görebildi.

Özellikle seçtiğim birine değil de ortaya, “Bir de bana ortalığı dağıtmadan iniş yapamadığımı söylerler,” dedim.

OTUZ SEKİZ

BONES DURUMUMA TEK BİR BAKIŞ ATTIKTAN sonra Kramer'ı o koyu renk, -az önce öğrendiğim üzere- iğrenç bir tada sahip olan kanı akana dek dövmeye başladı. Ben de yeterince başarılı bir iş çıkarmıştım ama Bones benden çok daha güçlüydü ve enerjisinin büyük bir kısmını, cayır cayır yanıp iyileşmek için kullanmıştı. Ayrıca beklenmedik sesler onu sersemletmiyordu. Onu izlemeye devam etmeyi çok isterdim ama halletmem gereken işler vardı.

Kramer'ın acı dolu iniltilerine rağmen, duyulabilmek için yüksek sesle, "Francine'in tarladan çıktığına emin olmalıyım," dedim. "Benzinle kaplı, tarlanın yanlış bölümüne koşarsa ölebilir."

Yanmak, artık beni endişelendirmesi gereken bir şey değildi. Tenimin, üzerinde benzin olan bütün bölümlerinin çoktan yandığından epeyce emindim.

“Git,” dedi Bones, kolunu Engizisyoncu’nun boynuna öyle sıkı sarmıştı ki adam zaten ölü olmasa can verirdi. “Ben onunla ilgilenirim.”

Tarlaların arasında koşarak zaman kaybetmek yerine, son enerji kırıntılarımı da topladım ve uçtum. Ama tarlaları iyice görebilecek kadar alçakta kaldım. Yangının parıltısı ve islerin altından görülebilen az miktarda tenim düşünülürken, olduğum yöne bakan birinin beni görmesi mümkündü. Ama benim, alevlerin bir oyunu olduğumu düşüneceklerini umuyordum.

Yeni bakış açım sayesinde, koşan birinin sebep olduğu, mısır tarlasında kendi kendine oluşur gibi görünen hendeği tespit etmem zor olmadı. Pike yaptım. Ama iniş yaparken Francine’i hedef almamam gerektiğini biliyordum. Gerçekten de kadının korkuyla haykırıp diğer yöne koşmasına sebep olacak bir iniş yapıp sektim ama ayağa kalktım ve Francine’i yine gözden kaybolmadan yakaladım.

Düşüncelerinden beni tanımadığını duyarak, “Francine, ben Cat!” dedim. Omuzlarını birkaç kez sarstıktan sonra, kadının gözlerindeki o dehşet dolu boş bakışlar yok oldu.

“Cat?” Francine’in yüzü buruştu ve kadın daha önceki görünüşümle şimdikini bağdaştırmaya çalışırken, aklından geçen *iğrenç*, *zombi* gibi kelimeleri duydum. “Sana ne yaptı?”

“4 Temmuz’da yenen bir hamburger gibi yaktı,” derken, etrafta boy aynası olmadığına memnun oldum. “Kötü görünüyor. Ama şimdi seni buradan uzaklaştırmalıyız.”

Kendimi yolun hangi yönde olduğunu görecektik kadar yukarı, havaya fırlattım, sonra tekrar yere indim ve inişimi acı çekmeyecek kadar yavaşlatamadığım için yüzümü buruşturdum.

Ayak bileklerime her ne yaptıysam, lanet okuyarak dış-
lerimin arasından, “Pekala,” dedim. “Haydi gidelim.”

Francine’i de taşıyarak tarladan yola doğru koştum. Kadın yürüyebiliyordu ama böylesi çok daha hızlıydı. Francine güvenli bir biçimde yola çıkıp Lisa’yı biraz ileride görüp rahatlayarak bağırdığında Bones’a döndüm. Artık nereye gitmek istediğimi belirlemek için tarlaların üzerinde süzülmemeye gerek yoktu. Kocamın gücünün bana uzandığını, beni bir işaret ışığı gibi kendine çektiğini hissedebiliyordum.

Bones’a ulaştığımda, Kramer’ı hala mengene gibi tuttuğunu görerek rahatladım. Hayaletin kocamla boğuşup ondan kurtulacak kadar güçlü olduğunu düşünmesem de istediği an iradesiyle buhara dönüşebildiği için ortadan kaybolmasından korkmuştum. Ama sonra Bones’un elinde ne olduğunu gördüm ve Engizisyoncu’nun yüzündeki sersemlemiş ifadeye yüksek sesle güldüm.

“Elektroşok aleti hoşuna gitti mi? Elektriğimizi kestiğinde çarpıldığını gördükten sonra Tyler’ın aklına geldi.”

“Bence hiç hoşuna gitmiyor, değil mi?” diye soran Bones, elektroşok aletinin dişleriyle Kramer’ın böğrünü dürttü. Hayalet yerinden sıçradı ve gözleri canının yandığını doğrulayan bir biçimde yerinden uğradı.

Eh, demek hem etkili hem *eğlenceli* bir aygıttı.

Bones, Engizisyoncu'nun siyah cüppesini yırtarak üzerinden çıkardı, üstünün tekrar örtülmesini dilediğim kırıksık, hamur gibi tenini ortaya çıkardı. Kramer bunun üzerine sel gibi küfürler savurdu ama ikimiz de onu duymazdan geldik.

"Bunu giymek ister misin?" diyerek cüppeyi bana uzattı.

Cüppeye nefretle baktım. "Çıplak kalmayı yeğlerim."

Bones'un dudaklarında çok hafif bir tebessüm belirdi. "Elbette. Onu bir dakika tutsana."

Ben hayaleti sıkıca tutarken, Bones gömleğini çıkardı. Kramer beni, ailemi, arkadaşlarımı, atalarımı ve aklına gelen herkesi tehdit etmeye devam ediyordu. Gömleğini çıkardığında kocamın üst kollarına başka elektroşok aygıtlarının da bantlanmış olduğunu gördüm. Kramer güneş doğmadan önce böyle bir yetiye sahip olsa da cismini kaybetmesine engel olacak kadar elektriğimiz vardı.

Kramer'ı tekrar Bones'a vermiş, kocamın gömleğini başımın üzerinden geçirmiştim ki iki iri nesne gökyüzünden bize doğru geldi. Bunların Ian'la Spade olduğunu fark ettim. Spade ayrıca Tyler'ı taşıyordu. Medyumun uçtuğuna bu kez memnun gözükmesine şaşmamak gerekirdi.

Beni kışkırtan pürüzsüz bir zarafetle iniş yaptılar. Şimdi üzerinde bir pantolonla çizmelerinden başka bir şey olmayan Bones'un aksine, üç adam da uzun trençkotlar giymişti. Spade bana tek bir bakış attı ve bir adım daha atmadan trençkotunu çıkardı.

"Teşekkürler," diyerek trençkotu giydim çünkü Bones'un gömleği yukarı kalktığı takdirde milletin kıçımı görmesinden endişelenmiyor, üşüyordum.

Her zamanki gibi düşünceli olan Ian'sa başka tür bir selam verdi.

"Tanrım, Azrail! Kel kafan ve üzerindeki işlerle, birinin ateş silahıyla saldırdığı bir mankene benziyorsun."

"Ian, bu pisliği tutuyor olmasaydım şimdi yerde olurdun," dedi Bones, dişlerinin arasından.

"Ben kimseyi tutmuyorum," diyen Spade, Ian'a, adamın yalpalamasına sebep olacak kadar sertçe vurdu.

Elimi başımın üzerinden geçirdim ve yalnızca pürüzsüz bir ten hissedince, yüzümü buruşturdum. Eh, ne bekliyordum ki? Saçlarımın yangına karşı dayanıklı olmasını mı?

"Lütfen saçlarımın daha hızlı uzamasını sağlayacak bir vampir numarası olduğunu söyleyin."

"Var, ayrıca saçın olsa da olmasa da çok güzelsin," diyen Bones, içten konuşmayı başarmıştı.

Tyler trençkotunun önünü teşhirci gibi açtı ve Kramer ona yeni küfürler savurunca sıırttı.

"Bak, sana ne aldım hayalet arkadaşım!"

Artık uzun yolculuğa yetecek kadar elektroşok aletiminin olup olmadığından endişelenmiyordum. Tyler'ın trençkotunun içi, pantolon cepleri ve gömleğinin etrafındaki silah kılıfları onlarla doluydu. "Beni bu yüzden getirdiler," diye söze devam etti. "Dövüşmeleri gerekir diye bir sürü aygıt taşımak istemediler ama bende onlardan bir sürü var. İşleri kontrole almış gibi görünüyorsunuz, bu bebekleri dağıtma zamanı geldi."

Birkaç elektroşok aleti alarak Spade'in trençkotunun kırımlarını ve ceplerini doldurdum. Ian'la Spade geri ka-

lanını aralarında bölüştü ve birkaçını Kramer'ın üzerinde, görünüşe bakılırsa yalnızca eğlenmek için denediler.

"Lisa'yla Francine'e bakmamız gerek," dedim.

Onları tam bıraktığım yerde, sokağın şimdi Balkabağı Şehri'nin girişindeki faaliyetten uzak duracak kadar ilerisindeydiler. Onlara gelen ambulanslar tarafından tedavi edilebilmeleri için oraya gitmelerini söylüyordum ki yüz metre kadar ötede bir şeyin tarlaya düştüğünü duydum. Yaklaşan sirenlerin, çatırdayan alevlerin, Cadılar Bayramı konuklarının yarattığı kaosun ve mısır koçanlarından gelen sürekli hıştırtıların arasında, kulağıma kısa, acı dolu bağırtılar çalındı. Ama oradakinin kim olduğunu belli eden, zihnimde duyduğum çığlıklar ve belirgin parazit parçalarıydı.

Sarah'nın yolun güvenliğine değil, tarlanın derinliklerine gittiğini bilmek için onu görmeme gerek yoktu. İtfaiye onu kurtarmak için tarlaya zamanında ulaşabilirdi ama ulaşamayabilirdi de. Sarah'nın kırık ayak bileği ve Kramer'ın tekmelerinden ötürü oluşan iç yaralanmaları, kadının büyük ihtimalle alevlerden kaçamayacağı ya da dumandan boğulacağı anlamına geliyordu. Sarah benim, Lisa'nın ve Francine'in yanmasını sabırsızlıkla beklemişti ama bu ilahi adalet olsa da kadını aynı kadere mahkum edemezdim.

Omuzlarımı dikleştirerek, "Sarah," dedim. "Gidip onu alacağım."

Daha son sözüm ağzımdan çıkmadan, Spade ok gibi fırladı. Birkaç saniye sonra bir çığlık duydum. Çığlık azalıp kesilene dek yukarı çıkan bir şerit gördüm ve onları artık bakışlarımla takip edemez oldum. Bir dakika kadar sonra

panikle dolu düşünceler duydum ve bir şey gökten büyük bir hızla düşerek, duymaktan çok, hissettiğim bir gümbürtüyle tarlaya çakıldı.

Spade çok daha ağır bir iniş yaptı. İndiği anda hiç tökezelemeden yürümeye başladı, dudaklarında karanlık, ufak bir tebessüm vardı.

“Anlaşılan yardımına ihtiyacı yokmuş,” derken, Sarah’ı en az bir mil yukarıdan bırakmamış, karşıdan karşıya geçmesine yardım etmiş gibi sakince konuştu. Spade normalde sinir bozacak kadar centilmendi ama karısını öldürmeye çalıştığınızda karşınızda, eski bir on sekizinci yüzyıl soylusu bulmuyordunuz. Öldürücü, intikam ateşiyle yanan bir vampir buluyordunuz.

Francine’le Lisa’nın yüzleri daha da soldu –tabii bu mümkünse. Yaptıklarından ötürü Sarah’dan nefret ediyor olabilirlerdi ama böylesi, o anda kaldıramayacakları kadar fazlaydı.

“Tyler, onları ambulanslardan birine götürebilir misin? Tedavi olsunlar.”

Bones onu tamamen kontrol altında tutuyor olsa da orada kalıp Kramer’a göz kulak olmak istiyordum. Ayrıca insanlara yaklaştığım takdirde görünüşüm fazla dikkat çekerti.

“Haydi canlarım, sizi tedavi ettirelim,” diyen Tyler, kollarını ikisinin omzuna sardı. Sonra bana göz kırptı. “Seninle sonra, çiftlik evinde görüşürüz. Spade araba göndereceğini söyledi. Dexter beni gördüğünde *kafayı yiyecek*.”

Francine, “Bitti mi?” diye sordu ve aynı soru Lisa’nın aklında da yankılandı.

Hala tehditler savuran, hiçbir işe yaramasa da Bones'un kollarında çırpınan Kramer'a baktım. "İkiniz için bitti. Onu bir daha görmeyeceksiniz. Geri kalanını biz hallederiz."

Francine'le Lisa bize son kez, uzun uzun baktıktan sonra Tyler'ın onları ambulans beklemek için sokakta ilerletmesine izin verdi. Kramer görünüşe bakılırsa beni takip etmek ve puslu kurmakla, onlara işkence edemeyecek kadar meşgul olmuştu ve bunun için sonsuz bir minnet duyuyordum ama kadınlar yine de yıpranmıştı. Metal kelepçelerle boğuştukları için el, ayak bileklerinde derin kesikler vardı ve bu, yalnızca görebildiğim kadarıydı.

"Bizimle gelmek ister misin Kedicik?" diye sordu Bones. Elleri öfkeli hayaletle meşgul olsa da aurası güçlü, yatıştırıcı şeritler gibi etrafıma dolandı.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "Birinin beni taşıması gerekecek ama bunu hayatta kaçırmam."

Aldığım birçok yaranın iyileşmesi derken, kendi başıma uçamayacak kadar zayıf düşmüştüm ama Kramer hapishanesine kilitlendiğinde orada olmak istiyordum. Hatta şarkılar söyleyerek, tuzağın etrafında dans etmek istiyordum.

Yine gürültüler duydum ve dikkatimi gökyüzüne yönelttim. İtfaiyecilerin, polislerin ve ambulansların tarlaya indiğini görmeyi beklemiştim ama sokağın boş bölümlerinden birine askeri bir helikopterin indiğini görerek şaşırardım. Helikopter yangından, pervanelerinin yarattığı hava akımının alevleri yellemeyeceği kadar uzakta ama içinden inen adamı tanıyabileceğim kadar yakındaydı.

“Tate geldi.”

Bones başını derhal o tarafa çevirdi ve arkasından inen diğer, kasklı askerlere emirler yağdıran kahverengi saçlı vampiri gördüğünde dudakları gerildi. Bizi göremeyecek kadar uzaktalardı ama Tate, kendisine baktığımızı hissetmiş gibi dönerek doğruca bize yöneldi.

“Siz gidin, onunla ben konuşurum,” diye mırıldandı Spade.

Gerçekten gitmemiz gerekiyordu. Ottumwa’ya yapacağımız yolculuk neredeyse dört saat sürecekti ve Tate burada olduğu takdirde, Madigan da çok uzakta olamazdı. Yine de elimi Bones’un omzuna koydum.

Tate’i işaret ederek, “Bir dakika bekleyelim,” dedim. “Birini çağırırsa gideriz.”

Tate bağırarak son bir emir verdikten sonra bize yaklaştı, kadınlarla aynı hizaya geldiğinde, Francine, Tyler ve Lisa’ya bakmak için yavaşladı. Sonra hızlı adımlar atmaya devam etti ve çivit mavisî gözleri bana, Bones’a ve aramızdaki, küfürler yağdıran hayaletle yöneldi.

“Cat, saçın...” diye söze başladı.

“Şimdi boktan göründüğümü düşünüyorsan, beni yanarken görmeliydin. Ama bundan bahsetmeyelim. Neden geldin?”

Yanmakla ilgili sert sözlerim, yüzünün gerilmesine yol açtı. Ama o yüz, sorumu sorduktan sonra taş gibi sertleşti.

“Madigan bir hafta kadar önce, bir arabayı üzerinden atışını gösteren amatör bir videoya el koydu, bu yüzden Iowa’da olduğunuzu biliyor. Adamlarını öldüren hayaleti

ele geçirmeyi çok istiyor ve sizin de onun peşinde olduğunuzu biliyor. Onun için, seni gözaltında tutmamızı istedi.”

“Video bir cep telefonuyla mı çekilmişti?” dedim saygısızca.

Tate başıyla onayladı. “O zimbırtılar asabımı bozuyor.”

Onunla bu konuda tartışmaya niyetim yoktu. “Birisi yangını haber vermek için 911’i aradığında, yanan birinin gökyüzünde uçtuğunu bildirmiş,” diye devam etti Tate. “Bize bunun isterik bir tanığın abartısı mı olduğunu, yoksa işe doğaüstü bir şeyin mi karıştığını araştırma görevi verildi.”

“Hepiniz ebedi bir ateş gölüne atılacaksınız!” diye bağırdı Kramer. Ona bakmaya zahmet etmeden dirseğimi yüzüne geçirdim. Bunu takip eden *zzzt* sesine bakılacak olursa, Bones ona gene elektrik vermişti.

“Yani Madigan, ölen askerlerinin intikamını almak istediği için peşimde,” dedim.

Tate homurdandı. “Hayır. Hayaleti tuzağa düşürmeni, sonra onu daha sonra silah olarak kullanabilmek için tuzağı çalmamızı istiyor. Aptal herif, onu kontrol edebileceğini sanıyor.”

“Ya sen ona ne bildirmeyi planlıyorsun?” diye soran Bones’un aurası, buz gibi, uyarı dolu akıntılara dönüşmüştü.

Tate omuz silkti. “Burada kendimden başka vampir görmediğimi.”

Kramer esip gülemeye, hepimizin nasıl acı çekeceğini, yanacağını, yalvaracağını söylemeye devam ediyordu. Hiç-

birimiz ona dikkat etmiyorduk, bu da hayaleti daha da öfkelendiriyordu.

Tate son derece cismani olan Kramer'a bakıp da adamın yüzünde beliren şoku fark edince, "Hayalet, bu," dedim. "Kimsenin bizi takip etmemesi için, ekibinin bir süre burada kalmasını sağlaman gerek."

Tate'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirip kayboldu. "Ama belki de tarlanın diğer ucunda kuşkulu bir şey görmüşümdür. Araştırmamız saatler sürebilir."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkürler."

Tate, Kramer'a son bir bakış attıktan sonra helikoptere doğru ilerledi. Bones'tan yayılan tehlikeli akımlar hafifledi, yerini azim dalgaları aldı.

"Haydi, bitirelim şu işi Kedicik."

Kramer'a baktım ve Engizisyoncu'nun yeşil gözlerinde ilk kez korku gördüm.

Büyük bir tatmin hissiyle, kelimeleri uzata uzata, "Evet, haydi," dedim.

EPİLOG

ESKİ LAĞIM TESİSİNİN ÖPÜPE BİR ARABA YAKLAŞTı, sürücü tarafında kapı yoktu. Denise direksiyonun arkasında oturuyordu, kalın bir paltoya sarınmıştı ve emniyet kemerini onun üzerinden bağlamıştı. Kadının parlak tebessümünün de kanıtladığı gibi, Sarah'nın ona verdiği zararın izi bile kalmamıştı. Annem yolcu koltuğunda uyukluyordu ve Denise arabayı park ettiğinde göz kapakları pır pır etti. Güneş birkaç saat önce doğmuştu ve annem güneşin etkisini hala gözle görülür bir biçimde hissediyordu.

“Geldik mi?” diye gevelediğini duydum.

Denise bana göz devirdi. “Bizi kenara çeken polisleri hipnotize edip onlara yola çıkmasının yasal olmadığı belli olan bir araba sürdüğümüzü *unutturması* için, onu kaç kez dürtüp uyandırmam gerekti biliyor musun?”

Denise’i o korkunç şeyleri yaşadktan sonra böyle neşeli görmek, beni kendime getirdi. Denise saçımla ilgi-

li tek kelime etmedi, demek ki Spade ona telefon edip arkadaşımı önceden uyarmıştı. Ah, neyse. Bones o anda baş etmeye çalıştığım stresi azaltmak için vampirlerin saç uzatma yetenekleriyle ilgili gerçeği abarttıysa peruk takabilirdim.

Spade olduğu yerde kalıp Denise'e, en iyi arkadaşıma böylesine değer verildiği için memnun olmama yol açacak bir tebessümle gülümsedi. Ama ben de bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bones'un bana sarılmış kolları ve şakağımı okşayan dudakları bunun kanıtıydı.

Elisabeth hemen arkasındaki Fabian'la birlikte tesisten dışarı süzüldü. Hep onun güzel olduğunu düşünmüştüm ama bugün, cismani olmanın canlandırıcı etkisi olmadan bile, ışık saçıyordu.

"Burada kalmak istediğinden emin misin?" diye sordum ona. "Orada saatlerce haykıracak ve buharlaşacağı saat geldi de geçti bile. Dışarı çıkabilse, çoktan yapardı."

"Siz bölgeyi tamamen mühürleyene dek bekleyeceğim. Sonra ne yapacağım, bilmiyorum."

Elisabeth'in uzun adalet arayışının nihayet bittiğini anladım. Kadın yarı gergin yarı hayretle karışık mutlulukla dolu bir kahkaha attı.

"Ondan sonra ne yapacağıma dair *hiçbir* fikrim yok."

Fabian boğazını temizledi ve bu, adam hayalet olduğu için, gökyüzüne yazılmış bir mesaj kadar barizdi. "Şey, belki ben sana seçeneklerini değerlendirmende yardımcı olabilirim," diye kekeleydi ve bu imkansız olsa da kızardığına yemin edebilirdim.

Elisabeth, Fabian'ın ne demek istediğini anladığında, ağzı açık kaldı. Sonra son derece kadınsı, düşünceli bir tavırla başını yana eğdi ve dudaklarında ağır ağır bir tebessüm belirdi. "Eh," dedi en sonunda. "Belki olabilirsiniz."

Bones sırtıttığını görmesinler diye arkasını döndü. "Millet, biz gidelim, onlar da nöbet tutsun," derken, son kelimesinde şeytani bir vurgu vardı.

"Hayır, burada kalıp neler olduğunu görmek istiyorum," diye itiraz etti Ian.

Spade'in eli sertçe Ian'ın sırtına indi. "Haydi, arabaya bin dostum."

Ian kalktı, birbirlerinin çok daha yakınında süzülen Elisabeth'le Fabian'a son kez, üzüntüyle baktı. "Eğitimime devam ederek repertuvarımı genişletmeye çalışıyorum, o kadar," diye mırıldandı.

Kuru kuru, "Yeterince geniş olduğundan eminim," dedim ve Bones'un uzattığı yardım elini tutarak ayağa kalktım. "Şimdi git buradan."

Araba beş kişilikti, biz altı kişiydik ama yine de binmeyi başardık. Spade sürücü koltuğuna geçmekte ısrar etti, Denise de annemle ikisinin arasına sıkıştı. Bones'un annemin bagajda da rahat rahat uyuyabileceğine dair yorumu, kadının ona yarı kapalı gözlerle kötü kötü bakmasına ve kocamın gülmesine sebep oldu.

Arabayı hareket etmeye başlarken Ian, "Ne kasvetli bir gün," dedi.

Gökyüzü gerçekten de erken kışı işaret eden bir grilikteydi. Koyu renk bulutlar gün ışığının büyük bir kısmını

engelliyordu ama onlara baktığımda, her birinin gümüş bir çizgiyle çevrili olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.